

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2015 MICHAEL L. PRINTZ ÖDÜLÜ

GÜN IŞIĞIM

JANDY NELSON

BABAM VE CAROL İÇİN

*Doğrunun ve yanlışın ötesinde bir yer var. Seninle orada
buluşacağız.*

—MEVLÂNÂ CELALEDDİN RUMÎ

*Kalbin eğilimleri ve hayal gücünün gerçekliğinden başka bir
şeye inanmıyorum.*

—JOHN KEATS

Büyük aşkın olduğu yerde daima mucizeler vardır.

—WILLA CATHER

Büyüyüp gerçekten olduğunuz kişiye dönüşmek cesaret ister.

—E.E. CUMMINGS

GÖRÜNMEZ MÜZE

Noah

Yaş: 13

Her şey şöyle başladı:

Ben havayı, ağaçları saf panikle yarıp geçtiğim sırada tüm orman ayağımın altında sarsılırken Zephyr ve Fry –kasabayı yöneten sosyopatlar– peşimden koşturuyordu.

“Bittin sen, korkak!” diye bağırdı Fry.

Ardından Zephyr üzerimdeydi; önce bir, sonra iki kolumu birden arkama aldı ve Fry çizim defterimi kaptı. Ona doğru atıldım ama kolsuz ve çaresizdim. Zephyr’den kurtulmaya çalıştım. Yapamadım. Gözlerimi kırparak onları güveye dönüştürmeye çalıştım. Hayır. Hâlâ kendi bedenlerindeydiler: benim gibi, yaşayan tüm on üç yaşındaki insanları sırf eğlence olsun diye uçurumdan atan beş metre boyunda onuncu sınıf pislikleri.

Zephyr beni arkamdan kafamdan tutuyordu, nefes alıp verişiyile inip kalkan göğsü sırtımda, sırtım göğsündeydi. Terden sırılsıklamdık. Fry çizim defterimi karıştırmaya başladı. “Ne çiziyordun, Baloncuk?” Onun bir kamyonet tarafından ezildiğini hayal ettim. Çizimlerimin olduğu bir sayfayı kaldırdı. “Zeph, şu çıplak adamlara bak.”

Vücudumdaki kan dolaşımı durdu.

“Onlar adam değil, *David*.” Sesimin bir çöl faresi gibi çıkmadığını ve bugün *onları* gözetlerken, kollarının altında sörf tahtalarıyla cırılçıplak parıldayarak denizden çıkarken ve şey, el ele tutuşurken çizdiğim resimlerini görmemesini umdum. Biraz sanatsal eklemeler yapmış olabilirim. Resmi görünce düşünecekleri... Yapacakları şey beni öldürmeden önce bile öldürmek olacaktı. Dünyam tepetaklak olmaya başladı. “Biliyor musun? Michelangelo? Hiç duydun mu?” dedim Fry’a. Kendim gibi davranmayacaktım. Babam sürekli, *Sert biri gibi davranırsan öyle olursun*, derdi. Sanki ben çürük elmaymışım gibi.

“Evet, duydum,” dedi Fry, dünyanın en devasa alnının altındaki şişkin suratıyla uyumlu şişkin ağzıyla. Onu kolayca bir suaygırı sanabilirdiniz. Sayfayı defterden yırttı. “*Eşcinsel* olduğunu duymuştum.”

Gerçekten öyleydi; annem, hakkında bir kitap yazmıştı ama Fry bunu bilmiyordu tabii. İbne ya da korkak demediği zamanlarda herkese eşcinsel derdi. Banaysa hem ibne hem korkak hem de Baloncuk diyordu.

Zephyr’in şeytani kahkahası içimde titreşti.

Fry bir sonraki çizime geçti. Biraz daha *David*. Alt kısmı. Detaylı bir çalışmaydı. Ürperdim.

İkisi de gülüyordu. Kahkahaları ormanda yankılanıyor, kuşlardan çıkıyordu.

Deferi Fry’dan alabilmek için bir kez daha Zephyr’in tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama Zephyr beni daha da sıkı tuttu. Zephyr, kahrolası Thor’du. Kollarından birini boynuma dolamış, diğerini de kemer gibi üst gövdeme sarmıştı. Sahilden geldiği için göğsü çıplaktı ve sıcaklığının tişörtümün altına sızdığını hissedebiliyordum. Hindistancevizli güneş losyonunun ve okyanusun keskin kokusu burnumu ve beynimi dolduruyordu; sanki okyanusu sırtında taşı-

yordu. Akıntıyı bir battaniye gibi arkasından sürükleyen Zephyr... Güzel olurdu (PORTRE: *Denizle Giden Çocuk*) ama şimdi değil, Noah, zihninden bu gerzeğin portresini çizmenin *hiç* sırası değil. Şimdiki zamana geri dönüp dudaklarımdaki tuzu tadarak kendime ölmek üzere olduğumu hatırlattım.

Zephyr'in uzun, su yosunu gibi saçları boynumdan omuzlarıma dökülüyordu. Eş zamanlı, derin nefesler aldığımızı fark ettim. Bu uyumu bozmaya çalıştım. Yerçekimi kanunuyla uyumu bozmaya çalıştım. Yapamadım. Hiçbir şey yapamıyordum. Fry kâğıtları birbiri ardına yırtarken rüzgâr çizimlerimi uçuruyordu; çoğu aile portreleriydi. Jude ile benim resmimi tam ortasından, benim olduğum yerden yırttı.

Kendimin uçuşunu izledim.

Ölüm sebebim olacak çizimlere giderek yaklaşmasını izledim.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

O sırada Zephyr konuştu. "Yırtma onları Fry. Kız kardeşi onun iyi olduğunu söylüyor." Bunu Jude'dan hoşlandığı için mi söylemişti? Çoğu erkek artık ondan hoşlanıyordu çünkü Jude hepsinden iyi sörf yapıyor, tepelerden atlamayı seviyor ve hiçbir şeyden korkmuyordu; büyük beyaz köpekbalıkları ya da babamdan bile. Ve saçları tüm sarı boyamı bitirmeme sebep oluyordu. Yüzlerce metre uzunluğunda olduğundan Kuzey Kaliforniya'daki herkes ona takılmaktan korkuyordu, özellikle de çocuklar, kanişler ve pislik sörfçüler.

Ayrıca bir de göğüsleri vardı, resmen bir gecede belirdiler, yemin ederim.

Fry inanılmaz bir şekilde Zephyr'i dinledi ve defteri yere attı.

Jude sayfanın üzerinden bana bilmiş bilmiş bakıyordu. Zihnimden ona teşekkür ettim. Her zaman beni kurtarıyordu ki bu çoğu zaman utanç verici bir şeydi ama bu kez değil. Bu sefer haklıydı.

(PORTRE: OTOPORTRE: *İkişler: Aynaya Bakan Noah ve Aynadan Bakan Jude*)

“Sana ne yapacağımızı biliyorsun, değil mi?” dedi Zephyr kulağımın dibinde, kulak tırmalayan sesiyle. Her zamanki cinayete meyilli moduna geri dönmüştü. Nefesinde çok fazla Zephyr vardı. Üzerimde çok fazla Zephyr vardı.

“Lütfen çocuklar,” diye yalvardım.

Fry tiz kız sesiyle, “Lütfen çocuklar,” diye taklit etti.

Karnıma ağrılar girdi. Beni en yüksek ikinci tepe olan ve ismini sebepsiz yere almamış Şeytan Tepesi’nden atmayı planlıyorlardı. Aşağıda sivri uçlu kayalar ve ölü kemiklerinizi yeraltı dünyasına gönderecek berbat bir girdap vardı.

Tekrar Zephyr’dan kurtulmaya çalıştım. Tekrar tekrar.

“Bacaklarını tut, Fry!”

Üç bin kiloluk suaygırı ağırlığıyla Fry bileklerime atıldı. Üzgünüm, böyle bir şey olmayacaktı. Olamazdı. Sudan nefret ederdim ve boğulup Asya’ya doğru sürüklenmeme az kalmıştı. Vücudumun tek parça halinde kalması gerekiyordu. Onu parçalamak yıkı güllésinin, kimsenin içine bakma şansı yakalayamadığı gizli bir müzeye çarpması gibi olurdu.

Bu yüzden güçlendim. Güçlendim, güçlendim ve gökyüzüne kafa attım. Ardından üçe kadar sayıp *çığına* dönerken içimden babama onun sadece tek elini kullanabildiği, benimse her şeyimi kullanabildiğim ama buna rağmen benden bir metre uzun olduğu ve kamyonndan yapıldığı için beni yere yapıştırabildiği ölümüne güreş maçlarına zorladığı için teşekkür ettim.

Ama ben onun oğluydum, *koca* oğlu. Fırlayan, tekmeyi basan Câlût, insan kılığında bir tayfundum. Kıvranıyor, yeniliyor, serbest kalmaya çalışıyordum. Onlarsa beni yere yapıştırmış gülüyor, “ne deli”

gibi şeyler söylüyorlardı. “Onu tutamıyorum, kahrolası yılanbalığı gibi,” derken sanırım Zephyr’in sesinde bile saygı duydum. Bu da daha sert savaşmama sebep oldu. Yılanbalıklarının severdim; *heyecan vericiydiler*. Kendimi bana özel voltajla yüklü canlı bir kabloymuşum gibi hayal edip bir o yöne bir diğerine saldırdım. Etrafımda dönen sıcak ve kaygan vücutlarını hissedebiliyordum, ikisi de beni tekrar tekrar yere yapıştırıyordu ve ben onlardan kurtuluyordum, tüm uzuvlarımız birbirine girmişti ve şimdi Zephyr’in kafası göğsüme bastırıyordu, Fry sanki yüzlerce eliyle arkamdaydı. Hiç bitmeyen hareket ve kafa karışıklığında kaybolmuştum ki bir şeyden şüphelemeye başladım... Sonra sertleştiğimi fark ettim; olağanüstü bir biçimde sertleşmişim ve Zephyr’in karnına baskı uyguluyordu. Müthiş bir dehşete kapıldım. En kanlı, berbat katliamı üzerime çekmişim ama artık çok geçti. Zephyr bir an kalakaldı, ardından üzerimden kalktı. “Bu da ne?..”

Fry dizlerinin üzerine kalktı. “Ne oldu?” diye seslendi Zephyr’e.

Onlardan uzaklaşıp dizlerimi göğsüme çekerek oturdum. Ereksiyonumun belli olabileceği korkusuyla henüz ayağa kalkamazdım, bu yüzden ağlamamak için tüm irademi kullandım. Ben son nefeslerimi verirken mide bulandırıcı bir his vücudumun her köşesinden sızıyordu. Beni şimdi burada öldürmeseler bile akşam olmadan tepedeki herkes neler olduğunu öğrenecekti. Bir dinamitin ucunu yakıp yutsam ve kendimi Şeytan Tepesi’nden atsam da olurdu. Bu birkaç aptal resmi görmelerinden daha kötüydü, çok daha kötüydü.

(OTOPORTRE: *Ormandaki Cenaze*)

Ama Zephyr hiçbir şey söylemeden, tuhaf ve sessiz Viking vücuduyla orada duruyordu. Neden?

Zihin gücümle onu etkisiz mi kılmıştım?

Hayır. Okyanusu gösterip Fry'a, "Canı cehenneme. Haydi gidip dalgaları yakalayalım," dedi.

Tüm vücuduma rahatlık yayıldı. Zephyr bunu hissetmemiş olabilir miydi? Hayır, bu mümkün değildi; taş gibiydim ve Zephyr dehşete kapılıp üzerimden fırlamıştı. Hâlâ dehşete kapılmış haldeydi. Peki o zaman neden bana ibne, korkak ya da Baloncuk gibi şeyler söylemiyordu? Jude'dan hoşlandığı için mi?

Fry parmağını kulak hizasında kaldırıp çevirerek Zephyr'e, "Birrilerinin beyni yanmış, dostum," dedi. Ardından bana dönüp, "Hiç beklemediğin bir anda, Baloncuk," dedi. Eliyle Şeytan Tepesi'nden düşüşümü canlandırdı.

Bitti. Sahile doğru yürümeye koyuldular.

Onlar ilkel insan fikirlerini değiştirmeden önce defterimin yanına koşup kolumun altına sıkıştırdım ve kalbi titremeyen, gözleri dolmayan, kendini yeni yaratılmış hissetmeyen biri gibi arkama bakmadan hızla ağaçların arasına girdim.

Açıklığa çıktığımda adeta bir çita gibi bedenimden ayrıldım. Çitalar üç saniyede yüz yirmi kilometre hıza ulaşabilirdi ve kısmen ben de. Yedinci sınıflar arasında dördüncü en hızlı kişiydim. Havayı yarıp içinde kaybolabilirdim ve onlardan uzaklaşana kadar yaptığım şey de tam olarak buydu. En azından mayıssineği değildim. Erkek mayıs sineklerinin endişelenmeleri gereken iki penisleri vardı. Bense sahip olduğum bir tanesi yüzünden hayatımın yarısını duşta, ne kadar uğraşsam da düşünmeden edemediğim şeyleri düşünerek geçirmiştım çünkü onları düşünmek gerçekten, gerçekten, *gerçekten* hoşuma gidiyordu. Tanrım, evet.

Koya geldiğimde önümüzdeki yüz sene boyunca güneşin suyun içine girmesini izlemek için iyi bir mağara bulabilmek için kayaların

üzerinden atladım. Tanrı'yı uyandırmak için bir boynuz ya da çan falan olmalıydı çünkü ona bir çift lafım vardı:

NE OLUYOR?!

Bir süre sonra, her zamanki gibi cevap alamadığım için, arka cebimden kurşunkalemlerimi çıkardım. İşkence sırasında bir şekilde zarar görmemişlerdi. Oturup çizim defterimi açtım. Bomboş bir sayfayı kapkara boyadım. Ardından diğerini, sonra bir diğerini. O kadar sert bastırıyordum ki kalemlerin uçları kırılıyordu. Her birini sonuna kadar kullanıyordum; siyahlık parmağıma yayılıp oradan yine sayfaya geçiyordu. Defterin tamamını simsiyah boyadım. Saatler sürdü.

(Dizi: *Karanlık Kutunun İçindeki Çocuk*)

Ertesi gün akşam yemeğinde annem, Büyükanne Sweetwine'in akşamüzeri arabada kendisine eşlik ettiğini ve Jude ile bana bir mesajı olduğunu söyledi.

Fakat büyükannem ölmüştü.

"Sonunda!" diye bağırdı Jude, sandalyesinde geriye doğru yaslanarak. "Bana söz vermişti!"

Büyükannem üç ay önce uykusunda ölmeden önce Jude'a, eğer ona gerçekten ihtiyacı olursa anında orada olacağına dair söz vermişti. Jude onun favorisiydi.

Annem Jude'a gülümseyip ellerini masanın üzerine koydu. Ben de ellerimi masanın üzerine koydum ve sonra annemi taklit ettiğimi fark ederek ellerimi kucağıma indirdim. Annem bulaşıcı bir hastalıktı.

Aynı zamanda tuhaftı; bazı insanlar buraya ait değillerdir, annem de onlardan biriydi. Yıllardır kanıt biriktiriyorum. Bu konuya daha sonra döneceğim.

Ama şimdi: Annem ortamı hazırlayıp önce arabanın nasıl da büyükannemin parfümü koktuğundan bahsederken yüzü parlıyordu. “Eskiden odaya kendisinden önce kokusu girerdi, hatırlıyorsunuz değil mi?” Sanki mutfak, büyükannemin ağır çiçek kokusuyla dolmuş gibi abartılı bir şekilde nefes aldı. Ben de abartılı bir şekilde nefes aldım. Jude da abartılı bir şekilde nefes aldı. Kaliforniya’daki, Amerika’daki, Dünya’daki herkes abartılı bir şekilde nefes aldı.

Babam dışında. Babam boğazını temizledi.

Bunları yemiyordu. Çünkü o bir enginardı. Kendi öz annesi, Büyükanne Sweetwine bile nasıl olup da böyle bir devedikenini doğurup büyüttüğüne hiç anlam veremezdi. Ben de öyle.

Asalakları inceleyen bir devedikenini; yorum yok.

Cankurtaran gibi esmer tenine ve kaslarına baktım, karanlıkta parlayan dişlerine bakıp dehşeti hissettim; *bilseydi kim bilir ne olurdu* diye düşündüm.

Zephyr henüz ötmemişti. Bunu muhtemelen bilmiyorsunuz çünkü yeryüzünde bunu bilen tek kişi falanım ama mavi balinanın penisi iki buçuk metre uzunluğundadır. Kalas gibi yani. İki buçuk metrelik bir kalas. Tekrar ediyorum: İKİ BUÇUK METREEEE! Dün olanlardan beri böyle hissediyordum:

(OTOPORTRE: *Sert Kalas*)

Evet.

Ama bazen babamın şüphelendiğini düşünüyorum. Bazen tost makinesinin de şüphelendiğini düşünüyorum.

Jude dikkatimi çekmek için masanın altından ayağıyla bacağımı dürtünce tuzluğa baktığımı fark ettim. Gözlerini kapayıp ellerini kalbine götürmüş annemi işaret etti. Ardından da sanki annemin kaşları sürünerek çenesine inmiş gibi ona bakan babamı. Gözlerimizi kocaman açıp birbirimize baktık. Gülmemek için yanağımı ısırdım.

Jude da ısırdı; ikimizin ortak gülme düğmesi vardı. Masanın altından ayaklarımızı birbirine bastırdık.

(AİLE PORTRESİ: *Akşam Yemeğinde Ölüyle Sohbet Eden Anne*)

“Ee? Mesaj?” diye hatırlattı Jude.

Annem gözlerini açıp bize göz kırptı ve sonra yeniden kapayıp büyü yapar gibi bir sesle konuşmaya devam etti. “Neyse, o çiçek kokusunu içime çektiğimde bir tür titrek parlaklık oldu...” Kollarını iki yanında sallayarak konuşmasını olabildiğince etkili hale getirdi. Bu yüzden her sene yılın profesörü ödülünü alıyordu; herkes hep onun filminde onunla birlikte olmak istiyordu. Sonraki sözleri, Üst Kattan gelen Mesaj, için eğildik ama babam araya girerek tüm anı sıkıcılaştırdı.

O asla yılın profesörü ödülü almadı. Bir kere bile. Yorumsuz.

“Çocuklara tüm bunların mecazen olduğunu söylemende fayda var,” dedi ve başı tavanı delip geçsin diye dik oturdu. Çoğu çizimimde babam o kadar büyük oluyordu ki onun tamamını sayfaya sığdıramıyordum, ben de bu yüzden başını çizmiyordum.

Annem bakışlarını kaldırdı, ses tonundan eğlendiği belli oluyordu. “Mecazen söylemiyorum ama Benjamin.” Eskiden babam, annemin gözlerinin parlamasını sağlardı; şimdiyse dişlerini gıcırdatmasına sebep oluyordu. Nedenini bilmiyordum. “Kelimenin tam anlamıyla,” dedi/dişlerini gıcırdattı, “eşsiz büyükanne Sweetwine, rahmetli, gün gibi aşikâr bir biçimde arabada yanımda oturuyordu.” Jude’a gülümsedi. “Hatta üzerinde o uçuş uçuş elbiselerinden vardı ve *müthiş* görünüyordu.” Uçuş uçuş elbise, büyükannemin tarzıydı.

“Ah, hangisi? Mavi olan mı?” Jude’un soruş şekli içimi cız ettirdi.

“Hayır, üzerinde küçük turuncu çiçekler olan.”

“Tabii ki,” diye karşılık verdi Jude. “Mükemmel bir hayalet kıyafeti. Diğer tarafta ne giyeceğini konuşmuştuk.” Annemin

bunları sırf Jude sürekli büyükannemi özlüyor diye uydurduğunu fark ettim. Son zamanlarında yatağının başından hiç ayrılmamıştı. Annem o sabah onları bulduğunda –biri ölü, diğeri uykuda– el ele tutuşuyorlardı. Bence bu aşırı derecede ürkütücüydü ama fikrimi kendime sakladım. “Eee...” Jude tek kaşını kaldırdı. “Mesaj?”

“Ne yapmak hoşuma giderdi biliyor musunuz?” dedi babam ve kahrolası mesajı asla öğrenmememiz için oflaya puflaya konuşmaya dahil oldu. “Saçmalık Hükümdarlığı’nı nihayet sona erdirebilmek.” İşte yine aynı şey. Bahsettiği Hükümdarlık, büyükannem bizim eve taşındığında başlamıştı. “Biliminsanı” olarak bize annesinin ağzından çıkan tüm batıl inanç saçmalıklarına şüpheyle yaklaşmamızı söylerdi. Büyükannemse enginar oğlunu dinlememimizi ve şüpheyle yaklaşmak yerine şeytanı kör etmek için sol omzumuzun üzerinden bir tutam tuz atmamızı söylerdi.

Ardından bu kaçık fikirleriyle (namı diğer saçmalıklar) dolu devasa deri kaplamalı “kutsal kitabını” çıkarıp vaaz verirdi. Daha çok Jude’a.

Babam tabağından bir dilim pizza aldı. Erimiş peynir kenarlarından uzadı. Bana baktı. “Şuna ne dersin, Noah? Büyükannenin uğurlu yahnilerinden yemediğimiz için biraz olsun rahatlayan var mı?”

Sessiz kaldım. Üzgünüm, Charlie. Pizzaya *bayılırdım*, yani: Pizza yerken bile pizza yemeyi dilerdim ama yanında Michelangelo bile olsa babamın tarafına geçmezdim. İyi anlaşılamıyorduk; gerçi o bunu hep unutuyordu ama ben asla unutmuyordum. Ne zaman o gürleyen sesiyle bana futbol maçı ya da her şeyin havaya uçtuğu bir film izlememi veya vücudum ters dönmüş gibi hissettiren caz dinlememi söylediğini duysam odamın camını açıp aşağı atlıyor ve ağaçlara doğru ilerliyordum.

Ara sıra evde kimse olmadığında çalışma odasına girip kalemle-rini kırardım. Bir keresinde, tam olarak tuvalet yalayan Çürük Elma Noah Konuşması'nda, gülerek eğer Jude ikizim olmasaydı benim kesinlikle partenogenez (sözlüğe baktım: döllenmesiz üreme demek) olacağımdan emin olduğunu söyledikten sonra herkes uyurken gizlice garaja girip anahtarla arabasını çizmiştim.

Çünkü bazen insanları çizirken onların ruhlarını görebiliyorum. Örneğin: Annemin içinde ruh yerine o kadar büyük bir ayçiçeği var ki iç organlarına neredeyse hiç yer kalmamış. Jude ile benim paylaşmamız gereken tek bir ruh var: yaprakları tutuşmuş bir ağaç. Babamınsa bir tabak dolusu kurtçuk.

Jude babama, "Büyükannemin onun yemeğine hakaret ettiğini duymadığını mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Bunun cevabı koca bir evet," diye karşılık verdi babam ve sessizliğe büründü. Pizzanın yağından tüm ağzı parlıyordu.

Jude ona direndi. Saçları başının etrafından aydınlatma devreleri gibi sarkıyordu. Tavana bakıp, "*Ben* senin yemeklerini hep sevdim, büyükanne," dedi.

Annem uzanıp onun elini tuttu ve tavana bakarak, "Ben de, Cassandra," dedi.

Jude'un suratına kocaman bir gülümseme yayıldı.

Babam parmağıyla kendine başından ateş etti.

Annem kaşlarını çattı; böyle yapınca yüz yaşında gibi görünüyordu. "Gizemleri kabullenin, profesör," dedi. Babama bunu hep söylerdi ama eskiden daha farklı şekilde, sanki geçmesi için ona bir kapı açıyormuş gibi söylerdi, yüzüne kapatıyormuş gibi değil.

"Ben gizemin ta kendisiyle evlendim, profesör." Babam da hep böyle cevap verirdi ama eskiden iltifat edercesine söylerdi.

Hepimiz pizza yiyorduk ve eğlenceli değildi. Annemin ve babamın düşünceleri havayı karartıyordu. Lokmalarımı çiğneyişimi dinlerken Jude'un ayağı masanın altında tekrar ayağımı buldu. Onu geri ittim.

Jude umutla gülümseyip, "Büyükanneimin mesajı?" diyerek gerginliği böldü.

Babam ona bakınca bakışları yumuşadı. Jude babamın da favorisiydi. Anneminse favorisi yoktu, bu da herkesin bu unvanı elde edebileceği anlamına geliyordu.

"Nerede kalmıştım..." Annemin sesi her zamanki gibi boğuk haline bürünmüştü, sanki bir mağara sizinle konuşuyormuş gibi. "Akşamüstü güzel sanatlar lisesinin oradan geçerken büyükanneiniz yanıma geldi ve oranın tam da size uygun olduğunu söyledi." Başını iki yana sallayarak kendine gelip yine normal yaşında göründü. "Gerçekten de öyle. Daha önce nasıl aklıma gelmedi, inanamıyorum. Picasso'nun o sözünü düşünüp durdum: 'Her çocuk sanatçıdır, asıl sorun büyüdülerinde nasıl sanatçı olarak kalacaklarıdır.'" Suratında, müzelerde sanki sanat eserlerini çalacakmış gibi baktığı zamanlardaki gibi kaçık ifade vardı. "Ama bu... Bu hayatınızın fırsatı, çocuklar. Yeteneklerinizin bastırılmasını istemiyorum, sanki..." Cümlesini bitirmedi, bir elini benimki gibi siyah ve kabarık saçında gezdiren babama baktı. "Bunu gerçekten istiyorum, Benjamin. Masraflı olacak, biliyorum ama böyle bir fırsat..."

"Bu mu yani?" diye sözünü kesti Jude. "Büyükanneim bunu mu söyledi sadece? *Öbür dünyadan gelen* mesaj bu muydu? Bir *okulla* ilgili?" Her an ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Bense öyle değildim. Sanat okulu mu? Böyle bir şeyi, diğer herkesle birlikte Roosevelt'e, Beş Para Etmez Lisesi'ne gitmemeyi

hayal bile etmemiştim. Damarlarımdaki kanın parıldamaya başladığından emindim.

(OTOPORTRE: *Göğsümde Açılan Pencere*)

Annemin yüzünde yine o aklını kaçırmış ifade belirdi. “Herhangi bir okul değil, Jude. Dört sene boyunca kendini tüm dünyaya ifade etmene izin verecek bir okul. Kendinizi dünyaya ifade etmek istemez misiniz?”

“Ne ifade edeceğiz ki?” diye sordu Jude.

Bu, babamın ürkütücü bir şekilde alçak sesle gülmesine neden oldu. “Bilmiyorum, Di,” dedi. “Çok sınırlı bir alan. Bazılarımız için sanatın sadece sanat olduğunu, din olmadığını unutuyorsun.” Annem bıçak alıp babamın boğazına saplayıp çevirdi. Babam bundan bihaber, konuşmaya devam etti. “Neyse daha yedinci sınıftalar. Liseye çok var.”

“Ben gitmek istiyorum!” diye patladım. “Yeteneklerimin bastırılmasını istemiyorum!” Tüm yemek boyunca bunların ağzımdan çıkan ilk kelimeler olduğunu fark ettim. Annem sevinçle bana baktı. Babam onu vazgeçiremezdi. Orada sörfçü pislikler olmadığından emindim. Muhtemelen yalnızca kanları parlayan çocuklar gidiyordu. Devrimciler.

Annem, babama şöyle dedi: “Hazırlanmaları için bir seneleri var. Orası ülkenin en iyi sanat okullarından biri ve öğretmenleri de çok kaliteli. Üstelik resmen arka bahçemizde!” Heyecanı beni daha da fazla gaza getiriyordu. Her an kollarımı çırpmaya başlayabilirdim. “Girmesi çok zor. Ama sizin şansınız var. Doğal yetenek gerek ve siz de zaten pek çok şey biliyorsunuz.” Öyle gururla gülümsüyordu ki sanki masanın üzerinde güneş doğmuş gibiydi. Doğruydı. Diğer çocukların resimli kitapları varken bizim sanat kitaplarımız vardı.

“Hafta sonları müze ve galerileri gezmeye başlarız. Harika olur. Çizim yarışmalarına katılabilirsiniz.”

Jude masanın ortasına parlak mavi floresan kustu ama bunu yalnızca ben fark ettim. O da resim yapabiliyordu, evet, ama farklıydı. İnsanların benimle konuşmak ya da yüzümü parçalamaktan daha çok onların resmini çizmemi istediklerini fark ettiğimde okul benim için sekiz saatlik günlük mide ameliyatı olmaktan çıkabilmişti. Oysa kimse Jude’un yüzünü parçalamak istemiyordu. O parlak, komik ve normaldi; benim gibi devrimci değildi ve herkesle konuşuyordu. Bense kendimle konuşuyordum. Ve Jude’la tabii ki ama o da genellikle sessizce oluyordu çünkü tarzımız buydu. Bir de annemle konuşuyordum çünkü o dünyalı değildi. (Hemen bir kanıt vereyim: Şimdiye kadar duvarların içinden geçmedi ya da zihin gücüyle evi hareket ettirmedi, zamanı durdurmadı veya o tür kaçık bir şey yapmadı ama birtakım şeyler vardı. Geçenlerde bir sabah her zamanki gibi verandada çayını içiyordu. Yaklaştığımda havada süzüldüğünü gördüm. Yani en azından bana öyle göründü. Üstelik dahası, ebeveynleri yok. Terk edilmiş! Reno, Nevada’da daha bebekken bir kiliseye bırakılmış. Alo!? *Onlar* tarafından bırakılmış.) Ah, bir de yan komşumuz Hayta’yla konuşuyordum. Kendisi aslında bir attı ama yine de...

Tabii bunun bir sonucu olarak da: Baloncuk.

Cidden çoğu zaman kendimi tutsak gibi hissediyorum.

Babam dirseklerini masaya koydu. “Dianna, biraz yavaş ol. Bence abartıyorsun. Eski hayalleri bir kenara bırakmak...”

Annem bir kelime daha etmesine izin vermedi. Dişlerini deli gibi sıkıyordu. Sanki kötü sözlerle dolu bir sözlüğü ya da nükleer savaş gücünü zapt ediyor gibiydi. “NoahveJude, tabaklarınızı alıp çalışma odasına gidin. Babanızla konuşmam gerek.”

Kıpırdamadık. “NoahveJude, hemen.”

“Jude, Noah,” dedi babam.

Tabağımı aldım ve Jude’un mutfaktan çıkan topuklarına odaklandım. O sırada elbisesinin palyaçobalığı gibi rengârenk olduğunu fark ettim. Büyükanmem ona kendi elbiselerini dikmeyi öğretmişti. Ah! Açık pencereden komşumuzun yeni papağanı Elçi’nin sesini duydum. “Ralph hangi cehennemde?” diye ciyaktadı. “Ralph hangi cehennemde?” Söylediği tek şey buydu ve bunu yedi yirmi dört söylüyordu. Bırakın nerede olduğunu, Ralph’in kim olduğunu bile kimse bilmiyordu.

Babam, “Kahrolası aptal papağan!” diye öyle bir bağırdı ki hepimizin saçları uçtu.

“Öyle demek istemedi,” dedim Elçi’ye içimden ve aslında sesli söylediyimi fark ettim. Bazen kelimeler kurbağalar gibi ağzımdan kaçırıyordu. Babama kuşla konuştuğumu açıklayacaktım ki durdum çünkü iyi gitmezdi, bunun yerine ağzımdan tuhaf, meler gibi bir ses çıktı ve Jude dışında herkes bana şaşkınlıkla baktı. Çabucak kapıya koştuk.

Bir dakika sonra koltukta oturuyorduk. Onları dinleyebilmek için televizyonu açmadık ama öfkeli fısıltılar halinde konuştuklarından ne dediklerini anlamak imkânsızdı. Jude tabağını almayı unuttuğu için pizza dilimimi onunla paylaştıktan sonra Jude, “Büyükanmemin mesajında harika bir şeyler söyleyeceğini sanmıştım. Cennette okyanus olduğunu falan, anladın mı?” dedi.

Jude’la yalnız kaldığım için rahatlayarak arkama yaslandım. Sadece ikimiz olduğumuzda kendimi asla tutsak gibi hissetmiyordum. “Ah, var tabii, kesinlikle okyanus var ama rengi mor. Kumlar mavi ve gökyüzü de yeşil.”

Jude gülümseyip bir süre düşündükten sonra konuştu: “Yorulduğün zaman çiçeğinin üzerinde uyuyabiliyorsun. Gün içinde de herkes ses yerine renklerle konuşuyor. Çok sessiz.” Gözlerini kapayıp yavaşça, “İnsanlar âşık olduklarında birdenbire alevlere dönüşüyorlar,” dedi. Jude buna bayılırdı; büyükannemin favorilerinden biriydi. Küçükken onunla birlikte söylerdik. “Götürün beni!” derdi ya da bezen de, “Beni buradan alın çocuklar!”

Jude gözlerini açtığıında yüzündeki büyü de gitti. İç geçirdi.

“Ne?” diye sordum.

“O okula gitmeyeceğim. Oraya sadece uzaylılar gider.”

“Uzaylılar mı?”

“Evet. Ucubeler. İnsanlar oraya Kaliforniya Uzaylı Okulu diyor.”

Ah, Tanrım, Tanrım, teşekkürler büyükanne. Babamın boyun eğmesi gerekiyordu. Oraya girmem gerekiyordu. Sanat icra eden ucubeler! O kadar mutluydum ki sanki tramplende zıplıyor gibi hissediyordum ama kendi içimde zıplıyordum.

Jude ise mutlu değildi. Karamsarlığa kapılmıştı. Daha iyi hissetmesi için, “Belki de büyükannem senin uçan kadınınını görmüştür ve bu yüzden oraya gitmemizi istiyordur,” dedim. Üç koy ötede. Jude ıslak kumdan uçan kadınlar yapıyordu. Kimsenin bakmadığını sandığı zamanlar patates püresinden ya da babamın tıraş köpüğünden de yapardı. Kumla daha büyüklerini yaptığını izlemiştim ve büyükannemle konuşmaya çalıştığını biliyordum. Jude’un aklında ne olduğunu her zaman biliyordum. Onun için benim aklımı okumak bu kadar kolay değildi çünkü benim kepenklerim vardı ve gerek duyduğumda onları kapatıyordum. Son zamanlarda yaptığım gibi.

(OTOPORTRE: *Çocuğun İçine Saklanan Çocuğun İçine Saklanan Çocuk*)

“Bence onlar sanat değil. Onlar...” Cümlesini tamamlamadı. “Senin yüzünden, Noah. Ayrıca sahilde beni takip etmeyi kes. Ya biriyle öpüşüyor olsaydım?”

“Kimle?” Jude’dan sadece iki saat otuz yedi dakika on üç saniye küçüktüm ama kendimi her zaman küçük kardeş gibi hissettiriyordu. Bundan nefret ediyordum. “Kimle öpüşecektin? Biriyle mi öpüştün?”

“Eğer bana dün neler olduğunu anlattırsan ben de sana anlatırım. Bir şey olduğunu biliyorum, bu yüzden sabah okula normal bir şekilde gidemedik.” Zephyr ve Fry’ı görmek istememiştim. Lise, ortaokulun hemen yanındaydı. Onları bir daha görmek istemiyordum. Jude koluma dokundu. “Eğer biri sana bir şey yaptıysa ya da dediyse söyle bana.”

Aklıma girmeye çalıştığından kepenklerimi indirdim. Hızla kapadım ve beni bir tarafta, Jude’u diğer tarafta bıraktım. Bu o diğer dehşet dolu şovlar gibi değildi: İri bir kayanın vücut bulmuş hali olan Michael Stein geçen seneki futbol maçında sırf aşırı havalı bir karınca yuvası yüzünden dikkatim dağıldığı için bana geri zekâlı dediğinde onu yumruklaması gibi. Ya da akıntıya kapıldığımda babamla birlikte beni sörfçü pisliklerle dolu sahilde okyanustan sürükleyerek çıkarmaları gibi. Bu ise farklıydı. İşin sırrı ayaklarımın altında sürekli kızgın kömürler varmış gibi davranmaktı. Olası bir telepatiden kaçınmak için koltuktan kalkmıştım ki bağırışı duyduk.

Ses o kadar yüksekti ki sanki ev ikiye ayrılacaktı. Son zamanlarda hep olduğu gibi.

Yeniden oturdum. Jude bana baktı. Gözleri çok açık buz mavisiydi; onları çizerken genellikle beyaz kullanırdım. Normalde kendinizi hafif hissettirir, şişkin bulutları düşündürür ve arp sesleri duymanızı sağlardı ama bu kez saf korku vardı. Diğer her şey unutuldu.

(PORTRE: *Anne ve Baba Birbirlerine Tiş Sesle Bağırırken*)

Jude tıpkı çocukluğundaki gibi, ince bir sesle konuştu. “Sence büyükannem gerçekten de bu yüzden mi o okula gitmemizi istiyor? Benim uçan, kumdan kadınımı gördüğü için mi?”

“Evet,” diye yalan söyledim. Sanırım Jude ilk kez haklıydı. Sanırım benim yüzümdendi.

Kenara kaydı, artık omuz omuzaydık. Bu bizdik işte. Bizim pozumuz. Omuz omuza. Annemizin karnındayken çektikleri ultrason fotoğrafında bile bu şekilde duruyormuşuz. Dün Fry’ın yırttığı resimde de bu pozisyondaydık. Dünyadaki çoğu kişinin aksine, hücre halinden itibaren biz birlikteydik, buraya birlikte gelmiştik. Bu yüzden neredeyse hiç kimse Jude’un ikimiz adına konuştuğunu, piyanoyu yalnızca dört elle çalıp tek başımıza çalamadığımızı ya da hiçbir zaman taş kâğıt makas oynayamadığımızı fark etmiyordu. Her defasında iki taş, iki kâğıt ya da iki makas oluyordu. Bizi bu şekilde çizmediğim zamanlarda yarım-kişi olarak çiziyordum.

Oturuşumuzun verdiği sakinliğe kapıldım. Jude nefes aldı, ben de ona katıldım. Belki hâlâ bunu yapmak için fazla büyüktük ama ne olmuş. Karşıya bakıyor olsam da gülümsediğini görebiliyordum. Birlikte nefes verip birlikte nefes aldık, nefes verdik, aldık, verdik, aldık... ta ki ormandaki ağaçlar bile dün olanları unutana, annemle babamın sesi öfkeden müziğe dönüşene, Jude ve ben yalnızca aynı yaşta olmakla kalmayıp tek bir insana dönüşene kadar...

Bir hafta sonraysa her şey değişti.

Cumartesi günü annem, Jude ve ben müzenin terasındaki kafede oturuyorduk çünkü tartışmayı annem kazanmıştı ve ikimiz de seneye Kaliforniya Sanat Okulu’na başvuracaktık.

Masanın karşısında oturan Jude aynı anda hem annemle konuşuyor hem de bana gizli ölüm tehditleri savuruyordu çünkü benim

çizimlerimin kendisinininkilerden daha iyi olduğunu düşünüyordu ve bir yarış halindeydik. Annem de jüriydi. Tamam, belki de Jude'un çizimini düzeltmeyi denememeliydim. Resimlerini bozmaya çalıştığımı sandı. Yorumsuz.

Çaktırmadan bana gözlerini devirdi. Richter ölçeğinde 6.3 şiddetindeydi. Masanın altından bacağına vurmayı düşündüm ama bu isteğime direndim. Bunun yerine sıcak çikolatamdan içip sol tarafımda oturan benden daha büyük bir grup erkeğe gizlice baktım. İki buçuk metrelik kalasımın gördüğü kadarıyla kendi zihnim dışında herhangi bir yansıma yoktu: (OTOPORTRE: *Ateş Karıncalarına Parça Parça Yem Olan Çocuk*) Ama belki Zephyr gerçekten de kimseye söylememişti.

Kulaklarında lastik tıkaçlar ve kaşlarında pirsingler olan yamasadaki çocuklar susamuruları gibi birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Büyük olasılıkla KSO'ya gidiyorlardı, bu düşünce tüm vücudumun uyanmasına sebep oldu. İçlerinden birinin yuvarlak suratı, kocaman mavi gözleri ve kırmızı dolgun dudakları vardı; tıpkı Renoir tablolarındaki gibi. Öyle dudaklara *bayılırdım*. Masanın altında pantolonumun üzerinde parmağımla hızlıca bir taslağını çiziyordum ki bakışlarımı yakaladı. Fakat kendi işime bakmamı söylercesine ters ters bakmak yerine yavaşça göz kırptı —yanlış görmüş olmam imkânsızdı— ve ben erirken o da dikkatini yeniden arkadaşlarına çevirdi.

Bana göz kırptı. Sanki *biliyormuş gibi*. Ama kendimi kötü hissetmedim. Hem de hiç. Hatta gülümsemeden edemiyordum ve ah, vay canına, o da tekrar benim olduğum yöne bakıp gülümsedi. Yüzümden alev fışkırmaya başladı.

Annem ve Jude'a odaklandım. Büyükanнемin kaçık fikirlerle dolu kutsal kitabından konuşuyorlardı. Yine. *Tuhaf inançlar ansiklopedisi gibi*, dedi annem. Büyükanнемin her yerden, herkesten fikirler

topladığını, hatta kitabı giyim mağazasında kasanın yanındaki tezgâhta müşterilerin de kaçık fikirlerini ekleyebilmesi için açık bıraktığından bahsediyordu.

“Son sayfasında,” dedi annem Jude’a, “vakitsiz ölümü durumunda senin olacağı yazıyor.”

“Benim mi?” Bana en kendini beğenmiş bakışını attı. “*Sadece* benim mi?” Hediyeye boğulmuştu. Neyse ne. Zaten ben kutsal kitap istemiyordum.

“Şöyle yazıyor,” dedi annem. “Bu kutsal kitabı torunum, Sweetwine yeteneğinin son taşıyıcısı, Jude Sweetwine’a bırakıyorum.”

Masanın üzerine parlak yeşil renk kustum.

Büyükanne Sweetwine, Jude’un, dilini çiçek yapabildiğini fark ettiğinde onun Sweetwine Önsezi Yeteneği’ne sahip olduğuna karar vermişti. Dört yaşındaydık. Daha sonra Jude günlerce benimle aynanın karşısında oturup benim de Sweetwine Yeteneği’ne sahip olabilmem için parmağını defalarca dilime bastırıp bana öğretmeye çalışmıştı. Fakat nafileydi. Dilimi döndürüp kıvrıabiliyordum ama çiçek şekline sokamıyordum.

Susamurlarının olduğu masaya baktım. Gitmek üzere toparlanıyorlardı. Göz Kırpan Yuvarlak Yüzlü sırt çantasını omzuna atıp dudaklarını *bye* dercesine oynattı.

Yutkunup bakışlarımı indirirken alev aldım.

Daha sonra zihnimde ezbere resmini çizdim.

Dakikalar sonra yeniden odaklandığımda annem Jude’a, öldükten sonra büyükanne Sweetwine gibi arabada hızlı ziyaretler gerçekleştirmeyeceğinden, gösterişli bir şekilde ve sık sık bize uğrayacağından bahsediyordu. “Ben her şeye karışan bir hayalet olacağım.” O yüksek sesli kahkahasını atarken ellerini havada dön-

dürüyordu. “Fazla kontrolcüyüm. Benden asla kurtulamayacaksınız! Asla!” Psikopatça güldü.

Tuhaf olansa, bir anda fırtınaya yakalanmış gibi görünmesiydi. Saçları uçuşuyor, elbisesi hafifçe dalgalanıyordu. Masanın altında havalandırma falan var mı diye baktım ama yoktu. Anladınız mı? Diğer annelerin kendilerine ait hava durumları yoktur. Bize sanki köpek yavrusuymuşuz gibi o kadar sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu ki göğsümde bir noktaya dokundu.

Onlar annemin tam olarak nasıl bir hayalet olacağını daha detaylıca konuşurken kendimi kapadım. Annem ölürse güneş bir daha doğmazdı. Nokta.

Bunun yerine bugünü düşündüm.

Bir tablodan diğerine geçişimi, her birine beni bitirmelerini söyleyişimi ve onların da bitirmelerini.

O süre boyunca nasıl da uyum sağladığımı, bir kez olsun dizlerimin üzerine yığılmadığımı ya da başımı küçük bir deliğe sokmadığımı.

Annemin masada tempo tutması beni kendime getirdi. “Ee, görelim şu çizim defterlerini,” dedi heyecanla. Daimi koleksiyondan dört adet pastel resim çizmiştim: Chagall, Franz Mark ve iki tane de Picasso. Ben onlara ne kadar bakarsam onların da bana aynı şekilde baktıklarını hissettiğim için onları seçmiştim. Annem aynılarını kopyalamamız gerekmediğini söylemişti. Hiçbirini kopyalamadan, orijinallerini kafamda değiştirip kendimden bir şeyler katarak çizmiştim.

“Önce ben,” dedim defterimi annemin ellerine tutuşturarak. Jude’un gözlerini devirme şiddeti bu kez 7.2’ydi, tüm binanın sarsılmasına neden oldu. Umurumda değildi. Sabırsızlanıyordum.

Bugün resimleri yaparken bir şey olmuştu. Sanırım gözlerim daha iyileriyle değiştirilmişti. Annemin de bunu fark etmesini istiyordum.

Yavaşça sayfaları çevirişini, ardından boynunda asılı duran yaşlı gözlüğünü takıp çizimlerime tekrar *ve tekrar* bakmasını izledim. Bir ara başını kaldırıp sanki yıldız burunlu köstebeğe dönüşmüşüm gibi bana baktı, daha sonra yeniden deftere döndü.

Annemin işaretparmağının her sayfanın üzerinde gezinmesini izlerken kafedeki tüm sesler; espresso makinesinin uğultusu, bardak ve tabakların tıkırdamaları kesildi. Annemin gözlerinden görebiliyordum ve gördüğüm tam olarak şuydu: Çizimlerim iyiydi. Fırlatmaya hazır roket gibi hissetmeye başladım. KSO'ya kesinlikle kabul edilecektim! Sanat öğretmeni Bay Grady'den okuldan sonra bana boyaları karıştırmayı öğretmesini şimdiden istemiştım bile, o da kabul etmişti. Annemin sonunda bitirdiğini düşünürken yeniden başa döndü. Yüzü mutluluk saçıyordu. Ah, olduğum yerde havalara uçuyordum.

Ta ki kuşatma altına alınana dek. Jude'dan ruhani hava saldırısı başladı. (PORTRE: *Kıskançlıktan Çatlayan*) Ten: misket limonu rengi. Saç: açık yeşil. Gözler: orman yeşili. Tamamı: yeşil, yeşil, yeşil. Bir paket şeker açıp masaya dökmesini ve parmağıyla kristallere bastırıp çizim defterinin kapağını şekerle kaplamasını izledim. Büyükanne'nin kutsal kitabındaki saçmalıklardan şans diledim. Karnımda bir hareketlenme hissettim. Çizim defterimi annemden almalıydım artık ama almadım. Alamadım.

Büyükanne S. ne zaman Jude'la benim el falımıza baksa damarlarımızda hayatlarımızı on defa mahvetmeye yetecek kadar kıskançlık olduğunu söylerdi. Bu konuda haklı olduğunu biliyordum. Jude ve beni transparan tenli çizdiğimde karnımızda her zaman çingiraklı

yılan olurdu. Bende sadece birkaç tane, Jude'daysa en son on yedi tane vardı.

Sonunda annem defteri kapayıp bana geri verdi. "Yarışmalar çok saçma. Cumartesi günümüzü gelecek yıl için sanat eserlerinin kıymetini bilip el becerileri öğrenerek geçirelim. İyi fikir, öyle değil mi?"

Jude'un defterini daha açmadan bunu söyledi.

Sıcak çikolatasını ellerine aldı ama içmedi. "İnanılmaz," dedi başını yavaşça iki yana sallayarak. Jude'un defteri aklından çıkmış mıydı? "Gauguin renkleriyle bir Chagall hassasiyeti görüyorum ama aynı zamanda bakış açısı tamamen sana ait. Üstelik sen daha çok gençsin. Bu olağandışı, Noah. Gerçekten olağandışı."

(OTOPORTRE: *Işık Gölüne Dalan Çocuk*)

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Gerçekten," dedi ciddiyetle. "Afalladım." Suratında farklı bir şey vardı; sanki ortasından bir perde açılmıştı. Hızlıca Jude'a baktım. Tıpkı benim acil durumlarda yaptığım gibi, kendi içinde bir köşeye çekildiğini biliyordum. Benim içimde, ne olursa olsun kimsenin ulaşamadığı bir dehliz vardı. Jude'un da buna sahip olduğunu hiç bilmiyordum.

Annem fark etmedi. Normalde her şeyi fark ederdi. Ama orada oturmuş, hiçbir şeyi fark etmiyor, sanki karşımızda rüya görüyor gibiydi.

Sonunda kendine geldi ama artık çok geçti. "Jude, tatlım, senin defterine de bakalım, neler çizdiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Boş ver," dedi Jude ince sesiyle. Defteri çoktan çantasına sokmuştu bile.

Jude ve ben pek çok oyun oynardık. Onun en sevdikleri Nasıl Ölmeyi Tercih Edersin? (Jude: donarak, ben: yanarak) ve Boğulma

Oyunu'ydu. Boğulma Oyunu şöyleydi: Eğer annem ve babam boğuluyor olsaydı önce hangisini kurtarırdık? (Ben: Annem, tabii ki de. Jude: moduna bağlı.) Bir de başka versiyonu vardı: İkimiz boğuluyor olsaydık babam ilk hangimizi kurtarırdı? (Jude'u) On üç sene boyunca annem için bir cevap bulamamıştık. Sudan önce hangimizi çıkaracağı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

O ana dek.

Birbirimize bakmadık ama cevabı artık ikimiz de biliyorduk.

ŞANSIN TARİHİ

Jude

Yaş: 16

3 sene sonra

İşte buradayım.

KSO atölyesinde cebimde dört yapraklı bir yoncayla heykelimin yanında duruyordum. Tüm sabahımı okulun dışındaki yonca bahçesinde boşu boşuna ellerimin ve dizlerimin üzerinde geçirmiştım; hiç yoktu. Ama sonra ne yapacağımı bulmuştım! Sıradan bir üç yapraklı yoncaya dördüncü yaprağı yapıştırdım, selofana sardım ve sweatshirt'ümün cebindeki soğanın yanına koydum.

Ben biraz spiritüelimdir. Diğer insanların kutsal kitapları varken ben Büyükanne Sweetwine'iminkine sahiptim. Birkaç örnek verecek olursam:

Dört yapraklı yoncaya sahip olan bir kişi tüm meşum etkileri önleyebilir

(Sanat okulu bu meşum etkilerle doluydu. Özellikle de bugün: Bugün yalnızca eleştiri günüm olmakla kalmamıştı, bir de danışmanımla görüşecektim ve atılabılırdım.)

GÜN IŞIĞIM

Ciddi hastalıklardan kaçınmak için cebinde bir soğan taşı.

(Bu tamam. Ne kadar dikkatli olsanız azdır.)

*Eğer bir erkek bir kıza portakal verirse, kızın ona olan aşkı
katlanır.*

(Hiçbir erkek bana portakal vermediğinden bu henüz
belirsizliğini koruyor.)

Hayaletlerin ayakları asla yere değmez.

(Bu konuya geleceğim. Çok yakında.)

Zil çaldı.

Ve işte oradaydılar. İkinci sınıfa giden diğer heykeltçiler. Her biri beni yastıkla boğmaya hazırdı. Ah, yani şey: Şaşkına dönmüş bir biçimde heykelime bakıyorlardı. Ödevimiz yine otoportre yapmaktı. Ben de soyut çalışıp küçük bir kütle yapmıştım. Degas'ın dansçıları vardı, benimse küçük kütlelerim. Kırılmış, birbirine yapıştırılmış kütleler. Bu sekizinciydi.

Usta seramikçi, kil öğretmeni ve aynı zamanda danışmanım olan Sandy Ellis, "Ne varmış burada?" dedi. Her eleştiriye böyle başlardı.

Kimse tek kelime etmedi. Kaliforniya Uzaylı Okulu geribildirim sandvici övgüyle başlar, övgüyle biterdi. Arada da insanlar gerçekten ne düşündüklerini dile getirerek korkunç şeyler söylerlerdi.

Başımı hareket ettirmeden odaya göz gezdirdim. İkinci sınıf heykel grubu KSO'nun öğrenci kitlesinin mükemmel bir örneği idi: kibirli ve kaba ucubeler. Benim gibi normal, sıradan tipler —birkaç gizli özelliğimiz vardı tabii, kimin yok ki?— istisnaydı.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu okula ait olan kişi Noah'ydı, ben değilim.

Sandy çerçeveli gözlüğünün tepesinden sınıfa göz gezdirdi.

Genelde herkes hemen yorum yapmaya başladılar ama bu kez atölyedeki tek ses floresanların uğultusuydu. Bileğimde tik tak atan annemin eski saatine baktım. Arabası uçurumdan düşüp de çarpma etkisiyle onu anında öldürdüğünde kolunda bu saat vardı.

*Aralık ayında yağan yağmur beraberinde beklenmedik ölüm
getirir.*

(Annem ölmeden önce aralık ayının çoğu yağmurlu
geçmişti.)

“Haydi ama çocuklar, *Kırık Kütle-Ben No.8* için hiç olumlu izleniminiz yok mu?” Sandy elini seyrek sakallarında gezdirdi. Eğer hepimiz yansıma hayvanımıza dönüşseydik (Küçükken Noah’nın bana zorla oynattığı bir oyundu) Sandy tekeye dönüşürdü. “Bakış açılarından bahsediyorduk,” dedi. “CJ’inkini tartışalım, ne dersiniz?”

“Kötü talihim” nedeniyle okuldaki herkes bana Calamity Jane/Jude’un kısaltması olan CJ diyordu. Bunun sebebi yalnızca seramikteki bir kırılma değildi. Geçen sene çömlek atölyesinde söylentilere göre kâselerimden bazıları gece kimse yokken, tüm pencereler kapalıyken ve en yakın deprem Endonezya’da olmuşken raftan uçmuştu. Gece bekçisi şaşkına dönmüştü.

Benim dışımda herkes şaşkına dönmüştü.

Caleb Cartwright pandomim kıyafetlerine uygun olarak —siyah boğazlı kazak, siyah dar kot, siyah göz kalemi, siyah melon şapka— iki elini kaldırdı. Sanatsal, kabare tarzı seksi bir çocuktuk; fark ettiğimden değil tabii. Erkekleri boykota devam ediyordum. Erkek engelleyici, tehlike önleyici, görünmezlik üniformamla donanmıştım:

*Havaya karışıp kaybolmak için: Doksan santimlik kumral
bukleleri kesip kalan saçınızı siyah berenin içine tıktırın.
Kimsenin göremeyeceği bir yerinize dövme yaptırın. Sadece
büyük beden kazaklar ile kotlar ve spor ayakkabılar giyin.
Sessiz olun.*

(Ara sıra kendi dini ayetlerimi yazardım.)

Caleb odaya göz gezdirdi. “Herkesin yerine ben söyleyeceğim, tamam mı?” Duraksadı, beni alaşağı etmek için mükemmel kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “CJ’in işlerini eleştirmek imkânsız çünkü *her zaman* ezik büzük, bunun gibi birbirine yapıştırılmış oluyor. Yani her defasında ciddi bir Yumurta Kafa vakası görüyoruz.”

Kırlarda olduğumu hayal ettim. Okuldaki rehber öğretmenim kendimi kaçık gibi ya da büyükannemin deyişiyle “birkaç tahtam eksik” hissettiğimde böyle yapmamı söylemişti.

Bu arada eğer merak ediyorsanız diye söylüyorum, kendi yaptığınız dört yapraklı yoncaların faydası olmuyor.

“Bu iş ne anlatıyor?” diye sordu Sandy sınıfa.

Randall “alınma ama” Brown tükürerek konuşmaya başladı. Gerçek bir pislik olan Brown akla hayale gelebilecek en kırılcı eleştirileri, başına “alınma ama” koyarak söyleyebileceğine inanıyordu. Onu bayıltıcı tabancayla uyuşturmak isterdim. “Eğer maksatlı olsaydı çok daha fazla şey anlatabilirdi, Sandy.” Bana baktı. İşte geliyordu. “Yani *alınma ama* CJ, cidden özensiz davranmış olmalısın. Seramiğinde bu kadar çok çatlağın olmasının *mantıklı* tek sebebi ya kilini yeterince yoğurmamış olman ya da işinin eşit bir şekilde kurumasını sağlamamış olman.”

Tam isabet. Bingo. Hedefi on ikiden vurdu.

Bazen açıklamalar mantıklı *olmazdı*.

Tuhaf şeyler olabiliyordu. Eğer işlerimiz eleştirilirken konuşma hakkımız olsaydı ve hayatım boyunca bir yere kapatılmayacağıma dair Tanrı gibi çok üst düzey birinden yazılı onayım olsaydı onlara şunu derdim: “Başka kimsenin mezarından hortlayıp da sanat eserini kıracak kadar öfkeli, ölü annesi yok mu?”

İşte o zaman neyle mücadele ettiğimi anlardı.

“Randall güzel bir konuya değindi,” dedi Sandy. “Sanat deneyimimiz ve idrakımızda niyetin önemi var mı? Eğer CJ’in final heykeli parçalar halindeyse onun bütünlük anlayışının bir önemi var mı ki? Yani diğer bir deyişle, olay yolculuk mu yoksa varış noktası mı?”

Bunun üzerine tüm sınıftan mutlu bir arı kovanı gibi uğultu yükseldi ve Sandy onları sanat eseri yaratıldıktan sonra sanatçının bile bir öneminin kalıp kalmadığına dair kuramsal bir tartışmaya yönlendirdi.

Bense turşuları düşünmeyi tercih ediyordum.

“Ben de... Büyük, salatalık turşusu. Mımm. Mımm. Mımm,” diye fısıldadı Büyükanne Sweetwine zihnimin içinde. O da annem gibi ölmüştü ama sadece bir şeyler kıran annemin aksine büyükanne konuşuyor ve çoğu zaman görünüyordu. Hayalet dünyamın iyi polisiydi; annemse kötü polisti. Konuşmaya devam ederken yüzümün ifadesiz kalmasına özen gösterdim. “Off, ne sıkıcı. Ayrıca cidden, ne kadar çirkin bir şey yapmışsın. Lafı bu kadar dolandırmanın ne anlamı var? Neden bir dahaki sefere daha iyisini yapmanı söyleyip sonraki kurbanı geçmiyorlar? Şurada kafasından muzlar sarkan çocuğa mesela?”

Dudaklarımı kıpırdatmamaya dikkat ederek, “Onlar sarı rasta, büyükanne,” dedim ona içimden.

“Bence kaçmalısın tatlım.”

“Yanıdayım.”

Şu gizli özellikler mi? İtiraf edeyim, belki de o kadar gizli değildi.

Ama şunu da belirtiyim: Dünya nüfusunun yüzde yirmi ikisi hayaletleri görüyor; bu da dünya çapında bir buçuk milyar insandan fazla eder. (Ebeveyn olarak profesörlerim var. Çılgın araştırma yetenekleri.)

Kuramsal kopya gürültüsü sürerken kendimi oyun oynayarak eğlendirdim: Nasıl Ölmeyi Tercih Edersin? Bu oyunun şampiyonluğu hâlâ bendeydi. Görüldüğü kadar kolay değildi çünkü iki ölümün de eşit derecede ürkütücü olmasını sağlamak ciddi bir yetenek gerektiriyordu. Örneğin; tekrar tekrar avuç dolusu kırık cam yemek mi *yoksa...*

Düşüncelerim bölündü çünkü herkesi şaşırtan bir şekilde Fish (soyadı yok) elini kaldırdı. Fish de benim gibi konuşmazdı, bu yüzden önemli bir olaydı.

“CJ’in tekniği iyi,” derken dilindeki pirsing ağzında yıldız varmış gibi parladı. “Bence bir hayalet eserlerini kırıyor.” Sandy de dahil olmak üzere herkes dalga geçti. Benimse ağzım açık kalmıştı. Şaka yapmıyordu, bunu anlayabiliyordum. Bana bakıp bileğini kaldırdı ve hafifçe salladı. Üzerinde minik taşların olduğu bileklik, her şeyiyle uyumluydu: mor saçı, bilek dövmesi ve iğneleyici tavrıyla. Daha sonra bileklikteki taşların farkına vardım: üç parça yakut kırmızısı deniz camı, naylona sarılmış iki adet dört yapraklı yonca, birkaç tane de denizkurabiyesi güvercini¹ yıpranmış, siyah bir deriye geçirilmişti. Vay canına. Çantasına ve ceplerine bu kadar çok uğur koyduğumu fark etmemiştim. O cadı makyajının altında

1 Orj. *sand dollar birds*. Sahile vurup güneş altında kaldığında düz bir disk şeklini alan bir denizkestanesi türüdür. Hristiyanların bir kısmı bunun, üzerindeki şekiller nedeniyle Hz. İsa'nın doğuşunu, çarmıha gerilişini ve dirilişini temsil ettiğine inanır. Denizkurabiyeleri kırıldığında içinden, uğurlu olduğuna inanılan, güvercin şeklinde beş parça çıkar. (ed.n.)

her zaman o kadar mutsuz görünüyordu ki. Ama benim olduğumu nereden bilmişti? Diğerleri de biliyor muydu? Şu yeni gelen asabi çocuk mesela? Kesinlikle birkaç tahtası eksikti. Ona da gizlice bol miktarda denizkurabiyesi güvercini veriyordum.

Ama Fish'in tıpatıp aynı beyanı ve bilekliği başlı başına bir patlamaydı. Sonraki bir saat boyunca diğerleri *Kırık Kütle-Ben No.8*'i şişe geçirirken ben de önümde gergince birleştirdiğim ellerimin daha çok farkına vardım. Kaşınıyorlardı. Çok kaşınıyorlardı. Sonunda onları birbirinden ayırıp gizlice incelemeye çalıştım. Isırık ya da isilik falan yoktu. Babamın tıp dergilerinden birinde hakkında her şeyi okuduğum, halk arasında et yiyen hastalığı olarak bilinen nekrotizan fasiit olabilecek kırmızı benek var mı diye baktım.

Tamam buldum: Nasıl Ölmeyi Tercih Edersin? Tekrar tekrar avuç dolusu kırık cam yemek mi yoksa ileri safha nekrotizan fasiit mi?

Felicity Stiles'in –sonun yaklaştığını gösteren– sesi beni cam yeme fikrine sıcak bakmaya başladığım beyin patlatan ikilemden çıkardı.

“Kapanışı yapabilir miyim, Sandy?” diye sordu her zamanki gibi. Her eleştirisinin sonunda vaaz vermek için kullandığı müthiş, hareketli Güney Carolina aksanı vardı. Adeta konuşan bir çiçektir; İncil'den çıkma bir nergis gibi. Fish çaktırmadan göğsüne hançer saplar gibi yaptı. Ona gülümseyip kendimi hazırladım. “Bence bu çok üzücü,” dedi Felicity, ardından tüm odanın dikkatini çekmek için duraksadı ama bu yalnızca bir saniye sürdü çünkü nergis gibi konuşmakla kalmıyor, aynı zamanda nergis gibi görünüp hareket ediyordu ve biz de onun etrafındaki insan iç çekişleriydik. Elini kütleme doğru uzattı. “Bu eserde *dünyanın dört bir yanının* acısını hissedebiliyorum.” O dört kelimeyi yavaş yavaş ağzından çıkarabilmesi için dünyanın da kendi etrafında tam tur atması gerekiyordu. “Çünkü

hepimiz kırıgınız. Yani, öyle değil mi? Ben kırıgıyım. *Dünyanın dört bir yanı* da öyle. Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz ama her defasında olan şey bu işte. CJ'in eserinin bana anlattığı bu ve beni gerçekten çok üzüyor." Doğrudan bana baktı. "Ne kadar mutsuz olduğumu anlıyorum, CJ. *Gerçekten* anlıyorum." Gözlerini kocaman açıp yutkundu. Ah, sanat okulundan o kadar nefret ediyordum ki. Bir elini yumruk yapıp göğsüne bastırdı, ardından üç defa vururken, "Ben. Seni. Anlıyorum," dedi.

Elimde olmadan onun familyasından bir çiçekmişim gibi başımı sallarken *Kırık Kütle-Ben No.8*'in üzerinde durduğu masa dayanamadı ve otoportrem yere düşüp parçalara ayrıldı. Bir kez daha.

"Bu hiç hoş değil, anne," dedim içimden.

"Gördünüz işte, hayalet," dedi Fish.

Bu kez kimse dalga geçmedi. Caleb başını iki yana sallıyordu. "Yok artık." Randall, "Bu da nesi?" dedi. Bir de bana sorun, yurttaşlar... Casper ya da Büyükanne S.'nin aksine annem sevimli bir hayalet değildi.

Masanın altındaki Sandy, "Vidalardan biri çıkmış," dedi inanamayarak.

Herkes ne kadar da şanssız olduğumu mırıldanırken çalışma alanımda bu tür durumlar için sakladığım süpürgemi alıp *Kırık Kütle-Ben No.8*'i süpürdüm. Parçaları çöpe boşalttım. Otoportremin kalıntılarının ardından kendi yaptığım işe yaramayan yoncayı da attım.

Belki Sandy bana acıyıp görüşmemizi yarın başlayacak yarıyıl tatili sonrasına erteler diye düşünüyordum ki dudaklarını *ofisime* dercesine kıpırdattı ve kapıyı işaret etti. Atölyenin diğer tarafına yürüdüm.

*Soldan gelen faciaya meydan vermemek için yürümeye her
zaman sağ ayağınla başla.*

Sandy'nin karşısındaki konforlu, devasa deri koltuğa gömülmüştüm. Vidanın çıkmasıyla ilgili özür dileyip belki de Fish'in hayalet konusunda haklı olabileceğiyle ilgili şaka yaptı.

Bu saçma fikre kibarca güldü.

Parmaklarını masanın üzerinde piyano çalar gibi oynatıyordu. İkimiz de konuşmuyorduk ve ben bu durumdan memnundum.

Sol tarafında duran, gerçek boyutlarındaki Michelangelo'nun *Davut*'u narin akşamüzeri ışığında o kadar canlı duruyordu ki ilk nefesiyle birlikte göğsünün inip kalkmasını ummadan edemiyordum. Sandy bakışlarımı takip ederek omzunun üzerinden büyüleyici taş adama baktı.

"Annenin yazdığı biyografi inanılmaz," diyerek sessizliği bozdu. "Cinsiyet incelemesinde korkusuz. Aldığı her bir övgüyü hak ediyor." Gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Konuş benimle, CJ."

Pencereden dışarıya, sise gömülü sahil şeridine göz attım. "Kesin sıfır görüş olacak," dedim. Lost Cove sıklıkla ortadan kaybolmakla meşhurdur. "Bazı yerlilerin sisin ölümlerin huzursuz ruhlarını taşıdığına inandığını biliyor muydunuz?" Büyükannemin kutsal kitabındandı.

"Öyle mi?" Sakalını sıvazlayınca kil parçaları elinden sakalına bulaştı. "İlginç ama şimdi senden bahsetmeliyiz. Bu çok önemli bir durum."

Benden bahsettiğimi düşünmüştüm.

Bir kez daha sessizlik hâkim oldu... ben de kırık camları yemeye karar verdim. Son kararım.

Sandy iç geçirdi. Onu rahatsız mı ediyordum? İnsanları rahatsız ettiğimi fark etmiştim. Eskiden böyle değildim.

“Bak, senin için olağanüstü zor bir zaman olduğunu biliyorum, CJ.” Kibar, teke gözleriyle yüzümü inceledi. “Geçen seneki trajik durum sebebiyle sana fazlasıyla özgürlük tanıdık.” Zavallı Anne-siz Kız Bakışı’nı takındı. Tüm yetişkinler benimle konuşurken bu şekilde bakıyordu; sanki uçaktan paraşütüm olmadan atılıp ölüme terk edilmişim gibi. Çünkü anneler paraşüttü. Bakışlarımı indirince kolunda ölümcül bir kara ur gördüm, hayatı gözlerimin önünden geçti fakat sonra onun kil parçası olduğunu fark edince rahatladım. “Ama Kaliforniya Sanat Okulu sıkıdır,” dedi daha sertçe. “Atölye dersinden kalmak atılma sebebidir ama seni deneme sürecinde tutmaya karar verdik.” Öne doğru eğildi. “Konu sadece seramiğindeki çatlaklar değil. Böyle şeyler olağan. Gerçi hep senin başına geliyor gibi görünüyor, ki bu da tekniğin ile konsantrasyonunu sorgulama sebebi ama bizi derinden endişelendiren asıl şey kendini soyutla-man ve yaratıcılık konusundaki eksikliğin. Ülke çapında burada, *senin* yerinde olmak için bize yalvaran genç sanatçılar olduğunu biliyorsundur.”

Noah’nın benim yerimde olmayı ne kadar da hak ettiğini düşündüm. Annemin hayaleti de yaptığım her şeyi kırarak bana bunu söylemiyor muydu zaten?

Öyle olduğunu biliyordum.

Nefes alıp konuştum. “Benim yerimi alsınlar öyleyse. Gerçekten, bunu hak ediyorlar. Ben etmiyorum.” Başımı kaldırıp şaşkın gözlerine baktım. “Ben buraya ait değilim, Sandy.”

“Anlıyorum,” dedi. “Sen böyle düşünüyor olabilirsin ama KSO fakültesi farklı düşünüyor. *Ben* farklı düşünüyorum.” Gözlüğünü alıp kil sıçramış tişörtüyle silerek camları daha da kirletti. “Başvuru materyallerinden biri olan o kumdan yaptığın kadınlar öylesine özgündü ki.”

Ne?

Uzaktan gelen bir müziği dinliyormuşçasına bir süreliğine gözlerini kapadı. “Çok neşeli, çok acayıplardı. Bir sürü hareket, bir sürü duygu...”

Neden bahsediyordu?

“Sandy, elbise modelleri ve dikiğim elbise örneklerini sundum. Kumdan heykellerden makalemde bahsettim.”

“Evet, makaleni hatırlıyorum. Elbiseleri de hatırlıyorum. Güzellerdi. Moda bölümümüz olmaması çok yazık. Ama bu sandalyede oturmanın sebebi o şahane heykellerin fotoğrafları.”

O heykellerin hiç fotoğrafı yoktu.

Pekâlâ, bu *Alacakaranlık Kuşağı* olayı beni biraz sersemletmişti.

Çünkü onları hiç kimse görmemişti. Bundan emindim; sahilde izbe bir körfeze hep gizlice giderdim, daha sonra akıntı onları içine alırdı... Fakat Noah beni takip edip heykel yapmamı izlediğini söylemişti. Hatta bunu iki kere söylemişti. Ama fotoğraf mı çekmişti? Ve onları KSO'ya mı göndermişti? Bu neredeyse imkânsızdı.

Okula benim kabul edilip kendisinin kabul edilmediğini öğrendiğinde o güne kadar yaptığı her şeyi telef etmişti. Tek bir karalama bile bırakmamıştı. Bir daha da eline ne pastel boya ne karakalem ne de boya fırçası almıştı.

Parmak boğumlarıyla masaya vuran Sandy'ye baktım. Bir dakika, az önce heykellerimin şahane olduğunu mu söylemişti? Sanırım evet. Yeniden dinlediğimi görünce masaya vurmayı kesip konuşmaya devam etti. “Buradaki ilk iki senenizde kafanızı bir sürü teorik bilgiyle doldurduğumuzun farkındayım ama şimdi senle ben işin temeline dönelim. Sana basit bir soru soracağım, CJ. Artık yapmak istediğin bir şey yok mu? Senin yaşında birine göre çok fazla şey yaşadın. Söylemek istediğin bir şey yok mu? Söyleme *ihtiyacı*

duyduğun bir şey?” Fazlasıyla ciddileşti. “Çünkü olay aslında bundan ibaret. Başka bir şey değil. Ellerimizle diliyoruz, biz sanatçıların tek yaptığı bu.”

Sözleri içimde bir şeylerin gevşemesine neden oluyordu. Bundan hoşlanmadım.

“Düşün biraz,” dedi daha yumuşak bir tonda. “Bir kez daha soracağım. Dünyada yalnızca senin iki elinin yaratabileceği, ihtiyaç duyduğun bir şey var mı?”

Göğsümde keskin bir acı hissettim.

“Var mı, CJ?” diye üsteledi.

Vardı. Ama yasak bölgeydi. O an o çayırı düşünüyordum.

“Hayır,” dedim.

Somurttu. “Sana inanmıyorum.”

“Hiçbir şey yok,” dedim ellerimi kucağımda olabildiğince sıkı birleştirerek. “Hiç. Sıfır.”

Hayal kırıklığına uğrayarak başını iki yana salladı. “Peki öyleyse.”

Davut’a baktım...

“CJ, neredesin?”

“Buradayım, buradayım. Üzgünüm.” Dikkatimi yeniden ona çevirdim.

Keyfinin kaçtığı belli oluyordu. Neden? Neden bu kadar ilgileniyordu ki? Onun da dediği gibi, ülkenin dört bir yanındaki genç sanatçılar benim konumumda olmaya can atıyordu. “Babanla konuşmamız gerek,” dedi. “Hayatının fırsatını bırakacaksın. İstedğin gerçekten bu mu?”

Gözlerim *Davut*’a kaydı. Sanki ışıktan yapılmış gibiydi. Ne istiyordum? Tek bir şey.

Sonra *Davut* sanki duvardan fırlayıp beni o taş kollarına çekti ve kulağıma fısıldadı.

Michelangelo'nun onu *beş yüz* sene önce yaptığını hatırlattı.

“Gerçekten başka okula geçmek istiyor musun?”

“Hayır!” Sesimin harareti ikimizi de şaşırttı. “Taşla çalışmam gerek.” *Davut*’u gösterdim. İçimde bir fikir patlaması oldu. “Yapmam gereken bir şey *var*,” dedim. Kendimi vahşi hissediyordum, sanki nefessiz kalmış gibiydim. “Hem de çok fena.” Buraya girdiğimden beri yapmak istiyordum ama annem onu da kırarsa buna dayanamazdım. Gerekten dayanamazdım.

“Bu beni inanılmaz mutlu etti,” dedi Sandy ellerini önünde birleştirerek.

“Ama kilden yapamam. Fırın olmayacak,” dedim. “Taş olmak zorunda.”

“Çok daha dirençli olur,” dedi gülümseyerek. Anlıyordu. En azından bir kısmını.

“Kesinlikle,” dedim. Annem bunu o kadar kolay kıramayacaktı! Daha da önemlisi, kırmak istemeyecekti. Onu büyüleyecektim. Onunla *iletişim kuracaktım*. Tek yolu buydu. “Çok üzgünüm, Jude,” diye fısıldayacaktı kulağıma. “Böylesine yetenekli olduğunu bilmiyordum,” diyecekti.

Sonra da belki beni affederdi.

Zihnimde gerçekleşen anne-kız barışmasından ve yayılan müzikten habersiz olan Sandy’nin konuştuğunu fark etmemiştim. Ona odaklanmaya çalıştım.

“Sorun şu ki Ivan bu sene İtalya’da olduğu için bölümde sana yardım edecek kimse yok. Kille ve dökme bronzla çalışmak isteseydin ben yardım edebilirdim...”

“Hayır, taş olmalı, ne kadar sert o kadar iyi. Hatta granit.” Bu dâhiyaneydi.

Gülerek her zamanki otlayan şirin keçi haline döndü. “Belki de, hımm... okul dışından birinin rehberliğini kabul eder misin?”

“Tabii ki.” Dalga mı geçiyordu? Öylesi daha iyiydi.

Sandy sakalını sıvazlayarak düşündü.

Ve düşündü.

“Nedir?”

“Şey, biri var.” Kaşlarını kaldırdı. “Uzman bir oymacı. Belki de en iyilerden biri. Ama hayır, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.” Elini sallayarak bu fikri uzaklaştırdı. “Artık ders vermiyor. Sergi düzenlemiyor. Ona bir şey oldu. Kimse ne olduğunu bilmiyor, önceden de öyle çok... hımm, nasıl desem...” Tavana baktı ve aradığı kelimeyi orada buldu. “İnsan gibi değildi.” Gülerek masasındaki dergi yığnında bir şey aramaya koyuldu. “Olağanüstü bir heykeltıraş ve efsane konuşmacı. Yüksek lisans yaparken onu dinlemiştim, harikaydı...”

“İnsan değilse ne peki?” diye merakla sözünü kestim.

“Aslında...” Bana bakıp gülümsedi. “Sanırım en iyi açıklayan annendi.”

“Annem mi?” Bunun bir işaret olduğunu anlamak için Sweetwine yeteneğine ihtiyacım yoktu.

“Evet, annen *Art Tomorrow*’da onunla ilgili bir yazı yazdı. Tuhaf. Daha geçen gün o röportaja bakıyordum.” Annemin eskiden yazdığı birkaç dergiyi karıştırdı ama bulamadı. “Ah neyse,” dedi pes edip. Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bir düşüneyim... ne yazmıştı... Ah, evet, demişti ki, ‘İçeri girdiğinde duvarların yıkıldığı bir adamdı.’”

İçeri girdiğinde duvarların yıkıldığı bir adam mı? “Adı ne?” diye sordum soluğumun kesildiğini hissederek.

Uzun bir an boyunca dudaklarını birbirine bastırıp benı inceledi, ardından bir karara varmış gibi göründü. “Önce bir arayayım. ‘Tamam derse, yarıyıl tatilinden sonra onu ziyaret edersin.’ Bir kâğıda isim ve adresini yazıp bana verdi.

Gülümseyerek, “Uyarmadı deme,” dedi.

Büyükanne Sweetwine ile ben kendi dünyamızdaydık ve Lost Cove’un iç kısmındaki binaların olduğu Day Sokağı’nda bulunan Guillermo Garcia’nın stüdyosuna giderken yerdeki sis bulutu yüzünden hiçbir şey göremiyorduk. Sandy’nin bana verdiği kâğıtta yazan isim buydu. Tamam deyip demeyeceğini beklemek istemiyordum, sadece gitmek istiyordum.

Okuldan çıkmadan önce Kâhin’le vakit geçirmiştım, yani Google’la. İnternet aramaları çay yaprakları ya da tarot destesinden daha iyiydi. Sorunuzu soruyordunuz: *Ben kötü biri miyim? Baş ağrım ameliyat edilmesi mümkün olmayan bir tümör belirtisi’ mi? Annemin hayaleti neden benimle konuşmuyor? Noah konusunda ne yapmalıyım?* Ardından sonuçları ayıklayıp kehanetinizi alıyordunuz.

Guillermo Garcia’dan danışmanım olmasını istemeli miyim? yazdığımda *Interview* dergisinin kapağına giden bir link çıktı. Fotoğraftaki esmer, radyoaktif yeşil gözleri olan etkileyici adam Rodin’in *Öpücük* heykeline doğru beyzbol sopası savuruyordu. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Guillermo Garcia: Heykel Dünyasının Rock Yıldızı*. Derginin kapağında! Kalp krizi belirtileri sebebiyle *Interview* kapağının üzerinde durdum.

“Bu kılıkla serseri gibisin,” dedi Büyükanne Sweetwine. Yerden otuz santim yükseklikte yanımda duruyor, kapalı havaya aldırma-dan mor güneş şemsiyesini döndürüyordu. Dalgalı bir günbatımı gibi görünmesine neden olan rengârenk, uçuş uçuş elbisesi ve film

yıldızlarının taktığı türden devasa gözlüğüyle her zamanki gibi çok şıktı. Ayakları çıplaktı. Zaten havada süzülünce ayakkabıya ihtiyacınız olmuyordu. Ayak konusunda şanslıydı.

*Öteki dünyadan bazı ziyaretçiler ayakları ters dönmüş bir
şekilde geri döner.*

(Rahatsız edici olmanın da ötesinde. Neyse ki onunkiler
düzgündü.)

Büyükannem devam etti. “Şu şeker ismi olan çocuğa benzemişsin.”

“Eminem mi?” diye sordum gülümseyerek. Sis o kadar yoğundu ki posta kutularına, telefon direklerine ya da ağaçlara çarpmamak için kollarımı öne uzatıp yürümek zorundaydım.

“Evet!” Güneş şemsiyesiyle kaldırıma vurdu. “Şeker ismi olduğunu biliyordum.” Şemsiyeyi bu kez bana doğrulttu. “Diktiğin tüm o elbiseler odanda kilit altında. Bu çok gülünç.” Yine uzunca iç geçirdi. “Ya taliplerin, Jude?”

“Hiç talibim yok, büyükanne.”

“İşte ben de bundan bahsediyorum, canım,” dedi ve ince espirisine güldü.

Bir kadın sis koşumu –kayış olarak da bilinir– taktığı iki çocuğuyla yanımızdan geçti. Lost Cove’da sis sırasında bu normal bir durumdu.

Görünmezlik üniformama baktım. Büyükannem hâlâ anlamıyordu. “Erkeklerle birlikte olmak benim için çekirge öldürmekten ya da eve kuş girmesinden daha kötü.” Bunlar diğer ölüm habercileriydi. “Bunu biliyorsun.”

“Saçmalık. Tek bildiğim avcunda tıpkı erkek kardeşininki gibi imrenilesi bir aşk çizgisinin olduğu. Ama bazen kaderin bile yön-

lendirilmesi gerekir. En iyisi böyle patates gibi giyinmeyi bırakman. Ve artık Tanrı aşkına şu saçını tekrar uzat.”

“Çok yüzeyselsin, büyükanne.”

Homurdandı.

Ben de ona homurdanıp durumu tersine çevirdim. “Paniklemini istemem ama sanırım ayakların yanlış yönü göstermeye başladı. Ne derler bilirsin. Hiçbir şey bir topluluğu ters dönmüş ayaklar kadar mahvedemez.”

Büyükannem nefesini tutarak aşağı baktı. “Yaşlı, ölü bir kadına kalp krizi geçirtecektin!”

Day Sokağı’na ulaştığımızda nemden sırılsıklamdım ve titriyordum. Sokağın sonunda küçük bir kilise olduğunu gördüm. Kurumak, ısınmak ve Guillermo Garcia’yı danışmanım olmaya nasıl ikna edeceğime dair plan geliştirmek için harika bir yerdi.

“Ben dışarıda bekleyeceğim,” dedi büyükannem. “Ama lütfen acele etme. Bu soğuk, ıslak siste tek başıma bekleyeceğim için endişelenme.”

“Kurnazsın,” dedim ve kiliseye giden patikada ilerledim.

Kapıyı açmak için halkayı çekerken arkamdan, “Clark Gable’a selamlar,” diye seslendi. Clark Gable, Tanrı’ya verdiği takma addı. İçeri girdiğim anda sıcaklık ve ışıkla kucaklandım. Annem Noah’yla beni peşinde sürükleyip bir sürü kiliseye giderdi ama sadece ayin olmadığı zamanlarda. Kutsal mekânlarda oturmanın hoşuna gittiğini söylerdi. Artık benim de hoşuma gidiyordu.

*Eğer ilahi bir yardım arayışındaysanız bir ibadethanede
kavanoz açın ve giderken kapayın.*

(Annem bize eskiden “evlatlık” olaylarından kaçmak için yakınlardaki kiliselere saklandığını söylemişti. Onun

bir kavanoz yardımdan fazlasına ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum ama onu hayatının bu bölümüyle ilgili konuşturmak imkânsızdı.)

Burası koyu ahşap ve vitray camlarla döşeli tekne benzeri bir odaydı ve şeye benziyordu, ah, Nuh'un inşa ettiği gemiye ve hayvanlar binerken Nuh onları karşılıyordu, Nuh, Nuh, Noah. İç çektim.

Her ikizin biri melek, diğeri şeytandır.

İkinci sıraya oturdum. Isınmak için kollarımı hızla ovarken Guillermo Garcia'ya ne söyleyeceğimi düşündüm. Kırık Ben-Kütle, *Heykel Dünyasının Rock Yıldızına* ne derdi? İçeri girdiğinde duvarların yıkıldığı bir adam? Bana rehberlik etmesinin çok önemli olduğunu ona nasıl açıklayacaktım? Bu heykeli yapmamın...

Bir patırtı beni aynı anda düşüncelerimden, oturduğum yerden ve de kendi bedenimden etti.

"Ah, lanet olsun, beni korkuttun!" Derinden, fısıldarcasına gelen İngiliz aksanlı ses mihrapta eğilmiş düşürdüğü şamdanı alan adamdan geliyordu. "Ah, kahretsin, kilisede 'lanet olsun' dediğime inanamıyorum. Ve şimdi de 'kahretsin' dedim. Yüce Tanrım!" Doğrulup şamdanı masaya bıraktı ve sanki Picasso çizmiş gibi, hayatımda gördüğüm en çarpık gülümsemeyle bana baktı. "Sanırım lanetlendim." Bir tanesi yanağını kaplayan zikzak şeklinde, diğeriye burnunun altından dudağına uzanan iki yarası vardı. "Neyse, önemi yok," diye hırıltılı sesiyle konuşmaya devam etti. "Her zaman cennetin boktan olduğunu düşünmüşümdür zaten. Tüm o absürt, kabarık bulutlar falan... Bıktırıcı beyazlık. Kendini beğenmiş, ahlaki açıdan tamamen mükemmel olduklarını sanan iyi insanlar." Gülümsemesi

ve ona eşlik eden çarpıklık tüm yüzünü kapladı. Sabırsız, kaygısız, kırık dişli, asimetrik bir surattı. Vahşi, haydi kuralları çiğneyelim tarzı ateşli bir görünüme sahipti.

*Yüzde göze çarpan bir özellik, yaradılıştan da benzer bir
özellikle delalet eder.*

(Hımm.)

Ayrıca nereden gelmişti? Görünüşe bakılırsa İngilizdi ama kendi kendine konuşmasının ortasında buraya mı ışınlanmıştı?

“Üzgünüm,” dedi beni inceleyerek. Hâlâ elim göğsüme yapışmış ve ağzım şaşkınlıktan açık bir şekilde donakaldığımı fark ettim. Çabucak toparlandım. “Seni ürkütmek istememiştim,” dedi. “Yalnız olduğumu sanıyordum. Buraya kimse gelmez.” Bu kiliseye sık sık mı geliyordu? Muhtemelen günah çıkarmaya geliyordu. Büyük günahları olan birine benziyordu. Mihrabın arkasındaki kapıyı işaret etti. “Ben de tam gizlice gezinip fotoğraf çekiyordum.” Duraksayıp başını yana eğdi ve beni merakla süzdü. Yakasından görünen mavi dövmeyle fark ettim. “Artık susmalısın. O kadar gevezesin ki adama konuşma fırsatı bile vermiyorsun.”

Boykot ilkeleri gereğince karşı koyduğum gülümsemenin yüzüme yayıldığını hissettim. Etkileyiciydi; fark ettiğimden değil tabii. Etkileyici olmak uğursuzluktu. Aynı zamanda günahkâr kişiliğinin zeki görüldüğünü, uzun boylu olduğunu ya da karmakarışık kahverengi saçlarının bir gözüne düştüğünü ya da üzerindeki mükemmel siyah deri motorcu ceketle saçma derecede havalı görüldüğünü de fark etmedim. Bir omzunda içi kitaplarla dolu, yıpranmış postacı çantası taşıyordu; üniversite kitapları mıydı? Belki... eğer liseye gidiyorsa

da kesinlikle son sınıftaydı. Ve boynunda, şimdi bana doğrultulmuş olan fotoğraf makinesi vardı.

Çatıyı bile uçuracak kadar yüksek sesle, “Hayır,” diye bağıırıp önümdeki uzun sıranın arkasına saklandım. Islanmış ve üşümüş bir dağgelinciği gibi görünüyor olmalıydım. Bu çocuğun ben ıslanmış ve üşümüş bir dağgelinciği gibi görünürken fotoğrafımı çekmesini istemiyordum. Üstelik kibirlilik bir yana:

Çektirdiğin her fotoğraf ruhunu küçültür ve yaşamını kısaltır.

“Hımm, evet,” diye fısıldadı. “Sen şu fotoğraf makinesinin ruhunu çalacağına falan inananlardansın.” Ona baktım. Bu konuda bilgisi var mıydı? “Her halükârda sessiz olmalısın, sonuçta kilisedeyiz.” Kendine has çarpıklığıyla sırıttı, ardından fotoğraf makinesini ahşap tavana doğrultup fotoğrafını çekti. Fark etmediğim başka bir şey daha vardı: Nedense tanıdık geliyordu, sanki daha önce tanışmışız gibi ama ne zaman ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şapkamı çıkarıp keçeleşmiş, bakımsız saçlarımı parmaklarımla taramaya başladım... sanki erkek engelleyicisi olan bir kız değilmişim gibi! Ne düşünüyordum? Kendime onun da yaşayan diğer her canlı gibi çürüdüğünü hatırlattım. Tek arkadaşı muhtemelen hayal ürünü olan –üzgünüm, büyükanne–, hastalık hastası, spiritüel Kırık Ben-Kütle olduğumu hatırlattım. Onun büyük olasılıkla dünyadaki tüm kara kedilerin ve kırık aynaların birleşiminden daha uğursuz olduğunu hatırlattım. Bazı kızların yalnız kalmayı hak ettiklerini hatırlattım.

Beremi takamadan normal, oldukça derin, kadife sesiyle –fark ettiğimden değil tabii– konuştu: “Fikrini mi değiştirdin? Değiştir lütfen. Bu konuda ısrar edeceğim.” Fotoğraf makinesini yeniden bana çevirdi.

Fikrimi değiştirmemin olanaksız olduğunu belirtmek için başımı iki yana salladım. Beremi yeniden taktım, iyice, neredeyse gözlerimin üzerine gelecek kadar indirdim ve işaretparmağımı *şışşı* dercesine dudaklarıma götürdüm. Aslında flört ediyordum gibi görünebilirdi ama neyse ki etrafımızda izleyici yoktu. Nedense engel olamıyordum. Zaten onu bir daha görmeyecektim.

“Doğru, bir an nerede olduğumuzu unuttum,” dedi gülümseyerek ve sesi yeniden fısıltıya dönüştü. Uzun, sinir bozucu bir dakika boyunca bana baktı. Sanki üzerime spot ışığı tutulmuş gibiydi. Aslında bu şekilde bakılmanın yasal olduğundan emin değildim. Göğsüm kıpır kıpır olmaya başladı. “Fotoğraf olayı çok kötü oldu,” dedi. “Orada otururken melek gibi görüldüğünü söylememin bir sakıncası yoktur umarım.” Bunu düşünürcesine dudaklarını birbirine bastırdı. “Ama kılık değiştirmiş bir melek. Sanki dünyaya yeni düşmüşsün de bir adamın kıyafetlerini ödünç almışsın gibi.”

Buna ne diyebilirdim ki? Üstelik göğsümdeki kıpırtı kaya matkabıyla delinmeye başlamışken.

“Her halükârda melek tertibinden çıkmak istediğin için seni suçlayamam.” Yine sırıtıyordu ve ben fırıl fırıl dönüyordum. “Daha önce de dediğim gibi, biz boktan ölümlülerin arasında olmak çok daha ilgi çekici olmalı.” Ağzı kesinlikle iyi laf yapıyordu. Bir zamanlar ben de öyleydim ama bunu tahmin etmek bile mümkün değildi. Çenemin kilitlendiğini düşünüyor olmalıydı.

Ah, Tanrım. Bana yine o bakışla bakıyordu; içimi görmeye çalışıyormuş gibi.

“İzin ver,” dedi elini lensin üzerinde çevirerek. Bu bir ricadan çok emirdi. “Sadece bir tane.” Sesinde, bakışlarında, tüm varlığındaki aç ve ısrarcı bir şey beni zincirlerimden koparıyordu.

Başımı onaylarcasına salladım. Buna inanamıyordum ama başımı sallıyordum. Kibrimin, ruhumun ve yaşlılığımın canı cehenneme. “Tamam,” dedim boğuk ve tuhaf bir sesle. “Sadece bir tane.” Beni transa sokmuş olması muhtemeldi. Bu olağan bir şeydi. Bazı insanlar hipnotizmacıydı. Bu kutsal kitapta da yazan bir şeydi. Ön sıranın arkasında eğildi, kameradan bakarken birkaç defa lensi çevirdi. “Ah, Tanrım,” dedi. “Evet. Harika. Harika.”

Yüzlerce fotoğraf çektiğini biliyordum ama artık umurumda değildi. O fotoğrafları çekip *Evet, teşekkür ederim, işte bu, mükemmel, evet, evet, Tanrım, şuna bak*, derken vücudumdan ardı ardına yakıcı ürpertiler geçiyordu. Sanki öpüşüyormuşuz gibiydi, hatta öpüşmenin de ötesi. Suratımın ne halde olduğunu hayal bile edemiyordum.

“Sen osun,” dedi sonunda lensin kapağını kapatırken. “Buna eminim.”

“Kim?” diye sordum.

Ama cevap vermedi, sadece bana doğru geldi. Tembel ve ley-lek gibi yürüyüşü bana yazı anımsattı. Lensi kapadığı anda sanki yüksek hızdan bir anda hareketsizliğe geçiş yapmıştı. Yaklaşırken bir gözünün yeşil, diğerininse kahverengi olduğunu gördüm, tek bedende iki ayrı insan gibi; tek bedende iki çarpıcı insan.

“Şey,” dedi yanıma geldiğinde. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi duraksadı, “O sensin,” diyerek neyi kastettiğini açıklamasını umuyordum ama onun yerine sadece, “Sizi yalnız bırakayım,” diyerek Clark Gable’ı işaret etti.

Ona bu kadar yakından bakınca bu inanılmaz çocuğa kesinlikle ilk kez bakmadığımdan emin oldum.

Tamam, inanılmaz olduğunu fark etmiştim.

Elimi sıkacağını ya da omzuma dokunacağını falan düşünüyordum ama o yürümeye devam etti. Arkamı dönüp bir tek ağzında saman çöpü eksikmiş gibi gidişini izledim. İçeri girdiğimde fark etmediğim tripodu alıp omzuna attı. Kapıdan çıkarken arkasını dönmedi ama boştaki elini kaldırıp salladı. Sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi.

Ki izliyordum.

Kendimi daha sıcak, daha kuru ve kıl payı bir şeyden kaçmışım gibi hissederek birkaç dakika sonra kiliseden çıktım. Büyükanne Sweetwine etrafta görünmüyordu.

Heykel atölyesini arayarak caddede yürüdüm.

Dürüst olmam gerekirse, ben olduğunuz zaman, onun gibi erkekler kriptonit gibi geliyordu. Daha önce onun gibi –odanın karşısından kendimi öpülmüş, hayır, mest olmuş gibi hissettiren– bir erkekle tanıştığımdan değil tabii. Kendime bir güvenlik çemberi oluşturduğumu fark etmişe benzemiyordu. Ama güvenlik çemberim vardı ve olduğu yerde kalacaktı. Gardımı düşüremezdim. Annem haklıydı. *O kız* olmak istemezdim. Olamazdım.

Birinin ölmeden önce size söylediği son şey gerçekleşir

(Partiye gitmek üzereydim ve aynadaki yansımamı göstererek bana, “Gerçekten *o kız* olmak istiyor musun?” diye sormuştu. Ölmeden bir önceki akşamdı.)

Aslında bunu ilk söyleyişi değildi. *Gerçekten o kız olmak istiyor musun, Jude?*

Şey, evet, çünkü *o kız* onun dikkatini çekiyordu. *O kız* herkesin dikkatini çekiyordu.

Özellikle de tepedeki büyük çocukların dikkatini çekiyordu. Benimle her konuştuğunda, akşamları mesaj attığında, konuşma sırasında gelişigüzel dokunduğunda bayılacakmışım gibi hissettiren, Zephyr olarak bilinen Michael Ravens gibi... En önemlisi parmağını bikini altımdaki plastik halkadan geçirip beni kendine çektiği ve *benimle gel* diye fısıldadığı zaman bayılacakmışım gibi hissetmiştim.

Onunla gitmiştim.

Hayır diyebilirsin, demişti.

Nefesi düzensizdi. Devasa eller üzerimde, parmakları içimdeydi; kum sırtımı, yeni melek dövmemse karnımı yakıyordu. Güneş gökyüzünde alev alevdi. *Hayır diyebilirsin, Jude*. Ağzından çıkanlar bunlardı ama sanki tam tersini söylüyordu. Sanki okyanus kadar ağırdı ve bikiiminin altı çoktan ellerindeydi; sizi asla bulmasını istemediğiniz, aşağı çeken, nefesinizi kesen, gardınızı indiren, tamamen yolunuzu kaybettiren ve bir daha asla yüzeye çıkarmayan dalgaya çekilmiştim sanki. *Hayır diyebilirsin*. Kelimeler aramızda yankılandı. Neden hayır dememişim? Sanki ağzım kumla dolmuş gibiydi. Sonra da tüm dünya kumla doldu. Tek kelime etmedim. En azından sesli bir şekilde.

Her şey çok hızlı oldu. Kayalarla sahil kalabalığından saklanmış, herkesten uzakta birkaç koy vardı. Dakikalar önce sörfte, dövmemi yapan arkadaşından, bir önceki akşam gittiğimiz ve onun kucağında oturup ilk biramı içtiğim partiden konuşuyorduk. Daha yeni on dördüme basmıştım. O ise benden neredeyse dört yaş büyüktü.

Daha sonra konuşmayı kesip öpüştük. İlk öpüşmemizdi.

Ben de onu öptüm. Dudakları tuzluydu. Hindistancevizli güneş kremi kokuyordu. Öpücüklerin arasında sanki ağzını yakan bir şeymiş gibi ismimi söylüyordu. Ardından sarı bikirimi kenara kaydırdı ve bana bakarken güçlkle yutkundu. Bikirimi tekrar

yerine çektim çünkü bana öyle bakmasını istemiyordum ama bunu yaptığımı utandım. İlk defa bir erkek beni sutyensiz görüyordu, yanaklarım alev alevdi. Gülümsedi. Gözbebekleri büyük ve siyahtı, beni sırtüstü kuma yatırıp yavaşça bikinimin üstünü yeniden kenara çekerken gözleri kopkoyuydu. Bu kez ona izin verdim. Bana bakmasına izin verdim. Yanaklarımın yanmasına izin verdim. Nefesini kendi vücudumda duyabiliyordum. Göğüslerimi öpmeye başladı. Hoşuma gittiğinden emin değildim. Ardından ağzı ağzımı öylesine sert kapladı ki güçlükle nefes alıyordum. İşte o an gözleri görmez oldu ve elleri aynı anda her yerdeydi. İşte o an bana hayır diyebileceğimi söyledi ve ben hayır demedim. Sonra tüm vücudu beni kuma bastırıyor, içine gömüyordu. Sorun yok, bunun üstesinden gelebilirim diye düşünüp duruyordum. Yapabilirdim. Sorun yoktu. Ama sorun vardı ve ben üstesinden gelemiyordum.

Kendi sessizliğinizin içine gömülebileceğinizi hiç bilmezdim.

Ve sonra bitti.

Ve sonra her şey bitti.

Dahası da vardı ama şimdi bahsetmeyeceğim. Sadece şunları bilmeniz yeter: Doksan santim uzunluğundaki kumral saçımı kestim ve erkeklerden sonsuza dek uzak duracağıma yemin ettim çünkü Zephyr'le bu olay olduktan sonra annem öldü. *Hemen sonra*. Benim yüzümdendi. Kötü şans getirmiştin.

Bu boykot öyle geçici bir heves değildi. Benim için erkekler artık sabun, şampuan, biçilmiş çim, futbol antrenmanından kalma ter, güneş yağı ya da yeşil dalgalarının kıvrımında saatler geçirdikleri okyanus gibi kokmuyorlardı. Ölüm kokuyorlardı.

Nefes verip tüm bu düşüncelerimi zihin kapımın dışına attım, ıslak havayı içime çektim ve Guillermo Garcia'nın atölyesini aramaya başladım. Düşünmem gereken annem ve bu heykeli yapmaktı. Ellerimi birleştirip dileyecektim. Tüm gücümle dileyecektim.

Birkaç dakika sonra büyük, tuğladan bir antreponun önünde duruyordum: Day Sokağı, 225 Numara.

Sis birazcık kalkmış ve dünyanın hacmi iyice düşmüştü, sessizliğin içinde yalnızca ben vardım.

Kapı zili yoktu ya da vardı ama sökülümüştü veya vahşi bir hayvan tarafından yenmişti; yalnızca tahrip edilmiş kablolar sarkıyordu. Ne kadar da dostça. Sandy şaka yapmıyordu demek. Kendime şans dileyerek sağ elimle kapıya vurdum.

Hiçbir şey olmadı.

Büyükanneme bakındım –*keşke günlük programının çıktısını alıp bana verseydi*– ve bir kez daha denedim.

Ardından üçüncü kez vurdum ama bu kez daha temkinliydim çünkü belki de bu iyi bir fikir değildi. Sandy bu heykeltıraşın insan olmadığını söylemişti ama bu ne anlama geliyordu ki? Ve annemin duvarlarla ilgili söylediği şey. Bu pek de güvenilir gelmiyordu, öyle değil mi? Hem zaten buraya ne diye gelmiştim ki? Sandy aklının başında olup olmadığını anlamak için onunla konuşmamıştı bile. Ayrıca bu sis de ürktücü, soğuk ve kötü bir şey olacaktı hissi veriyordu. Etrafıma bakıp basamaktan zıplayarak indim, sise dalıp ortadan kaybolmaya hazırdım ki kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Korku filmi gıcırtısı.

Kapıda duran iriyarı adam asırlardır uyuyor gibiydi. Bir adı varsa bunun Igor olabileceğini düşündüm, Igor uygundu. Saçları darma-dağındı ve siyah, fırça gibi sakalları aynı anda her yöne bakıyordu.

Yüz kıllarının çokluğu o erkeğin asi mizaçlı olduğunu

gösterir

(Şüphesiz.)

Avuçları sanki hayatı boyunca elleri üzerinde yürümüş gibi mavi, sertleşmiş nasırlarla kaplıydı. Bu o fotoğraftaki adam olamazdı. Guillermo Garcia: *Heykel Dünyasının Rock Yıldızı* olamazdı.

“Üzgünüm,” dedim hemen. “Sizi rahatsız etmek istememiştim.” Oradan gitmem gerekiyordu. Bu adam her kimse, *alınmasın ama*, köpek yavrusu yiyordu.

Saçlarını önünden çekince gözlerinden renk fışkırdı: fotoğraftaki gibi neredeyse floresan kadar açık yeşil. Gerçekten de oydu. Her şey bana dönüp koşmamı söylüyordu ama gözlerimi ondan alamıyordum. Ve sanırım İngiliz çocuk gibi Igor’a da dik dik bakmanın kibar olmadığını kimse söylememişti çünkü bir açmaza girmiştik; gözlerimiz kendi kendilerine birbirlerine yapışmıştı. Sonunda bir anda önünde hiçbir şey olmamasına rağmen takılıp neredeyse düşecekti ki kapıya tutundu. Sarhoş muydu? Derin nefes aldım ve evet, alkolün o buruk kokusunu belli belirsiz aldım.

Ona bir şey oldu, demişti Sandy. Kimse ne olduğunu bilmiyor.

“İyi misiniz?” diye sorarken sesim güçlkle duyuluyordu. Adam sanki buraya ait değilmiş gibiydi.

“Hayır,” diye cevapladı sonunda. “Değilim.” Kelimelerinin arasından İspanyol aksanı belli oluyordu.

Cevabına şaşırarak kendimi, *Ah, ben de değilim, hem de hiç iyi değilim, çok uzun zamandır da iyi hissetmiyorum*, diye düşünürken buldum ve neden bilmiyorum ama bu deli adama bunu söylemek istedim. Belki de ben de onun gibi buraya ait değildim.

Tüm varlığımın envanterini yaparcasına bana bakıyordu. Sandy ile annem haklıydı. Karşımdaki normal bir adam değildi. Bakışları yeniden gözlerime odaklandı; sanki elektroşok, doğrudan damarıma bir şok dalgası verilmiş gibiydi.

“Git buradan,” dedi sertçe, sesi tüm sokakta duyulacak kadar yüksekti. “Her kimsen, her ne istiyorsan buraya bir daha gelme.”

Ardından yalpalayarak döndü, dengesini bulabilmek için kapı kolunu tuttu ve kapıyı kapadı.

Uzun süre orada durup sisin beni parça parça silmesine izin verdim.

Sonra kapıyı tekrar çaldım. Sertçe. Gitmeyecektim. Gidemezdim. O heykeli yapmak zorundaydım.

“İşte bu,” dedi büyükannem zihnimde. “İşte benim kızım.”

Fakat bu defa kapıyı Igor değil, kilisedeki İngiliz çocuk açtı.

Yok artık.

Beni tanıyınca farklı renk gözleri şaşkınlıkla parladı. Atölyeden sanki süper güçlü insanlar eşya fırlatma yarışması yapıyorlarmış gibi patırtılar ve kırılma sesleri geliyordu. “Kötü zamanda geldin,” dedi. O sırada Igor’un İspanyolca bağırışını duydum ve çıkan seslere bakılırsa odanın diğer tarafına bir araba fırlattı. İngiliz çocuk omzunun üzerinden ona baktı ve tekrar bana döndü. Vahşi suratı şimdi endişe doluydu. O kibirli özgüveni, neşesi, çapkınlığı kayboldu. Filmlerdeki İngiliz kâhyalar gibi kibarca, “Çok üzgünüm,” dedi ve tek kelime daha etmeden kapıyı suratıma kapadı.

Yarım saat sonra büyükannem ve ben Noah’nın hayatını kurtarmamız gerekebilir diye sahilin yukarısındaki çalılıkların arkasına saklanmış bekliyorduk. Sarhoş Igor’un evinden dönüşte muhbirim Heather’dan acil durum mesajı almıştım: *Noah 15 dk. sonra Şeytan Tepesi’nde olacak.*

Konu Noah ve okyanus olunca risk almıyordum.

En son onu çıkarmak için suya girmiştim. İki sene önce, annemin ölümünden birkaç hafta sonra Noah o Şeytan Tepesi’nden atlayıp akıntıya kapılmıştı ve neredeyse boğulacaktı. Sonunda onu –benim iki katımdı, göğsü taş gibi hareketsizdi ve gözleri ters dönmüştü–

hayata döndürmek için kıyıya çektiğimde ona o kadar kızgındım ki neredeyse yeniden dalgaların içine atacaktım.

İkişler ayrıldığında ruhları birbirlerini bulmak için kaçar.

Burada sis çoğunlukla kalkmıştı. Üç tarafı sularla çevrili ve diğer her yeri de orman olan Lost Cove, dünyayı terk etmeden batıda gidebileceğiniz son noktaydı. Kırmızı evimizi görmek için kayalıkları taradım; kıtanın kenarına tutunmuş köhne evlerden biriydi. Eskiden falezde yaşamaya bayılırdım; o kadar çok sörf yapıp yüzerdim ki karadayken bile sanki teknedeymişim gibi yerin sallandığını hissederdim.

Tepeyi tekrar kontrol ettim. Hâlâ Noah'dan bir işaret yoktu.

Büyükannem güneş gözlüğünün üzerinden bana bakıyordu. “O iki yabancı ne çiftti ama. Yaşlı olanın hiç tahtası kalmamış.”

“Bana mı anlatıyorsun?” dedim, parmaklarımı soğuk kuma sokarken. Kılılı, sarhoş, eşya fırlatan korkunç Igor'u bana danışmanlık yapması için nasıl ikna edecektim? Ve eğer ikna edersem erkekleri boykot eden beni dakikalar içinde, üstelik bir kilisede eritmeyi başaran o sıradan, soluk yüzlü, salak İngiliz çocuktan nasıl uzak duracaktım?

Martı sürüsü kanatlarını açıp bağırarak dalgalara hücum etti.

Nedense Sarhoş Igor'a benim de iyi olmadığımı söylemiş olmayı diliyordum.

Büyükannem güneş şemsiyesini havaya kaldırdı. Yukarı bakınca pembe diskin gökyüzünde dönüşünü izledim. Güzeldi. Noah'nın çizim yaptığı zamanlarda çizeceği türdendi. “Onunla ilgili bir şeyler yapmalısın,” dedi. “Yapman gerektiğini biliyorsun. Onun

geleceğin Chagall'ı olması gerekiyordu, kaçık değil. Kardeşinden sen sorumlusun, canım.”

Bu onun sakındığı şeylerden biriydi. Benim vicdanım falan gibiydi. Yani en azından okuldaki danışmanım büyükannemle annemin hayaletleri konusunda böyle söylemişti, ki ona pek bir şey anlatmadığımı düşünülürse oldukça zekiceydi.

Bir keresinde onun rehberliği eşliğinde meditasyon yaptırmıştı; kendimi ormanda yürürken hayal edip ona gördüklerimi anlatıyordum. Ormanı gördüm. Sonra karşıma bir ev çıktı ama hiçbir giriş yoktu; ne kapı ne de pencere. Aşırı ürkütücüydü. Danışmanım, evin beni temsil ettiğini söyledi. Suçluluğun bir hapishane olduğunu söyledi. Bir daha onunla konuşmaya gitmedim.

Büyükannem bana gözünü devirene kadar kutanöz larva migransı denilen döküntülerin, yayılan lezyonların olup olmadığını görmek için avuçlarıma baktığımın farkında değildim. Büyükannemin gözlerini devirmesi baş döndürücüydü. Bu yeteneğimi ondan aldığımı emindim.

“Kancalıkurt,” dedim çekinerek.

“Bize büyük bir iyilik yap ve babanın medikal dergilerinden uzak dur,” diye azarladı.

Büyükannem üç sene önce ölmüş olmasına rağmen beni bu şekilde ziyaret etmeye iki sene önce başlamıştı. Annem öldükten birkaç gün sonra dolaptan eski Singer'i çıkarmıştım. Düğmesine basıp da dikiş makinesinin o hızlı sesi odamı doldurduğunda büyükannem tıpkı eskiden olduğu gibi ağzında iğnelerle arkamdaki sandalyede belirmişti. “Zikzak dikiş çok moda. Kenarları çok gösterişli yapıyor. Bitirince göreceksin,” demişti.

Büyükannemle dikiş ortağıydık. Ve de “uğurlu eşya avı” ortağı: dört yapraklı yoncalar, denizkurabiyesi güvercinleri, kırmızı deniz

camları, kalp şeklinde bulutlar, baharın ilk nergisleri, uğurböcekleri, büyük şapkalı kadınlar... *Tüm atlara oynamak en iyisi*, derdi. *Çabuk, bir dilek tut*, derdi. Tüm atlara oynayıp dilek tutardım. Onun öğrencisiydim. Hâlâ da öyleyim.

"Geldiler," dedim ve kalbim Noah'nın atlayacağı beklentisiyle deli gibi çarpmaya başladı.

Noah ile Heather düz çıkıntıda durup köpüklü dalgalara bakıyorlardı. Noah'nın üzerinde şort mayosu, Heather'ın üzerindeyse uzun, mavi bir ceket vardı. Heather mükemmel bir bilgi kaynağıydı çünkü her zaman kardeşimin yakınında oluyordu. Noah'nın ruh hayvanı gibiydi; kesinlikle bir yerlerde peri tozuyla dolu bir deposu olan, asil, tuhaf, ruhsal bir varlıktı. Bir süredir sır olarak sakladığımız, Noah'yı Boğulmaktan Kurtarma Anlaşmamız vardı. Tek sorunsa Heather'ın cankurtaran özelliği olmamasıydı. Suyu asla girmiyordu.

Bir dakika sonra Noah sanki haçın üzerindeymiş gibi kollarını iki yana açmış uçuyordu. İçime akın eden adrenalini hissettim.

Ardından her zaman olan şey oldu: *Noah yavaşladı*. Bunu açıklayamıyordum ama kardeşimin suyun yüzeyine çarpması çok uzun zaman alıyordu. Birkaç defa gözlerimi kırıp sanki havada gergin bir halat varmışçasına asılı kalmasına baktım. Sonunda ya onun yerçekimiyle arasının iyi olduğunu ya da bende birkaç tahtadan fazlasının eksik olduğunu düşünmeye başladım. Anksiyetenin uzay-zaman algısını belirgin bir biçimde değiştirebildiğini okumuştum.

Noah genelde atladığında kıyıya değil ufka dönük olurdu, bu yüzden onun düşüşünü hiçbir zaman tepeden tırnağa göremiyordum. Boynunu geriye atıyor, göğsünü öne çıkarıyordu ve uzakta olmama rağmen yüzünün eskiden olduğu gibi ortaya çıktığını görebiliyordum. Şimdi de sanki parmak uçlarıyla gökyüzüne direnmeye çalışıyormuş gibi kolları yukarı uzanıyordu.

“Şuna bak,” dedi büyükannem hayretle. “İşte orada. Bizim oğlan geri döndü. Gökyüzünde.”

“Yaptığı çizimlerden biri gibi,” diye fısıldadım.

Bu yüzden mi sürekli atlayıp duruyordu? Bir anlığına eskisi gibi olmak için mi? Çünkü Noah’nın başına gelebilecek en kötü şey gerçekleşmişti. Normalleşmişti. Olması gerektiği kadar tahtası vardı.

Şeytan Tepesi’nden atlama takıntısı dışında.

Sonunda sanki düşerken hiç ivme kazanmamış da kibar bir dev tarafından yavaşça bırakılmış gibi hiç su sıçratmadan suya çarptı. Ve suyun altına girdi. *Yukarı çık*, dedim ama ikiz telepatimiz artık tarih olmuştu. Annem öldüğünde bu özelliğimizi kapamıştı. Şimdi de tüm olanlar yüzünden birbirimizden uzak duruyor, hatta daha da kötüsü birbirimizi geri püskürtüyorduk.

Kollarının sadece bir kez sallandığını gördüm. Çırpınıyor muydu? Su buz gibi olmalıydı. İçine koruyucu şifalı bitkiler diktiğim mayoyu giymemişti. Tamam, şimdi hızlı bir şekilde uçurumu çevreleyen akıntı kargaşasının içinde yüzüyordu... ve tehlikeyi atlatmıştı. Nefes verene kadar nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

Kıyıya, oradan da uçuruma tırmanmasını izledim. Başı önde, omuzlarını kamburlaştırmış, kim bilir ne düşünüyordu. Yüzünde az önce gördüklerimden eser yoktu. Ruhu, kazdığı siperine yeniden girmişti.

Kardeşimin elinden tutup zamanda geriye koşmak, omuzlarımızdan düşen paltolar gibi yıllarımızı kaybetmek istiyordum.

İşler genelde düşündüğünüz gibi gitmiyor.

*Kaderi tersine çevirmek için elinizde rüzgâra doğrulttuğunuz
bir bıçakla bir alanda durun.*

GÖRÜNMEZ MÜZE

Noah

Yaş: 13.5

Ormandan ve evimizin önündeki sokaktan babamın dürbünüyle uçurumu ve okyanusu gözetlerken Mahalle Dehşeti Tehdit Seviyesi azaldı. En iyi gözlem yeri olan çatıdaydım ve Fry ile Zephyr sörf tahtalarıyla suda ilerliyorlardı. Onlar olduğunu biliyordum çünkü kafalarının üzerinde yanıp sönen tabela vardı: *Uyuz, Öfkeli, Beyni yanmış, Sosyopatik, Ürkütücü Pislikler*. Güzel. Bir saat içinde tepeyi inip KSO'da olmam gerekiyordu ve bu defa Fry'dan kaçınmak için ağaçların arasından gitmek yerine sokaklarda yürüyebilecektim. Zephyr nedense (Jude'dan hoşlandığı için mi? Sert kalas yüzünden mi?) bana bulaşmıyordu ama nereye gitsem Fry kuduz köpek gibi saldırıyordu. Bu yaz takıntısı beni Şeytan Tepesi'nden atmaktı.

Zihnimde, onların önüne bir okul dolusu aç beyaz köpekbalığı gönderdim ve sonra sahilde Jude'yu görüp dürbünü ona yakınlaştırdım. Tüm ilkbahar ve şimdi de yaz boyunca, benim yerime takıldığı o kızlarla birlikteydi. Bronz tenli ve kilometrelerce öteden parlayan bikinileriyle eşekarısı sürüsünü andıran güzel kızlar. Eşekarılarıyla ilgili her şeyi biliyordum: Eğer içlerinden biri öfkeli sinyal verirse

tüm sürünün saldırmasını tetikleyebilirdi. Bu benim gibiler için ölümcül bir durum olabiliyordu.

Annem Jude'un hormonlar yüzünden bu şekilde davrandığını söylüyordu ama ben benden nefret ettiği için bu şekilde olduğunu biliyordum. Uzun zaman önce bizimle müzelere gitmeyi bırakmıştı, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü geldiğinde gölgesi benimkini sürekli boğmaya çalışıyordu. Bunu duvarlarda ya da yerde görebiliyordum. Son zamanlarda onu gece yatağımın etrafında sessizce dolaşıp kafamdan rüyalarımı çekmeye çalışırken yakalıyordum. Müzeye gelmek yerine ne yaptığı hakkında iyi bir fikrim vardı. Üç kez üst üste boynunda kızarıklıklar gördüm. Böcek ısırıkları olduğunu söylemişti. Tabii. Onu gözetlerken Courtney Barrett'la birlikte haftasonları iskeleye gidip kimin daha çok erkeği öpeceğine dair iddiaya girdiklerini öğrenmiştim.

(PORTRE: *Saçına Erkekleri Ören Jude*)

Gerçek şu ki Jude'un peşime gölgesini takmasına gerek yoktu. Annemi sahile götürüp akıntı yok etmeden ona, uçan, kumdan kadınlarından birini gösterebilirdi. Bu her şeyi değiştirirdi. İstedimden değil tabii.

Hem de hiç istemiyordum.

Geçen gün uçurumda durup onun yine heykel yapışını izliyordum. Üç koy ileride kendi yerindeydi. Bu defa büyük, yuvarlak bir kadındı; her zamanki gibi alçak kabartmaydı fakat yarısından sonra kuşa dönüşüyordu. Öylesine müthişti ki başım uğuldamaya başladı. Babamın makinesiyle fotoğrafını çektim ama sonra korkunç ve iğrenç bir ruh haline büründüm. Jude gözden kaybolur kaybolmaz uçurumdan aşağı kayıp kumların üzerinde uluyan maymun gibi kükreyerek –kükremeleri efsanedir– koştum ve mükemmel kuş-kadının üzerine atlayıp tekmeleyerek onu hiçliğe çevirdim. Bu

kez akıntının onu yok etmesini bile bekleyememiştim. Gözlerimde, kulaklarımda, boğazımda, her yerimde kum vardı. Günler sonra bile yatağымda, kıyafetlerimde, tırnaklarıımın arasında kum buluyordum. Ama bunu yapmak zorundaydım. Heykeli aşırı iyiydi.

Ya annem yürüyüşe çıkıp onu görseydi?

Ya asıl yetenekli olan kardeşimse? Neden böyle olmasındı ki? Ev kadar büyük dalgalarda sörf yapıyor, her yerden atlıyordu. Formdaydı, arkadaşlara, babama, Büyükanne Sweetwine yeteneğine ve ciğerler ile ayaklarına ek olarak solungaç ve yüzgeçlere sahipti.

Işık saçıyordu. Bense karanlık saçıyordum.

(PORTRE, OTOPORTRE: *İkişler: Işık ve Karanlık*)

Böyle düşünmekten vücudum sıkılmış havlu gibi geriliyordu. Ve tüm renkler kıvrılarak yok oluyordu.

(OTOPORTRE: *Gri Çimenlerde Gri Elma Yiyen Gri Noah*)

Artık renksiz olan tepeden iki ev aşağıdaki renksiz evin önüne park eden renksiz nakliye kamyonetine baktım.

“Ralph hangi cehennemde? Ralph hangi cehennemde?” diye bağırdı yanımızdaki evin papağanı Elçi.

“Bilmiyorum, dostum. Kimse de bilmiyor,” dedim alçak sesle. Bir yandan da taşıyıcılara odaklanmışım; çünkü adamlardı ve renksiz *değillerdi*, ah, Tanrım, hem de hiç. Onların at olduklarına karar vermişim; biri kestane diğeriye altın rengiydi. Eve siyah bir piyano taşıyorlardı. Dürbünü, kızarmış alınlarındaki ter damlacıklarını görebileceğim kadar yaklaştırdım. Boyunlarından damlıyor, üzerlerine yapışan beyaz tişörtlerinde ıslak, şeffaf lekeler bırakıyorlardı. Bu dürbün harikaydı. Kestane rengi adam kollarını her kaldırdığında düz karnındaki kaslar hareket ediyordu. *Davut*’tan bile kaslıydı. Oturup dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak izledim,

biraz daha izledim; baş döndürücü istek beni ele geçiriyordu. Şimdi ön basamaklara koltuk taşıyorlardı.

Fakat sonra dürbünü bıraktım çünkü gözetlediğim evin çatısında teleskopunu *bana* doğrultmuş bir çocuk vardı. Ne zamandır oradaydı? Saçlarımın arasından ona gizlice baktım. Eski mafya filmlerinde görülen türden tuhaf bir şapka takıyordu ve beyaz sörfçü saçları onun altından her yöne dağılıyordu. Harika, bir sörfçü pislik daha. Dürbün olmadan bile sırtıttığını görebiliyordum. Bana mı gülüyordu. Şimdiden mi? Taşımacıları izlediğimi biliyor muydu? Düşündüğü şey?.. Öyle olmalıydı, öyle olmalıydı. Dişlerimi sıktım, korkuyordum. Ama belki de sandığım gibi değildi. Belki sadece merhaba-ben-yeni-taşındım dercesine gülüyordu? Belki piyanoya baktığımı sanmıştı? Hem serserilerin genelde teleskopları olmazdı, değil mi? Ve öyle şapkaları?

Olduğum yerde kalıp onu izlerken cebinden bir şey çıkardı, kolunu arkaya doğru gerip her ne tutuyorsa aramızdaki evin üzerinden fırlattı. Avcumu kaldırdığım anda tam ortasına sert bir şey çarptı. Sanırım elimde bir delik açıp bileğimi kırmıştı ama kıpırdamadım.

“İyi tutuş,” diye bağırdı.

Ah! Daha önce kimse bana bu iki kelimeyi söylememişti. Keşke babam da duysaydı. Keşke *Lost Cove* gazetesinden bir muhabir de duysaydı. Bir şeyleri tutmaya, atmaya, tekmelemeye ve sürmeye alerjim vardı. *Noah takım oyuncusu değil*. Eh, yani. Devrimciler takım oyuncusu değillerdir.

Elimdeki simsiyah taşı inceledim. Yaklaşık bir çeyreklik boyutundaydı ve üzeri çatlaklarla doluydu. Bununla ne yapmam gerekiyordu ki? Çocuğa baktım. Teleskopunu yeniden yukarı çeviriyordu. Onun ne tür bir hayvan olduğunu anlayamadım. Belki o saçıyla beyaz Bengal kaplanıydı? Ayrıca neye bakıyordu? Gündüz

vakti biz onları göremesek bile yıldızların hâlâ yukarıda parlamakta oldukları hiç aklıma gelmemişti. Çocuk bir daha bana dönmedi. Taşı cebime attım.

Evin yanındaki merdivenden hızlıca aşağıya inerken, “Ralph hangi cehennemde?” diyen papağanı duydum. *Belki de Ralph odur*, diye düşündüm. Sonunda.

KSO’ya gitmek için çabucak caddenin karşısına geçtim çünkü yeni çocuğun önünden geçemeyecek kadar utanmıştım. Ayrıca renkler yeniden ortaya çıktığından, ağaçların arasında olmak olağanüstü biçimde muhteşemdi.

İnsanlar kontrolün insanlarda olduğunu sanıyor ama yanılıyorlar, asıl kontrol ağaçlarda.

Koşmaya başladım. Yeşilin farklı tonlarına gömülüp sarıya, lanet olası sarıya karışıp ardından baş aşağı punk saç morundaki acıbaklalara dalarken havaya dönüşmeye başladım. Hepsini içime çektim, hepsini, içime. (OTOPORTRE: *Muhteşemlik Bombası Patlatan Çocuk*) Boğazınızı düğümleyen, nefesinizi kesen, değersiz varlığınızın içine binlerce yaşam sığdıran türden bir mutluluğa kapıldım ve göz açıp kapayıncaya dek kendimi okulda buldum.

İki hafta önce okul kapandığından beri buraya gözlem yapmaya geliyor, kimse yokken atölyelerin penceresinden içeriye bakıyordum. Öğrencilerin sanat çalışmalarını görmem, benimkilerden daha iyi olup olmadıklarını ve gerçekten bir şansım olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Son altı aydır neredeyse her gün okul sonrası Bay Grady’yle yağlıboya çalışıyordum. Sanırım o da KSO’ya girmemi annem ve benim kadar çok istiyordu.

Çalışmaların hepsi saklanmış olmalıydı çünkü her casusluk yapışımda bir tane bile yağlıboya tablo görmemiştim. Fakat merkez kampüsün dışındaki atölye binalarından birindeki çizim dersine denk

gelmiştim. Bu binanın bir tarafı tamamen kalın, yaşlı ağaçların arasındaydı. Tam bir mucize. Beni bu dersi almaktan ne alıkoyabilirdi ki? Yani tabii gizlice, açık pencerenin dışından.

İşte buradaydım. İki derste de bir platformun üzerinde oturan, büyük göğüslü, çıplak, gerçek bir kız vardı. Her üç dakikada bir onun hızlı bir çizimini yapıyorduk. İçeriye görebilmek için her defasında parmak ucuna kalkıp sonra çizmek için eğilmem gerekse de harikaydı. En önemlisi de öğretmeni duyabiliyordum ve şimdiden karakalemi tutmanın yeni bir yolunu öğrenmiştim, böylece sanki motor takmışım gibi çizebiliyordum.

Bugün ilk gelen ben olduğum için ağaçların arasından sızan güneş beni boğarak öldürürken sırtımı sıcak binaya yaslayıp dersin başlamasını bekledim. Cebimden siyah taşı çıkardım. Çatıdaki çocuk bunu bana neden vermişti? Neden öyle gülümsüyordu? Kötü görünmüyordu, gerçekten değildi, aksine... Bir ses düşüncelerimi böldü; insani bir ses, dalların çıtırtısı: ayak sesleri.

Ağaçların arasına saklanacaktım ki gözucuyla binanın diğer tarafında hareketlilik yakaladım, ardından ayak sesleri uzaklaşırken aynı çıtırtıları duydum. Önceden boş olan yerde şimdi kahverengi bir çanta duruyordu. Tuhaftı. Biraz bekleyip gizlice binanın diğer tarafına geçtim ve köşeden bakındım, kimse yoktu. Çantanın yanına giderken X-ray gözlerim olmasını diliyordum. Eğilip bir elimle çantayı açtım. İçinde şişe vardı. Çıkardım: yarısı Sapphire cinle doluydu. Birilerinin zulasıydı belli ki. Şişeyi hemen çantaya geri koydum ve binanın önceden durduğum tarafına geçtim. Alo? Bu yüzden yakalanıp KSO'ya girme şansımı kaybetmeyecektim.

Pencereden gizlice sınıfa bakınca herkesin gelmiş olduğunu gördüm. Konuşurken büyük göbeğini tutan beyaz sakallı öğretmen kapının önünde bir öğrenciyle birlikteydi. Sınıfın kalanı ayaklıkları-

nın ilzerine defterlerini koyuyordu. Haklıydım. Okuldaki lambaları açmalarına gerek bile yoktu. Bütün öğrencilerin kanları parlıyordu. Hepsi devrimciydi. Baloncuklarla dolu bir sınıf. Aralarında serseriler, pislik sörfçüler ya da eşekarıları yoktu.

Manken giyinme alanının perdesi açıldı ve mavi sabahlıklı bir erkek çıktı. *Erkek*. Sabahlığının kuşağını açıp askıya astı, çıplak bir halde platforma yürüdü, basamağa zıplarken neredeyse düşüyordu. Ardından herkesi güldüren bir espri yaptı. Vücudumda gürleyen sıcaklık fırtınası sebebiyle ne dediğini duymadım. *Çok* çıplaktı; kadın modelden daha da çıplaktı. Ve oturup zayıf kollarıyla bazı bölgelerini kapayan kızın aksine bu çocuk eli belinde, meydan okurcasına platformda ayakta duruyordu. Tanrım. Nefes alamıyordum. Daha sonra biri anlayamadığım bir şey söyleyerek modeli gülümsetti. Fakat gülümsediğinde tüm yüz hatları sanki kayarak gördüğüm en orantısız yüze dönüştü. Kırık aynaya yansıyan bir yüze. Vay canına.

Defterimi duvara dayayıp sağ elim ve dizimle sabit tuttum. Sol elim sonunda titremeyi kestiğinde çizmeye başladım. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, ne çizdiğime bakmıyordum. Vücudu üzerinde çalışıyor, hatları ile kıvrımlarını, kasları ile kemiklerini, her bir yanının gözlerimden parmaklarıma yolculuk yaptığını hissediyordum. Öğretmenin sesi kıyıya vuran dalgalar gibi geldi. Hiçbir şey duymuyordum... ta ki model konuşana dek. On dakika mı yoksa bir saat mi geçmişti bilmiyordum. "Biraz ara verelim mi o zaman?" dedi. İngiliz aksanını fark ettim. Kol ve bacaklarını salladı. Ben de aynı şeyi yaparken nasıl da kasılmış olduğumu, sağ kolumun uyuştüğünü, tek ayak üzerinde dengede durduğumu ve dizimin duvara yaslı durmaktan ağrıyıp uyuştüğünü fark ettim. Biraz sallanarak giyinme odasına girişini izledim ve o an kahverengi çantanın ona ait olduğunu algıladım.

Bir dakika sonra sabahlığıyla sınıfın içinde tembelce kapıya doğru ilerledi; yapıştırıcı gibi hareket ediyordu. Öğretmen diğer modelin üniversiteli olduğunu söylemişti. Bu çocuğun da üniversiteli olup olmadığını merak ettim. Kızdan daha küçük gösteriyordu. Sigara dumanını almadan ve ayak seslerini duymadan bile çantayı almaya geldiğini biliyordum. Ağaçların arasından sıvışmayı düşündüm ama donakalmıştım.

Çocuk köşeyi dönüp hemen yere eğildi, sırtı binadan aşağı doğru kayarken birkaç metre ilerisinde durduğumu fark etmedi. Mavi sabahlığı sanki kral sabahlığıymış gibi güneş ışığında parlıyordu. Sigarayı toprakta söndürdü, ardından başını ellerinin arasına aldı. Bir dakika, ne? Sonra onu gördüm. Bu gerçek pozdu; başı ellerinin arasındaydı ve her yerinden bana doğru üzüntü akıyordu.

(PORTRE: *Toz Üfleyen Çocuk*)

Çantaya uzanıp şişeyi çıkardı ve açtı, ardından gözleri kapalı bir şekilde kafasına dikti. Alkolün kesinlikle bu şekilde, sanki portakal suyuymuş gibi içilmemesi gerekiyordu. İzlememem gerektiğini, buraya girmemin yasak olduğunu biliyordum. Varlığımı hissedip izlendiğini fark edeceğinden korkarak tek bir kasımı bile kıpırdatmadım. Şişeyi kompres gibi yüzünde tutarken birkaç saniye geçti, gözleri hâlâ kapalıydı. Sanki seçilmiş kişi gibi güneş üzerine vuruyordu. Bir yudum daha aldı, gözlerini açtı ve başını benim olduğum yöne doğru çevirdi.

Görüşünü engellemek için kollarımı kaldırırken o da şaşkınlıkla geri çekildi. “Tanrım!” dedi. “Sen nereden çıktın?”

Söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım.

Çabucak kendine geldi. “Ödümü kopardın, dostum,” dedi ve aynı anda hem gülüp hem hıçkırdı. Bakışlarını benden duvara

yaşlı duran defterime çevirdi, kendi vücudunun eskizi ona dönük duruyordu. Şişeyi kapadı.

“Dilini mi yuttun? Ya da dur, siz Amerikalılar bu deyim kullanıyor musunuz?”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Tamam öyleyse. Bildiğime sevindim. Daha sadece birkaç aydır buradayım.” Duvardan destek alarak ayağa kalktı. “Bir bakalım,” dedi yalpalayarak bana doğru yürürken. Sabahlığının cebindeki paketten bir sigara çıkardı. Üzüntüsü buharlaşmışa benziyordu. Dikkat çekici bir şey fark ettim.

“Gözlerin farklı renklerde,” deyiverdim. Tıpkı Sibiryalı kurtları gibiydi!

“Harika! Konuşuyor!” dedi ve gülümseyerek yüzünde yine kargaşaya yol açtı. Sigarasını yakıp içine çekti, ardından ejderha gibi burnundan duman çıkardı. Gözlerini işaret edip, “Korkarım iris heterokromisi cadılarla birlikte kazığa bağlanıp yakılmama neden olabilirdi,” dedi. Bunun ne kadar havalı olduğunu söylemek istedim ama söylemedim tabii ki. Tek düşünebildiğim onu çıplak görmüş olmamdı, onu görmüştüm. Yanaklarımın, hissettiğim sıcaklık kadar kırmızı olmamalarını umdum. Defterimi gösterdi. “Bakabilir miyim?”

Bakmasından endişe duyarak tereddüt ettim. “Haydi ama,” dedi ona vermemi işaret ederek. Şarkı söyler gibi konuşuyordu. Defteri alıp ona uzatırken ayaklığı olmadiğı için nasıl da ahtapot gibi durmam gerektiğini, bunu çizerken deftere neredeyse hiç bakmadığımı, nasıl da berbat olduğumu açıklamak istiyordum. Kanımın nasıl da parlamadığını. Hepsini yuttum ve hiçbir şey söylemedim. “İyi,” dedi heyecanla. “Çok iyisin.” Ciddi görünüyordu. “Yaz okuluna paran yetmedi herhalde?” diye sordu.

“Ben burada okumuyorum.”

“Okumalısın,” dedi ve yanaklarımın daha da ısınmasına sebep oldu. Sigarasını duvarda söndürürken kırmızı kıvılcımlar çıktı. Kesinlikle buralı değildi. Yangın mevsimindeydik. Her şey yanıp kül olmaya hazırdı.

“Bir sonraki aramda senin için gizlice bir ayaklık getirmeyi denerim.” Çantasını bir taşın yanına koydu. Ardından elini kaldırıp işaretparmağını bana doğrulttu. “Sen söylemezsen ben de söylemem,” dedi artık müttefikmişiz gibi. Gülümseyerek başımı salladım. İngilizler kesinlikle pislik değildi! Oraya taşınacaktım. William Blake İngilizdi. Frances kahrolası-en-müthiş-ressam Bacon da öyle. Tembel yürüyüşü yüzünden uzun zaman alan uzaklaşmasını izlerken ona daha fazla şey söylemek istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Köşeyi dönmeden aklıma bir şey geldi. “Sanatçı mısın?”

“Bitiğim,” dedi binadan destek alarak. “Kahrolası bir bitik. Sanatçı olan sensin, ahbap.” Ve gitti.

Defterimi alıp çizimime baktım; geniş omuzlarına, dar beline, uzun bacaklarına, göbeğinden aşağı, aşağı, aşağı inen tüylere. Sersemlemiş halde, “Kahrolası bir bitiğim,” dedim onun kabarcıklı aksanını taklit ederek. “Ben kahrolası bir sanatçıyım, ahbap. Kahrolası bir bitik.” Birkaç kez daha, daha yüksek sesle ve daha zevkle söyledim, ardından ağaçlarla İngiliz aksanıyla konuştuğumu fark ederek eski yerime döndüm.

Ders boyunca birkaç defa doğrudan bana bakıp göz kırptı çünkü biz artık işbirlikçiydik! Bir sonraki arada içeriyi net görebilmem için bana bir ayaklık *ve* ayak taburesi getirdi. Ayaklığı kurdum—harikaydı—, sonra o şişeden cin yudumlayıp sigara içerken yanında duvara yaslandım. Güneş gözlüğü takmamama rağmen, sanki takıyormuşum gibi kendimi fazlasıyla havalı hissediyordum. Biz arkadaştık, *ahbaptık*, tabii bu defa benimle tek kelime bile ko-

nuşmadığı gerçeğini saymazsak. Gözleri gölgeli ve donuktu. Sanki eriyerek kendi su birikintisini oluşturuyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Hayır,” diye cevapladı. “Hiç iyi değilim.” Ayağa kalkmadan önce hâlâ yanan sigarayı kurumuş çimenlere fırlattı ve sendeleyerek uzaklaştı. Ne arkasına baktı ne de veda etti. Başlattığı yangını söndürdüm. Öncesinde ne kadar sersemlemiş hissediyorsam şimdi de o kadar sıkıntılı hissediyordum.

Yeni tabure sayesinde herkesin ayaklarına kadar görebiliyordum, böylece sonrasında olanları detaylarıyla görebildim. Öğretmen, modeli kapıda karşılayıp başıyla koridora çıkmasını işaret etti. İngiliz çocuk tekrar içeri girdiğinde başı öne eğikti. Giyinme bölümüne geçti ve üzerinde kıyafetlerle geri çıktığında son aradaki halinden daha da dalgın ve kafayı bulmuş görünüyordu. Çıkarken başını kaldırıp ne öğrencilere ne de bana baktı.

Öğretmen onun alkollü olduğunu, artık modellik yapmayacağına, okulun bu tür konularda kesinlikle tolerans göstermediğini falan açıkladı. Çizimlerimizi ezberden bitirmemizi söyledi. İngiliz çocuğun en azından şişe için yeniden gelmesini bekledim. Gelmeyince ayaklık ile tabureyi gelecek hafta için çalılıkların arasına saklayıp ormanın içinden eve doğru yürümeye koyuldum.

Birkaç adım atmıştım ki çatıdaki çocuğun yüzünde aynı sırıtışla, aynı yeşil şapkayı bu kez elinde döndürerek bir ağaca yaslanmış olduğunu gördüm. Saçı bembeyaz bir şenlik ateşi gibiydi.

Gözlerimi kırptım çünkü bazen birtakım şeyler görüyordum.

Gözlerimi kırpmaya devam ettim ama sonra çocuk varlığını kanıtlamak istercesine konuştu.

Sanki burada olması dünyanın en tuhaf şeyi değilmiş gibi; dersi sınıfta değil de dışarıda almam tuhaf değilmiş gibi; birbirimizi tanımıyor olmamıza rağmen sanki tanışıyor muyuz gibi bana gülümsemesi tuhaf değilmiş gibi ve asıl beni takip etmiş olması –çünkü karşımda duruyor olmasının başka bir açıklaması olamazdı– hiç tuhaf değilmiş gibi, “Ders nasıldı?” dedi. Düşüncelerimi duymuşçasına, “Evet, dostum seni takip ettim, ormana bir bakmak istedim ama kendi işimle meşguldüm,” dedi. İçi taşlarla dolu açık bavulu gösterdi. Taş mı topluyordu? Ve onları bavulun içinde, yanında mı taşıyordu? “Meteor çantam ağzına kadar dolu,” dedi ve ben de bu sanki bir şeyleri açıklıyormuş gibi başımı onaylarcasına salladım. Meteorlar yerde değil de gökyüzünde olmazlar mıydı? Ona daha yakından baktım. Benden biraz daha büyük görünüyordu, en azından daha uzun ve iriydi. Gözlerini tanımlamak için herhangi bir renk bulamadığımı fark ettim. Hem de hiç. Bugün kesinlikle fevkalade mükemmel gözlü insanların günüydü. Gözleri o kadar açık kahveydi ki neredeyse sarıydı ya da belki bakırdı ve içlerine yeşiller serpiştirilmişti. Ama renkleri yalnızca bir an görebiliyordum çünkü gözlerini kısıyordu, ki bu da yüzünde hoş duruyordu. Belki de Bengal kaplanı değildi...

“Yeterince baktın mı?” dedi.

Utanarak bakışlarımı yere indirdim, ensem karıncalanıyordu ve yanıyordu. Ayakkabımın ucuyla çam iğnelerinden piramit yapmaya başladım.

“Bütün gün o sarhoş çocuğu izlemekten alıştın herhalde,” dedi. Başımı kaldırdım. Tüm bu süre boyunca beni mi gözetliyordu? Merakla defterime bakıyordu. “Çıplak mıydı?” Bunu söylerken nefes aldı ve midemi altüst etti. Yüzümdeki ifadenin sakin kalması için çabaladım. Nakliyecileri izlememi izlemesini, beni buraya kadar

takip etmesini düşündüm. Yeniden defterime baktı. Ona İngiliz modelin çıplak çizimlerini göstermemi mi istiyordu? Sanırım evet. Ben de istiyordum. Bu hiç hoş değildi. Öncekinden de yoğun bir sıcaklık dalgası beni etkisi altına aldı. Kesinlikle kaçırılmıştım ve beynimin kontrolü artık bende değildi. Sorun onun o tuhaf, kısık, bakır renkli gözleriydi. Beni hipnotize ediyorlardı. Ağzının sadece yarısıyla gülümseyince ön dişleri arasında boşluk olduğunu fark ettim, ki bu da yüzüne inanılmaz yakışmıştı. “Bak, dostum, eve nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Denedim ama sonunda yine buraya çıktım. Yolu göstermen için seni bekliyordum,” dedi gülerek ve şapkasını taktı.

Gitmemiz gereken yönü işaret ettim ve kaçırılmış olan bedenim yürümeye başladı. Taşlarla dolu bavulunu (pardon?) kapayıp kaldırdı ve beni takip etti. Yürürken ona bakmamaya çalıştım. Ondan kurtulmak istiyordum. Sanırım. Gözlerimi ağaçlardan ayırmadım. Ağaçlar güvenliydi.

Ve sessiz.

Ve defterimdeki çıplak insan çizimlerini kendilerine göstermemi istemiyorlardı!

Uzun bir yoldu, çoğunlukla yokuş çıkıyorduk ve her geçen dakika ağaçların arasından daha çok gün ışığı sızıyordu. Çocuk yanımda taş dolu bavuluna rağmen –ağır olmalıydı çünkü sürekli bir elinden diğerine geçiriyordu– bacaklarında yay varmış gibi şapkasının altında sekerek ilerliyordu.

Bir süre sonra ağaçlar beni yeniden derime yerleştirdi.

Belki de o yapmıştı.

Çünkü onunla birlikte yürümek hiç de öyle berbat falan değildi.

Hatta etrafında bir tür sakinlik alanı falan olabilirdi, belki de parmağından yayıyordu çünkü evet, rahatlamış hissediyordum, yani

dışarıda bırakılmış tereyağı gibi doğaüstü bir rahatlık hissediyordum. Bu oldukça tuhaftı.

Sürekli durup yerde gördüğü taşları alıyor, inceliyor ve sonra ya atıyor ya da artık ağırlıktan sarmaya başlayan sweatshirt'ünün cebine koyuyordu. O bunu yaparken ben de yanında duruyordum, ne aradığını sormak istiyordum. Beni neden takip ettiğini sormak istiyordum. Teleskopu ve gün içinde yıldızları görüp göremediğini sormak istiyordum. Nereli olduğunu, adını, sörf yapıp yapmadığını, kaç yaşında olduğunu ve gelecek dönem hangi okula gideceğini sormak istiyordum. Birkaç kez sıradan ve normal çıkacak bir soru oluşturmayı denedim ama her defasında kelimeler boğazımda bir yerlerde takılıyor ve ağzımdan çıkmıyordu. Sonunda pes edip görünmez fırçalarımı çıkardım ve zihnimde resim çizmeye başladım. O anda, havaya uçmaması için taşların ona ağırlık yapıyor olabileceği aklıma geldi...

Gri, soluk alacakaranlıkta yürümeye devam ettik ve orman uykuya dalmaya başladı: Ağaçlar yan yana yatıyor, derenin suyu duruyor, bitkiler toprağa giriyor, hayvanlar gölgeleriyle yer değiştiriyordu. Biz de öyle.

Ormandan çıkıp evlerimizin yoluna girdiğimizde döndü. “Tanrım, vay canına! Hiç konuşmadan geçirdiğim en uzun süreydi bu. Hayatım boyunca sanırım! Sanki nefesimi tutuyormuş gibiydim! Kendi kendimle yarıştım. Hep böyle misin?”

“Nasıl?” dedim boğuk bir sesle.

“Dostum!” diye bağırdı. “Bunun, söylediğin ilk kelime olduğunun farkında mısın?” Değildim. “Tanrım. Buda falan gibisin. Annem Budist. Şu sessiz inzivalara falan gidiyor. Onun yerine seninle takılmalı aslında. Ah, ah ama ‘Ben kahrolası bir sanatçıyım,

kahrolası bir bitiğim, ahbap'ı saymıyorum tabii ki." Son cümleyi ağır bir İngiliz aksanıyla söyledi ve gülme krizine girdi.

Beni duymuştu! Ağaçlarla konuşmamı duymuştu! Başıma doğru o kadar çok kan pompalandı ki tam boynumdan havaya uçabilirdi. Yürüyüşümüzün tüm sessizliğini kusuyordu resmen. Onun çok gülen biri olduğunu fark ettim. Bu kadar kolayca gülme krizine girmesi ve neşelenmesi, üstelik bana gülüyor olmasına rağmen kendimi iyi, kabul edilmiş hissettiriyordu. Benim de içimde kahkaha baloncukları köpürürken biraz da sersemlemiştim. Yani benim yalnız başıma öyle İngiliz aksanıyla konuşup durmam aşırı komikti ve çocuk bunu aşırı ağır bir aksanla, "Ben kahrolası bir sanatçıyım," diye tekrarlıyor, ardından ben, "Kahrolası bir bitik, ahbap," diyordum ve bir sebepten kahkahalara boğuluyordum, sonra yeniden aynı cümleyi söylüyordu ve sonra da ben söylüyordum ve daha sonra ikimiz de karnımız ağrıyıncaya kadar gülüyorduk. Sakinleşmemiz çok uzun zaman aldı çünkü ne zaman birimiz o cümleyi söylesek diğeri, "Ben kahrolası bir bitiğim, ahbap," diyordu ve her şey yeniden başlıyordu.

Sonunda kendimizi toparladığımızda bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sanki az önce uçmuş falan gibiydim.

Çizimlerimi işaret etti. "Sanırım sen sadece orada konuşuyorsun, öyle mi?"

"Genellikle," dedim. Sokak lambasının altında duruyorduk, ona gözlerimi dikip bakmamaya çalışıyordum ama zordu. Keşke dünya da saat gibi durabilseydi de ona istediğim kadar bakabilseydim. Yüzünde bir şeyler oluyordu, oldukça parlak bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu fakat bir baraj o ışık duvarını geride tutuyordu. Ruhu güneş olabilirdi. Ruhu güneş olan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Gitmemesi için daha fazla şey söylemek istedim. Kendimi *çok* iyi hissediyordum, yeşil yaprağımsı türden iyi. “Kafamda resim yapıyorum,” dedim. “Buraya yürürken de yapıyordum.” Bunu yaptığımı daha önce kimseye söylememiştim, Jude’a bile ve ona neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce kimsenin görünmez müzeye girmesine izin vermemiştim.

“Neyin resmini yapıyordun?”

“Senin.”

Şaşkınlıkla gözleri kocaman açıldı. Bunu söylememeliydim. Söylemek istememişim zaten ama bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Hava şimdi kıtır kıtır hissediliyordu ve çocuğun kokusu artık yoktu. Sadece birkaç metre ilerideki evim deniz feneriydi. Ne yaptığımın farkında bile olmadan karşıya geçtim. Her şeyi mahvetmişim gibi midem bulanıyordu; son fırça darbesi resmi *her zaman* mahvederdi. Yarın büyük ihtimalle Fry’la birlikte beni Şeytan Tepesi’nden atmaya çalışacaktı. Büyük ihtimalle o kayaları alıp...

Ön basamağa ulaştığımda, “Nasıl oldum peki?” diye sorduğunu duydum. Ses tonunda en ufak bir pislik belirtisi bile yoktu, sadece merak vardı.

Döndüm. Işığın altında değildi. Sadece yolda karanlık bir figür görebiliyordum. Resmi şu şekilde yapmışım: Uyuyan ormanın üzerinde uçuyor, yeşil şapkası da başının birkaç santim üstünde dönüyordu. Elinde açık bir bavu vardı ve içinden bir gökyüzü dolusu yıldız dökülüyordu.

Ama ona bunu söyleyemezdim, nasıl söyleyebilirdim ki? Bu yüzden tekrar arkamı dönüp basamakları atlayarak çıktım, kapıyı açtım ve arkama bakmadan içeri girdim.

Ertesi sabah Jude koridordan bana seslendi. Bu, bir dakika içinde odama dalacağı anlamına geliyordu. Çizim defterimin sayfasını çevirdim, üzerinde çalıştığım resmi görmesini istemiyordum: bakır gözlü, taş toplayan, yıldızları gözlemleyen, kontrolsüzce gülen yeni çocuğun yeşil şapkası ve yıldızlarla dolu bavuluyla gökyüzünde süzülüşünü çiziyordum. Sonunda gökyüzünü mükemmel renkte yapmış, gözlerini kısışını tam olması gerektiği şekilde çizmiştim. Resimdeki gözleri bana gerçek gözlerinin yarattığı kaçırılmışım hissini veriyordu. Başardığımda o kadar heyecanlanmışım ki sakinleşmek için sandalyemin etrafında elli kere falan dönmüştüm.

Pastel boya alıp dün gece bitirdiğim çıplak İngiliz çocuğun portresi üzerinde çalışıyormuş gibi yaptım. Yüzü iyice parçalanmış bir aynadaymış gibi görünsün diye kübist çizmiştim. Jude topuklu ayakkabıları ve mini mavi elbisesiyle içeri girdi. Giymek istediği kıyafet yüzünden, ki ortada pek de fazla bir kıyafet yoktu, annemle durmadan kavga ediyordu. Saçı dalgalıydı. Bu şekilde ıslak olduğunda genellikle kabarıklığı ve masalsılığı gider, onu sıradan, hepimiz gibi gösterirdi ama bugün değil. Yüzünde ağır makyaj vardı. Bu yüzden de kavga ediyorlardı. Ayrıca uyku saatini geçirdiği, karşılık verdiği, kapıları çarptığı, okuldan olmayan erkeklerle mesajlaştığı, kendisinden büyük sörfçülerle sörf yaptığı, tepedeki en yüksek ve korkunç atlama yeri olan Ölü Adamın Tepesi'nden atladığı, neredeyse her akşam farklı bir kız arkadaşında kalmak istediği, tüm harçlığını Boiling Point denen bir ruja harcadığı ve odasının penceresinden kaçtığı için kavga ediyorlardı. Yani aslında her konuda. Kimse fikrimi sormuyordu ama bana kalırsa annem müzedeki ilk gün onun defterine bakmayı unuttuğu için İblisJude olmuştu ve Lost Cove'daki her erkeğin kendisini öpmesini istiyordu.

Ve onu Jackson Pollock sergisinde bıraktığımız için. Annemle ben *One: Number 31* tablosunun önünde saatler geçirmiştik çünkü Tanrım, mükemmeldi ve müzeden çıktığımızda Pollock'un örümceğimsi tablosunun etkisi hâlâ üzerimizde, kaldırımdaki insanlarda, binalarda, arabada tekniğiyle ilgili konuşmalarımızdaydı ve köprünün ortasına gelene kadar Jude'un bizimle olmadığını fark etmemiştik.

Annem, "Amantanrım, amantanrım, amantanrım," diyerek keskin bir dönüş yaptı. Tüm organlarım vücudumun dışına çıktı. Son hız müzeye geldiğimizde Jude kaldırımda başını dizlerinin arasına koymuş oturuyordu. Buruşturulmuş bir kâğıt parçası gibiydi.

Gerçek şu ki sanırım üçümüz birlikteyken annemle onu fark etmemeye alışmıştık.

Jude elinde bir kutuyla içeri girip onu yatağın üzerine bıraktı, ardından arkama geçip omzumun üzerinden masama göz attı. Islak bir tutam saçı boynuma düşünce itip üzerimden çekti.

Çıplak İngiliz çocuğun suratı defterimden bize bakıyordu. Üzüntü onu ele geçirmeden önce suratında oluşan o kendini kaybetmişçesine şizo bakışlarını yakalamak istediğim için her zamankinden daha soyut çalıştım. Muhtemelen kendini tanımazdı ama sonuç başarılıydı.

"Bu kim?" diye sordu Jude.

"Hiç kimse."

"Gerçekten, kim bu?" diye üsteledi.

"Kafamdan uydurduğum birisi," dedim bir tutam ıslak saçını daha boynumdan iterken.

"I-ıh. O gerçek biri. Yalan söylediğini anlayabiliyorum."

"Yalan söylemiyorum, Jude. Yemin ederim." Ona söylemek istemiyordum. Herhangi bir fikre kapılmasını da istemiyordum. Ya o da KSO'da gizlice ders almaya başlasaydı?

Yanıma geçip resmi daha iyi inceleyebilmek için eğildi.

“Keşke gerçek olsaymış,” dedi. “Çok havalı görünüyor. Çok... bilmiyorum... bir şey var gibi...” Bu tuhaftı. Artık çizimlerimi gördüğünde hiç böyle karşılık vermiyordu. Genellikle sanki ağzında gübre varmış gibi bakardı. Kollarını adeta devlerin çarpışması gibi duran büyük göğüslerinin kapladığı önünde birleştirdi. “Bunu bana verir misin?”

Şoke oldum. Daha önce çizimlerimi hiç istememişti. Onları verme konusunda dehşete kapılıyordum. Asla kabul etmeyeceğini bilerek, “Güneş, yıldızlar, okyanuslar ve tüm ağaçlar karşılığında düşünürüm,” dedim. Güneşi ve ağaçları ne kadar çok istediğimi biliyordu. Beş yaşımızdan beri dünyayı aramızda bölüşüyorduk. Şu an harikaydım; evrenin hâkimiyetini ilk defa ele geçirme fırsatım vardı.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi doğrularak. Boyunun bu kadar uzaması sinirimi bozuyordu. Sanki geceleri gerilerek uzatılıyordu. “O zaman bana sadece çiçekler kalır, Noah.”

İyi, diye düşündüm. Bunu asla yapmazdı. Konu kapanmıştı ama kapanmamıştı. Jude uzanıp defteri kaldırdı ve İngiliz çocuğun kendisiyle konuşmasını beklercesine portreye baktı.

“Tamam,” dedi. “Ağaçlar, yıldızlar, okyanuslar. Peki.”

“Ve de güneş, Jude.”

“Ah, pekâlâ,” diyerek beni ciddi anlamda şaşırttı. “Sana güneşi vereceğim.”

“Şu an resmen her şeye sahip oldum!” dedim. “Sen delisin!”

“Ama *ona* sahibim.” İngiliz çocuğun portresini dikkatlice defterimden yırtıp alırken Tanrı’ya şükür altındaki çizimi fark etmedi ve onu yatağa götürüp oturdu.

“Yeni çocuğu gördün mü? *Tam* bir ucube,” dedi. Ucubenin renk patlaması halinde odaya yayıldığı defterime baktım. “İçi kürklü, yeşil bir şapka takıyor. *İnanılmaz* ezik.” O yeni, vızıltı gibi

kahkahasından attı. “Evet. Hatta senden bile tuhaf.” Duraksadı. Yeniden eski haline, kız kardeşime döneceğini umarak bekledim; bu yeni eşekarısı versiyonuna değil. “Şey, belki senden tuhaf değildir.” Ona döndüm. Antenleri alnının üzerinde ileri geri sallanıyordu. Beni sokarak öldürmek için buradaydı. “*Kimse* senden daha tuhaf değil.”

Tehdit altındayken içlerinden yanan Malezya’daki karıncalarla ilgili bir program izlemiştim. Düşmanlarının (eşekarıları mesela) yeterince yaklaşımlarını bekliyor, ardından kendilerini zehir bombası olarak patlatıyorlardı.

“Bilmiyorum, Noah. Vızz. Vızz. Vızzz.”

Çenesi düşmüştü. Patlama için geri sayıma başladım. On, dokuz, sekiz, yedi...

“Her zaman bu kadar vızz, vızz, vızz, yani *sen* olmak zorunda mısın? Bu...” Cümlesini bitirmedi.

“Ne?” diye sordum, pastel boyamı sanki birinin boynuymuş gibi kırarken.

Ellerini kaldırdı. “Bu *utanç verici*, tamam mı?”

“En azından ben hâlâ kendim gibiyim.”

“Bu da ne demek?” Sonra daha da savunmacı bir biçimde, “Benim herhangi bir sorunum yok. Başka arkadaşlar edinmek kötü bir şey değil. Sen olmayan arkadaşlar,” dedi.

“Benim de başka arkadaşlarım var,” dedim, defterime bakarak.

“Ah, öyle mi? Kim? Kim senin arkadaşın? Hayali olanlar sayılmaz. Çizdiklerin de.”

Altı, beş, dört... Bilmediğim şeyse, Malezyalı karıncaların düşmanlarını ortadan kaldırırken kendilerini de öldürdükleriydi.

“Mesela o yeni çocuk,” diye cevap verdim. Elimi cebime sokup bana verdiği taşa dokundum. “Ayrıca o tuhaf değil.” Aslında öyleydi! Bir bavul dolusu taşı vardı!

“O senin arkadaşın mı? Eminim öyledir. Adı ne peki? Madem çok iyi arkadaşsınız?”

İşte bu bir sorundu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye tersledi. Ona dayanamıyordum. Ona *alerjim* vardı. Karşımdaki duvarda asılı duran Chagall resmine bakarak onun girdap gibi bir hayaline dalmak istedim. Gerçek hayat berbattı. Ona da alerjim vardı. Yeni çocukla gülmek gerçek hayat gibi gelmemiştii. Birazcık bile. Eskiden Jude’la birlikte olmak da gerçek hayat gibi gelmezdi. Şimdiyse berbat bir boğulma ya da tuvalet yalama gibi hissettiriyordu. Jude bir dakika sonra tekrar konuştuğunda sesi sertti. “Ne bekliyordun ki? Başka arkadaşlar edinmem gerekiyordu. Senin tek yaptığın bir köşeye çekilip dandik resimler çizmek ve annemle birlikte aklını o aptal okulla bozmak.”

Dandik çizimler mi?

İşte başlıyoruz. Üç, iki, bir: Sahip olduğum tek şeyle birlikte patladım. “Sen yalnızca kıskanıyorsun, Jude,” dedim. “Hep kıskandın.”

Defterimden boş bir sayfa açıp kalemimi aldım. (PORTRE: *Eşekarısı Kız Kardeşim*), hayır: (PORTRE: *Örümcek Kız Kardeşim*), bu daha iyiydi. Kıllı sekiz bacağıyla karanlıkta dolanan zehir dolu örümcek.

Aramızdaki sessizlik kulaklarımı patlatmak üzereydi ki dönüp ona baktım. Büyük mavi gözleri üzerimde parlıyordu. Eşekarısı, içinden çıkmıştı. Hiç örümcek de yoktu.

Kalemi bıraktım.

O kadar sessiz konuştu ki kelimelerini güçlkle seçebildim: “O benim de annem. Neden paylaşamıyorsun?”

Suçluluk tekmesi doğruca boğazıma saplandı. Chagall’a dönüp beni içine çekmesi için yalvarırken babam kapıda belirdi. Ensesinde havlu vardı, bronzlaşmış göğüs kafesi çıplaktı. Saçları da ıslaktı;

Jude'la birlikte yüzmeye gitmiş olmalıydılar. Artık her şeyi birlikte yapıyorlardı.

Sanki odada vücut parçalarını ve böcek iç organlarını görüyormuş gibi merakla başını eğdi. “Her şey yolunda mı çocuklar?”

İkimiz de başımızı evet dercesine salladık. Babam bir elini kapı pervazına koydu, böylece tüm kapı boşluğunu, tüm Amerika kıtasını kaplamış oldu. Aynı anda ondan hem nefret edip hem de ona daha çok benzemeyi nasıl dileyebilirdim?

Üzerine bina düşmesini her zaman istemiyordum tabii. Küçükken Jude'la birlikte iki yavru ördek gibi –*onun* yavru ördekleri– sahilde oturur, babamın yüzmesinin bitmesini, beyaz köpüklerin arasından Poseidon gibi çıkmasını beklerdik. Önümüzde durduğunda o kadar devasaydı ki güneşi gölgelerdi ve su damlacıklarının üzerimize tuzlu bir yağmur gibi yağması için başını sallardı. Önce bana uzanır, kaldırıp bir omzuna oturtur, ardından Jude'u diğerine oturturdu. Tepeyi bu şekilde çıkar, güçsüz babaları olan sahildeki diğer çocukların zihinlerini kıskançlıkla doldururdu.

Ama bu benim nasıl olduğumu fark etmeden önceydi. Sahilde U dönüşü yaparak tepeyi çıkmak yerine ikimizi de omuzlarında okyanusa götürdüğünde gerçekleşmişti bu. Giderek derine ilerlerken dalgalar her tarafımızdan çarpıyordu. Belime kemer gibi sardığı koluna tutundum, kendimi güvende hissediyordum çünkü kontrol babamdaydı ve her sabah güneşi kaldıran ve her akşam aşağı çeken onun eliydi.

Bize atlamamızı söyledi.

Yanlış duyduğumu sanmıştım fakat o sırada heyecanlı bir çılgınlıkla Jude omzundan havaya fırlayıp delicesine gülerek onu yutan okyanusun dalgalarına daldı. Yüzeye çıkıp mutlu bir elma gibi hareket ederek bacaklarını sallarken de hâlâ aynı şekilde gülüyordu. O

yüzme derslerinde öğrendiğimiz her şeyi hatırlarken ben babamın kolunun gevşediğini hissederek kafasına, saçına, kulağına, kaygan sırtına tutunmaya çalıştım ama başaramadım.

“Bu dünyada ya yüzersin ya da boğulursun, Noah,” dedi oldukça ciddi bir ifadeyle ve sonra kolu sapan gibi beni suya fırlattı.

Battım.

En.

Derine.

(OTOPORTRE: *Noah ve Denizhıyarı*)

İlk Çürük Elma Konuşması o akşam gerçekleşti. Korktuğumda bile cesur olmam gerekirdi çünkü erkek olmak bunu gerektirirdi. Ardından daha fazla konuşma geldi: “Sert davranmalısın, dik oturup dik durmalısın, sert dövüşmelisin, top oynamalısın, gözlerimin içine bakmalısın, konuşmadan önce düşünmelisin. Jude ikizin olmasaydı parteno-bilmemnesi olduğunu düşünürdüm. Jude olmasaydı futbol sahasında kıyma olurdun. Jude olmasaydı. Jude olmasaydı. Senin yerine kavga eden bir kız olması seni rahatsız etmiyor mu? Sürekli yalnız olmak seni rahatsız etmiyor mu? Seni rahatsız etmiyor mu, Noah? Etmiyor mu? Etmiyor mu?”

Yeter artık, kes sesini! Rahatsız ediyor.

Her zaman bu kadar sen olmak zorunda mısın, Noah?

Artık takım, babam ve Jude’du; ben ve Jude değil. Yani üzgünüm ama annemi neden paylaşacaktım ki?

“Bu akşamüzeri, tabii ki,” dedi Jude, babama. Babam ona sanki gökkuşağıymış gibi gülümsedi, ardından saçma sapan bir tekerleme söyleyerek odaya girdi, şefkatle başıma vurup bana beyin sarsıntısı geçirtti.

Dışarıdan, Elçi’nin ciyaklaması duyuldu. “Ralph hangi cehennemde? Ralph hangi cehennemde?”

Babam Elçi'yi boğar gibi yaptı ve bana dönüp, "Saç modelin de nasıl böyle? Uzun, koyu renk dalgalarınla oldukça Ön-Rafael dönemine ait görünüyorsun," dedi. Babam ne kadar pislik olsa da annemin bulaşıcılığı sayesinde sanatla ilgili çok şey biliyordu; en azından beni aşağılamaya yetecek kadar.

"Ön-Rafael dönemi tablolarını seviyorum," diye mırıldandım.

"Onları sevmek ile onların modeli gibi görünmek farklı şeyler ama değil mi, şef?" Başıma bir darbe daha geldi; bir beyin sarsıntısı daha.

O gittikten sonra Jude, "Ben saçının uzun halini beğeniyorum," dedi. Ve bir şekilde aramızdaki pislikleri ve tüm hamamböceği gibi iğrenç düşüncelerimi vakum gibi çekti. Tereddütlü bir neşeyle, "Oyun oynamak ister misin?" diye sordu.

Ona dönerken hücre hücre birlikte yapıldığımızı tekrar hatırladım. Gözlerimiz ya da ellerimiz olmadığı zaman bile birbirimize arkadaşlık etmiştik. Ruhlarımız bile daha gelmeden.

Getirdiği kutudan bir tür masa oyunu çıkardı.

"O nedir?" diye sordum.

"Ralph hangi cehennemde? Ralph hangi cehennemde?" diye sordu Elçi, aynı tiz sesiyle. Jude yatağın yanındaki pencereden eğilip, "Üzgünüm, Elçi, kimse bilmiyor!" diye bağırdı. Onun da Elçi'yle konuştuğunu bilmiyordum. Gülümsedim.

"Ruh çağırma tahtası," diye yanıtladı. "Büyükannemin odasında buldum. Bir keresinde onunla oynamıştık. Soru soruyoruz ve cevap alıyoruz."

"Kimden?" diye sordum ama sanırım bunu daha önce bir filmde görmüştüm.

"Bilirsin işte. Ruhlardan." Gülümseyip abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırıp indirdi. Dudaklarımın gülümsemeyle kıvrıldığını

hissettim. Jude'la yeniden aynı takımda olmayı çok istiyordum! Aramızın eskisi gibi olmasını istiyordum.

"Tamam," dedim. "Tabii."

Yüzü sevinçle parladı. "Haydi." Sanki o korkunç, yapış yapış, aptalca konuşma hiç olmamış gibiydi, sanki az önce ikimiz de mutsuz değilmişiz gibi. Her şey nasıl da bu kadar çabuk değişebiliyordu?

Nasıl yapılacağını, ruhların ellerim aracılığıyla tahtanın üzerindeki "evet" ya da "hayır"ı göstermesi için ibreyi çok hafifçe tutmayı öğretti.

"Şimdi bir soru soracağım," dedi Jude, gözlerini kapadı ve sanki çarmıha gerilmiş gibi kollarını açtı.

Gülmeye başladım. "Ve tuhaf olan benim, öyle mi? Cidden mi?"

Bir gözünü açtı. "Bu şekilde yapmak zorundasın, yemin ederim. Büyükanmem öğretti." Gözünü kapadı. "Tamam, ruhlar. Sorum şu: M. beni seviyor mu?"

"M kim?" diye sordum.

"Biri işte."

"Michael Stein?"

"Iyy, yok artık!"

"Max Fracker değil, değil mi?!"

"Tanrım, hayır!"

"Kim o zaman?"

"Noah, araya girip durursan ruhlar gelmez. Kim olduğunu söylemeyeceğim."

"Peki," dedim.

Kollarını açıp ruhlara tekrar sordu ve sonra elini ibrenin üzerine koydu.

Ben de koydum. İbre doğruca *Hayır*'a gitti. Onu oraya kendim ittiğimden emindim.

“Hile yapıyorsun!”

Sonrakinde hile yapmadım ama yine de *Hayır*’a gitti.

Jude aşırı tedirgin oldu. “Bir daha deneyelim.”

Bu kez onun *Evet*’e götürdüğünü hissettim. “Şimdi de *sen* hile yapıyorsun.”

“Tamam, bir daha.”

Hayır’a gitti.

“Son kez.”

Hayır.

İç geçirdi. “Tamam, sen bir soru sor.”

Gözlerimi kapayıp içimden, *seneye KSO’ya girecek miyim?* diye sordum.

“Sesli soracaksın,” dedi Jude çileden çıkmış halde.

“Neden?”

“Çünkü ruhlar kafanın içini duyamaz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. Dökül haydi. Kolları unutma.”

“İyi.” Çarmıha gerilmişim gibi kollarımı açtım ve “Seneye KSO’ya girecek miyim?” diye sordum.

“Bu gereksiz bir soru oldu. Tabii ki gireceksin.”

“Emin olmam gerek.”

On kereden fazla yaptırdım. Her defasında *Hayır*’a gitti. Sonunda Jude tahtayı çevirdi. “Aptalca bir şey zaten,” dedi ama bu söylediğine inanmadığını biliyordum. M. onu sevmiyordu ve ben Kaliforniya Sanat Okulu’na girmeyecektim.

“Senin gidip gitmeyeceğini soralım,” dedim.

“Çok saçma. Ben hayatta giremem. Ayrıca başvuracak mıyım bakalım? Ben de herkes gibi Roosevelt’e gitmek istiyorum. Yüzme takımını var.”

“Haydi,” dedim.

Evet’e gitti.

Tekrar.

Tekrar.

Ve tekrar.

Yatakta bir dakika daha uyanık bir şekilde yatamayacaktım, bu yüzden üzerime bir şeyler geçirip yeni çocuğun da orada olup olmadığına bakmak için çatıya çıktım. Orada değildi, bu çok da şaşırtıcı sayılmazdı çünkü saat daha altı bile değildi ve hava henüz doğru düzgün aydınlanmamıştı. Ama yatağımda dönüp dururken onun da uyanık olduğunu, çatısında parmaklarından şimşekler çıkararak tavandan geçirip üzerime gönderdiğini ve bu yüzden uyuyamadığımı düşünüyordum. Yanılmıştım. Yassı suratlı ay kaybolurken ve dört bir yandan bağrıışan martılar şafak konseri için Lost Cove’u ziyarete gelirken orada tek başımaydım. Daha önce hiç bu kadar erken saatte dışarı çıkmamıştım ve bu kadar gürültülü olduğunu hiç fark etmemiştim. Tüm o birbirlerine sokulmuş ağaç görünümlü yaşlı adamları incelerken ayrıca çok da kasvetli olduğunu düşündüm.

Oturup defterimde boş bir sayfa açıp çizmeye çalıştım ama odaklanamıyor, düz bir çizgi bile çekemiyordum. Sorun o ruh çağırma tahtasıydı. *Ya doğruysa ve Jude KSO’ya girer de ben giremezsem? Ya üç bin adet Franklyn Fry klonuyla birlikte Roosevelt’e gitmem gerekirse? Ya resim işinde berbatsam? Ya annem ve Bay Gray bana sadece acıyorlarsa?* Çünkü Jude çok utanç verici olduğumu söylemişti. Babam da öyle düşünüyordu. Başımı ellerimin arasına aldım, yanaklarımın sıcaklığını avuçlarımda hissederken geçen kış ormanda Fry ve Zephyr’le yaşananları düşündüm.

(OTOPORTRE, SERİ: *Çürük Elma No.88*)

Başımı kaldırıp tekrar yeni çocuğun çatısına baktım. *Ya benim ben olduğumu fark ederse?* Sanki boş bir odaymışım gibi soğuk bir rüzgâr geçti içimden ve aniden her şeyin korkunç olacağını, mahvolacağını biliyordum; sadece benim değil kasvetli, pis gri dünyanın da.

Sırtüstü yatıp kollarımı olabildiğince geniş açarak, “Yardım edin,” diye fısıldadım.

Bir süre sonra, açılan garaj kapısı sesine uyandım. Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Gökyüzü maviydi, masmavi. Okyanussa daha da yoğun bir maviydi. Ağaçlar yeryüzündeki tüm yeşillerden oluşan bir girdap gibiydi ve parlak, yoğun yumurta sarısı her yere dökülüyordu. Mükemmel. Kıyamet günü kesinlikle iptal edilmişti.

(MANZARA: *Tanrı Çizgilerin Dışına Taşırarak Boyarsa*)

Oturunca hangi garajın açıldığını gördüm: *onunki*.

Birkaç sene gibi geçen birkaç saniye sonra garaj yolundan çıktı. Göğsünden siyah, silindir çantanın sapını geçirmişti. Meteor çantası mı? *Meteorlar* için çantası vardı. Çantasında galaksiden parçalar taşıyordu. Ah, Tanrım. Kendime daha bir gün önce tanıştığım bir çocuğu görünce bu kadar heyecanlanmamam gerektiğini söyleyerek beni havaya çeken balonu patlatmaya çalıştım. Bu çocuk çantasında galaksi taşıyan biri olsa bile!

(OTOPORTRE: *Pasifik Üzerinden Batıya Uçan Çocuk ile Balonun Son Görüntüsü*)

Sakağın karşısına geçip patikanın başlangıcına yürüdü ve gülme krizine girdiğimiz o yerde durup bir an tereddüt ettikten sonra sanki şafaktan beri orada onu beklediğimi biliyormuş gibi dönüp doğrudan bana baktı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve omurgamdan yayılan elektriği hissettim. Onun telepati yoluyla kendisini takip etmemi söylediğinden emindim. Daha önce sadece Jude’la yaşadığım, bir dakikalık bir zihin karışıklığından sonra arkasını dönüp koruya girdi.

Onu takip etmek istiyordum. Hem de çok fena istiyordum ama edemiyordum çünkü ayaklarım çatıya yapışmıştı. Ama neden? Bu kadar büyütülecek ne vardı ki? Dün o beni KSO'ya kadar takip etmişti! İnsanlar arkadaş ediniyordu. Herkes. Ben de yapabiliirdim. Yani zaten arkadaş olmuştuk; birlikte kahkahalar atmıştık. Tamam. Gidecektim. Çizim defterimi sırt çantama koyup merdivenden aşağı indim ve patikaya doğru ilerledim.

Patika üzerinde değildi. Ayak sesleri duymaya çalıştım ama kulaklarımda zonklayan nabzım dışında bir şey duyamadım. Yola devam edip ilk dönemeci dönünce onu dizlerinin üzerinde yere eğilmiş halde buldum. Büyüteçle elindeki bir şeyi inceliyordu. Bu çok berbat bir fikirdi. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ellerimi ne yapacağımı bilmiyordum. Eve gitmem gerekiyordu. Derhal. Yavaşça geri geri giderken başını çevirip bana baktı.

“Ah, selam,” dedi sıradan bir ifadeyle ve ayağa kalkıp elinde her ne tutuyorsa onu yere attı. Çoğu zaman insanlar onları hatırladığınızdan farklı görünürler. O ise farklı değildi. Tıpkı aklımdaki gibi, havada parıldıyordu. Işık gösterisiydi. Bana doğru yürümeye başladı. “Ormanı bilmiyorum. Umuyordum ki...” Cümlesini bitirmeden hafif gülümsedi. Bu çocuk kesinlikle serseri değildi. “Bu arada adın ne?” Dokunabileceğim, çillerini sayabileceğim kadar yakınımdaydı. El sorunu yaşıyordum. Nasıl oluyordu da diğer herkes onlarla ne yapacağını biliyor gibi görünüyordu? Rahatlayarak ceplerimi hatırladım. Cepleri seviyordum! Ellerimi güvenli bölgeye sokarken gözlerinden kaçındım. Gözlerinde tanımlayamadığım bir şey vardı. İlla bir yere bakmam gerekirse ağzına bakacaktım.

Gözleri üzerimdeydi. Tüm dikkatim ağzında olmasına rağmen bunu biliyordum. Bana bir şey mi sormuştu? Sanırım evet. IQ seviyem dibi boyluyordu.

“Tahmin edebilirim sanırım,” dedi. “Şansımı Van’dan yana kullanıyorum, hayır, buldum, Miles. Evet, sende kesinlikle Miles tipi var.”

“Noah,” deyiverdim neşeli ve tuhaf bir tonda. Ellerim artık kesinlikle ve tamamen kapana kısılmıştı. Cepler, el hapishanele-riydi. Onları serbest bıraktım ama bu sefer de çimbalo gibi çırpıttım. Tanrım. IQ seviyemin ot seviyesine yaklaşmasına rağmen onun da bir ismi olması gerektiğini hatırlayarak, “Senin adın ne?” diye sordum ağzına.

“Brian,” dedi sadece çünkü fonksiyonlarını yerine getirebiliyordu.

Ağzına bakmak da kötü bir fikirdi, özellikle de konuşurken. Dili tekrar tekrar ön dişlerinin arasındaki boşluğa geliyordu. Onun yerine bir ağaca baktım.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum ağaca.

“On dört. Sen?”

“Ben de,” diye karşılık verdim. *Eyvah.*

Bana inanarak başını salladı tabii ki çünkü neden yalan söyleyecektim ki? Hiçbir fikrim yoktu!

“Doğudaki yatılı okula gidiyorum,” dedi. “Seneye ikinci sınıf olacağım.” Ağaca attığım şaşkın bakışı görmüş olmalı ki, “Anasınıfını atladım,” diye ekledi.

“Ben de Kaliforniya Sanat Okulu’na gidiyorum.” Kelimeler benim iznimi almadan ağzımdan dökülüverdi.

Çaktırmadan ona baktım. Kaşları hafifçe çatıldı ve sonra hatırladım: O lanet yerin neredeyse lanet her duvarında Kaliforniya Sanat Okulu yazıyordu. Beni binanın dışında görmüştü, içinde değil. Muhtemelen çıplak İngiliz’e orada okumadığımı söylediğimi duymuştu.

İki seçeneğim vardı: Koşup eve gitmek ve o yatılı okula gidene kadar iki ay boyunca evden çıkmamak. Ya da...

“Aslında oraya gitmiyorum,” diye döküldüm ağaca. O anda ona bakmaktan çok korkuyordum. “En azından henüz değil. Sadece istiyorum. Hem de çok. Tek düşündüğüm oraya gitmek ve daha on üç yaşındayım. Neredeyse on dört. Yani, beş ay sonra on dört olacağım. Yirmi bir Kasım. Ressam Maritte’in de doğum günü o gün. Suratının önünde elma olan adamı o çizdi. Muhtemelen görmüşsündür. Vücudunun yerinde kuş kafesi olan adam da onun eseri. İnanılmaz havalı ve sapkın. Ah, bir de uçan kuş resmi var ama bulutlar kuşun dışında değil, içinde. Gerçekten harika...” Kendimi durdurdum çünkü devam etsem ederdim. Bir anda bu meşe ağacına detaylarıyla anlatmak istemediğim tek bir tablo bile yoktu.

Yavaşça, hiçbir şey söylemeden kısıtış gözleriyle bana bakan Brian’a döndüm. Neden bir şey söylemiyordu? Belki de bütün kelimeleri tüketmiştim. Belki yalan söyleyip sonra da doğruyu söylemem, sonra da psikotik sanat tarihi dersi vermem onu korkutmuştu. Neden çatıda kalmamıştım ki? Oturmam gerekiyordu. Arkadaş edinmek inanılmaz stresli bir işti. Birkaç yüz defa yutkundum.

Sonunda Brian omuz silkti. “Güzel.” Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sen *kahrolası bir bitiksin*, dostum,” dedi İngiliz aksanıyla.

“Bir de bana sor.”

Sonra birbirimize baktık ve ikimiz de sanki aynı havadan yapılmışız gibi gülmeye başladık.

Daha sonra her şeyin dışında kalmış olan orman da bize katıldı. Derin nefes alarak çam ve okaliptüs kokusunu içime çektim; uzaktan alaycı kuşların, martıların ve dalgaların uğultusunu duydum.

Brian'ın durup iki eliyle meteor çantasında bir şeyler aradığı yerin birkaç metre ilerisinde yaprakları yiyen üç geyik gördüm.

“Buralarda dağ aslanları var,” dedim. “Ağaçlarda uyuyorlar.”

“Müthiş,” dedi aramaya devam ederek. “Hiç gördün mü?”

“Hayır ama vaşak gördüm. İki kere.”

“Ben de ayı gördüm,” diye geveledi çantanın içine doğru. Ne arıyordu?

“Ayı mı! Vay canına! Ayılara bayılırım! Kahverengi miydi siyah mı?”

“Siyah,” diye cevapladı. “İki yavru anneydi. Yosemite'ta.”

Bununla ilgili her şeyi bilmek istiyordum ve hayvan programlarını da sevip sevmediğini merak ederek bir dizi soru sormak üzereydim ki aradığı şeyi bulmuş gibi göründü. Sıradan bir taş gösterdi. Yüzündeki ifadeyse bana eski bir taş değil de yakalı kertenkele ya da yapraklı deniz ejderi gösteriyormuş gibiydi. “Al,” dedi taşı elime koyarken. O kadar ağırdı ki bileğim büküldü. Düşürmemek için diğer elimle destekledim. “Kesinlikle bu. Manyetize nikel; patlamış bir yıldız.” Ucundan çizim defterimin görüldüğü sırt çantamı işaret etti. “Çizebilirsin.” Elimdeki siyah yumruya bakarken dünyada çizilecek daha az ilgi çekici başka bir şey daha olamayacağını düşünüyordum. Bu, yıldız mıydı yani? Fakat ona, “Olur, tabii,” diye karşılık verdim.

“Mükemmel,” dedi ve döndü. Elimde yıldızla, ne yapacağımı bilemeden orada öylece durdum. Sonunda Brian tekrar bana dönüp, “Gelmiyor musun? Senin için de büyütecı getirdim,” dedi.

Bu, yerin sarsılmasına neden oldu. Daha evden çıkmadan benim de geleceğimi biliyordu. Biliyordu. Ben de biliyordum. İkimiz de *biliyorduk*.

(OTOPORTRE: *Kendi Kafamın Üzerinde Duruyorum!*)

Sırt çantasından diğer büyütecı çıkarıp bana uzattı.

“Güzel,” dedim ona yetişip büyütecini alırken.

“Sen de defterinde kategorilere ayırabilirsin,” dedi. “Ya da bulduklarımızı çizersin. Aslında bu efsane olur.”

“Ne arıyoruz?” diye sordum.

“Uzay atığı,” diye cevapladı sanki bilmem gerekiyormuş gibi. “Gökyüzü her zaman düşer. Her zaman. Göreceksin. Kimse bilmiyor.”

Hayır, kimse bilmiyordu çünkü onlar bizim gibi devrimci değillerdi.

Saatler sonra ne bir meteor ne de gökyüzü çöpü bulmuştuk ama umurumda değildi. Kategorilere ayırmaktansa, bu da ne demek oluyorsa artık, vaktimin çoğunu yüzüstü durup büyüteçle salyangozlara ve böceklerle bakarak geçirdim. Bu süre boyunca Brian elinde kendi yaptığı mıknatıslı tırmığıyla –evet, mıknatıslı tırmık– orman zeminini kazıyor, bir yandan da kafamı galaksilerle ilgili anlamadığımı bilgilerle dolduruyordu. Tanıdığım en havalı kişiydi.

O da şüphesiz buraya ait değildi. Annem gibi başka bir âlemden gelmemişti ama muhtemelen güneş sistemi dışındaki altı güneşli bir gezegendendi (bu tanımını yeni öğrendim). Bu her şeyi açıklıyordu: teleskop; çılgınca gerçek evinden parçalar araması; Kırmızı Dev, Beyaz ve Sarı Cüce Yıldızlardan(!!!!) bahseden Einstein konuşması –ki bunu anında çizmeye başlamıştım–; hipnotize edici gözleri ve sanki binlerce arkadaşı olan ve her cümlede *dostum* ya da *kardeşim* kelimelerini mükemmel yerde kullanmayı bilen biriymişim gibi beni sürekli olarak güldürmesi. Ayrıca: Sakinlik Âlemi gerçektir. Sinekkuşları bile onun etrafındayken tembelleşiyordu. Gevşeyip sarkan kızılağaçları da düşünerek yukarı baktım. Ve ben. Hayatımda kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Vücudumu unutup duruyordum ve sonra geri dönüp onu almam gerekiyordu.

(PORTRE, OTOPORTRE: *Dünyayı Hipnotize Eden Çocuğu İzleyen Çocuk*)

Taştan bir teknedeymişiz gibi yanımızdan yavaşça akan derenin kenarındaki taşın üzerinde otururken onunla bu “buraya ait olmama” teorimi paylaştım.

“Seni dünyalı gibi görünmeye hazırlarken iyi iş çıkarmışlar,” dedim.

Gülümsedi. Yanağının üzerinde daha önce fark etmediğim bir gamze gördüm. “Şüphesiz,” dedi. “Beni iyi hazırladılar. Beyzbol bile oynuyorum.” Suyu bir taş attı. Taşın batmasını izledim. Tek kaşını kaldırıp bana baktı. “Sen ise...”

Onunkinin battığı aynı yere bu kez ben bir taş attım. “Evet, hazırlık falan yok. Beni direkt attılar. Bu yüzden bu kadar bilgisizim.” Bunu şaka olarak söylemişim ama ağzımdan ciddi çıktı. Doğruydum. Çünkü öyleydi. Tüm gerekli bilgilerin verildiği dersi kesinlikle kaçırmıştım. Brian altdudağını yaladı ve cevap vermedi.

Ortamın havası değişti ama nedenini bilmiyordum.

Saçımın altından onu inceledim. Portre çizdiğim için bir insanın ne gizlediğini ve yüzlerinin içini görmek için onlara çok uzun zaman bakmak gerektiğini biliyordum. İşte bunu görüp de çizdiğinizde insanlar portrelerin gerçeğine ne kadar benzediği konusunda çılgına dönüyordu.

Brian’ın yüzünün içi endişeliydi.

“Ee, şu resim...” dedi tereddütle. Duraksayıp tekrar altdudağını yaladı. Gergin miydi? Öyle görünüyordu; o ana kadar bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Onun gergin olduğunu düşünmek benim de gerilmeme neden oldu. Yine aynı şeyi yaptı; dili altdudağının üzerinde kaydı. Bu, gergin olduğunda yaptığı bir şey miydi? Yutkundum. Şimdi bir kez daha yapmasını bekliyordum;

bunu istiyordum. O da benim ağzıma mı bakıyordu? Kendime engel olamadım. Dilimi altdudağımda gezdirdim.

Başını çevirip bir tür biyonik bilek hareketiyle art arda birkaç taş atarken taşlar su yüzeyinde kayıyordu. Boynundaki damarın atmasını izledim. Oksijeni karbondioksit çevirmesini izledim. Varlığını, varlığını ve varlığını izledim. Cümlesini bitirecek miydi? Hava giderek daha gergin ve canlı bir hal alırken birkaç asırlık sessizlik geçti. Sanki uyutmuş olduğu tüm moleküller uyanıyordu. O sırada dünkü çıplak resmi kastettiğini fark ettim. Onu mu kastetmişti? Bu beklenmedikti.

“İngiliz çocuğun mu?” diye sordum tiz sesle. Of, sesim küçük çocuk gibiydi. Artık sesimin çatallaşmalarının bir son bulup değişmesini istiyordum.

Yutkunarak bana döndü. “Hayır, kafanda yaptığın resimleri gerçekten yapıp yapmadığını merak ediyordum.”

“Bazen,” diye yanıtladım.

“Peki yaptın mı?” Gözleri beni hazırlıksız yakalayarak bir tür karanlık ağa hapsedti. Adını söylemek istiyordum.

“Neyi yaptım mı?” diye sorarak zaman kazandım. Kalbim göğsümden çıkmak istiyormuşçasına tekmeler atıyordu. Artık hangi resimden bahsettiğini biliyordum.

Altdudağını yaladı. “Benimkini?”

Defterime atılıp resmin son halini bulmak için sayfaları çevirirken kendimi cin çarpmış gibi hissettim. Defteri ona verip gözlerinin aşağı yukarı, yukarı aşağı gezinmesini izledim. Beğenip beğenmediğini anlamaya çalışırken heyecandan tutuştum. Ne düşündüğünü anlamıyordum. Ardından resmi onun gözlerinden görmeye çalıştım ve “eyvah, öldürdün beni” hissine kapıldım. Çizdiğim Brian son hız büyümlü duvara çarpıyordu. Daha önce yaptığım, okuldaki çocuk-

ların resimleriyle alakası yoktu. Dehşetle, bunun bir arkadaşımın resmi olmadığını fark ettim. Her çizgi, her açı ve her renk ondan ne kadar hoşlandığımı haykırıyordu. Plastiğe sarınıp hapsedilmiş gibi hissettim. Ve Brian hâlâ tek kelime etmemişti. Tek bir kelime bile!

Keşke bir at olsaydım.

“Beğenmek zorunda değilsin,” dedim sonunda defteri geri almaya çalışarak. Kafam patlayacak gibiydi. “Çok da abartılacak bir şey değil. Herkesi çiziyorum.” Kendimi durduramıyordum. “Her şeyi çiziyorum. Bokböceklerini, patatesleri, ağaç dallarını, ağaç köklerini, çerçöpü bile...”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sözümü kesti ve defteri almama izin vermedi. Bu kez kızarma sırası ondaydı. “İnanılmaz beğendim.” Duraksadı. Nefes alışını izledim. Hızlı nefes alıyordu. “Kuzey ışıkları gibiyim.” Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama ses tonundan çok müthiş bir şey olduğunu anladım.

Göğsümde, sahip olduğumu bile bilmediğim bir halka dönmeye başladı.

“At olmadığım için çok mutluyum!” Ancak Brian, “Ne?” deyince bunu sesli bir şekilde söylediğimi fark ettim.

“Hiç,” dedim. “Hiç.” Sakinleşmeye, gülümsememi bastırmaya çalıştım. Gökyüzü her zaman böyle pembemsi mor renkte miydi?

Dünkü gibi gülüyordu. “Dostum, sen dünyanın en tuhaf insanısın. Demin cidden at olmadığın için çok mutlu olduğunu mu söyledin?”

“Hayır,” derken gülmemeye çalıştım ama başaramadım. “Dedim ki...”

Ama ben devam edemeden bir ses bu mükemmel anı bozdu. “Ah, ne kadar da romantik!” Sesin hangi suaygırısı pislikten çıktığını

anında anlayarak donakaldım. Yemin ederim bu çocuk üzerime takip cihazı yerleştirmişti; tek açıklaması buydu.

Yanında da maymun Koca Ayak vardı. En azından Zephyr değildi.

“Dalış yapmaya ne dersin, Baloncuk?” dedi Fry.

KOŞMAMIZ GEREK, dedim Brian’a telepati yoluyla.

Fakat ona baktığımda yüz ifadesinin değişmiş olduğunu gördüm ve kaçmanın planları arasında olmadığını fark ettim. Ki bu *gerçekten* kötüydü. Yutkundum.

Ardından, “Siktirin gidin, sizi rezil sosyopatlar!” diye bağırdım. Tabii bunu tam bir sessizlik olarak dışarı vurdum. Onlara doğru sıradağlar fırlattım ama kıpırdamadılar.

Tüm varlığımla tek bir şey diledim: *Lütfen Brian’ın önünde küçük düşmeyeyim.*

Fry’ın dikkati benden Brian’a kaydı. Sırıttı. “Güzel şapka.”

“Teşekkürler,” diye karşılık verdi Brian gayet havalı bir ifadeyle, sanki kuzey yarımküredeki havanın sahibiymiş gibi. Çürük elma olmadığı kesindi. Bu leş pisliklerden birazcık bile korkmuş görünmüyordu.

Fry bir kaşını kaldırdığında o koca, yağlı alnı kabartma haritaya döndü. Brian bu ruh hastasının ilgisini çekmişti. Harika. Koca Ayak’ı inceledim. Giants şapkasıyla beton plaka gibiydi. Ellerini sweatshirt’ünün cebine sokmuştu. Kumaşın altından bomba gibi görünüyordlardı. Sağ yumruğu dikkatimi çekti; muhtemelen benim yüzümle aynı büyüklükteydi. Daha önce hiç yumruk yememiş, sadece itilmiştim. Bunu hayal ettim; darbenin etkisiyle tüm resimlerin kafatasımdan dağıldıklarını hayal ettim.

(OTOPORTE: *Bum*)

“Piknik mi yapıyordunuz, homolar?” dedi Fry, Brian’a. Kaslarım gerildi.

Brian yavaşça ayağa kalktı. “Sana özür dilemen için bir şans veriyorum,” dedi buz gibi ama sakın bir sesle; gözleri ise tam aksini yansıtıyordu. Üzerinde durduğumuz kaya, boyuna birkaç santim daha eklemişti ve böylece hepimize tepeden bakıyordu. Meteor çantası omzuna asılıydı. Ayağa kalkmam gerekiyordu ama bacaklarım yoktu.

“Ne için özür dileyecektim?” dedi Fry. “Size homo dediğim için mi, homolar?”

Koca Ayak güldü. Kahkahası yeri sarstı. Taipei’de.

Fry’ın eğlendiğini görebiliyordum; burada kimse, özellikle de homo, göt ya da başka herhangi bir şey dediği kendisinden küçük ezikler ona karşılık vermezdi.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Brian. “Çünkü ben öyle düşünmüyorum.” Bir adım gerileyince kayanın üzerinde daha da yukarı çıkmış oldu. Başka birine dönüşüyordu. Sanırım Darth Vader. Sakinlik Âlemi işaretparmağına geri girmişti ve şimdi yaşayan insanları yiyen biri gibi görünüyordu. Gözbebekleri ve ayakuçlarıyla sotelendi.

Üzerinden dalgalar halinde kin yayılıyordu.

Oradan kaçmak istiyordum ama derin nefes alıp ayağa kalktım, son birkaç dakikada sıskalaşan kollarımı içime gömülen göğüs kafesinde birleştirdim. Bunu elimden geldiğince tehditkâr bir biçimde yaptım; cesaret bulmak için timsahları, köpekbalıklerini, siyah piranaları falan düşünerek. İşe yaramadı. Sonra aklıma bal porsuğu geldi. Dünyanın en güçlü yaratığıydı. Tüylü, küçük, alışılmadık bir katildi. Gözlerimi kısıp ağzımı kapadım.

Sonra olabilecek en kötü şey gerçekleşti. Fry ve Koca Ayak bana gülmeye başladılar.

“Uuuu, çok korktum, Baloncuk,” diye dalga geçti Fry. Koca Ayak beni taklit ederek kollarını önünde birleştirdi. Bunu çok komik bulan Fry da aynısını yaptı.

Yere yığılmamak için nefesimi tuttum.

Brian’ın arkamdan, “Artık özür dileyip gitme vaktinizin geldiğini düşünüyorum,” dediğini duydum. “Aksi takdirde olacaklardan ben sorumlu olmayacağım.”

Ona döndüm. Deli miydi bu? Fry’ın yarısı ve Koca Ayak’ın da üçte biri kadar olduğunun farkında mıydı? Ve benim de ben olduğumun? Çantasında makineli tüfek falan mı vardı?

Ama yukarıda, kayanın üzerinde kendinden emin bir şekilde dururken kaygısız görünüyordu. Bir elinden diğerine hâlâ cebimde durana benzeyen bir taş geçiriyordu. Sanki zihin gücüyle hareket ettiriyormuş gibi, ellerinin belli belirsiz hareketleriyle avuçlarının arasında geçişini izledik. “Sanırım gitmiyorsunuz?” dedi ellerine bakarak. Ardından taşın ritmini hiç bozmadan bakışlarını Fry ve Koca Ayak’a doğru kaldırdı. İnanılmazdı. “Öyleyse bir şeyi öğrenmek istiyorum.” Yavaşça ve dikkatlice gülümsedi ama boynundaki damar şiddetle atıyordu ve büyük olasılıkla ağzından çıkacak sonraki kelimeler bizi öldürecekti.

Fry, Koca Ayak’a baktı ve dünyevi kalıntılarımızla ne yapacaklarına dair hızlıca sessiz bir anlaşmaya varmış gibi göründüler.

Yine nefesimi tutuyordum. Hava, yaklaşan şiddetle cızırdarken hepimiz Brian’ın konuşmasını bekliyor, dans eden taşı izliyor, ondan büyüleniyorduk. Gerçek bir şiddet olacaktı. Hastanede yattığınız, sargılı başınızdan yalnızca pipet çıkan türden. Atlatmak için televizyonun sesini kapamam gereken türden mide bulandırıcı bir şiddet; tabii babam yanımdaysa katlanmam gerekirdi. Bay Grady’nin, re-

sim atölyesinde bıraktığım resimlerimi anneme vermesini diledim. Cenazemde, yaptıklarımı gösterebilirlerdi; ilk ve son sergim olurdu.

(PORTRE: OTOPORTRE: *Yan Yana Gömülen Brian ve Noah*)

Ellerimi yumruk yaptım ama yumruk atarken başparmağımın içeride mi yoksa dışarıda mı olması gerektiğini hatırlayamadım. Babam bana neden güreşmeyi öğretmişti? Kim güreşirdi ki? Bana lanet olası yumruk yapmayı öğretmeliydi. Peki ya parmaklarım? Bu olaydan sonra hâlâ resim yapabilecek miydim? Picasso da kavga etmiş olmalıydı. Van Gogh ile Gauguin birbirleriyle kavga etmişlerdi. Bir şey olmazdı. Kesinlikle olmazdı. Hem morarmış gözler havalı ve renkli duruyordu.

Brian aniden dans eden taşı yumruğunun içine alarak zamanı durdurdu.

“Öğrenmek istediğim şey şu...” dedi kelimeleri uzatarak. “Sizi kim kafeslerinizden saldı?”

“Bu çocuğa inanabiliyor musun?” dedi Fry, Koca Ayak’a; o da Koca Ayakça anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak karşılık verdi. İleri atıldılar...

Büyükanne Sweetwine’a onun yanına gelmek üzere olduğumu söylüyordum ki gözücuyla Brian’ın kol hareketini yakaladım ve bir saniye sonra Fry parmaklarını kulağına götürüp, “Bu da ne?” diye bağırdı. Ardından Koca Ayak acıyla haykırarak elleriyle başını kapadı. Arkamı dönünce Brian’ın elinin çantasının içinde olduğunu gördüm. Meteorlar üzerlerine akın edip yağıyor, süratle kafataslarının yanından geçiyor, giderek hızlanarak ışık hızında her defasında saçlarını tıraş edecek, beyin faaliyetlerini kalıcı olarak durduracak kadar diplerinden geçiyordu. İki çocuk da başını eğerek taşlardan kaçıyor. “Kes şunu!” diye bağırdı Koca Ayak. Yere düşen daha fazla gökyüzü parçası sapma hızında yanlarından geçerken ikisi de

kollarıyla başlarını korumaya çalışıyor, zıplayıp dönüyordu. Brian iki eliyle, tek eliyle, göstererek, fark ettirmeden, aynı anda iki, üç, dört tane taş atan bir makineydi; makineli tüfekti. Kolu da kendisi de bulanık bir görüntüydü: her taş –her *yıldız*– Fry ve Koca Ayak’ı kıl payı ıskalıyordu ve sonunda ikisi de elleri başlarının üzerinde yere yatmış, “Lütfen dur dostum,” diyordu.

“Üzgünüm, özrünüzü duymadım,” dedi Brian ve taşı Fry’n başının o kadar yakınına attı ki yüzümü buruşturdu. Fazladan birkaç tane daha attı. “İki özür aslına bakarsanız. Biri Noah’ya. Biri de bana. Ama içten bir şekilde.”

“Özür dilerim,” dedi Fry afallamış halde. Belki de taşlardan biri gerçekten de kafasına çarpmıştı. “Dur artık.”

“Yeterince iyi değil.”

Milyonlarca kilometre hızında, bir meteor yağmuru daha kafalarına yağmaya başladı.

“Özür dilerim, Noah. Özür dilerim, adını bilmediğim çocuk,” diye bağırdı Fry.

“Brian.”

“Özür dilerim, Brian!”

“Özürlerini kabul ediyor musun, Noah?”

Başımı onaylarcasına salladım. Tanrı ve oğlunun rütbeleri düştü.

“Şimdi defolun buradan,” dedi Brian. “Bir dahaki sefere kafalarınızı bilerek ıskalamayacağım.”

İkinci meteor yağmuru başladığında kollarıyla başlarını koruyarak kaçmaya başladılar. *Onlar, bizden* kaçıyordu.

“Atıcı mısın?” diye sordum defterimi alırken.

Brian başını evet anlamında salladı. Yüzünün önündeki duvarı aşan yarım tebessümü gördüm. Kayanın üzerinden atladı ve attığı meteorları toplayıp çantasına koymaya başladı. Ben de yerde kılıç

gibi duran mıknatıslı tırmığı aldım. Bu çocuk kesinlikle herkesten –Picasso, Pollock ya da annemden bile– daha sihirliydi. Derenin üzerinden atladık ve evin tam tersi yönünde ağaçların arasından koşmaya başladık. O da benim kadar hızlıydı; jumbo jetleri, kuyruklu yıldızları bile yakalayabiliirdik.

“Öldüğümüzü biliyorsun, değil mi?” diye bağırdım alacakları intikamı düşünerek.

“O kadar emin olma,” diye bağırarak karşılık verdi Brian.

Evet, sanırım *yenilmezdik*.

Işık hızında ilerlerken yer daha fazla dayanamadı ve merdiven çıkar gibi havaya yükseldik.

Eskiz çizmekten vazgeçip sandalyemde arkama yaslanarak gözlerimi kapadım. Zihnimde Brian’ı şimşeklerle çizebiliyordum.

“Ne?” dendiğini duydum. “Şimdi de meditasyon mu yapıyorsun? Swami Sweetwine’in kendine has yöntemi var.”

Gözlerimi açmadım. “Git başımdan, Jude.”

“Tüm hafta boyunca neredeydin?”

“Hiçbir yerde.”

“Ne yapıyordun?”

“Hiçbir şey.”

Fry ve Koca Ayak’ı taş yağmuruna tuttuğundan beri her sabah –tam olarak beş sabahtır– delirmiş gibi, başım boynumun birkaç metre üzerinde, çatıya çıkıp garaj kapısının açılmasını bekliyordum. Böylece tekrar ormana dalıp hayali olabiliyorduk; bunu en iyi bu şekilde açıklayabiliyordum.

(PORTRE, OTOPORTRE: *Zıplayıp Ayakta Kalan İki Çocuk*)

“Brian iyi biri mi?” Gözlerimi açtım. Adını öğrenmişti. Artık *tam bir ucube* değil miydi yani? Kapı çerçevesine yaslanmış, üzerin-

deki küf yeşili pijama altı ile fuşya tişörtle sahilde satılan rengârenk lolipoplara benziyordu.

Bir elini uzatıp parlak mor beş tırnağını inceledi. “Herkes ondan beyzbol tanrısıymış gibi bahsediyor, gözünü büyük liglere dikmiş. Yaz için buraya gelen Fry’ın kuzeninin kardeşi onunla doğudaki aynı okula gidiyormuş. Ona Balta mı ne diyorlarmış.”

Bir kahkaha patlattım. Balta. Brian’a Balta diyorlarmış! Boş bir sayfa açıp çizmeye başladım.

Bu yüzden mi intikam almamışlardı? Bu yüzden mi geçen gün at Hayta’yla konuştuğum sırada, ben daha Oregon’a kaçmayı bile düşünemedim, Fry yanımdan geçerken bana bakıp yalnızca, “Dostum,” demişti?

“Ee, öyle mi?” diye tekrarladı. Saçları bu akşam bilhassa vahşiydi; odanın etrafına kıvrılmış, eşyaları sarmış, sandalyenin ayaklarına üşüşmüş, duvarlara yayılmıştı. Sırada ben vardım.

“Ne mi?”

“İyi mi, Baloncuk? Brian, yeni en iyi arkadaşın iyi biri mi?”

“İdare eder,” dedim bana Baloncuk demesini duymazdan gelerek. “Herkes gibi işte.”

“Ama sen *herkesi* sevmezsin.” Kıskançlığını duyabiliyordum. “Peki hangi hayvan?” Bir tutam saçını alıp işaretparmağına o kadar sıkı doladı ki parmağının ucu her an patlayabilirmiş gibi kabarıp kızardı.

“Hamster,” dedim.

Jude güldü. “Yaa, tabii. Balta bir hamster demek.”

Aklını Brian’dan uzaklaştırmam gerekiyordu. Değil kepenkleri, Brian’la etrafımıza Çin Seddi’ni çekebilsem çekerdim. “Peki A kim?” diye sordum, ruh çağırma tahtasındaki pisliği hatırlayarak.

“Kimse.”

İyi. *Balta* çizimime devam ettim...

“Nasıl ölmek isterdin? Benzin içip sonra ağzında kibrit yakarak mı yoksa canlı canlı yakılarak mı?” dediğini duydum.

“Patlama,” dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak çünkü beni aylarca yok saymasının ardından şimdi yalakalık yapıyordu. “Yani, tabii ki de.”

“Evet, evet. Sadece seni alıştıırıyordum. Uzun zaman oldu. Peki ya...”

Pencerede tıkırtı oldu.

“Bu o mu? Camdaki?” Sesindeki heyecandan nefret ettim.

Peki gerçekten de o muydu? Akşam akşam? Ona onlarca kez sıradan bir biçimde hangi odanın benimki olduğunu söylemiştim –kolay erişimi olan, caddeye bakan oda– çünkü şey... benim de kendimce nedenlerim vardı. Masadan kalkıp pencerenin önüne gittim ve panjuru kaldırdım. *Oydu*. Gerçekti. Bazen her şeyi kendim mi uyduruyorum diye merak ediyordum. Biri yukarıdan izliyor olsa bütün gün ormanın ortasında tek başıma, kendi kendime konuşup güldüğümü mü görürdü diye.

Odadan süzülen ışığın altında, ayak parmaklarını prize takmış gibi görünüyordu. Şapkasını takmıyordu ve saçları dağılmıştı. Gözlerinden de kıvılcımlar saçıyordu. Camı açtım.

“Onunla tanışmayı çok istiyorum,” dedi Jude arkamdan.

Bense bunu istemiyordum. İstemiyordum. Jude’un bir boşluğa düşmesini istiyordum.

Jude dışarıyı ya da Brian içeriği görmesin diye eğilip başımı ve omuzlarımı camdan çıkararak pencere pervazını olabildiğince kaplamaya çalıştım. Hava yüzümde serin, yumuşak bir his bırakıyordu.

“Selam,” dedim sanki her akşam camımı tıklatıyormuş ve içten içe yüksek ateşte yanmıyormuşum gibi.

“Yukarı gelmelisin,” dedi. “Gelmek zorundasın. Hava sonunda açıldı ve ay yok. Yukarıda galaksiler arası festival var.”

Ciddiyim: da Vinci *Mona Lisa*’yı çizerken stüdyosunda takılacaksn ya da Brian’la gece çatıya çıkacaksın deselerdi... Çatıdaydım. Geçen gün uzaylı istilasıyla ilgili bir filme gitmemizden bahsettiğinde bu düşünceyle neredeyse bayılıyordum. Jackson Pollock’la duvar boyama partisi yapmaktansa Brian’la iki saat boyunca karanlık sinemada oturmayı tercih ederdim. Onunla tüm gün ormanda vakit geçirmemizdeki tek sorun çok büyük bir alan olmasıydı. Araba bagajı daha iyi olabilirdi. Ya da yüksük.

Pencereyi kaplama çabalarımın rağmen Jude arkamdan önce başını, sonra da omuzlarını sıkıştırırken kenara itildiğimi hissettim. Sonunda çift başlı yılan gibi olduk. Jude’u gören Brian’ın ifadesinin sevinçle parladığını izlerken midem bulandı.

(PORTRE: Jude: *Etkilenmiş ve Dörde Bölünmüş*)

Flört edercesine, “Selam, Brian Connelly,” deyince vücut ısım birkaç derece düştü. Böyle konuşmayı ne zaman öğrenmişti?

“Vay canına birbirinize hiç benzemiyorsunuz,” dedi Brian şaşkınlıkla. “Noah’ya benzediğini sanıyordum, tabii şey dışında...”

“Göğüsler mi?” diye sözünü kesti Jude. Ona *göğüs* dedi!

Peki Brian onun neye benzediğini niye düşünmüştü ki?

Brian o yarım tebessümüyle baktı. Jude onun tuhaf, kısıp gözlerinin büyüüne kapılmadan başına poşet geçirmem gerekiyordu. Erkekler için de burka var mıydı acaba? *En azından dudaklarını yalamadı*, diye düşündüm. “Şey evet, kesinlikle,” dedi Brian ve dudaklarını yaladı. “Gerçi eminim ben daha farklı ifade ederdim.”

Her şey bitmişti artık. Gözlerini kıstı. Kız kardeşim bir lolipoptu ve lolipopları herkes severdi. Benim kafamın yerini ise lahana almıştı.

“Sen de yukarı gelmelisin,” dedi Brian. “Kardeşine İkizler takımyıldızını gösterecektim, müthiş uyumlu oldu.” *Kardeşin mi? Artık kardeşi miydin yani?*

(PORTRE: *Jude Fişan’daki Yeni Evinde*)

Jude tam, “Harika!” ya da “Süper!” ya da “Seni seviyorum!” diyecekti ki dirseğimle onu dürttüm. Tek mantıklı çözüm yolu buydu. Dürtmeme karşılık olarak kaburgalarımı sıktı. Restoranolarda ya da evde masanın altından savaşımaya alıştık, bu yüzden bu didişmeyi Brian’a çaktırmamak çocuk oyuncağıydı; ta ki ben, “Gelemez. Ubuduvason yapmak için sodokojioya gitmesi gerek,” diyene kadar. Anlamsız sesler çıkarıp heceleri birbiri ardına koyarak oluşturduğum kelimelerin Brian’ın zihninde bir anlam ifade etmesini umarken bir yandan da harikulade spastik bir hareketle kendimi yukarı çekip pencereden zıplayarak kafa üstü Brian’ın üzerine düşmek yerine güçbela ayaklarımın üzerinde durmayı başardım. Kendimi toparlayıp saçlarımı gözümün önünden çekerken alnımdaki teri fark ettim, ardından dönüp bir elimle pencerenin altından tutarak çekmeye başladım. Her ne kadar güzel bir fikir gibi gelse de son anda Jude’un başını koparmaktan vazgeçtim. Bunun yerine onu omuzlarından iterek boğucu saçlarını, mor tırnaklarını, ışıldayan mavi gözlerini ve zıplayan göğüslerini içeri soktum.

Ben pencereyi kapamadan son anda, “Tanrım, Noah. Anladım. Tanıştığımıza memnun oldum,” demeyi başardı.

“Ben de,” dedi Brian eklemleriyle camda ritim tutarak. Jude da yüzündeki kendinden emin gülümsemeye uygun biçimde cama iki kez kendinden emin bir şekilde vurdu. Sanki tüm hayatları boyunca bu şekilde cama vuruyorlarmış ve aralarında kendilerine özel Bengal Kaplanı ile Lolipop mors alfabeleri varmış gibi.

Brian'la yolda sessizce yürüdük. Tüm vücudum terle kaplanmıştı. Okul kantininde çıplak kaldığım ve kendimi kapatabilmek için yalnızca ince, kare peçetelerin olduğu rüyadan uyandığım zamanki gibi hissediyordum.

Brian az önce olanları kısa ve öz olarak açıkladı. "Dostum," dedi. "Ruh hastasısın."

İç geçirerek, "Teşekkürler, Einstein," diye homurdandım.

Sonra beni şaşırtarak gülmeye başladı. Gürleyen şelaleler, koca dağlar gibi kahkaha atıyordu. "*Tam bir ruh hastasısın.*" Karate yapar gibi eliyle havayı yardı. "Onu pencereyle ikiye doğrayacağını sandım bir an!" Bu onu gülme krizine soktu ve çok geçmeden ben de ona katıldım. O sırada Elçi, "Ralph hangi cehennemde? Ralph hangi cehennemde?" diye başlayınca iyice güldük.

"Aman Tanrım. Şu kuş." Brian iki eliyle başını tuttu. "Ralph'i bulmalıyız, adamım. Mecburuz. Bu ulusal bir kriz."

Jude'un bizimle gelmemesi hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Belki de hepsini ben hayal etmiştim. Belki Jude'u gördüğünde yüzü sevinçle parlamamıştı. Belki de lolipoları sevmiyordu bile.

"Balta demek?" dedim, kendimi çok daha iyi hissederek.

"Ah, dostum." Homurdandı. "Bu hızlı oldu." Sesinde hem utanç hem de gurur vardı. "Kimse Balta'ya bulaşmaz." Balta omzuma dokunup beni itti. Sokak lambasının altındaydık ve bu temasla içimde olanları yüzümün ele vermemesi için dua ediyordum. Bana ilk kez dokunuyordu.

Omzum hâlâ sızlayarak peşinden çatıya çıkarken merdivenin kilometrelerce uzamasını diliyordum. (PORTRE, OTOPORTRE: *İki Çocuktan Kaçan İki Çocuk*) Tırmanırken bitkilerin karanlıkta büyüdüğünü duyabiliyor, kanın damarlarımda hızlandığını hissedebiliyordum.

Ve sonra etrafımızı yasemin kokusu sardı.

Büyükanne Sweetwine gece açan yasemin kokusunu aldığımızda eğer sırlarımızı açığa çıkarmak istemiyorsak nefesimizi tutmamızı söylemişti. Suçluları yalan makinesine bağlamak yerine onlara bir demet beyaz boru çiçeği verseler polislerin daha iyi iş çıkaracaklarını söylerdi. Bu saçmalığın doğru olmasını umdum. Brian'ın sırlarını öğrenmek istiyordum.

Yukarı çıktığımızda Brian sweatshirt'ünün cebinden fener çıkarıp teleskopa gitmek için yolu aydınlattı. Gece görüşümüzü kaybetmememiz için fenerin ışığının beyaz yerine kırmızı olduğunu açıkladı. Gece görüşümüz!

Teleskopun ayağında bir çantanın üzerine eğildiğinde ben de kıyıya vuran dalgaların sesini dinledim, bitmek bilmeyen dondurucu karanlıkta yüzen balıkları hayal ettim.

“Ben asla balık olamazdım,” dedim.

“Ben de,” diye cevap verirken çantayı iki eliyle birden karıştırabilmek için feneri ağzında tuttuğundan kelimeler güçlkle çıktı.

“Belki yılanbalığı olabilirdim ama,” dedim. Normalde sadece kendi kendime söyleyeceğim şeyleri ona söylediğime hâlâ şaşıırıyordum. “Elektrikli vücuda sahip olmak çok havalı olurdu. Senin saçın gibi.”

Fenerin arasından bastırıldığı gülüşünü duyunca mutlulukla doldum. Bunca yıl bu kadar sessiz olmamın sebebinin her şeyi anlatmam için Brian'ın yanımda olmayışından kaynaklandığını düşünüyordum. Çantasından bir kitap alıp aradığı şeyi bulana kadar sayfaları karıştırdı. Açık kitabı bana uzattı, ardından artık eline aldığı fenerle sayfayı aydınlatmak için iyice yanıma yaklaştı. “İşte,” dedi. “İkizler.”

Saçını yanağımda, boynumda hissediyordum.

Tıpkı ağlamadan önce kapıldığım hisse kapıldım.

“Şu yıldız,” diye gösterdi, “Kastor; şu da Polluks. İkizler’in başları.” Cebinden kalem çıkarıp bir şeyler çizmeye başladı. Karanlıkta parlayan türden bir kalem. Çok havalı. İki çubuk şekli ortaya çıkana kadar yıldızların arasında ince çizgiler çekti.

Şampuanının, terinin kokusunu alabiliyordum. Sessizce, derin nefes aldım.

“İkisi de erkek,” dedi. “Castor ölümlüydü. Polluks ise ölümsüz.”

Erkekler birbirlerine bu kadar yakın dururlar mıydı? Keşke bu tür şeylere daha çok dikkat etmiş olsaydım. Parmaklarımın titrediğini fark ettim ve uzanıp çıplak bileğine ya da boynuna dokunmayacaklarına emin olamadığım için ne olur ne olmaz diye onları el hapishanesine soktum.

“Castor öldüğünde Polluks onu o kadar özlemiş ki ölümsüzlüğünü onunla paylaşmak için bir anlaşma yapmış, işte bu yüzden ikisi de gökyüzünde.”

“Ben de yapardım,” dedim. “Kesinlikle.”

Beni yanlış anlayarak, “Öyle mi? İkizler arasındaki bir bağ falan olmalı,” dedi. “Pencere Manevrasıyla Gelen Ölüm’den sonra hiç düşünmezdim.” Yanaklarımın kızardığını hissettim çünkü onu kastetmiştim; ölümsüzlüğümü onunla paylaşırdım. *Senden bahsediyordum*, diye bağırarak istedim.

Brian bir şeyleri ayarlamak için teleskopa eğildi. “Gemi kazalarından İkizler’in sorumlu olduğu düşünülüyor, söylentilere göre denizcilere St. Elmo Ateşi olarak görünüyörlarmış. Ne olduğunu biliyor musun?” Cevabımı beklemeden Einstein moduna geçti. “Elektriksel bir hava olayı. Karanlıkta parlayan bir plazma ortaya çıkar çünkü yüklü parçacıklar ayrılıp elektrik alanları yaratır, onlar da sırayla elektrik boşalmasına...”

“Vay,” dedim.

Brian güldü ama aynı şekilde anlaşılmaz konuşmaya devam etti. Olayın ana fikrini kapmıştım: İkizler bir şeylerin alev almasına neden oluyorlardı. Bana dönüp feneri yüzüme tuttu. “Bu manyakça bir şey,” dedi. “Ama her zaman oluyor.”

Sanki bir sürü kişiliği vardı. Einstein. Korkusuz, meteor atma tanrısı. Çok gülen çocuk. Balta! Dahası da vardı, biliyordum. Gizlediği, daha gerçek kişilikler. Yoksa iç yüzü neden bu kadar endişeli olsundu ki?

Feneri elinden alıp suratına tuttum. Rüzgâr göğsünün üzerinde tişörtünü dalgalandırıyordu. Kırıışıklıkları elimle düzeltmek istiyordum, o kadar istiyordum ki ağzım kurudu.

Bu kez bakakalan sadece ben değildim.

“Yasemin kokusu insanların sırlarını söylemelerine sebep olur,” dedim kısık sesle.

“Bu yasemin kokusu mu?” diye sordu elini havada sallayarak.

Başımı salladım. Fenerin ışığı yüzünde parlıyordu. Bu bir sorguydu.

“Neden sırlarım olduğunu düşünüyorsun?” Kollarını önünde birleştirdi.

“Herkesin vardır.”

“Bana kendi sırlarından birini söyle o zaman.”

Oldukça masum ama onun da iyi bir şey söylemesini sağlayacak kadar çekici bir tane aklıma geldi. “İnsanları gözetliyorum.”

“Kimi?”

“Şey, aslında herkesi. Çoğu zaman çizim yapıyorum ama bazen de yapmıyorum. Dürbünümle ağaçların, çalılıkların arasına, çatıma saklanıyorum, neresi olursa.”

“Hiç yakalandın mı?”

“Evet, iki kere. İkisinde de sen yakaladın.”

Biraz güldü. “Peki... beni hiç gözetledin mi?” Sorusu nefesimin boğazıma takılmasına neden oldu. Gerçek şu ki derinlemesine araştırmamanın ardından odasının gözetlenemediğini anlamıştım.

“Hayır. Sıra sende.”

“Tamam.” Okyanusu işaret etti. “Yüzme bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Sudan nefret ederim. Sesini bile sevmem. Banyo beni ürkütüyor. Köpekbalkları ürkütüyor. Burada yaşamak ürkütüyor. Senin sıran.”

“Spor yapmaktan nefret ederim.”

“Ama hızlısın.”

Omuz silktim. “Sen de.”

“Tamam.” Dudağını yalayıp yavaşça nefes verdi. “Klostrofobiğim.” Kaşlarını çattı. “Artık astronot olamam. Çok kötü.”

“Hep böyle değil miydin yani?”

“Hayır.” Bakışlarını çevirince çok kısa bir anlığına yüzünün içini yeniden görebildim. “Sıra sende.”

Feneri kapadım.

Sıra bende. Sıra bende. Sıra bende. *Ellerimi göğsüne koymak istiyorum. Seninle bir yüksüğün içinde olmak istiyorum.*

“Bir keresinde anahtarla babamın arabasını çizdim,” dedim.

“Okuldan teleskop çaldım.”

Fener kapalıyken daha kolay oluyordu. Sözcükler, ağaçlardan düşen elmalar gibi karanlığa düşüyordu.

“Sokağın karşısındaki at, Hayta benimle konuşuyor.”

Gülümsemediğini görebiliyordum, sonra gülümsemesi geçti.

“Babam bizi terk etti.”

Duraksadım. “Ben de benimkinin terk etmesini istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun,” dedi ciddiyetle. “Berbat bir şey. Annem tüm vaktini LostConnections denen sitede ona asla görmeyeceği notlar yazarak geçiriyor. Oldukça acınası.” Sessizlik oldu. “Ah, hâlâ benim sıram mı? Kafamda sürekli matematik problemleri çözüyorum. Beyzbol sahasında bile.”

“Şimdi de mi?”

“Şimdi de.”

“Benim zihnimden resim yapmam gibi.”

“Evet, muhtemelen.”

“Batırmaktan korkuyorum,” dedim.

Güldü. “Ben de.”

“Ama fena batırmaktan.”

“Ben de,” diye yineledi.

Bir saniyeliğine sessiz kaldık. Okyanus, altımızda gürlüyordu. Gözlerimi kapayıp nefes aldım. “Kimseyi öpmedim.”

“Kimseyi mi?” dedi. “Yani hiç kimseyi mi?” Bunun bilmediğim bir anlamı mı vardı?

“Kimseyi.”

An uzadı, uzadı, uzadı...

Ve koptu. “Annemin bir arkadaşı bana asıldı.”

Ne! Feneri tekrar açıp yüzüne tuttum. Gözlerini kırparken huzursuz olmuş, utanmış görünüyordu. Yutkunurken âdemelmasının hareket edişini izledim. Ve bir kez daha.

Asıl sormak istediklerimin yerine, “Kaç yaşındaydı? Ne kadar asıldı?” diye sordum. Keşke cinsiyetini de belirtmiş olsaydı. Erkek arkadaş mıydı?

“Çok büyük değildi. Yeterince asıldı. Sadece bir defa. Büyütülecek bir şey değil.” Feneri elimden alıp teleskopun yanına giderek konuşmayı sonlandırdı. Büyütülecek bir şey olduğu açıkça ortadaydı.

Yeterince asılmastyla ilgili googleplex kadar çok sorum vardı ama bunları kendime sakladım.

Vücudunun az önce bulunduğu yerde, soğuk havada bekledim.

“Tamam,” dedi bir süre sonra. “Her şey hazır.”

Teleskopun arkasına geçip mercekten baktım ve bütün yıldızlar üzerime yıkıldı. Evrende düş almak gibiydi. Nefesim kesildi.

“Delireceğini biliyordum,” dedi.

“Ah, Tanrım. Zavallı Van Gogh,” dedim. “*Yıldızlı Gece* çok daha müthiş olabilirdi.”

“Biliyordum!” diye bağırdı heyecanla. “Ressam olsaydım çıldırırdım.”

Bir şeye tutunmam gerekiyordu; onun dışında. Bir elimle teleskopun ayaklarından birini tuttum. Daha önce kimse bana bir şey göstermekten bu kadar heyecan duymamıştı, annem bile. Ayrıca bana ressam demişti.

(OTOPORTRE: *Havaya Kucak Dolusu Hava Atmak*)

Arkama geçti. “Tamam, bir de şuna bak. Aklını kaçıracaksın.” Omzumun üzerinden uzanıp bir kaldıracı çekti ve yıldızlar çok daha yakınlaştı. Haklıydı, aklımı kaçırmak üzereydim ama bu kez sebebi yıldızlar değildi. “İkizler’i görebiliyor musun?” diye sordu. “Sağ üst dördündeler.” Hiçbir şey göremiyordum çünkü gözlerim kapalıydı. Evrenle ilgili tek düşünebildiğim o an çatıda gerçekleşmekte olanlardı. Elinin kaldıracın üzerinde kalması için uygun bir cevap düşündüm. Böylece bana yakın kalabilirdi; nefesini ensemden hissedebileceğim kadar yakın. Evet dersem muhtemelen geri çekilecekti. Hayır dersem belki teleskopu yeniden ayarlardı ve bir dakika daha böyle kalabilirdik. “Sanmıyorum,” derken sesim çatallı çıktı. Bu doğru cevaptı çünkü, “Tamam, bak,” dedi ve sadece yıldızlar değil, kendisi de bana bir nefes daha yakınlaştı.

Kalbim durdu.

Sırtım, yüzünün hemen önündeydi ve bir adım geri gidersem üzerine düşerdim ve filmlerdeki gibi —daha önce izlediğim türden bir film değil tabii— elleri her yerimde olurdu, bunu biliyordum ve sonra ona dönerdim ve sıcak mum gibi erirdik. Zihnimden tüm bunların olduğunu görebiliyordum. Kıpırdamadım.

“Ee?” derken konuşmaktan çok nefes verir gibiydi. O an onun da bunu hissettiğini anladım. Gemi kazalarına, aniden bir şeylerin alev almasına sebep olan gökyüzündeki iki adamı düşündüm. “Bu manyakça bir şey,” demişti onlarla ilgili olarak. “Ama oluyor.”

Oluyordu.

Bize oluyordu.

“Gitmem gerek,” dedim çaresizce.

Vücudunuzdaki her hücrenin istediğinin tam tersini söylemenize neden olan şey neydi?

“Peki,” diye karşılık verdi. “Tamam.”

Eşekarısı Kızlar Grubu: Courtney Barrett, Clementine Cohen, Lulu Mendes ve Heather bir şey. Ertesi gün akşamüzeri Brian’la ormandan çıktığımızda onlar da patikanın başındaki büyük kayada oturuyorlardı. Bizi görünce Courtney yerinden zıplayıp elleri kalçasında yere inerek önümüzde pembe bikinili insan barikatı oluşturdu. Böylece benim de her zaman üç parmaklı tembel hayvanların gölgesinde kalan, dünyanın en hafife alınan, işe yaramaz hayvanı *Blobfish*’in zekâsıyla ilgili kısa eleştirimi kesmiş oldu. Bunu takiben Brian internette hakkında yazılar okuduğu, Hırvatistan’daki mıknatıs çocuktan bahsetti. Ailesi ve arkadaşları çocuğa madeni para attığında üzerine yapışıyormuş. Tavalarda öyle. Bunun anlamadığım bir sebepten dolayı mümkün olabildiğini açıkladı.

“Selam,” dedi Courtney. Diğer eşekarılarından bir yaş büyüktü, seneye liseye gidecekti; yani Brian’la aynı yaşıydı. Gülümsemesi kırmızı dudaklar, parıldayan beyaz dişler ve tehditten ibaretti. Başındaki antenleri doğrudan Brian’ı işaret ediyordu. “Vay canına!” diye ciyakladı. “O aptal şapkanın altında *bu* gözleri saklıyormuşsun demek!” Bikini üstü, iki pembe şerit ve ipi, üzerini pek de kapatmıyordu. İpini çekip bırakınca boynundaki çizgi halinde, gizli beyaz teni ortaya çıkardı. İpi sanki gitar teliymiş gibi çekip duruyordu.

Brian’ın bunu izlemesini izledim. Ardından kızın Brian’ı izlemesini izledim: Courtney’nin, Brian’ın tişörtünün geniş göğüs kafesinden su gibi akmasını; bronzlaşmış, güçlü beyzbol kollarını; dişlerinin arasındaki müthiş boşluğu; gözlerini kısışını; çillerini; o eşekarısı kafasında oğlanın gözlerinin rengini tam olarak tanımlayacak bir kelime olmadığını algıladığını biliyordum.

Brian kulakzarımı gıdıklayan bir yumuşaklık ve rahatlıkla, “Uğurlu şapkam adına çok gücendim,” diye karşılık verdi. Ortaya başka bir Brian çıkıyordu. Sevmeyeceğimden emin olduğum bir Brian.

Jude’un da aynı şekilde, birlikte olduğu kişiye göre kişiliğini değiştirdiğini fark ettim. Deri renklerini değiştiren karakaplumbağaları gibilerdi. Peki nasıl oluyordu da ben hep kendim olarak kalıyordum?

Courtney numaradan dudaklarını büzdü. “Seni kırmak istemedim.” Bikini ipini bırakıp iki uzun parmağıyla şapkasının ucuna hafifçe dokundu. Tırnakları Jude’unkiyle aynı mor renkteydi. “Neden uğurlu?” diye sorarken başını eğince tüm dünya da eğildi ve her şey o yöne kayd. Jude’a flört dersleri veren, şüphesiz bu kızdı. Sahiden, Jude neredeydi? Bu pusuyu nasıl kaçırırdı?

“Taktığımda başıma güzel şeyler geldiği için uğurlu,” dedi Brian. Bunu söylerken bir nanosaniyeliğine bana baktı ama tıpkı dünya

barışşı, yaz tipileri, mavi karahindiba ve dün gece çatıda olduğunu sandığım şeyler gibi birçok şey hem olası hem de son derece olasılık dışıydı. Dün olanları hayal mi etmiştim? Ne zaman düşünsem –her on saniyede bir ya da gün boyu– içten içe bayılıyordum.

Clementine, KSO'daki modele benzer bir şekilde kayaya yaslanıp –vücudu üç üçgen içinde– Courtney'yle aynı eşekarısı lehçesinde konuştu: "Fry'ın Los Angeles'tan gelen kuzeni diyor ki keşke attığın taşlar ıskalamasaymış, böylece sen birinci ligde oynamaya başladığında para karşılığı insanlara yaralarını gösterebilirmiş." Tüm bunları mor tırnaklı ellerinden birine bakarak söylemişti. Tanrım. Görünüşe bakılırsa Fry ve Koca Ayak, Balta ile biyonik kolu karşısında öylesine afallamışlardı ki böyle bir yenilgiyi bir grup eşekarısına anlatmışlardı.

"Öğrendiğime sevindim," diye karşılık verdi Brian. "Bir daha pislik gibi davrandığında sakatlayacak şekilde hedef alırım."

Brian'ın tepkisi karşısında, kızlar arasında hayranlık dalgası yayıldı. *Kusacağım. Kusacağım. Kusacağım.* Jude'un bu mor oje tarikatına katılmasından daha ürkütücü bir duyguya kapıldım. Brian havalıydı. Uzaylı akrabaları onu yalnızca uyum sağlaması için değil, aynı zamanda üstün gelmesi için de hazırlamışlardı. Muhtemelen yatılı okulunda da olağandışı bir şekilde popülerdi. Sporcu ve popüler! Nasıl da fark etmemiştim? Galaktik merkezlerin etrafında dönen yuvarlak kümelerle ilgili bitmek bilmeyen inek konuşmaları ve şu an üzerinin örtüldüğünü gördüğüm konuşmalardan kaçırmış olmalıydım. Popüler insanların alev geciktiricilerle kaplı olduğunu bilmiyor muydu? Popüler insanların devrimci olmadıklarını bilmiyor muydu?

Onu kolundan yakalayıp tekrar ormana gitmek, kızlara üzgün olduğumu ama onu önce benim bulduğumu söylemek istiyordum.

Ama sonra düşününce, hayır, bu doğru değildi. O beni bulmuştu. Beni Bengal kaplanı gibi *takip etmişti*. Keşke bu kişiliğini seçip ona sadık kalsaydı.

Clementine hâlâ tırnaklarına bakarak, “Sana Balta mı demeliyiz? Uuuuu,” dedi. Tam bir yabandomuzu gibi ciyaklıyordu.

“Brian’ı tercih ederim,” dedi. “Şimdi sezonda değiliz.”

“Peki, *Brian*,” dedi Courtney sanki ismini o icat etmiş gibi. “Siz ikiniz kesinlikle The Spot’ta takılmalısınız.” Bana baktı. “Jude hep geliyor.”

Tanınmak beni şoke etti. Lahana kafam benim iznim olmadan onaylarcasına sallandı.

Bana küçümseme ifadesi de olabilecek bir biçimde gülümsedi. “Kardeşin senin bir tür dâhi olduğunu söylüyor.” Bikinisinin ipiyle oynadı. “Belki bir gün beni çizmene izin veririm.”

Brian kollarını önünde birleştirdi. “Ah, hayır. Ona poz vermene izin verirse şanslı sayılırsın.”

Boyum on sekiz bin kilometre falan uzadı.

Ama sonra Courtney kendi bileğine vurarak Brian’a miyavlar gibi konuştu. “Kötü kız. Anlaşıldı.”

Pekâlâ, mahalleyi yakmanın vakti gelmişti. En kötüsü de basitliğinin Brian’ın yarım gülümsemesini ortaya çıkarmış olmasıydı ve Courtney de tüm göz alıcılığıyla gülümsemesini yansıtıyordu.

(OTOPORTRE: *Naylon Poşetin İçinde Moraran Çocuk*)

Birkaç kızılacak su sıçratarak Hayta’nın ahırına doğru gitti. Keşke gerçekten de bir at olsaydım.

Birkaç dakika geçtikten sonra Lulu kayadan kayarak inip Courtney’nin yanında durdu. Clementine de peşinden sessizce Lulu’nun dibinde durdu. Arılar toplanıyordu. Yalnızca Heather kayanın üzerinde kaldı.

Lulu, “Sörf yapıyor musun?” diye sordu Brian’a.

“Sahilden pek hoşlanmıyorum,” diye karşılık verdi Brian.

“Sahilden pek hoşlanmıyor musun?” diye bağırdı Lulu ve Courtney aynı anda ama bu anlaşılması imkânsız durum Clementine tarafından geri planda bırakıldı. “Şapkanı deneyebilir miyim?”

“Hayır, ben,” dedi Courtney.

“Ben de istiyorum!” dedi Lulu.

Gözlerimi devirdiğim sırada birinin eşekarısıyla alakası olmayan bir tonda güldüğünü duydum. Heather’a baktım. O da sanki boynumun üzerindeki lahanayı görebilen tek kişiymiş gibi anlayışlı bir ifadeyle bana bakıyordu. Onun orada olduğunu neredeyse fark etmemiştim bile. Ya da daha önce onlarla olduğunu. Bizim gibi devlet okuluna giden tek eşekarısı olmasına rağmen. Benimkilere benzer, dağınık siyah bukleleri küçük yüzünü çevreliyordu. Antenleri yoktu. Ve lolipoptan çok kurbağaya benziyordu; çaçı ağacı kurbağasına. Çizmek için onu seçerdim; bir meşe ağacına oturup kimseye görünmeden. Tırnaklarına baktım: açık maviydi.

Brian şapkasını çıkardı. “Hımm.”

“Sen seç,” dedi Courtney, seçileceğinden emin bir şekilde.

“Yapamam,” dedi Brian. Şapkayı parmağında döndürmeye başladı. “Tabii...” Bileğinin hızlı bir hareketiyle şapkayı başıma geçirdi. Havaya süzüldüm. Tüm söylediklerimi geri aldım. Brian devrimciydi.

Ta ki Brian da dahil, hepsinin güldüğünü fark edene kadar. Sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi.

“Yan çizme,” dedi Courtney. Ben şapka askısıymışım gibi şapkayı başımdan çıkarıp Brian’a geri verdi. “Şimdi, seç.”

Brian ona koca bir gülümsemeyle bakarak dişlerinin arasındaki boşluğu sergiledi, ardından şapkayı onun kaş hizasına kaldırdı;

Courtney de böyle yapacağını biliyormuş gibi. Yüzünde tam olarak “görev tamamlandı” ifadesi vardı.

Brian geri çekilip ona baktı. “Yakıştı.”

Kafasına vurmak istiyordum.

Bunun yerine sırtıma vuran rüzgârın beni kaldırıp uçurumdan denize atmasına izin verdim.

“Kaçmam gerek,” dedim. Bunu daha önce okulda ya da belki de televizyonda ya da bir filmde bir yerde biri birine söylerken duymuştum. Muhtemelen bulunduğumuz döneme bile ait değildi ama umurumda değildi. Tek bildiğim buharlaşmadan, yere çökmeden ya da ağlamadan önce oradan uzaklaşmam gerektiği idi. Umut dolu bir an boyunca Brian’ın peşimden gelebileceğini düşündüm ama o, “Görüşürüz,” demekle yetindi.

Kalbim vücudumdan çıkıp otostop çekti, kuzeye gitti, Bering Denizi’nde bir gemiye atlayıp Sibiry’a da kutup ayıları, dağ keçileri ve uzun boynuzlu keçilerin arasına yerleşti ve sonunda minicik bir buzula dönüştü.

Çünkü ben her şeyi hayal etmiştim. Dün gece olanlar şöyleydi: Teleskopun kaldırıcısını ayarlamıştı, hepsi bu kadar. Ben de sadece önünde duruyordum. Aldığım her karnede, *Noah aşırı faal bir hayal gücüne sahip*, yazıyordu. Annem buna sadece gülüp, “Can çıkar huy çıkmaz,” derdi.

Eve girdiğimde doğruca sokağı izlediğim ön cama gittim. Gökyüzü turuncu bulutlarla doluydu ve ne zaman biri aşağı kaysa Brian onu balon gibi patlatıyordu. Tıpkı ağaçlardaki meyvelere, gökyüzündeki bulutlara ve bana yaptığı gibi o kızları da hipnotize edişini izledim. Yalnızca Heather etkilenmiyor gibi görünüyordu. Kayanın üzerinde yatıyor, Brian’ın olduğu yöne bakmaktansa yukarıdaki turuncu cenneti izliyordu.

Kendi kendime konuştum: Beni bulmadı, takip etmedi. O bir Bengal kaplanı değil. Popüler çocuklar çıkagelip de kurtarmadan önce, kendi yaşlarında birini görüp yanlışlıkla onunla arkadaş olmuş yeni çocuk sadece.

Gerçekler yıkıcıydı. Dünya yanlış numara ayakkabıya dönüştü. İnsan buna nasıl katlanabilirdi?

(OTOPORTRE: *Uzak Durun*)

Annemin ellerinin sıcak dokunuşunu omuzlarımda hissetmeden hemen önce ayak seslerini duydum. “Gökyüzü çok güzel, değil mi?” Parfümünü içime çektim. Değiştirmişti. Bu orman, ağaç ve toprak ve kendi kokusunun karışımıydı. Gözlerimi kapadım. Sanki onun elleriyle yukarı çekiliyormuşçasına içimde bir hıçkırık yükseldi. “Başvuru süresinin dolmasına sadece altı ay var,” diyerek hıçkırığımı bastırdım.

Omuzlarımı sıktı. “Seninle çok gurur duyuyorum.” Sesi sakın, derin ve güven vericiydi. “Ne kadar gururlandığımı biliyor musun?” Bu, bildiğim bir şeydi işte. Başka hiçbir şeyi ise bilmiyordum. Başımı salladım ve annem kollarıyla beni sardı. “Sen benim ilham kaynağımsın,” dedi ve birlikte havaya yükseldik. Benim gerçek gözlerim oldu. Sanki o görene dek hiçbir şey çizmemiş gibiydim, sanki yüzündeki o ifadeyle bana, “Her resimde dünyayı yeniden yaratıyorsun, Noah,” diyene dek hepsi görünmezmiş gibi. Ona Brian’ın resimlerinden birini göstermeyi çok istiyordum. Ama yapamazdım. Brian onu düşündüğümü duymuş gibi bizim olduğumuz yöne döndü, alevlerin içinde bir siluetten ibaretti, mükemmel bir resimdi, o kadar iyiydi ki parmaklarımın karıncalanmasına sebep oldu. Ama artık onun resmini yapmayacaktım. “Güzelliğe bağımlı olmakta sorun yok,” dedi annem. “Emerson, ‘Güzellik Tanrı’nın elyazısıdır’ demiş.” Ressam olmak hakkında ne zaman konuşsa ses tonundaki bir

şey sanki tüm gökyüzü göğsümün içindeymiş gibi hissettiriyordu. “Ben de bağımlıyım,” diye fısıldadı. “Çoğu ressam bağımlıdır.”

“Ama sen ressam değilsin,” diye fısıldadım.

Cevap vermedi fakat vücudu gerildi. Nedenini bilmiyordum.

“Ralph hangi cehennemde? Ralph hangi cehennemde?”

Bu onu rahatlatarak güldürdü. “Ralph’ın gelmek üzere olduğuna dair içimde bir his var,” dedi. “İkinci Geliş’in eli kulağında.” Başımı öptü. “Her şey güzel olacak, tatlım,” dedi çünkü o insan tamircisiydi ve ne zaman bozulsam anlardı. Yani ben bu yüzden söylediğini sanıyordum ama sonra, “Hepimiz için güzel olacak, söz veriyorum,” diye ekledi.

Daha halıya inmeden gitmişti bile. Orada kalıp karanlık odayı doldurana, beşi birlikte The Spot’a doğru yürüyene kadar pencereden dışarıyı izledim. Brian’ın uğurlu şapkası Courtney’nin uğurlu kafasındaydı.

Arkalarından ilerleyen Heather hâlâ yukarı bakıyordu. Kuğu gibi kollarını yukarı kaldırıp indirmesini izledim. *Kuş*, diye düşündüm. Tabii ki. Kesinlikle kurbağa değildi. Yanılmıştım.

Her konuda.

Ertesi sabah şafak vakti çatıya çıkmadım çünkü Brian buradan beş bin kilometre uzaklıktaki yatılı okuluna dönene dek odamdan çıkmayacaktım. Sadece yedi hafta kalmıştı. Susarsam bitkilerin suyunu içerdim. Yatağımda uzanmış tavana astığıım, kendim yapmış olmayı dilediğim, Munch’un balatayı sıyırmış bir adamı çizdiği süper ötesi *Çılgılık* tablosunu izliyordum.

Tıpkı benim gibiydi.

Jude ile annem duvarın diğer tarafında anlamsız bir konuda tartışıyorlardı. Sesler giderek yükseliyordu. Sanırım annemden, benden daha çok nefret ediyordu.

Annem: Yirmi beş yaşına geldiğinde yirmi beş olmak için bol bol vaktin olacak, Jude.

Jude: Sadece bir ruj.

Annem: Sürmeyeceğin bir ruj ve hazır başlamışken, o etek çok kısa.

Jude: Beğendin mi? Kendim diktim.

Annem: Biraz daha dikmeliydin. Aynaya bir bak. Gerçekten *o kız* olmak mı istiyorsun?

Jude: Başka kim olacağım ki? Bu arada aynadaki *o kız* benim!

Annem: Bu kadar asileşmen beni endişelendiriyor. Seni tanıyamıyorum.

Jude: Eh, ben de seni tanıyamıyorum, anne.

Annem son zamanlarda tuhaf davranıyordu. Ben de bazı şeyler fark etmiştim. Trafik ışıkları kırmızıdan yeşile döndüğünde arkasındakiler korna çalmaya başlayana dek gaza basmadan zombi gibi oturması gibi. Ya da odasında çalışacağını söylemesine rağmen aslında çatıda bulduğu kutular dolusu fotoğrafa bakması gibi.

Şimdiyse içinde atlar dört nala koşuyordu. Onları duyabiliyordum.

Anne-kız gününün, iyi anlaşmalarını sağlayıp sağlamadığını görebilmek için bugün şehre gideceklerdi. İyi bir başlangıç olmamıştı. Eskiden onlar bunu yaparken babam da beni maçlara götürürdü ama artık zahmet etmiyordu; tüm futbol maçı boyunca saha yerine kalabalığa bakıp peçetelere suratlar çizdiğimden beri. Ya da belki de beyzbol maçıydı...

Beyzbol. Balta.

Jude hızla kapımı çaldı, içeri girmesini söylememi beklemeden kapıyı açtı. Sanırım annem kazanmıştı çünkü dudaklarında ruj yoktu ve üzerinde dizine kadar gelen renkli bir yazlık elbise vardı, büyükannemin tasarımlarından biriydi. Tavuskuşu kuyruğuna benziyordu. Saçları yüzünün etrafındaki durgun, sarı bir göl gibi sakindi.

“İlk defa evdesin.” Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu. Kapı çerçevesine yaslandı. “Eğer Brian ve ben boğuluyor olsaydık önce kimi kurtarırdın?”

“Seni,” diye cevap verirken bu soruyu dün sormamış olduğuna sevindim.

“Babam ve ben?”

“Lütfen. Sen.”

“Annem ve ben?”

Duraksadım, ardından, “Sen,” dedim.

“Duraksadın.”

“Duraksamadım.”

“Duraksadın ama neyse, sorun değil. Hak ediyorum. Sen sor.”

“Annem mi ben mi?”

“Sen, Noah. Her zaman ilk seni kurtarırdım.” Gözleri berrak gökyüzü mavisiydi. “Geçen akşam az kalsın kafamı koparacak olsan da.” Sırıttı. “Sorun değil. Kabul ediyorum. Korkunçtum, değil mi?”

“Tam kudurmuştun.”

Gözlerini pörtletip deli suratı yaparak beni şu modumda bile güldürmeyi başardı. “Biliyor musun,” diye başladı, “o kızlar iyiler ama çok *normaller*. Sıkıcı.” Sakarca balerin gibi odaya zıplayıp yatağa oturdu, omuzlarını bana dayadı. Gözlerimi kapadım. “Uzun zaman oldu,” diye fısıldadı.

“Çok uzun.”

Birlikte nefes aldık, aldık, aldık... Elim tutunca aklıma samurlarının suyun üzerinde sırtüstü uyurken gece birbirlerinden ayrılmamak için tıpkı bu şekilde el ele tutuştukları geldi.

Bir süre sonra yumruğunu kaldırdı. Ben de aynısını yaptım.

“Bir iki üç,” dedik aynı anda.

Taş/Taş

Makas/Makas

Taş/Taş

Kâğıt/Kâğıt

Makas/Makas

“Evet!” diye bağırdı. “Hâlâ eskisi gibiyiz, evet!” Ayağa fırladı. “Akşam Animal Channel izleyebiliriz. Ya da filme ne dersin? Sen seçebilirsin?”

“Tamam.”

“Ben istiyorum ki...”

“Ben de,” dedim ne söyleyeceğini bilerek. Ben de yeniden biz olmak istiyordum.

(PORTRE, OTOPORTRE: *İkilemde Kalan Kardeşler, Gözleri Bağlı*)

Jude gülümseyip koluma dokundu. “Üzülme.” Bunu öyle sıcacık söyledi ki havanın rengi değişti. “Dün gece duvardan geçti.” Bu durum biz küçükken daha da kötüydü. Lost Cove’un farklı uçlarında bile olsak birimiz ağladığında diğeri de ağlardı. Bunun artık olmadığını sanıyordum.

“İyiym,” dedim.

Başını onaylarcasına salladı. “O zaman bugün annemle birbirimizi öldürmezsek akşama görüşürüz.” Başıyla selam verip çıktı.

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama olabiliyordu: Bir tabloya her bakışınızda hem tam olarak aynı hem de tamamıyla farklıdır. Jude’la aramız da böyleydi işte.

Bir süre sonra bugünün perşembe olduğunu hatırladım, yani KSO’da canlı çizim dersi vardı, yani ev hapsime son verecektim. Hem zaten Brian, Courtney Barrett gibi leş eşekarılarından hoşlanan, alev geciktirici kaplı, popüler bir balta kafa pislik diye neden eve tıkılı kalacaktım ki?

Ayaklığım ve taburem geçen hafta bıraktığım yerdeydi. Onları kurarken kendi kendime KSO’ya girmekten daha önemli hiçbir şey olmadığını ve yazın kalanında Jude’la takılabileceğimi söyledim. Ve Hayta’yla. Ve annemle de müzelere gidebilirdim. Brian’a ihtiyacım yoktu.

Derse başlayan öğretmen —bu defa farklı bir manken kız vardı— pozitif ve negatif alandan, biçim kazandırmak için biçimin etrafına alan çizmekten bahsetti. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve egzersize kendimi kaptırdım, onun dışında bir şey çizerek mankeni bulmaya odaklandım.

Ama dersin ikinci yarısında duvara yaslanıp oturdum ve onu bir daha asla çizmeyeceğimi söylemiş olmama rağmen Brian’ı bu “dışarıdan içe” yöntemiyle çizmeye başladım. Elimde değildi. İçimdeydi ve dışarı çıkması gerekiyordu. Tekrar tekrar çizdim.

O kadar odaklanmıştım ki ışığım engellenene kadar yanıma birinin yaklaştığını fark etmedim. Şaşkınlıkla geriye doğru savrulurken ve beynim karşımdakinin o olduğunu, Brian’ın tam karşımda durduğunu idrak ederken ağzımdan utanç verici saçma sapan bir ses çıktı. Yanında meteor çantası ya da mıknatıslı tırmığı yoktu,

ki bu da buraya beni bulmaya geldiğini gösteriyordu. *Yine.* Neşemi yüzümün üzerinde değil gerisinde tutmaya çalıştım.

“Bu sabah bekledim,” dedi, sonra gergin ve mükemmel bir biçimde altdudağını yalayarak göğsümün derinliklerinde ağrıya neden oldu. Defterime baktı. O kendini göremeden defteri ters çevirip ayağa kalktım ve içeridekilerin bizi duymamaları için ormana gitmesini işaret ettim. Ayaklık ve tabureyi saklarken dizlerimin tutmasını ya da sevinçten dans etmeye başlamamayı umuyordum.

Yine aynı ağacın yanında bekliyordu.

Yürümeye başladığımızda, “Ee, şu İngiliz,” dedi. “Bugün orada mı?”

Ses tonlarından anlayabildiğim bir şey varsa, o da Jude sayesinde, kıskançlıktı. Mutlulukla nefes aldım. “Geçen hafta kovuldu.”

“Alkolden mi?”

“Evet.”

Bizim haşır huşur ayak seslerimiz ile ağaçların arasında bir yerde alçak sesle mırıldanan alaycı kuş dışında orman sessizdi.

“Noah?”

Havayı içime çektim. Sırf ismimi söyleyerek nasıl böyle hissetti-rebilirdi? “Evet?” Suratından aynı anda bir sürü duygu geçti ama ne olduğunu bilmiyordum. Onun yerine spor ayakkabıma odaklandım.

Sessiz geçen dakikalar birbirini izliyordu.

“Şöyle,” dedi sonunda. Durdu ve bir meşe ağacının gövdesinden kabuğunu soydu. “Ait oldukları gezegenler dizgisinden çıkarılan ve güneşsiz evrende yalnız başlarına çok uzak mesafede gezinen, kendi yollarına giden gezegenler var. Sonsuza dek böyle kalacaklar.”

Gözleri bir şeyleri anlamam için bana yalvarıyordu. Sözlerini düşündüm. Bu yalnız, sürüklenen, güneşsiz gezegenlerden daha önce

de bahsetmişti. Ee, yani? Benim gibi aykırı tip olmak istemediğini mi söylüyordu? İyi, peki. Gitmek üzere döndüm.

“Hayır.” Kolumdan tuttu. *Kolumdan tuttu.*

Dünya kendi eksenini üzerinde durdu.

“Ah, siktir et.” Dudağını yalayıp çaresizce bana baktı. “Sadece...” dedi. “Sadece...”

Kekeliyor muydu?

“Sadece ne?” diye sordum.

“Sadece endişelenme, tamam mı?” Kelimeler ağzından uçup kalbimin etrafında dönüp düğüm attı ve onu göğsümden dışarı çıkardı. Ne söylediğini biliyordum.

“Ne konuda endişelenmeyeyim?” diye sordum onunla uğraşmak için.

Yarım gülümsemesiyle baktı. “Başına asteroit çarpması konusunda. Bu fazlasıyla olasılık dışı.”

“Güzel,” dedim. “Endişelenmem.”

Ve böylece endişelenmeyi bıraktım.

Birkaç saniye sonra kocaman sırıtarak, “Orada ne çizdiğini kesinlikle gördüm, dostum,” dediğinde de endişelenmedim.

O akşam ve onu takip eden her akşam, Jude’u ektiğim için endişelenmedim. Eve geldiğinde Brian’la dergide gördükleri bir fotoğraftaki gibi bana poz veren arıları üst katta bulduğunda endişelenmedim. O akşam bana, “Annem yetmedi mi? Arkadaşlarımı da mı çalmak zorundaydın?” dediğinde endişelenmedim.

Bunların yaz boyunca bana söylediği son sözler olmasından endişelenmedim.

Kendim olarak havalı olmaya başladığımda endişelenmedim. The Spot’ta Brian ile onun Sakinlik Âlemi’ne kapılmış sayısız sörfçüyle, serseriyle ve eşekarısıyla takılırken; kendimi neredeyse hiçbir

zaman tutsak gibi hissetmezken; ellerimle ne yapacağımı bilirken ve kimse beni uçurumdan atmaya çalışmazken ya da bana Picasso dışında bir şey demezken –baş pislik Fry tarafından bulunmuş bir lakaptı– endişelenmedim.

Diğer herkes gibi davranmanın, karakurbağası gibi deri rengini değiştirmenin, küçük bir alev geciktirici giymenin sandığımı kadar zor olmadığını fark ettiğimde endişelenmedim.

Brian’la ormanda ya da onun çatısında ya da salonunda oturup beyzbol maçı izlerken aramıza elektrikli çit çekmesinden endişelenmedim. Bir kez olsun o çitlere dokunup ölme riskini almadım. Ama The Spot gibi kalabalık yerlerdeyken çit ortadan kayboluyordu ve sakar mıknatıslar haline gelerek birbirimize çarpıyorduk; ellerimiz, kollarımız, bacaklarımız, omuzlarımız birbirine değiyordu; birbirimizin sırtına, hatta bazen öylesine bacağımıza hafifçe vuruyorduk. Tabii bunlar şimşek yutmak gibi hissettiriyordu.

Uzaylı istilasıyla ilgili film boyunca bacaklarımız mikroskobik biçimde sürüklendiğinde endişelenmedim: Onunki sağa, sağa, sağa; benimki sola, sola, sola kaymış, sonunda yolun yarısında birbirlerini bulup bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz hezeyanlı saniye boyunca birbirlerine o kadar bastırmışlardı ki sonunda kalkıp tuvalete gitmem gerekmişti çünkü patlamak üzereydim. Geri döndüğümde hepsi yeniden başlamıştı ama bu kez bacaklarımız birbirini bulur bulmaz kolçağın altından elimi sıkıca tuttuğunda ve elektrik akımına kapılıp öldüğümüzde endişelenmedim.

Tüm bunlar olurken Heather’ın benim yanımda, Courtney’nin de onun yanında oturuyor olmasından endişelenmedim.

Courtney’nin Brian’a şapkasını hâlâ geri vermemiş olmasından ya da Heather’ın, kadim gri gözlerini üzerimden çekmemesinden endişelenmedim.

Ona yaptığım tüm zihin kontrolüne; Tanrı'ya, ağaçlara, önüme çıkan her moleküle yalvarmama rağmen Brian'la bir kere bile öpüşmemiş olmaktan endişelenmedim.

Ve en önemlisi bir gün eve geldiğimde mutfak masasında Jude'un kumdan heykelini görmesi için annemi sahile çağıran notunu bulduğumda endişelenmedim. Notu alıp çöp kutusunun derinliklerine gömdüğümde endişelenmedim. Bunu yapmak karnıma ağırlar soksa da, hayır karnım değil, ruhumu acıtsa da yine de yaptığımda endişelenmedim. Hem de hiç.

Endişelenmeliydim.

Çok endişelenmeliydim.

Brian yarın sabah sonbahar dönemi için yatılı okuluna gidecekti ve bu gece yeraltı dünyasında onu arıyordum. Daha önce hiç partiye gitmemiştim; saçları tutuşmuş iblislerle birlikte yerin kilometrelerce altında olmak gibi bir şey olduğunu bilmiyordum. Buradaki kimsenin beni göremediğinden emindim. Çok küçük ya da zayıf falan olduğum içindi herhalde. Courtney'nin ailesi şehir dışındaydı ve ablasının partisini Brian'ın veda partisi olarak kullanabileceğimize karar vermişti. Brian'ın veda partisine katılmak istemiyordum. Brian'la *birlikte* gitmek istiyordum; mavi Afrika antiloplarının göçlerini izlemek için Serengeti'ye giden bir uçakta olmak mesela.

Herkesin insan-heykeller gibi kümeler halinde duvarlara yapıştığı dumanlı, kalabalık bir koridora girdim. Kimsenin suratı olması gereken yerde değildi. Yan odadaysa vücutları bu durumdaydı, herkes dans ediyordu. Brian'ın henüz gelmediğinden emin olunca duvara yaslanıp terden parlayan, pirsingli, zıplayıp dans ederken ve havaya yükselirken kollarını yel değirmeni gibi çeviren süslü elbiseli insanları izledim. İzlemeye devam ediyor, müzik tarafından canlı

canlı yeniyor, yeni gözlere sahip oluyordum ki omzumu tırmalayan bir el, belki de kuş pençesi hissettim. Dönünce kabarık kıvılcık saçlı, benden büyük bir kız gördüm. Kısa, parlak kahverengi bir elbise giymişti ve benden çok daha uzundu. Tüm kolunu kaplayan, kırmızı-turuncu alevler saçan manyak bir ejderha dövmesi vardı. Müziği bastırabilmek için bağırarak, “Kayıp mı oldun?” diye sordu, sanki beş yaşında çocukla konuşuyormuş gibi.

Anlaşılan görünmez değildim. Tüm yüzü, özellikle de buz mavisi gözlerinin kenarındaki zümrüt yeşili kuyruğu parıltıyordu. Gözbebekleri, içinde yarasaların yaşadığı kocaman siyah mağaralardı. “Çok tatlısın,” diye bağırdı kulağıma. Drakula’nınkine benzer, değişik bir aksanı vardı ve Klimt tablolarındaki kadınları andırıyordu. “Saçların.” Buklelerimden birini tamamen düzleşinceye kadar çekti. Gözümü ondan alamıyordum; karşınızda bir iblis varsa böyle olurdu. Belirgin aksanıyla yavaşça, “Ne kadar da büyük, anlamlı gözler,” dedi her kelimeyi uzatarak. Neyse ki müzikle birlikte sesi de alçaldı. “Eminim tüm kızlar peşindedir.” Başımı iki yana salladım. “İnan bana, olacaklar.” Gülümseyince sivri dişlerinden birine kırmızı ruj bulaşmış olduğunu gördüm. “Daha önce bir kızla öpüştün mü?” Yine başımı salladım. Görünüşe bakılırsa ona ne yalan söyleyebiliyor ne de şeytan büyüsünü bozabiliyordum. Sonra aniden çatlamış dudakları dudaklarımın arasındaydı, benimkilere bastırıyordu ve tadını alabiliyordum: dumanlı ve tüm gün güneşte kalmış portakal gibi iğrenç, aşırı şekerli. Gözlerim açık olduğu için yanaklarında uyuyan örümcek gibi ince ve uzun siyah kirpiklerini görebiliyordum. Ciddi ciddi beni öpüyordu! Neden? Geri çekilip gözlerini açtı ve suratımdaki ifadeyi görünce güldü. Pençelerinden birini yeniden omzuma koyarak eğilip, “Birkaç sene sonra görüşürüz,” diye fısıldadı. Ardından arkasını dönüp uzun, çıplak bacakları

üzerinde yürüdü. İblis kuyruğu sağa sola sallanıyordu. Kolundaki alev üfleyen ejderha dövmesinin sürünerek omuzlarına çıkıp boyuna dolanmasını izledim.

Bu gerçekten başıma gelmiş miydi? Hayal mi etmişim? Sanmıyordum çünkü kontrol hayal gücümde olsaydı kesinlikle onu seçmezdim. Elimi ağzıma götürüp dudaklarımı sildim. Parmaklarım kırmızı oldu: ruju. Gerçekten yaşanmıştı. Herkesin tadı böyle güneşte kokuşmuş portakal gibi miydi? Benim de mi öyleydi? Brian'ın?

Brian.

Ön kapıya ilerlemeye başladım. Onu dışarıda bekleyecek ve son gecesinde bu parti yerine çatıya çıkmaya ikna edecektim. Böylece yıldızlar son bir kez başımıza yağabilir, yaz boyunca olmayan şey sonunda olabilirdi ama koridora girdiğimde Courtney'nin peşinden üst kata çıktığını gördüm. Kalabalığı yararken başıyla diğer çocuklara selam veriyor, kızların gülümsemelerine karşılık veriyordu. Buraya aitmiş gibi. Nasıl her yere ait olabilirdi?

(PORTRE: *Dünyadaki Tüm Kilitlere ve Anahtarlara Sahip Çocuk*)

Merdivenlerin başına ulaştığında arkasını döndü. Ellerini tırabzana dayayıp öne eğilerek odaya göz gezdirdi. Beni mi arıyordu? Evet, beni aradığını biliyordum ve bu içimde şelale olarak şekil değiştirdi. Bu duygudan ölmek mümkün müydü? Öyle olduğunu düşünüyordum. Artık onu resim yaparak bile içimden atamıyordum. Beni yakaladığında, ki artık hep benimleydi, sırtüstü yatarak beni alıp götürmesine izin vermem gerekiyordu.

Courtney onu omzundan çekince beni bulamadan onun arkasından gitti ve ben de yeniden insana dönebildim.

Başımı öne eğip kalabalığın arasından peşlerinden yukarı çıktım. Kimseyle göz teması kurmak, konuşmak, öpüşmek istemiyordum. İnsanlar partilerde birbirlerini öylesine öpüyorlar mıydı?

Hiçbir şey bilmiyordum. Merdivenin tepesine ulaştığımda kolumda bir el hissettim. Yine mi! Gotik sincabı andıran küçük bir kız bana içi bira dolu kırmızı plastik bardak verdi. “Al,” dedi gülümseyerek. “İhtiyacın var gibi görünüyor.” Teşekkür edip yoluma devam ettim. Belki gerçekten de ihtiyacım vardı. Birine, “Çok çekici, değil mi?” dediğini duydum ve konuştuğu kişi, “Çıtır peşindesin,” diye karşılık verdi. Tanrım. Garajda babamın ağırlıklarıyla gizlice çalışmalarım da buraya kadarmış. Herkes anaokuluna gittiğimi düşünüyordu. Peki çekici miydim? Bu mümkün değildi, değil mi? Kızların bana hep tuhaf olduğumu düşündükleri için baktıklarını zannederdim, şirin olduğum için değil. Annem benim müthiş-yakışıklı-tapılası olduğumu söylüyordu ama bu onun göreviydi. Seksi olduğunuzu nasıl anlardınız? Beni öpen kızıl saçlı iblis gözlerimin anlamlı olduğunu söylemişti.

Brian da beni çekici buluyor muydu?

Bu düşünce doğruca kasıklarına vurup beni uyandırdı. *Sinemada kolçağın altından elimi tuttu.* Uyanıştan da fazlasını yaşıyordum. Durdum, nefes alıp kontrolümü sağlamaya çalışarak biradan bir yudum aldım, daha doğrusu devasa bir yudum. Korkunç değildi. Yukarı çıkmaya devam ettim.

İkinci kat, birinci katın tam zıttıydı; cennet gibiydi. İki tarafında da kapalı kapıların olduğu, beyaz halıyla kaplı, beyaz duvarlı uzun koridorda duruyordum.

Brian ile Courtney hangi odaya girmişlerdi? Ya yalnızlarsa? Ya öpüşüyorlarsa? Ya daha kötüsüye? Belki de Courtney çoktan üzerini çıkarmıştı. Biradan bir yudum daha aldım. Ya Brian onun göğüslerini yalıyorsa? Erkekler bundan bayağı hoşlanıyorlardı. *Bana endişelenmememi söyledi. Bana endişelenmememi söyledi. Bana endişelenmememi söyledi.* Ki bu da parolaydı, değil mi? “Courtney

Barrett'ın göğüslerini yalamayacağım"ın parolası. Çok çok endişelenerek biradan büyük bir yudum içtim.

Filmelerde korkunç şeyler hep insanların son gün partilerinde meydana gelirdi.

Bazı kapıların aralık gibi görüldüğü sol tarafa doğru ilerledim. Küçücük bir odada iki kişinin ateşli sevişmenin ortasında olduklarını gördüm. Onları izlemek için geri çekildim. Çocuğun pantolonunun beline kadar incelen inanılmaz bir sırtı vardı ve kız onun vücuduyla duvar arasındaydı. Çocuğun başı sanki onu yeterince sert ya da hızlı öpemişmiş gibi hareket ediyordu. Kendi kendime devam etmem gerektiğini söyledim ama gözüme bir şey takıldı. Kızın, çocuğun sırtına uzanan elleri aslında kız elleri değildi. Hayır, o eller kesinlikle bir erkeğe aitti. Göğsüm titreşmeye başladı. Sola kayınca sert hatlı erkek suratlarını gördüm; gözleri kapalıydı, burunları birbirine çarpıyor, ağızları birbirine bastırıyor, vücutları aynı anda birbirine tırmanıp aşağı düşüyordu. Bacaklarım titremeye başladı, her yanımda titriyordu. (OTOPORTRE: *Deprem*) Daha önce iki erkeğin bu şekilde, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi öpüştüğünü hiç görmemiştim. Hayalini kurmuştum tabii ama bunun yarısı kadar bile güzel değildi. Yanına bile yaklaşamazdı. O kadar *açlardı ki...*

Geri çekilip beni göremeyecekleri duvara yaslandım.

Üzgün değildim, alakası bile yoktu, bu yüzden gözlerimden akan yaşların sebebini anlayamıyordum.

Ardından koridorun diğer tarafında bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Elimin tersiyle yüzümü sildim ve sesin geldiği tarafa döndüm. Heather odadan çıktı; içimdeki her şey durağanlaştı. Dünyanın en güzel filminden çıkıp sıradan bir akşamüzerine adım atmak gibi, Heather'ı görmek de korkunçtu.

“Ah!” diye bağırırken yüzü sevinçle parladı. “Ben de seni arayacaktım.” Saçlarım yüzümü olabildiğince saklasın diye başımı salladım. Bana doğru yürüyor, üçümüzün yanına giderek yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Onu durdurmak için hızla atıldım. Gülümsemesi büyüyüp daha sıcak bir hal alınca koridorun karşısına uçmamı yanlış yorumlayarak heyecanlandığımı sandığımı fark ettim. Oysa tek istediğim öpüşen çocukları ondan ve tüm dünyadan korumaktı.

(PORTRE: *Bahçedeki Adem ve Adem*)

Ona ulaştığımda gülümsemeye çalıştım. Zordu. Arkamdan boğuk bir kahkaha geldi. Heather omzumun üzerinden baktı.

“Herkes nerede?” diye sordum yeniden dikkatini çekmek için. Hâlâ titrediğimi fark edince boştaki elimi cebime soktum.

“Sen iyi misin?” diye sordu başını eğip. “Tuhaf görünüyorsun.” Sakin gri gözleri beni inceliyordu. “Yani her zamankinden daha tuhaf demeliyim.” Gülümseyince birazcık rahatladım. Heather’la sırrımız vardı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Keşke ona bana az önce ne olduğunu söyleyebilseydim çünkü benim yaşadığım ama yaşamamış gibi hissettiğim alt kattaki şeytan öpücüğünün aksine, teknik olarak onların öpüşmesinde yer almamış olsam da sanki benim başıma gelmiş gibi hissediyordum. Ama Heather’a ne diyecektim ki? Resimde tenimi transparan yapacaktım ve içimdeki hayvanat bahçesinin tüm hayvanları kafeslerinden kurtulmuş olacaktı.

“Belki biradandır,” dedim.

Kıkırdayarak kırmızı, plastik bardağını kaldırıp benimkine tokuşturdu. “Aynen.”

Kıkırdaması beni şaşırttı. Normalde Heather öyle kıkırdayan bir tip değildi. Tam tersi, onunla takılmak boş bir kilisede oturmak gibiydi. Onu bu yüzden seviyordum. Sessizdi, ciddiydi, bin

yaşındaydı ve görünüşe bakılırsa rüzgârla konuşabiliyordu. Onu hep uçmak üzereymiş gibi kolları havada ya da dua ediyormuş gibi elleri önünde birleşmiş şekilde çizerdim. Kıkırdayan biri değildi.

“Haydi,” dedi. “Herkes içerde.” Kapıyı işaret etti. “Biz de seni bekliyorduk. Yani en azından ben.” Tekrar kıkırdadı ve içinde şofben patlamış gibi kızardı. İçimde aşırı kötü bir his vardı.

Bir tür karanlık odaya girdik. Brian’ın odanın karşısında Courtney’yle konuştuğunu gördüm hemen. Gözümü kırpmamla ikimizi birden o hücre gibi odadaki çocukların bedenine sokmak istiyordum. Belki yapabilirim diye denedim. Sonra onunla o şekilde bir dakika geçirmek için kaç parmağımı feda ederdim diye düşündüm ve yedide karar kıldım. Hatta belki sekiz. Biri başparmağım olduğu sürece iki parmakla da resim yapabilirdim.

Etrafıma bakındım. The Spot’ta takılan eşekarıları ve sörfçülerdi, yalnızca Fry ve Zephyr gibi büyük çocuklar yoktu, onlar da muhtemelen alt kattaydılar. Artık hem ben bu insanlara alışmıştım hem de onlar bana alışmışlardı. Courtney’nin gittiği özel okuldan olduklarını tahmin ettiğim, tanımadığım çocuklar da vardı. Herkes sanki bir şey bekliyormuş gibi ayakta duruyor ve tuhafça kıpırdanıyordu. Hava nefes doluydu. Ve Jude. Pencere pervazına yaslanmış, beş yüz erkekle birden konuşuyordu. Üzerinde annemin ev dışında giymesini yasakladığı, kendi diktiği kırmızı dar elbise vardı. Onu görünce çok şaşırdım. Yaz boyunca bana öfkeli olduğu için benden uzak durmuştu ve bugün burada olacağımı biliyordu. Anneme ne söylediğini merak ettim. Ben Brian’a veda etmeye gideceğimi söylemiştim. Bu tür partilere gitmemiz kesinlikle yasaktı.

Heather’la odada ilerlerken bakışlarını yakaladım. *Yağmur yerine ışığın yağdığı, karın mor olduğu, kurbağaların konuştuğu, günbatımının bir sene sürdüğü bir dünya bile senin anne hırsızı, arkadaş yağmalayan*

dünyanın en kötü iğiz kardeşi olduğun gerçeğini değiştiremez diyen bir bakış atıp haremiyle sohbetine devam etti.

İçimdeki kötü his artıyordu.

Dikkatimi bir kitaplığa yaslanmış ve halâ Courtney'yle konuşan Brian'a çevirdim. Ne konuşuyorlardı? Onlara yaklaştığımızda konuşmalarını dinlemeye çalışıyordum ki Heather'ın benimle konuştuğunu fark ettim.

"Çok aptalca. Beşinci sınıftan beri böyle bir oyun oynamadık ama neyse. İronik bir yaklaşımla oynayacağız, öyle değil mi?" Bunca zamandır konuşuyor muydu?

"Ne oyunu?" diye sordum.

Courtney seslerimizi duyunca bize döndü. "Ah, güzel." Heather'ı dürttü ve Heather yine kıkırdadı. Courtney bana bakıp, "Şanslı gecendesin, Picasso. Oyun oynamayı sever misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim. "Aslında hiç sevmem."

"Bunu seveceğinden eminim. Geçmiş hatırlatan türden. Geçen gün Heather ve Jude'la eskiden gittiğimiz partiler hakkında konuşuyorduk. Çok basit. Karşı cinsten iki kişiyi yedi dakikalığına bir dolaba kapatıyorsun. Ve olacakları bekliyorsun." Brian gözlerime bakmıyordu. "Endişelenme, Picasso," dedi Courtney. "Her şey ayarlandı tabii ki." Bunun üzerine Heather'ın kulakları kıpırmızı oldu. Kol kola girip kahkahalara boğuldular. Midem bulandı. "İtiraf et, dostum, biraz yardıma ihtiyacın olabilir," dedi Courtney.

Elbette.

Elbette olabilirdi çünkü aniden Jude'un saçları yılan ordusu gibi bana doğru sürünmeye başladı. *Jude oradaydı*, demişti Courtney. Yani bu Jude'un fikri miydi? Anneme bıraktığı notu attığımı bildiği için miydi? Yoksa Brian'a karşı hislerimi bildiği için mi?

(PORTRE, OTOPORTRE: *İkişler: Çıngıraklı Yılan Saçlı Jude, Çıngıraklı Yılan Kollu Noah*)

Ağzımda madeni bir tat hissettim. Brian sanki sınava girecekmiş gibi raflardaki kitapların isimlerini okuyordu.

“Seni seviyorum,” dedim ona ama ağzımdan, “Selam,” çıktı.

“Hem de çok,” diye cevap verdi ama, “Dostum,” diye çıktı.

Benimle hâlâ göz göze gelmiyordu.

Courtney, Brian’ın küçük bir masanın üzerinde duran şapkasını aldı. İçi katlanmış kâğıt parçalarıyla doluydu. “Bütün erkeklerin ismi içinde, seninki de dahil,” dedi bana. “Kızlar seçecek.”

Heather’la birlikte uzaklaştılar. Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında Brian’a, “Haydi gidelim,” dedim. Cevap verince tekrarlardım. “Çıkalım buradan. Şu pencereden tırmanalım.” Arkamızdaki pencereye göz atınca fevkalade tırmanılabilir bir ağaca çıkan düzlüğü gördüm. Kesinlikle yapabildik. “Haydi,” dedim. “Brian.”

“Gitmek istemiyorum, tamam mı?” Ses tonu sinirliydi. “Sadece aptal bir oyun. Neyse ne. Büyütülecek bir şey değil.”

Onu inceledim. Oynamak mı istiyordu? Evet. Öyle olmalıydı.

Courtney’yle olmak istiyordu çünkü eğer her şey ayarlandıysa bu ayarlama işini Courtney yapmışsa olacak olan şey buydu. Bu yüzden bakışlarını benden kaçırıyordu. Farkındalıkla içimdeki kan çekildi. Peki neden endişelenmememi söylemişti? Neden elimi tutmuştu? Neden?

İçimdeki boş kafesler tıngırdamaya başladı.

Çirkin, bej rengi odanın ortasındaki çirkin, bej rengi koltuğa yığıldım. Kendimi üzerine atınca taş gibi sert olduğunu fark ettim, omurgamı ikiye ayırdı. İkiye bölünmüş halde orada oturup biramın kalanını portakal suyuymuş gibi kafama dikerken İngiliz çocuğun

cini yuvarlayışını hatırladım. Sonra birinin bıraktığı bardağı alıp içindeki birayı da içtim. *Araf*, diye düşündüm. Eğer alt kat cehennemse ve koridor da cennetse, öyleyse burası araf olmalıydı. Peki arafta ne oluyordu ki? Onunla ilgili tablolar görmüştüm ama hatırlayamadım. İnanılmaz sersemlemiş hissediyordum. Sarhoş mu olmuştum?

Işıklar açılıp kapanmaya başladı. Düğmenin başında Courtney, onun yanında da Heather vardı. “Bayanlar baylar, işte beklediğiniz an geldi.”

Şapkadan ilk kâğıt çeken Clementine oldu ve Dexter adlı bir çocuğu seçti. Kendisine on kat büyük gelen kıyafetler giymiş, havalı saçlı, uzun boylu, daha önce hiç görmediğim bir çocuktü. Onlar suratlarında “biz bunları çoktan aştık” bakışıyla dolaba giderken herkes dalga geçip tezahürat ediyor, genel olarak basit davranışlar sergiliyordu. Courtney şov yaparcasına saati ayarladı. Ondan ne kadar nefret ettiğimi ve Brian’la o dolaba giremeden öfkeli bir kaplumbağa sürüsü tarafından ezilmesini ne kadar çok istediğimi düşünüyordum.

Kolçaktan destek alarak ayağa kalkıp, Jude’un geçilmesi imkânsız sarı saçlarının arasından tuvalete gidip yüzümü soğuk suyla yıkadım. Bira berbattı. Başımı kaldırdım. Aynadaki hâlâ bendim. İçimdeki hâlâ bendim, değil mi? Emin değildim. Ve kesinlikle çekici değildim, bunu görebiliyordum. Babasının omzundan suya atlamaya korkan, cılız, acınası bir ödleğ gibi görünüyordum. *Bu dünyada ya yüzersin ya da boğulursun, Noah.*

Tekrar odaya girdiğimde, “Sen seçildin dostum”, “Heather seni seçti” ve “Sıra sende, Picasso” cümleleriyle saldırıya uğradım.

Yutkundum. Heather yürümek istemeyen köpeği tasmasından zorla çeker gibi uzattığı koluyla elimi tutup beni dolaba yönlendirirken Brian bana arkası dönük bir şekilde hâlâ kitap sırtlarını inceliyordu.

İçeri girer girmez bunun bir giyinme odası olduğunu ve her yerde cenazede sıra sıra dizilmiş adamları andıran koyu renk takım elbiselerin asılı olduğunu fark ettim.

Heather ışığı kapayıp yavaşça ve utanarak, “Seni bulmama yardım et, tamam mı?” dedi. Süre dolana kadar askıdaki takım elbiselerin içine kaçmayı, yastaki adamlara katılmayı düşündüm ama sonra Heather bana çarparak güldü. Elleri hemen kollarımı buldu. Dokunuşu çok hafifti; sanki üzerime iki yaprak düşmüş gibi hissettiriyordu.

“Yapmak zorunda değiliz,” diye fısıldadı. Ardından, “İstiyor musun?” diye ekledi.

Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Saçları üzgün çiçekler gibi kokuyordu.

“Tamam,” dedim ama tek bir kasımı bile kıpırdatmadım.

Zaman geçiyordu. O kadar uzun zaman geçmiş gibi hissediyordum ki sanki bu odadan çıktığımızda üniversiteye gitme, hatta belki de ölme yaşımız gelmiş olacaktı. Ama içimden saydığım için yedi dakikanın henüz yedi saniyesinin bile geçmediğini biliyordum. Yedi dakikada kaç saniye olduğunu hesaplarken küçük, soğuk ellerinin kollarımı terk edip yanaklarıma konduğunu, ardından dudaklarının benimkilere hafifçe değdiğini hissettim. Bir kere. Sonra yeniden değdi ve bu kez orada kaldı. Sanki bir tüy tarafından öpülüyormuşum gibiydi; hayır, daha yumuşak, taç yaprağı gibi. Çok yumuşaktı. Fazla yumuşaktı. Taç yaprağından insanlardık. Küçük odadaki deprem yaratan öpüşmeyi düşününce yeniden ağlamak istedim. Bu defa gerçekten üzgündüm. Ve korkmuştum. Ve kendimi daha önce hiç böylesine uyumsuz hissetmemiştim.

(OTOPORTRE: *Mikserin İçindeki Çocuk*)

Kollarımın uyuşmuş halde iki yanımda durduğunu fark ettim. Onlarla da bir şeyler yapmam gerekiyordu, değil mi? Elimi beline koydum ama acayip yanlışı yerdeymişim gibi hissettim, bu nedenle sırtına götürdüm, orası da yanlışı hissettirdi ama başka bir yere koyamadan Heather'ın ağzı açılınca ben de kendiminkini açtım; iğrenç değildi. Bozuk portakal değil, nane tadı vardı, sanki az önce nane yemiş gibi. Dili ağzıma kayarken kendi tadımı merak ettim. Islaklığı beni şoke etti. Ve sıcaklığı. Ve *dilimsiliği*. Benim dilimse hiçbir yere gitmiyordu. Ona kıpırdamasını, ağzına girmesini söyledim ama beni dinlemiyordu. O sırada hesapladım: yedi dakikada 420 saniye vardı. Henüz belki yirmi saniye geçmişti; bu da daha dört yüz saniyemiz olduğu anlamına geliyordu. Ah, lanet.

Sonra olan oldu. Zihnimin karanlıklarının arasından Brian yükseldi ve sinemada yaptığı gibi elimi tutup beni kendine çekti. Terinin kokusunu alabiliyor, sesini duyabiliyordum. *Noah*, diyordu beni tamamen eriten bir tonda ve bir anda ellerim Heather'ın saçlarındaydı, vücudumu ona bastırıyor, onu kendime çekiyor, dilimi ağzının derinliklerine sokuyordum...

Saatin sesini duymamış olmalıydık çünkü aniden ışık yandı ve yas tutan adamlar yine etrafımızdaldı. Courtney'nin kapının önünde bileğindeki görünmez saati işaret ettiğinden bahsetmiyorum bile. "Haydi muhabbet kuşları, zaman doldu." Işık istilası karşısında gözlerimi birkaç yüz kez kırptım. Gerçeklerin istilası karşısında... Heather sersemlemiş, hayal âlemindeymiş gibi görünüyordu. Tam olarak Heather gibi görünüyordu. Kötülük yapmıştım. Ona, kendime. Brian'a. Brian'ın umurunda olmasa bile yine de öyle hissettiriyordu. Belki de alt kattaki kız öpücüğüyle beni kendisi gibi bir şeytana çevirmişti.

“Vay canına,” diye fısıldadı Heather. “Daha önce... Daha önce kimse... Vay canına. Harikaydı.”

Doğru düzgün yürüyemiyordu. Heather elimi tutup kış uykusundan uyanmış iki yavru ayı gibi odadan çıkarken pantolonumda çadır oluşmadığından emin olmak için aşağı baktım. Herkes ıslık çalıp, “Yatak odası koridorun sonunda,” gibi rezil şeyler söylemeye başladı.

İçeride Brian’ı aradım, hâlâ kitap sırtlarına bakıyor olmasını beklemiştim ama orada değildi. Suratı daha önce de bir kez gördüğüm gibi öfke doluydu; ıskalamadan kafama meteorit atmak istiyormuş gibiydi.

Ama?

Heather eşekarılarının yanına koştu. Tüm oda Jude’un saçlarında kaybolmuştu. Tüm evren. Televizyon koltuğuna oturdum. Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. *Sadece aptal bir oyun*, demişti. *Büyütülecek bir şey değil*. Düşününce, annesinin arkadaşı (erkek arkadaş?) için de *Büyütülecek bir şey değil* dediği aklıma geldi ama o durum kendisi için oldukça büyük bir şeymiş gibi görünüyordu. Belki de *Büyütülecek bir şey değil* cümlesi “Bu Doğaüstü Biçimde Berbat Bir Şey”in parolasıydı. *Üzgünüm* dedim ona içimden. *Sendin*, dedim. *Seni öptüm*.

Başımı ellerimin arasına alıp istemeden arkamdaki erkeklerin konuşmasına kulak misafirliği yaptım. Bir konuşma sırasında kaç defa bir şeyin ne kadar *eşcinsel* olduğunu söyleyebilecekleri üzerine yarışma yapıyor olmalıydılar. O sırada biri omzuma dokundu: Heather.

Başımla selam verip saçlarımın arkasına saklanmaya çalışırken zihin gücümle onun Amazon’a falan gitmesi için uğraştım. Yanımda gerildiğini hissettim, o öpüşmenin ardından kendisini neden on bin kilometre uzaklıktaki ormana gönderdiğimi anlayamamıştı

muhtemelen. Ona karşı böyle davranmaktan nefret ediyordum ama başka ne yapabileceğimi de bilmiyordum. Dakikalar sonra saçları-
mın arasından baktığımda gitmişti. Nefesimi tuttuğumun farkında
değildim. Tam nefesimi bıraktığım sırada Brian'ın odaya gittiğini
gördüm: Courtney'yle değil, *kız kardeşimle*.

Kız kardeşimle.

Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Olmamalıydı. Gözlerimi kırptım,
tekrar kırptım ama değişen bir şey olmadı. Courtney'ye bakınca
elinin Brian'ın şapkasının içinde olduğunu gördüm. Katlanmış
kâğıtları açıp neyin ters gittiğini anlamaya çalışıyordu. Ters giden
şey *Jude*'du. Bu kadar ileri gidebildiğine inanamıyordum.

Bir şeyler yapmalıydım.

“Hayır!” diye bağırıp yerimden fırladım. “Hayır.”

Tabii bunu aslında yapmadım.

Saatın yanına gidip masadan aldım, alarmını çaldım, çaldım,
çaldım.

Tabii bunu da yapmadım.

Hiçbir şey yapmadım.

Hiçbir şey yapamadım.

İçim boşalmış gibiydi.

(OTOPORTRE: *İçi Boşaltılmış Balık*)

Brian ile Jude öpüşeceklerdi.

Muhtemelen tam şu saniye öpüşüyorlardı.

Bir şekilde ayağa kalkıp o odadan çıkmayı, aşağıya inip evden
çıkmayı başardım. Sendeleyerek verandayı geçerken her adımında
yüksekten düştüğümü hissediyordum. Bulanıklık olarak gördüğüm
insanlar bahçenin etrafında bulanıklaşıyorlardı. Onların ve siyah,
hain havanın arasından tökezleyerek yola çıktım. O sersemlikle

kalabalığın arasında üst katta sevişen çılgın âşıklara bakındım ama yoklardı. Kesin onları hayal etmiştim.

Kesin öyle birileri yoktu.

(GRUP PORTRESİ: *Paramparça Olan Camdan Erkekler*)

Birinin arkamdan İngiliz aksanıyla gevelercesine konuştuğunu duydum: “Bu bizim gizli ressam değil mi?” Arkamı dönünce onun çıplak İngiliz çocuk olduğunu gördüm. Tabii üzerinde deri ceket, kotu ve botları vardı. Aynı kaçık suratında aynı kaçık gülümseme vardı. Farklı renklerdeki aynı gözler... Onun resmi için Jude’un güneşten, okyanuslardan ve yıldızlardan nasıl da vazgeçtiğini hatırladım. Resmi ondan çalacaktım. Ondan *her şeyi* geri alacaktım.

Eğer boğuluyor olsaydı başını suyun içinde tutardım.

“Seni tanıyorum, ahbap,” dedi ayaklarının üzerinde sendeleyip alkol şişesiyle beni işaret ederek.

“Hayır, tanımıyorsun,” dedim. “Kimse tanımıyor.”

Gözleri bir an berraklaştı. “Haklısın.”

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. Çıplakken nasıl görüldüğünü hatırladım ama umurumda bile değildi çünkü artık bir ölüydüm. Köstebeklerle yeraltına yerleşip toprak soluyacaktım.

“Bu arada sana ne diye sesleniyorlar?” diye sordu.

Bana ne diye mi sesleniyorlar? Ne tuhaf bir soruydu. *Baloncuk*, diye düşünüm. Kahrolası Baloncuk diyorlardı.

“Picasso,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı. “Makaraya mı sarıyorsun?”

Bu da ne demekti?

Geveleyerek etrafımıza kelimeler fırlatmaya devam etti. “Çırtayı düşük tutmuş olmalılar, çocuğunun adını Shakespeare falan

koyarak görevlerini yerine getirmişler. Ailen ne düşünüyormuş?” İçkisinden bir yudum aldı.

Brian’ın pencereden bakıp beni çıplak İngiliz’le konuşurken görmesi için günahkâr ağaçların ormanına dua ettim. Ve de Jude’un.

“Filmlerden çıkma gibisin,” diye aynı anda hem düşünüp hem söyledim.

Gülünce yüzü kaleydoskoplaştı. “Boktan bir filmde ama. Haftalardır parkta yatıyorum. Hapishanede uyuduğum gecenin dışında, tabii ki.”

Hapis mi? Suçlu muydu? Öyle bir görüntüsü vardı. “Neden?” diye sordum.

“Sarhoşluk ve nizamsızlıktan. Huzuru bozmaktan. Daha önce kim nizamsızlıktan tutuklanmış ki?” Sarhoş kelimelerini anlamakta güçlük çektim. “Sen nizamlı mısın, Picasso? Ya da herhangi biri?” Başımı iki yana salladım, o da onaylarcasına salladı. “Ben de öyle dedim. Kaçıracak bir huzur yok ki. Polise sürekli, ‘Kaçıracak. Bir. Huzur. Yok.’ dedim.” Ağzına iki sigara yerleştirdi, önce birini, sonra diğerini yaktı ve ikisini birden içine çekti. Daha önce tek seferde iki sigara birden için kimseyi görmemiştim. Burnundan ve ağzından aynı anda gri dumanlar çıktı. Bana sigaralardan birini uzatınca aldım; başka ne yapacaktım ki? “O gitmediğin havalı sanat okulundan atıldım.” Dengesini sağlamak için elini omzuma koydu. “Önemli değil, aslında on sekiz yaşında olmadığımı öğrendiklerinde zaten atılacaktım.” Ne kadar çok sallandığını hissedince ayaklarımı yere sıkıca bastım. O sırada elimdeki sigarayı hatırlayarak ağzıma götürdüm ve içime çeker çekmez öksürmeye başladım. Fark etmedi. Sokak lambasıyla konuşan adamlar kadar sarhoş olabilirdi ve ben de bir sokak lambasıydım. Şişeyi elinden alıp dökmek istiyordum.

“Gitmem gerek,” dedim çünkü Brian ve Jude’u karanlıkta birbirlerine dokunurken hayal etmeye başlamıştım. Her yerlerine. Bunu düşünmeyi kesemiyordum.

“Tabii,” dedi bana bakmadan. “Tabii.”

“Belki sen de eve gitmelisin,” dedim ve hemen park ile hapisten bahsetmiş olduğunu hatırladım.

Başını onaylarcasına salladı, yüzünün her yanına çaresizlik işlemişti.

Uzaklaşmaya başladım ve ilk iş sigaradan kurtuldum. Birkaç adım atmıştım ki “Picasso,” diye seslendiğini duyup ona döndüm.

Şişeyle beni işaret etti. “Guillermo Garcia isimli manyak heykeltıraş için birkaç kez modellik yaptım. Bir sürü öğrencisi var. Bir akşamüzeri gitsen eminim fark etmez bile. Şu diğer Picasso herifi gibi, sen de mankenin olduğu odanın *içinde* olabilirsin.”

“Nerede?” diye sordum ve söylediği adresi unutmuyayım diye kendi kendime birkaç kez tekrarladım. Gideceğimden değildi tabii çünkü ikiz kız kardeşimi öldürmekten hapse girecektim.

Bunu Jude planlamıştı. Emindim. Onun fikri olduğunu biliyordum. Annem konusunda bana o kadar uzun zamandır öfkeliydi ki. Eşekarıları konusunda. Anneme yazdığı notu da çöpte bulmuş olmalıydı. Bu onun intikamıydı. Büyük olasılıkla elinde zaten Brian’ın isminin yazılı olduğu kâğıt parçası vardı.

Diğerlerine fark ettirmeden, bana karşı bir arı saldırısına zemin hazırlamıştı.

Tepeden eve doğru yürürken Brian ve Jude’un görüntüleri de peşimden geliyordu; Brian’ın, Jude’un saçına, ışığına, normalliğine kapılmış hali... İsteddiği buydu. Bu yüzden aramıza çit çekmişti. Sonra da bana, geri zekâlı ucubeye karşı çift koruma için elektrik vermişti. Heather’ı tutkuyla öpüşümü düşündüm. Tanrım. Brian da

Jude'u öyle mi öpüyordu? Peki ya Jude? İçimden korkunç bir canavar sesi çıktı ve ardından bütün bu iğrenç gece de içimden çıkmak istedi. Yolun kenarına koşup takırdayan kemik yığınınından ibaret kalana dek içtiğim tüm birayı, bir fırt sigarayı, o iğrenç yalandan öpüşmeyi kustum.

Eve gittiğimde salonun ışıklarının açık olduğunu görünce pencereye tırmandım. Yaz boyunca her gece uyumadan önce hayal ettiğim gibi olur da Brian gizlice gelmeye karar verir diye her zaman aralık bırakıyordum. Kendimden utandım. İstediklerimden.

(MANZARA: *Yerle Bir Olmuş Dünya*)

Odamın ışığını yakıp doğruca babamın fotoğraf makinesine yöneldim ama her zamanki gibi yatağımın altında değildi. Gözlerimle odayı didik didik ettim ve canlı bomba gibi masamın üzerinde durduğunu görünce tuttuğum nefesimi bırakabildim. Yerini kim değiştirmişti? Lanet olsun, kim yerini değiştirmişti? Ben mi orada bırakmıştım? Belki de ben bırakmıştım. Bilmiyordum. Hemen alıp fotoğraflara baktım. İlk çıkan fotoğraf geçen sene büyükannemin öldüğü zamandandı. Büyük, yuvarlak, gülen kumdan kadın havalanmak üzereymiş gibi kollarını gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Efsaneydi. Parmağımı silme tuşuna götürdüm ve sertçe, öldürmek istercesine bastım. Diğer fotoğraflara baktım, her biri bir öncekinden daha da müthiş, tuhaf ve havalıydı. Kız kardeşimin yeteneğinin tüm kanıtları dünyadan yok olup da sadece benimki kalana dek hepsini teker teker sildim.

Sonra gizlice salona baktım. Annemle babam bir savaş filmi karşısında uyuyakalmışlardı. Jude'un odasına girdim, çıplak İngiliz'in resmini duvardan yırtarak çıkarıp parçalara ayırdım ve konfeti gibi yerlere saçtım. Ardından odama dönüp Brian'ın portrelerini yırtmaya başladım. O kadar çok vardı ki hepsini paramparça etmek

uzun zamanımı aldı. Bittiğinde kalıntılarını üç büyük siyah naylon poşete doldurup yatağımın altına soktum. Yarın onları son parçasına kadar Şeytan Tepesi'nden atacaktım.

Çünkü Brian yüzemiyordu.

Ben bunları yaptıktan sonra bile Jude hâlâ eve gelmemiştii! Eve giriş saatimizi bir saat geçmişti. Ne yaptığını ancak hayal edebildim. Hayal etmeyi kesmem gerekiyordu.

Taşı elimde tutup Brian'ın pencereme gelmesini dilemeyi kesmem gerekiyordu.

Gelmedi.

ŞANSIN TARİHİ

Jude

Yaş: 16

Sandy'nin dediği gibi ellerimi birleştirip dileyecektim.

Kâhin'i deneyecektim.

Namı diğer Heykel Dünyasının Rock Yıldızı, namı diğer Sarhoş Igor Guillermo Garcia'yla ilgili ne varsa öğrenmek için masamda oturup onu kullanacaktım. Geleneksel yoldan. Bu heykeli yapmam gerekiyordu ve taştan olması gerekiyordu ve bunu yapmama yardım edebilecek tek kişi oydu. Anneme ulaşmamın tek yolu buydu. Hissediyordum.

Fakat bunları yapmadan önce şu limonun canını çıkaracaktım: afrodizyak etkili portakalın can düşmanı.

*Kalpdeki aşkı, dildeki limon kadar donduran bir şey daha
yoktur*

Çünkü yılanın başını daha küçükken ezmek zorundaydım.

Büyükannem araya girdi. “Ah, evet, O, hem de büyük harfle O. Ama Bay Gable’dan bahsetmiyorum. Şu büyük... kötü... İngiliz... kurdu...” Son kelimeleri uzata uzata, yavaşça söyledi.

“Onda ne olduğunu bilmiyorum,” dedim içimden. “Ah, Tanrım. *Her şeyin* dışında,” dedim dışımdan.

Sonra kendime engel olamadım. En iyi İngiliz aksanımla, “O kadar gevezesin ki adama konuşma fırsatı bile vermiyorsun,” dedim. Kilisede ondan esirgelediğim gülümseme yüzümü ele geçirdi; duvara sevinçle bakıyordum.

Ah, Clark Gable, kes şunu.

Yarım limonu alıp büyükannemi uzaklaştırdım. Kendi kendime İngiliz herifin öpüşme hastalığı, uçuğu, çürük dişi olduğunu söyledim. Lost Cove’daki diğer tüm seksi erkeklerde de olan ilk üç öpülememe özelliği.

Bitler. Büyük bitler. İngiliz bitleri.

Tüm kafamın büzülmesine neden olan ekşilikle yeniden tam kapasite harekete geçen erkek boykotuyla birlikte dizüstü bilgisayarıma açıp annemin röportajını bulma umuduyla Kâhin’e, *Guillermo Garcia* ve *Art Tomorrow* yazdım. Maalesef. Derginin online arşivi yoktu. İsmi yeniden yazarak görselleri taradım.

Karşımdaki adeta Granit Devlerin İstilas’ıydı.

Devasa taş-varlıklar. Yürüyen dağlar. İfade patlamaları. Anında hepsine bayıldım. Igor iyi olmadığını söylemişti. Şey, sanatı da öyleydi. Yorumları ve eserlerini işaretlemeye başladım, kalbimi aynı anda hem paramparça edip hem de havalara uçuran çalışmasını seçip yeni ekran koruyucum yaptım, ardından onun da içinde olduğuna emin olduğum heykel kitabımı raftan aldım. Eserleri o kadar iyiydi ki kitapta olmaması için bir sebep yoktu.

Haklıydım. Ders kitabında değil, büyükannemin kutsal kitabına ait olduğu için kitaptan yırtıp içi tıka basa dolu olan deri kapaklı deftere yapıştırdığım kandırmacasız, çılgın biyografisini ikinci kez okuduğum sırada evin kapısının açıldığını duydum. Koridordan telaşlı sesler ve çılgınca koşturan ayak sesleri duyuldu.

Noah.

Keşke kapımı kapamış olsaydım, diye düşündüm. Yatağın altına mı girseydim? Harekete geçmeden, bana sanki sakallı kadınmışım gibi bakarak odamın önünden geçtiler. Bu mutlu mutlu uğuldayan, atletik, yapay olarak normalleşmiş gençlerin oluşturduğu arı kovanının içinde erkek kardeşim de vardı.

Dahası var:

Noah, Roosevelt Lisesi'nin spor takımına katılmıştı.

Tamam, sonuçta futbol değil kros takımıydı ve Heather da takımdaydı ama yine de... *Çetenin* bir üyesiydi.

Dakikalar sonra beni şaşırtarak geri dönüp odama girdiğinde sanki karşımda annem duruyordu. Her zaman ben babam gibi açık tenli, o da annem gibi esmerdi ama anneme benzerliği artık olağandışı bir hal almıştı: kalbimi yerinden çıkarıyordu. Oysa bende annemden tek bir iz bile yoktu, hiç olmamıştı. Eminim insanlar sadece ikimizi gördüklerinde benim evlatlık olduğumu düşünmüşlerdir.

Noah'nın odamda olması normal değildi ve karnım düğüm düğüm olmaya başladı. Onun yanında olmanın beni bu kadar germesinden nefret ediyordum. Ayrıca Sandy'nin bugün söylediklerinden. Birinin uçan, kumdan kadınımın fotoğrafını benden habersizce çekip KSO'ya göndermesi. Noah olmalıydı. Bu da şu anlama geliyordu: Beni sanat okuluna kabul ettirip sonunda kendisinin tek başına Roosevelt'e gitmesi.

Limondan suçluluğun tadını aldım.

“Şey, selam,” dedi. Çamurlu koşu ayakkabılarıyla ileri geri sallanıp beyaz pelüş halımı derinliklerine kadar kirletiyordu. Sesimi çıkarmadım. Kulağımı kesse yine bir şey demezdim. Surat ifadesi, bugün gökyüzünde olduğu zamanın tam tersiydi. Kilitlenmişti. “Babam bir hafta olmayacak ya, biz de...” Müzik, kahkahalar ve tekdüzeliğin yankılandığı odasını işaret ederek, “Burada parti yapmanın iyi olacağını düşündük. Sorun olur mu?” dedi.

Ona bakarken uzaylılara, Clark Gable’a ya da ruh kaçırmalardan her kim sorumluysa ona kardeşimi geri getirmesi için yalvardım. Çünkü tehlikeli çetelere katılıp partilemenin yanı sıra bu Noah aynı zamanda kızlarla takılıyor, saçlarını kazıtıp özenli tutuyor, The Spot’ta takılıyor ve babamla spor maçları izliyordu. On altı yaşındaki diğer erkekler için bu çok normaldi. Noah içinse tek bir şeyin simgesiydi: ruhunun ölümü. İçinde yanlış hikâye olan bir kitaptı. Kardeşim, devrimci ucube, onun deyiimiyle kendini alev geciktiriciyle kaplamıştı. Babam tabii ki bu durumdan çok memnundu; Heather’la birlikte olduklarını sanıyordu ama değillerdi. Durumun ne kadar vahim olduğunu bilen tek kişi bendim.

“Şey, Jude, dişlerinin üzerinde limon olduğunun farkında mısın?”

“Tabii ki de farkındayım,” dedim ama aşikâr sebeplerden dolayı kelimeler ağzımdan homurtu gibi çıktı. Bu ani dil engelini kullanarak ekledim: “Kardeşime ne yaptın? Onu görürsen özlediğimi söyle. Ona de ki...”

“Hey! Ağzında vudu limonu varken seni anlayamıyorum.” Babam gibi kibirli bir tavırla başını sallarken beni eleştirmek üzere olduğunu biliyordum. İlgi alanlarım onu rahatsız ediyordu ki bu da durumumuzu eşitliyordu sanırım. “Geçen gün ödev yapmak için senin dizüstü bilgisayarını ödünç aldım; benimkini Heather kullanıyordu. Geçmiş sayfalarını gördüm.” Eyvah. “Tanrım, Jude. Bir

gecede kaç hastalığa sahip olduğunu düşünebilirsin? Ve okuduğun tüm o ölüm ilanları... Kaliforniya'daki neredeyse her kasabanınki." Sanırım çimenliği hayal etmek için uygun bir zamandı. Kucağımda açık olan kutsal kitabı gösterdi. "Belki de o saçma kitabı bir süreliğine bırakıp... bilmiyorum, dışarı falan çıkmalısın. Ölü büyükannemizin dışında birileriyle konuş. Ölüm dışında bir şeyler düşün. Bu çok..."

Limonu ağzımdan çıkardım. "Ne? *Utanç verici mi?*" Bir keresinde bunu –ne kadar utanç verici olduğunu– ona söylediğimi hatırlayınca eski halimden utandım. Kişiliklerimizin vücut değiştirmiş olması mümkün müydü? Üçüncü sınıfta resim öğretmenimiz Bayan Michaels bize otoportre çizmemizi söylemişti. Sınıfta birbirimizin karşısında oturuyorduk ve yalnızca tek bir bakışmayla ben onu çizmiştim, o da beni. Bazen yine böyle hissediyordum.

"Utanç verici demeyecektim," dedi, bir elini saçında gezdirip orada artık saç olmadığını fark ederek. Onun yerine ensesine dokundu.

"Evet, diyecektin."

"Tamam diyecektim çünkü gerçekten utanç verici. Bugün öğle yemeğimi öderken elime bunlar geldi." Cebinden daha önce gizlice oraya koyduğum aşırı koruyucu fasulye ile tohum karışımını çıkardı.

"Sadece sana göz kulak oluyorum, Noah, sen resmi olarak enginar olsan da."

"Gerçekten kaçıksın, Jude."

"Bence asıl kaçıklık ne biliyor musun? Annenin ikinci ölüm yıldönümünde parti vermek."

Yüzü bir an için çatladı, ardından çabucak çatlakları kapadı. "Orada olduğunu biliyordum!" diye bağırmak istedim. Doğru, biliyordum. Şu şekilde:

1) Şeytan Tepesi'nden atlamaya olan tuhaf takıntısı ve bugün gökyüzündeki o görkemli görüntüsü.

2) Bazen sandalyede otururken, yatağında uzanırken, kanepeye kıvrılmışken elimi yüzünün önünde sallıyordum ve sanki kör olmuş gibi gözünü bile kırpmıyordu. O zamanlarda hangi âlemdeydi? İçeride ne yapıyordu? Resim yaptığından şüpheleniyordum. O geçilmez, basmakalıp kalesinin ardında manyak bir müze olduğundan şüpheleniyordum.

Ve en önemlisi, 3) İnternete neredeyse hiç girmeyen, sanal gerçeklik ve sosyal medyaya kayıtsız Amerika'daki muhtemelen tek genç olan Noah'nın LostConnections.com adlı bir siteye neredeyse her hafta aynı mesajı bıraktığını keşfetmiştim. (Arama geçmişini gizlice gözetlemek çift taraflı bir durumdu.)

Kontrol ettim: hiç cevap almamıştı. Bu mesajın annemin cenazesinden beri görmediğim ve bildiğim kadarıyla annesi taşındıktan sonra Lost Cove'a hiç dönmemiş Brian için olduğundan emindim.

Bu arada başka kimse bilmesede ben Brian ile Noah arasında neler olduğunu biliyordum. Tüm yaz Noah onunla takılıp akşam eve geldiğinde parmakları yara olup şişene dek NoahVeBrian resimleri çizerdi, sonra da odasıyla elini buz kovalasına batırdığı derin dondurucu arasında gidip gelirdi. Buzdolabının önüne çöküp başını soğuk kapısına dayayışını, gözlerini kapayışını ve hayallerinin vücudunun dışına çıkışını koridordan izlediğimi bilmiyordu.

Sabah evden çıkar çıkmaz yatağının altında sakladığı gizli çizim defterlerini karıştırdığımı bilmiyordu. Sanki yeni bir renk spektrumu keşfetmiş gibiydi. Sanki bir başka imgelem gezegeni bulmuş gibiydi. Sanki benim yerime koymuş gibiydi.

Dürüst olmam gerekirse, en büyük pişmanlığım Brian'la o odaya girmiş olmaktı. Ama hikâyeleri o gece sona ermemişti.

Keşke o dönem yaptığım birçok şeyi yapmasaydım.

Keşke Brian'la o odaya girmek en kötüsü olsaydı.

Sağ elini kullanan ikiş doğru, solak olan ikişse yalan söyler

(Noah da ben de solaktık.)

Ayaklarına bakıyordu. Bilerek. Ne düşündüğünü bilmiyordum ve bu kemiklerimi oyulmuş gibi hissettiriyordu. Başını kaldırdı. Sessizce, “Yıldönümünde yapmayacağız. Bir gün önce olacak,” derken koyu renk gözleri anneminkiler gibi yumuşacıktı.

Zephyr Ravens gibi bir grup Hideaway Hill sörfçüsünün yakınımda olması en son istediğim şey olsa da, “Yapın,” dedim. Ağzımda hâlâ vudu limonu olsaydı ona, *Her şey için özür dilerim*, derdim.

“Bir değişiklik yapıp sen de katılsana?” Başıyla duvarı işaret etti. “Şunlardan birini giyersin?” Benim aksime, odam beklenmedik bir şekilde kız odasıydı. Duvarlarda diktiğim uçuş uçuş ya da dar elbiseler asılıydı. İçeride arkadaşlarım varmış gibi hissettiriyordu.

Omuz silktim. “Sosyal aktivitelere katılmam. Elbise giymem.”

“Eskiden böyle değildin.”

“Sen de eskiden resim yapıp erkeklerden hoşlanırdın, atlarla konuşurdun ve doğum günü hediyesi olarak bana pencereden ayı çekerdin,” demedim.

Annem gelse şüpheliler arasından ikimizi de seçemezdi.

Ya da bir anda kapının önünde beliren babam. *Benjamin Sweetwine: Devam Filmi*’nin ten rengi ile yapısı gri toprak çömleği idi. Pantolonları hep çok büyük geliyordu ve onları kemerle tuhaf bir şekilde bağlayıp korkuluk gibi görünüyordu: biri kemerini çekse saman yığınınına dönüşecekmiş gibi. Bu benim suçum olabilirdi. Büyükannemle birlikte mutfağı genel olarak ele geçirmiştik ve kutsal kitabı da yemek kitabı olarak kullanıyorduk:

*Matemli aileye yeniden neşe getirmek için üç yemek kaşığı
ezilmiş yumurta kabuğunu her yemeğe dökün.*

Ayrıca babam artık hep böyle aniden, mesela ayak sesleri olmadan belirliyordu sanki. Gözlerim ayaklarına kaydı; ayakkabı giymişti aslında, yere basıyorlardı ve doğru yöne bakıyorlardı. Güzel. İnsan, ailesindeki hayaletin kim olduğunu; ölü ebeveynin yaşayandan neden daha hazır ve nazır olduğunu merak ediyordu. Çoğu zaman babamın eve geldiğini sifon sesinden ya da televizyonun açılmasından anlıyordum. Artık ne caz dinliyor ne de yüzüyordu. Genelde sanki çözülemeyen bir matematik denklemi üzerinde uğraşıyormuş gibi uzaklara dalmış, aklı karışık bir ifadeyle bakıyordu.

Ve yürüyüşe çıkıyordu.

Yürüyüşleri cenazenin ertesi günü annemin dostları ve iş arkadaşları evi doldurduğunda başlamıştı. “Yürüyüşe çıkıyorum,” demişti bana. Arka kapıdan çıkarak beni yalnız bırakmıştı (Noah ortalıkta değildi) ve tüm misafirler gidene kadar da dönmemişti. Ertesi gün de aynıydı: “Yürüyüşe çıkıyorum” ve onu takip eden diğer günler, haftalar, aylar, yıllar da. Herkes bana babamı buradan yirmi beş kilometre uzaktaki Old Mine Yolu’nda ya da ondan da uzak olan Bandit Kumsalı’nda gördüğünü söylüyordu. Ona arabaların çarptığını, büyük dalgaların arasında sürüklendiğini, dağ aslanlarının saldırısına uğradığını hayal ederdim. Geri dönmediğini. Önceleri o çıkarken önünü kesip birlikte yürümeyi teklif ederdim ama her defasında, “Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, tatlım,” derdi.

O düşünürken ben de bir kaza olduğu haberini almak için telefonun başında beklerdim.

Hep böyle derler çünkü: *Bir kaza oldu.*

Annem kaza geçirdiğinde babamın yanına gidiyordu. Yaklaşık bir aydır ayrı yaşıyorlardı ve babam otelde kalıyordu. Annem o akşamüstü çıkmadan önce Noah'ya yeniden bir aile olabilmemiz için babamdan eve dönmesini isteyeceğini söylemişti.

Fakat bunun yerine ölmüştü.

"Baba, insan sanki taştan bir hapishaneymiş gibi kendi vücuduna hapsolana dek etinin kireçlendiği bir hastalık yok muydu? Senin dergilerinden birinde okuduğuma eminim," dedim kafamın içindeki ortamı neşelendirmek için.

O ve Noah benimle ilgili o "bakışmalarını" gerçekleştirdiler. Ah, Clark Gable, diye inledim.

"Ona FOP hastalığı deniyor ve nadiren görülüyor, Jude. Çok, çok nadiren."

"Ah, bende olduğunu falan düşünmüyorum." En azından gerçek anlamda. Üçümüzün bu hastalığa mecazen yakalanmış olabileceğimizi düşündüğümü paylaşmadım. Babamın tıp dergileri de büyükannemin kutsal kitabı gibi açıklayıcı olabiliyordu.

"Ralph hangi cehennemde? Ralph hangi cehennemde?" Ve işte bir dakikalığına aile bağlarımız güçlendi! Hepimiz büyükanne Sweetwine yeteneğimizle aynı anda gözümüzü devirdik. Ama sonra babamın alnı kırıştı. "Tatlım, cebinde kocaman bir soğan olmasının bir sebebi var mı?"

Hastalık saptırıcımın sweatshirt'ümün cebinden çıkmış olduğunu gördüm. Onu tamamen unutmuştum. Acaba İngiliz çocuk da görmüş müydü? Ah, Tanrım.

"Jude, sen gerçekten..." diye başladı babam ama kutsal kitap takıklığımla ya da büyükannemle yaşadığım uzak mesafe ilişkisiyle ilgili nutuk olduğundan emin olduğum konuşması yarım kaldı çünkü şok tabancasıyla vurulmuştu.

“Baba?” Rengi atmıştı, yani daha da atmıştı. “Baba?” diye tekrarladım ve çılgına dönmüş bakışlarını bilgisayar ekranına doğru takip ettim. *Yas Tutan Aile* miydi bu? Ekranda en sevdiğim Guillermo Garcia eseri vardı ama oldukça üzüntü vericiydi. Kederden mustarip üç tane çok büyük kaya devi bana annemin mezarının başında babam ve Noah’yla birlikte, sanki peşinden biz de atlayacakmışız gibi duruşumuzu hatırlatıyordu. Babama da hatırlatmış olmalıydı.

Noah’ya bakınca onun da aynı durumda olduğunu gördüm; ekrana dikkatle bakıyordu. Asma kilit gitmişti. Yüzünü, boynunu, hatta ellerini bile duygularının verdiği kızarıklık ele geçirmişti. Umut vaat ediyordu. Sanata tepki veriyordu.

“Biliyorum,” dedim ikisine birden. “İnanılmaz bir çalışma, değil mi?”

İkisi de cevap vermedi. Beni duyduklarından bile emin değildim.

Ardından babam kabaca, “Yürüyüşe çıkıyorum,” dedi ve Noah da eşit derecede kabaca, “Arkadaşlarım,” dedi.

Kafayı sıyırmış tek kişi ben miydim?

Olay şu ki biraz delirdiğimin farkındaydım. Her gün tahtalarımın yerlerinden sökülüp her yöne düştüklerini görüyordum. Beni asıl endişelendirence babam ile Noah’nın iyi olduklarını düşünür gibi görünmeleri idi.

Gidip pencereyi açtım ve içeriye dalgıçkuşlarının tüyler ürpertici inlemeleri, kış dalgalarının güreleme sesleri doldu. *Görkemli* dalgaların. Bir an tekrar yerimi aldım, kırılma noktasına dalıp soğuk ve tuzlu havayı ciğerlerime çektim fakat sonra Noah’yı kıyıya taşıyordum ve yeniden iki sene önce neredeyse boğulduğu gün oldu ve ağırlığı her darbeye ikimizi de aşağı çekti... hayır.

Hayır.

Pencereyi kapayıp panjuru indirdim.

Eğer ikizlerden birinin bir yeri kesilirse diğeri kanar

Akşamın ilerleyen saatlerinde Guillermo Garcia'yla ilgili daha fazla bilgi edinmek için bilgisayarını açtığımda işaretlediğim sayfaların silinmiş olduğunu fark ettim.

Yas Tutan Aile ekran koruyucusunun yerini mor lale almıştı.

Noah'ya sorduğumda neden bahsettiğimi bilmediğini söyledi ama ona inanmadım.

Noah'nın partisi etrafımda tüm coşkusuyla sürüyordu. Babam parazit konferansı için bir haftalığına gitmişti. Noel tam bir fiyaskoydu. Ve ben de erkenden bir yeni yıl kararı almıştım, hayır, yeni yıl *devrimi*: Bu akşam Guillermo Garcia'nın stüdyosuna geri gidip ondan bana ders vermesini isteyecektim. Sömestr tatili başladığından beri korkuyordum. *Çünkü ya hayır derse? Ya evet derse? Ya beni iskarpelayla döverse? Ya İngiliz de orada olursa? Ya olmazsa? Ya beni iskarpelayla o döverse? Ya annem taşı da kil kadar kolayca kırarsa? Ya kolumdaki bu kızarıklık cüzzamsa?*

Vesaire...

Bir dakika önce tüm bu soruları Kâhin'e yazmıştım ve sonuçlar şüphelerimi ortadan kaldırmıştı. Noah'nın partisine gelenlerin — Zephyr de dahil olmak üzere— kilitleyip önüne şifonyerimi koyduğum kapımı sürekli çalmaları gerçeğiyle dolduruşa gelerek tam zamanı olduğuna karar verdim. Böylece on iki denizkurabiyesi güvercinini sweatshirt'ümün cebine atıp pencereden çıktım. Dört yapraklı yonca ya da kırmızı deniz camı kadar uğurlu değillerdi ama işe yararlardı.

Yolun ortasındaki sarı reflektörleri takip ederken arabalar ve seri katilleri duyabilmek için kulak kesildim. Yine her yer sisle kaplıydı. Ürkütücüydü. Ve bu gerçekten kötü bir fikirdi. Ama ka-

rarımı vermiştim, bu yüzden soğuk ve ıslak hiçliğin içinde koşmaya başladığımda Clark Gable'a Guillermo Garcia'nın kızları öldüren türden değil de sadece normal bir manyak olması için dua ettim. Bir de İngiliz çocuğun orada olup olmayacağını merak etmemeye çalıştım. Onun farklı renklerdeki gözlerini; çatlaklarından sızan yoğunluğu; ne kadar tanıdık göründüğünü; bana melek demesi ve "Sen osun," demesini düşünmemeye çalıştım fakat çok geçmeden bunları düşünmemeye kapılarak stüdyonun üzerinde ışık parlayan kapısına geldim.

Sarhoş Igor içeride olmalıydı. Yağlı saçları, fırça gibi sakalı ve mavi, nasırlaşmış parmakları zihnimi doldurdu. Oldukça kaşındırıcı bir görüntüydü. Büyük olasılıkla bitliydi. Eğer bit olsaydım kolonileşmek için onu seçerdim. Tüm o saçları... *Alınma ama iğrençti.*

Birkaç adım gerileyince binanın yan tarafındaki pencereleri gördüm, hepsi de aydınlıktı; atölye orada olmalıydı. Kafamda bir plan şekillenmeye başladı. Harika bir plan. Belki çaktırmadan atölyesine girmemin bir yolu vardı... evet, arka taraftaki yangın merdivenini görünce oradan girebileceğimi düşündüm. Devleri görmek istiyordum. Sarhoş Igor'u da görmek istiyordum ve camın arkası çok uygun görünüyordu. Hatta dâhiceydi. Hemen çitin üzerine çıkıp kızların iskarpelayla dövüldükleri zifiri karanlık patikaya koştum.

Yüzüstü düşmek çok büyük şanssızlıktır

(Bu gerçek bir bilgi. Büyükanne'nin kutsal kitabının bilgeliği sınır tanımaz.)

Yangın merdivenine sağ salım ulaştım ve fare gibi sessizce ışığın yandığı sahanlığa tırmanmaya başladım.

Ne yapıyordum?

Neyse artık, yapıyordum. Merdivenin başında eğilip yengeç gibi pencerenin altından geçtim. Pencereleeri geçince tekrar ayağa kalktım ve ısıll ısıll aydınlatılmış alana gizlice göz atarken duvara yapıştım.

İşte oradaydılar. Devler. *Dev* devler. Ama fotoğraftakilerden farklıydılar. Bunların hepsi çiftti. Odanın ortasında devasa kayadan insanlar dans pistindelermiş gibi, hareketlerinin ortasında dondurulmuşlar gibi birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Hayır, aslında tam sarılmak da değil. Henüz değil. Sanki her “erkek” ve “kadın” birbirlerine tutkuyla, *çaresizce* atılırken birbirlerinin kollarına ulaşmadan zaman durmuştu.

Vücuduma adrenalin pompalandı. *Interview*’un onu Rodin’in *Öpücük* heykeline beyzbol sopası sallarken çekmesine şaşmamak gerekirdi. Bunlara kıyasla çok kibar ve şey, sıkıcıydı.

Düşünce silsilem bölündü çünkü sanki kanının ayaklanmasını durduramıyormuşçasına Sarhoş Igor sıçrayarak içeriye girdi. Fakat baştan ayağa değişmişti. Tıraş olmuş, saçını yıkamış ve üzerine kil sıçramış bir önlük giymişti. Dudaklarına götürdüğü su şişesine bile kil sıçramıştı. Aslında biyografisinde kille de çalıştığına dair hiç bilgi yoktu. Uzun süredir Musa peygamberle çölde dolaşıyormuş gibi suyu bir dikişte bitirip çöp kutusuna attı.

Biri onu fişe takmıştı.

Nükleer reaktör fişine.

Hanımlar, beyler: Heykel Dünyasının Rock Yıldızı.

Odanın ortasında duran, henüz bitirmediği kilden eserine doğru yürüdü ve birkaç adım önünde durup avlanan bir yırtıcı hayvan gibi onu yavaşça çevirmeye başladı. Bir yandan da kalın sesiyle konuşmasını duyabiliyordum. İçeriye bu konuşmaya dahil olan birinin gireceğini tahmin ederek kapıya baktım –heyecanla İngiliz

çocuğu düşündüm– ama kimse gelmedi. Sözlerinin tek kelimesini bile anlayamıyordum. İspanyolca gibi geliyordu.

Belki onun da hayaletleri vardı. Güzel. Ortak bir yönümüz vardı demek.

Bir anda heykeli sıkıca tutunca hareketinin aniliği nefesimi kesti. Hareket etme şekli, düşük elektrik hattı gibiydi. Fakat şimdi elektrik kesilmişti ve alnını heykelin göbeğine bastırıyordu. Alınmasın ama (yine), tam bir ucubeydi. Açtığı büyük ellerini kilin iki yanında tutuyordu ve dua ediyormuş ya da nabzını dinliyormuş ya da tamamen kafayı yemiş gibi kıpırdamadan o şekilde duruyordu. Sonra ellerinin yavaşça kilin yüzeyinde yukarı aşağı hareket ettiğini, kili ufak ufak alıp yumruk büyüklüğünde parçaları yere attığını gördüm. Fakat bunu yaparken bir kez olsun ne yaptığına bakmak için başını kaldırmadı. *Görmeden* şekil veriyordu. Vay canına.

Keşke Noah da bunu görebilseydi. Ve de annem.

Sonunda transtan çıkar gibi sendeleyerek bir adım geri çekildi, önlüğünün cebinden sigara çıkarıp yaktı ve yakınlardaki bir masaya yaslanıp başını soldan sağa doğru eğerek heykelini incelerken sigarasını içti. Çılgın biyografisini hatırladım: Kolombiya’da nesillerdir mezar taşı yapan bir aileden geldiğini ve beş yaşında oymaya başladığını. Daha önce kimsenin onunkiler kadar büyüleyici melekler görmediğini; ölümlere göz kulak olan heykellerinin bulunduğu mezarlık yakınında oturan insanların geceleri onların şarkı söylediklerini duyduklarına, ilahi seslerinin evlerine, uykularına, rüyalarına kadar geldiğine yemin etmelerini. Genç oymacının büyüülü olduğu ya da muhtemelen içine cin kaçtığıyla ilgili dedikoduları...

Ben ikincisine inanmayı seçtim.

İçeri girdiğinde duvarların yıkıldığı bir adam. Anneme katılıyordum ve bu da beni yine en başa döndürdü. *Bana* danışmanlık yapmasını *ondan* nasıl isteyecektim? Bu hali Igor'dan çok daha korkutucuydu.

Sigarasını yere atıp masadaki bardaktan büyük bir yudum su aldı ve kilin üzerine tükürdü –iğrenç!–, sonra da parmaklarıyla hızla nemli yer üzerinde çalıştı. Bu defa gözleri yaptığı işe odaklanmıştı. Kendini kaybetmişçesine su içip tükürüyor, şekil veriyor, içiyor, tükürüyor, şekil veriyor ve sanki kilden ihtiyacı olan bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi heykeli biçimlendiriyordu. Zaman ilerledikçe bir kadın ve erkeğin şekil aldığını gördüm: dal gibi birbirine dolanmış iki vücut.

Ellerinizi dilemek işte buydu.

Birkaç devasa taştan çiftle birlikte onun çalışmasını izlerken ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordum. Üzerinden, saçlarından ıslak kil damlıyordu. Sonunda o mu heykel yapıyor yoksa heykel mi onu yapıyor, artık belli olmuyordu.

Şafak vaktiydi ve ben yine Guillermo Garcia'nın yangın merdiveninden gizlice yukarı çıkıyordum.

Sahanlığa varınca dün gece yaptığım gibi emekleyerek onu gözetleyebileceğim bir yere geçtim, ardından atölyeyi görebileceğim kadar kalktım. Hâlâ oradaydı. Bir şekilde zaten orada olacağını biliyordum. Platformun üzerinde, arkası bana dönük, başı aşağıda otururken tüm vücudu gevşemiş görünüyordu. Üzerini değiştirmemişti. Tüm gün uyumuş muydu? Arkasındaki kilden heykel bitmiş gibiydi –tüm gece çalışmış olmalıydı– ama bıraktığım zamankiyle alakası yoktu. Artık âşıklar birbirlerinin kollarında değillerdi. Erkek silüeti sırtüstü yatıyordu ve kadın silüeti de onun göğsünün üzerinde kendini ondan kurtarmaya çalışıyordu.

Korkunçtu.

O sırada Guillermo Garcia'nın omuzlarının inip kalktığını fark ettim. Ağlıyor muydu? Osmoz etkisi gibi, içimde karanlık bir duygu yükseldi. Güçlkle yutkundum, omuzlarım gerildi. Normalde ben asla ağlamazdım.

*Matem göz yaşları toplanmalı ve ruhu iyileştirmek için
içilmelidir*

(Annem ölünce hiç ağlamadım. Cenazede ağlıyormuş gibi yapmak zorunda kalmıştım. Öyle görünmek için sürekli tuvalete gidip yanaklarımı sıkıyor, gözlerimi ovuyordum. Ağlasaydım, tek bir gözyaşı bile dökseydim sonuç *Judetufanı* olurdu. Noah ise benim gibi değildi. Sanki aylarca muson ikliminde yaşamıştık.)

Camın ardından heykeltıraşı duyabiliyordum; havanın içinden havayı çeken kalın, karanlık bir inlemeydi. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Gitmek üzere eğilirken cebimde dün gecedan kalan denizkurabiyesi güvercinlerini hatırladım. Onlara ihtiyacı vardı. Pencere pervazına onları dizerken gözucuyla ani bir hareket yakaladım. Kolunu geriye uzatıp öne atıyordu...

Hiç düşünmeden, "Hayır!" diye bağırdım ve beni yakalamasını engellemek için elimi cama vurup kederli âşıkları devirerek ölüme gönderdim.

Yangın merdiveninden hızla aşağıya inmeden önce yüzünde şoktan öfkeye dönüşen bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Çitin yarısına tırmanmıştım ki kapının korku filmlerindeki gıcırtyla geçen seferki gibi açıldığını duydum ve gözucuyla adamın devasa

gövdесinin belirlediğini gördüm. İki seçeneğim vardı. Ya teslim olup yakalanacaktım ya da kaldırıma atlayıp kaçacaktım. *Pek de seçme şansım yok aslında*, diye düşünerek ayaklarımın üzerine indim –neyse ki– fakat sonra tökezleyerek az kalsın yüzüstü uğursuz bir düşüş gerçekleştirecektim ki kocaman bir el uzanıp kolumdan sıkıca tutarak dengemi sağlamama yardımcı oldu.

“Teşekkür ederim,” dediğimi duydum. *Teşekkür ederim mi?* Ayaklarına bakarak, “Çok kötü düşebilirdim,” diye açıkladım ve çabucak ekledim: “Düşme kaynaklı ne kadar çok beyin hasarı olduğuna inanamazsınız, hele bir de ön lopsa yandınız, karakterinize veda edebilirsiniz, ki bu da insanı düşündürüyor, yani sırf kafa çarpmakla başka bir kişi haline gelebiliyorsa insan nedir ki?” Vay canına, hızımı alarak kille kaplı devasa ayaklarına bu monoloğu yapmıştım. “Bana kalsa,” diye devam ederken var olduğunu bilmediğim bir vites geçtim, “ki tabii hiçbir şey bana kalmış değil, böylesine bir moda açmazı yaratmıyor olsaydı herkese ana rahminden mezara kadar titanyum kask taktırırdım. Yani *her an* kafanıza *herhangi bir şey* düşebilir. Bunu hiç düşünmüş müydünüz? Siz anacaddede kendi halinizde simit alırken ikinci kattan düşen bir klima mesela, sizi ezebilir.” Nefes aldım. “Ya da tuğla. Tabii uçan tuğladan da endişelenmek gerekiyor.”

“Uçan tuğla mı?” Sesinin tınısı ile şimşek arasında çok fazla benzerlik vardı.

“Evet, uçan tuğla.”

Geç mi algılıyordu? “Tabii ki. Ya da tropikal bir yerde yaşıyorsanız hindistancevizi de olabilir.”

“Sen uçmuşsun.”

“*Senin evinden* uçtum,” dedim sessizce. Böylesinin daha iyi olacağını düşünerek başımı hâlâ kaldırmamıştım.

Ağzından bir sürü İspanyolca kelime dökülüyordu. Birkaç defa *loca* kelimesini seçtim. Bıkkınlık skalasında onun onda olduğunu söyleyebilirdim. Çok güçlü bir koku yayıyordu. *Alınmasın ama aşırı* terli bir maymun gibiydi. Ama hiç alkol kokusu yoktu. Igor burada değildi, bu manyak Rock Yıldızı'ydı.

“Gözler ayaklarda” stratejime bağlı kaldım, bu yüzden emin değildim ama İspanyolca bağırırken el hareketleri de yapabilmek için kolumu bıraktığını sanıyordum. Sebebi ya buydu ya da başımın üzerine kuşlar saldırıyordu. Hareketler kesilince ve öfkeli İspanyolca susunca neyle karşı karşıya olduğumu görmek için cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım. İyi değildi. Adeta gökdelendi; kollarını göğsünde birleştirmiş, savaş pozisyonunda durmuş, yeni bir yaşam formuymuşum gibi beni incelerken imkânsız bir biçimde azametli görünüyordu. Aslında aynı durumda sayılırdık çünkü Tanrım, yakından bakınca bataklıktan yeni çıkmış bataklık yaratığı gibi görünüyordu. Yanaklarında ağlamaktan oluşan çizgiler ile beni delip geçen cehennem ateşi gibi yeşil gözleri dışında her yeri kille kaplıydı.

Sanki bana soru sormuş da cevap vermemişim gibi sabırsızlıkla, “Ee?” dedi.

Yutkundum. “Özür dilerim,” dedim. “Böyle yapmak istememiştim...” Ne istememiştim? Çitten atlayıp yangın merdivenine tırmanıp senin sinir krizi geçirmeni izlemek istememiştim.

Bir kez daha denedim. “Dün gece geldim...”

“Tüm gece burada beni mi izliyordun?” diye kükredi. “Geçen gün sana gitmeni söylemiştim ve sen gelip gece boyunca beni mi izledin?”

Bu adam yalnızca köpek yavrularını değil, tapılası sağlıklı bebekleri de yiyordu.

“Hayır. *Bütün* gece değil...” dedim ve sonra farkına bile varamadan yeniden başladım. “Sizden bana danışmanlık yapmanızı isteyecektim. Bilirsiniz, stajyer gibi yanınızda çalışabilirim, temizlik falan ne isterseniz yaparım çünkü bir heykel yapmam gerekiyor.” Gözlerine baktım. “Yapmam *gerek* ve birçok sebepten dolayı, inanmayacağınız sebeplerden dolayı, taştan olmak zorunda ve öğretmenim Sandy artık sadece sizin oyma yaptığınızı söyledi. Yani resmen dünyada tek falansınız.” Belli belirsiz gülümsemiş miydi? “Ama sizi görmeye geldiğimde çok şey görünüyordunuz... bilmiyorum, sonra da tabii bana gitmemi söylediniz, ki ben de gittim ama sonra dün gece geri gelip size sormayı tekrar denemeye karar verdim ama korktum çünkü biraz korkunçsunuz, yani dürüst olmam gerekirse *cidden* korkunçsunuz...” Kaşlarını kaldırınca alnındaki kil çatladı. “Ama dün gece o heykeli hiç bakmadan yapışınız...” Ne olduğunu bulmaya çalıştım ama hakkını verecek kelimeyi bulamadım. “Gözlerime inanamadım, *cidden inanamadım* ve sonra düşündüm ki belki bilmiyorum, biraz sihirli falan olabilirsiniz çünkü heykelcilik kitabımda küçükken oyduğunuz o meleklerden bahsediliyor ve sizin büyülü olduğunuz ya da içinize cin kaçtığı falan düşünülüyormuş, yani alınmayın tabii, neyse benim bu yapmam gereken heykel için de yardıma ihtiyacım var, şey... o tür bir yardıma çünkü her şeyi yoluna sokabilmek için aklıma bir fikir geldi ve yaparsam belki birisi sonunda bir şeyi anlar ve bu da benim için çok önemli, çok, çok önemli çünkü beni hiç anlamazdı, hem de hiç ve şimdi de yaptığım bir şeye çok öfkeli...” Nefes alıp, “Ve ben de üzgünüm,” diye ekleyerek iç geçirdim. “Ben de iyi değilim. Hem de hiç. İlk gelişimde bunu size söylemek istedim. Hatta Sandy beni zorla okuldaki rehber öğretmene götürdü ama kadın bana sadece bir kırdan olduğumu hayal etmemi söyledi...” Sözcüklerimin tükendiğini fark ederek ağzımı

kapadım ve orada durup sağlık görevlilerinin ya da deli gömleğini kim giydiriyorsa onun gelmesini bekledim.

İki yıldır bu kadar konuşmamıştım.

Elini ağzına götürdü ve beni uzaylıymışım gibi değil de daha çok dün geceki heykelini incelediği gibi inceledi. Sonunda konuştuğunda, “Yetkilileri arıyorum,” demeyerek beni hem şaşırttı hem de rahatlattı. Onun yerine, “Bir fincan kahve içelim. Olur mu? Biraz mola verebilirim,” dedi.

Guillermo Garcia’nın peşinden, içlerinde diğer on altı yaşındaki öğrencilerin zincirlenmiş olduğu odalara çıkan bir sürü kapalı kapının bulunduğu karanlık ve tozlu koridora girdim. Kimsenin burada olduğumu bilmediğini fark ettim. Aniden bu mezar taşı kesicisi olayı çok da gerekli bir şey gibi gelmemeye başladı.

Cesaretini toplamak için, kapadığın eline üç defa adını söyle

(Bunun yerine bir kutu biber gazına ne dersin,
büyükanne?)

Kapadığımı elime adım üç kez söyledim. Altı kez. Dokuz kez ve devam ediyordum...

Arkasını dönüp gülümsedi ve parmağını kaldırıp, “Kimse Guillermo Garcia’dan daha iyi kahve yapamaz,” dedi.

Ben de ona gülümsedim. Pek de adam öldürmeye meyilli görünmüyordu ama belki de beni rahatlatmaya, Hansel ve Gretel’de olduğu gibi evine alıştırmaya çalışıyordu.

Sağlık İkazı: Solunum cihazı gerekliydi. Bütün uygarlıkların toz tanecikleri iki yüksek pencereden sızan kalın ışık şeritlerine yakalanmıştı. Yere baktım. Tanrım, o kadar tozluysa ki arkamda

ayak izleri bırakıyordum. Keşke büyükannem gibi havada süzülebilseydim, böylece tüm tozları havalandırmış olmazdım. Ayrıca bu rutubet... Beton duvarların her yerine zehirli siyah küf sporları yayılmış olmalıydı.

Daha büyük bir alana girdik.

“Posta odası,” dedi Guillermo.

Şaka yapmıyordu. Masaların, sandalyelerin, koltukların üzerinde aylardır, belki de yıllardır açılmamış mektup yığınları vardı. Sağ tarafımda botülizm dolu bir mutfak alanı ile içeride kuşkusuz elleri bağlanmış, ağızları bantlı rehinelerin olduğu bir tane daha kapalı kapı ve tavan arasına çıkan –kapanmamış bir yatak görebiliyordum— merdiven vardı. Sol tarafımdaysa, ah, Clark Gable, evet, buraya taşınmadan önce çok uzun süre dışarıda yaşamış gibi görünen doğal boyutlarda taştan melek heykeli olduğunu görünce mutlulukla doldum.

Onlardan biriydi. Öyle olmalıydı. Bingo! Biyografisinde söylenene göre Kolombiya’da bugün bile insanlar uzak yerlerden gelip Guillermo Garcia meleklerinin taştan kulaklarına dileklerini fısıldıyorlarmış. Bu melekse olağanüstüydü; benim boyumdaydı, ipekten yapılma gibi görünen saçları uzun dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Geniş, oval yüzü sevgiyle bir çocuğa bakıyormuşçasına aşağıya bakıyordu ve kanatları özgürlüğü andırırcasına sırtından yükseliyordu. Sandy’nin odasındaki *Davut* gibi yaşamdan sadece bir nefes uzakta gibi görünüyordu. Ona sarılmak ya da ciyaklamak istiyordum ama onun yerine sakince, “Geceleri size şarkı söylüyor mu?” diye sordum.

“Korkarım melekler bana şarkı söylemiyorlar,” dedi.

“Evet, bana da,” demem nedense bana dönüp gülümsemesine sebep oldu.

Yeniden arkasını dönünce sola doğru sessizce odada ilerledim. Elimde değildi. O meleğin kulağına dileğimi derhal söylemeliydim.

Guillermo kolunu salladı. “Evet, evet, herkes yapıyor bunu. Bir de işe yarasa...”

Şüphecilğini yok sayarak meleğin denizkabuğu şeklindeki mükemmel kulağına dileğimi söyledim –*Tüm atlara oynamak en iyisi, canım*– ve dileğimi bitirdikten sonra meleğin arkasındaki duvarın resimlerle kaplı olduğunu fark ettim. Çoğu vücut resmiydi; âşıklar, yüzü olmayan, birbirine sarılan erkek ve kadınlar ya da daha doğrusu birbirlerinin kollarında patlayan erkek ve kadınlar. Çalışmalar olduklarını tahmin ettim. Diğer odadaki devler için miydi? Posta odasına tekrar göz gezdirirken duvarların benzer şekilde kaplı olduğunu gördüm. Mağara sanatlarının arasındaki tek boşluk çerçevesiz büyük bir tablonun asılı olduğu yerd. Etraflarındaki tüm dünya renk hortumuna dönüşürken denizin tepesindeki uçurumun kenarında öpüşen bir kadınla erkeğin resmiydi. Renkler, Kandinsky’nin ya da annemin favorisi olan Franz Marc’ın tablolarındaki gibi cesur ve parlaktı.

Resim de yaptığını bilmiyordum.

Tuvalin yanına gittim. Ya da belki tam tersi oldu. Bazı tablolar duvarda kalırlar; bu ise öyle değildi. İki boyutundan da renk fışkırıyordu. Tam ortasında durdum. Boykotta olmayan bir kızın İngiliz çocuğun nerede olduğunu merak etmesine sebep olacak öpücüğün tam ortasında...

“Kâğıttan tasarruf etmiş oluyorum,” dedi Guillermo Garcia. Elimi tablonun yanındaki duvar resimlerinden birinin üzerinde gezdirdiğimin farkında değildim. Guillermo geniş, endüstriyel lavaboya yaslanmış beni izliyordu. “Ağaçları çok seviyorum.”

Etrafımdaki çıplak bedenlerden, aşktan ve şehvetten kendimi kaybetmiş halde dalgınca, “Ağaçlar güzel,” dedim. “Ama onlar kardeşimin, benim değil,” diye ekledim düşünmeden. Alyansı var mı diye eline baktım. Yoktu. Burada uzun zamandır bir kadın olmadığını hissettim. Peki ya bu dev çiftler? Dün gece yaptığı, erkek vücudundan ayrılan kadın? Öpücük tablosu? Tüm bu şehvetli mağara resimleri? Sarhoş Igor? Şahit olduğum o ağlama? Sandy ona bir şey olduğunu söylemişti; ne olmuştu? Ne olmuştu? Burada bir şeylerin korkunç şekilde ters gittiği hissi vardı.

Guillermo’nun alnındaki kil, şaşkınlık ifadesiyle kırıştı. Ağaçlarla ilgili söylediğim şeyin farkına vardım. “Ah, küçükken kardeşimle dünyayı bölüşmüştük,” dedim. “Yaptığı muhteşem bir kübist tabloyu bana vermesi için ona ağaçları, güneşi ve birkaç şeyi daha verdim.”

O portrenin kalıntıları hâlâ yatağımın altında, naylon bir poşetin içindeydi. O gece Brian’ın son gün partisinden eve döndüğümde Noah resmi paramparça edip yatağımın üstüne atmıştı. *Bu doğru, ben artık aşk hikâyesi hak etmiyorum,* diye düşünmüştüm. *Artık değil.* Aşk hikâyeleri benim kardeşime yaptığımı yapabilen, kalbi taşlaşmış kızlar için yazılmıyordu.

Yine de o çocuğun her bir parçasını toplamıştım. Defalarca parçaları birleştirmeye çalışmıştım ama imkânsızdı. Artık nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyordum ama onu Noah’nın çizim defterinde ilk gördüğüm zaman verdiğim tepkiyi asla unutmayacaktım. Ona sahip olmak *zorundaydım*. Gerçek güneşten bile vazgeçerdim, bu yüzden ona hayali güneşi vermek hiçbir şeydi.

“Anlıyorum,” dedi Guillermo Garcia. “Peki görüşmeler ne kadar sürdü? Dünyayı bölüşmek için?”

“Sürekliydi.”

Yine aynı savaş duruşuna geçerek kollarını önünde birleştirdi. Bu pozdan hoşlanıyor gibi görünüyordu. “Oldukça zorlusunuz, sen de kardeşin de. Tanrılar gibi,” dedi. “Ama dürüst olmam gerekirse iyi bir takas yaptığını düşünmüyorum.” Başını iki yana salladı. “Üzgün olduğunu söyledin, belki de sebebi budur. Güneş yok. Ağaçlar yok.”

“Yıldızları ve okyanusları da kaybettim,” dedim.

“Bu korkunç,” diye karşılık verirken kille kaplı suratındaki gözleri büyüdü. “Berbat bir arabulucusun. Bir dahaki sefere avukata ihtiyacın var.” Ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyordum.

Gülümsedim. “Çiçekler bende kaldı.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi.

Tuhaf bir şeyler dönüyordu, o kadar tuhaftı ki inanamıyordum. Onca yerin içinde burada, onun yanında kendimi huzurlu hissediyordum.

Hay aksi, bunu düşünürken kediye fark ettim; *kara* kediye. Guillermo eğilip simsiyah uğursuzluk yumağını kucağına aldı. Boynuna sokulup ona İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Bir keresinde çoğu seri katilin hayvansever olduklarını okumuştum.

“Bu Frida Kahlo.” Bana döndü. “Kahlo’yu biliyor musun?”

“Tabii ki.” Annemin o ve Diego Rivera’yla ilgili kitabının adı *Yöntemleri Saymak*’tı. Her sayfasını okumuştum.

“Mükemmel bir sanatçı... çok çekmiş.” Kediye yüz hizasında kaldırıp ona, “Tıpkı senin gibi,” dedi ve kediye yere bıraktı. Kedi hemen onun dibine girip yıllardır hayatlarımıza doldurduğu uğursuzluktan habersizce bacaklarına sürtündü.

“Toksoplazma ve kampilobakter enfeksiyonunun kedi dışkı-sındaki maddelerden insanlara bulaştığını biliyor musunuz?” diye sordum ona.

Kaşlarını çatınca alnındaki kil çatladı. “Hayır, bilmiyordum. Ve bilmek de istemiyorum.” Elleriyle demliği havada döndürdü. “Zihnimden sildim bile. Gitti. Puf. Sen de silmelisin. Uçan tuğlalar ve şimdi de bu. Daha önce hiç duymamıştım bile.”

“Kör olabilirsiniz ya da daha da kötüsü. Bunlar olabilen şeyler. Evcil hayvanların ne kadar tehlikeli oldukları hakkında insanların hiçbir fikirleri yok.”

“Böyle mi düşünüyorsun? Küçük bir kedinin tehlikeli olduğunu mu?”

“Kesinlikle. Özellikle de *kara kedinin* ama bu tamamen başka bir olay.”

“Peki,” dedi. “Sen böyle düşünüyorsun. Benim ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence sen delisin.” Başını arkaya atıp kahkaha atınca tüm dünya ısındı. “Tam *loca*.” Önlüğünü çıkarıp askıya asarken İspanyolca konuşmaya başladı, Clark Gable bilir neler söylüyordu. İçinde normal insanların giydiği türden kot ve siyah tişört vardı. Önlüğünün ön cebinden bir not defteri çıkarıp kotunun cebine soktu. Bunun fikirlerini yazdığı defter olup olmadığını merak ettim. KSO’da bize yanımızda sürekli olarak fikirlerimizi yazabileceğimiz bir defter taşımamız söyleniyordu. Benimki boştu. İki musluğu da açıp önce bir kolunu, ardından diğerini altında tutarak endüstriyel sabunla ovdu. Üzerinden oluk oluk kahverengi su akıyordu. Sonra başını musluğun altına götürdü. Bu biraz zaman alacaktı.

Hâlâ Guillermo’nun bacaklarının dibinde dolanan uğursuz Frida’yla arkadaş olmak için eğildim. Ne demişler, düşmanınızı yakınınızda tutun. Frida, toksoplazma ve beni birçok sebepten dolayı korkutması gereken bu adamla aynı ortamda olmama rağmen kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar rahat hissediyor olmam

çok tuhaftı. Parmaklarımı yere sürterek kedinin dikkatini çekmeye çalıştım. “Frida,” dedim sessizce.

Annemin Kahlo ve Rivera hakkındaki kitabının adı, *Yöntemleri Saymak*, en sevdiği Elizabeth Barrett Browning şiirinden bir alıntıydı. Bir keresinde ormanda sadece ikimiz —bu nadiren olurdu— yürürken, “Ezbere biliyor musun?” diye sormuştum ona.

“Elbette biliyorum,” demişti. Neşeyle sekerek beni kendine yaklaştırmış, böylece her hücrem mutluluk içinde zıplamıştı. “Nasıl severim seni?” demişti. Büyük, koyu renk gözleri bana bakarken parıldıyor; saçlarımız başlarımızın etrafında esiyor, birlikte rüzgâra karışıyor. Romantik bir şiir olduğunu biliyordum ama o gün ikimizle ilgiliymiş gibi hissettirmişti, özel anne-kız şiirimizmiş gibi. “İzin ver sayayım yöntemlerini,” diye şakıdı... bir dakika, *şakıyordu!* “Severim seni ruhumun ulaşabildiği derinlikler ve genişlikler ve yükseklikler kadar...”

Oydu, buradaydı, şimdi... boğuk, çatallı sesiyle bana şiiri okuyordu.

“Severim seni bütün ömrümün gözyaşlarıyla, nefesleriyle, gülüşleriyle ve Tanrı seçerse, seveceğim seni öldükten sonra bile.”

“Anne?” diye fısıldadım. “Seni duyuyorum.”

Her gece uyumadan önce bu şiiri sesli okur, bunu dilerdim.

“İyi misin?” Guillermo Garcia’nın kilsiz suratına baktım. Sanki okyanustan yeni çıkmış gibi siyah saçları geriye yapışmış, uçlarından sular damlıyordu ve omuzlarına bir havlu atmıştı.

“İyiyim,” dedim ama hiç değildim. Annemin hayaleti benimle konuşmuştu. Bana şiiri okumuştı. Beni sevdiğini söylemişti. Hâlâ.

Ayağa kalktım. Kim bilir nasıl görünüyordum. Yere çömelmişim, kedi ortada yoktu, kendimi tamamen kaybetmiş halde ölü anneme fısıldıyordum.

Guillermo'nun yüzü şimdi internette gördüğüm fotoğraflarına benziyordu. Yüz hatları tek tek ele alındığında çarpıcı olabilirdi ama hepsi bir aradayken sert bir çatışmayı, alan kazanabilmek için çıkan gümbürtüyü andırıyordu. Burnunun karşısında ağzı, ağzının karşısında ışıldayan gözleri... Grotesk mi yoksa muhteşem mi karar veremiyordum.

O da beni inceliyordu.

"Kemiklerin," kendi yanağına dokundu, "çok hassas. Kuş kemikleri gibi." Gözlerini aşağı kaydırdı, göğüslerimi geçti ve ortalarımdaya durduğunda yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Soğanın ya da şans için yanıma aldığım başka bir şeyin görüldüğünü düşünerek aşağı baktım ama hayır. Fermuarını kapamadığım sweatshirt'ümün içindeki tişörtüm yukarı çıkmıştı ve Guillermo da açıkta kalan dövme bakıyordu. Bana doğru bir adım attı ve hiçbir şey söylemeden dövmenin tamamını görebilmek için tişörtümü yukarı kaldırdı. Ah, Tanrım. Ahtanrımtanrımtanrım. Eliyle tişörtü kaldırıyor. Parmak uçlarının sıcaklığını karnımda hissedebiliyordum. Kalp atışlarım hızlandı. Bu uygunsuz bir durumdu, değil mi? Sonuçta adam yaşıyordu. Baba yaşındaydı. Tabii kesinlikle baba gibi görünmüyordu.

Sonra karnım sanki hazır tuval gibi ilgi çekiciymiş gibi baktığını gördüm. Dövmemden büyülenmişti, benden değil. Rahatlamış mıydım yoksa hakarete uğramış gibi mi hissediyordum emin değildim.

Gözlerime bakarak başını onaylarcasına salladı. "Karnında Raphael," dedi. "Çok güzel." Gülümsememe engel olamadım. O da öyle. Annem ölmeden bir hafta önce, biriktirdiğim tüm paramı buna harcamıştım. Zephyr reşit olmayan çocuklara dövme yapan birini tanıyordu. Raphael'in melek çocuklarını seçmemin sebebi bana NoahveJude'u hatırlatmasıydı. Ayrıca uçabiliyorlardı. Şimdi düşününce bunu aslında daha çok annemi sinirlendirmek için yaptır-

mıştım ama ona gösterme fırsatım olmamıştı... Biriyle kavgalıyken nasıl ölebilirlerdi? Siz tam da ondan nefret etmekle meşgulken? Aranızdaki hiçbir şey çözüme kavuşmamışken?

*Aile bireyleriyle barışmak için yağmur yağarken bir kâseyi
dışarıya bırakın ve tamamen dolmasını bekleyin, sonra
güneş yeniden açtığı anda yağmur suyunu için
(Annem ölmeden aylar önce anne-kız ilişkimizi
geliştirebilir miyiz diye şehre gitmiştik. Öğle yemeği
sırasında bana zihninde sürekli onu terk eden annesini
arıyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Ona, evet, ben de
demek istemiştım.)*

Guillermo kendisini takip etmemi işaret etti ve büyük atölyenin girişinde durdu. Evin diğer yerlerinin aksine burası güneş alıyordu ve oldukça temizdi. Elini devlerin olduğu odaya doğru kaldırdı. “Kayalarım... Gerçi sanırım sen onlarla çoktan tanıştın.”

Sanırım tanışmıştım ama bu şekilde, onlar devler gibi üzerimize çökmüşken değil.

“Kendimi çok küçük hissediyorum,” dedim.

“Ben de,” dedi. “Karınca gibi.”

“Ama sen onların yaratıcısıydın.”

“Olabilir,” dedi. “Bilmiyorum. Kim bilir...” Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve orkestrayı yönetircesine ellerini sallayarak üzerinde çaydanlık duran ısıtıcının olduğu tezgâha doğru yürüdü.

“Hey, belki sende Alice Harikalar Diyarı’nda Sendromu vardır!” diye seslendim arkasından. Bu fikrin etkisi altına girdim. Guillermo bana döndü. “İnanılmaz havalı bir nörolojik durum. Beyin her şeyin boyutunu farklı algılıyor. Bu sendroma yakalanan kişiler genellikle

her şeyi minnacık görürler: kibrit kutusundan arabalara binen minyatür insanlar falan. Ama bu şekilde de olabiliyor.” Teşhisimin kanıtı olarak ellerimle odayı gösterdim.

Görünüşe bakılırsa Alice Harikalar Diyarı’nda Sendromu olduğunu düşünmüyordu. Bunu, dolap kapaklarını çarparken tekrar başlayan İspanyolca *loca* nutkundan anladım. O kahve yapıp bu kez keyifle olduğunu sandığım konuşmasını sürdürürken –onu eğlendiriyor olmam mümkündü– ben de yakınımdaki âşıkaların etrafında dolaşıp parmaklarımı kumlu, pürüzlü tenlerinde gezdirdim, ardından aralarına geçip aşk acısı çeken vücutlarına tırmanmak isteyerek ellerimi uzattım.

Belki de Guillermo’nun başka bir sendromu vardı. Eğer burada tekrarlanan öge belirti olarak sayılırsa, aşk hastalığına yakalanmış gibi görünüyordu.

Onun yanına, tezgâha gittiğimde yeni teşhisimi kendime sakladım. Kupaların üzerine yerleştirdiği iki kupaya su koyarken kendi kendine İspanyolca şarkı söylemeye başladı. Beni ele geçiren yabancı hissin ne olduğunu anlamaya başladım: esenlik. Rahatlık, yerini güçlü bir esenlik hissine bırakmıştı. Şarkı söylemesine falan bakılırsa, belki o da böyle hissediyordu.

Belki evine taşınabilirdim... Sadece dikiş makinemi getirirdim. Sadece İngiliz çocuktan kurtulmam gerekiyordu. Belki de o Guillermo’nun oğluydu... yakın zamana kadar haberinin olmadığı, İngiltere’de doğup büyüyen bir aşk çocuğu... Evet!

Ve... limon bulmak için etrafıma bakındım.

“Söz verdiğim gibi, tanrıların içeceği,” diyerek dumanları tüten kupaları masaya koydu. Masanın yanındaki kırmızı koltuğa oturdum. “Pekâlâ, şimdi konuşalım, olur mu?” Maymun adam kokusuyla birlikte yanıma oturdu. Ama umurumda bile değildi. Birkaç yıl

içinde –şey, belki beş milyar yıl, ama yine de bilemezsiniz– Güneş sönüp Dünya’daki yaşamı sonlandıracak olsa bile, tahmin edin ne düşünüyordum? Umurumda değildi. Esenlik, mükemmel bir şeydi.

Masadaki bir kutu şekeri alıp kupasına bir ton dökerken aynı miktarda da masanın üzerine döktü.

“Şanslısın,” dedim.

“Neden?”

“Şeker döküyorsun. Tuz dökmek uğursuzluktur ama şeker...”

“Bunu daha önce duymuştum.” Gülümseyip elinin tersiyle kutuyu iterek düşürünce şeker yere döküldü. “İşte.”

Mutluluk dalgası hissettim. “Bilerek yaparsan sayılır mı, emin değilim.”

“Tabii ki sayılır,” dedi ve masada başka bir not defterinin yanında duran buruşmuş kutudan bir sigara çıkardı. Eğilip sigarayı yaktı ve derin derin içine çekti. Duman, aramızda kıvrılarak yükseldi. Yine beni inceliyordu. “Dışarıda söylediğin şeyi duyduğumu bilmeni istiyorum.” Bir elini göğsüne koydu. “Bana karşı dürüsttün, bu yüzden ben de sana karşı dürüst olacağım.” Gözlerime bakıyordu. Baş döndürücüydü. “Geçen gün geldiğinde iyi durumda değildim. Bazen iyi olmuyorum... Sana gitmeni söylediğimi biliyorum ama başka ne dedim, bilmiyorum. O haftayı... pek hatırlamıyorum.” Sigarasını salladı. “Ama sana şunu söyleyeyim; artık ders vermemin bir sebebi var. İhtiyacın olan şey bende değil. Değil işte.” Sigarasından bir firt çekip nefes verirken uzun, gri bir duman üfledi. Sonra devleri işaret etti. “Ben de onlar gibiyim. Her gün kendi kendime bunun gerçekleştiğini düşünüyorum, sonunda oyduğum kayalardan oldum.”

“Ben de,” deyiverdim aniden. “Ben de taştan yapılmayım. Daha geçen gün tam da bunu düşündüm. Sanırım bütün ailem öyle. FOP denen bir hastalık var...”

“Hayır, hayır, hayır, sen taştan değilsin,” diyerek sözümü kesti. “FOP denen hastalığın yok. Ya da başka bir adı olan başka bir hastalığın...” Nasırlı parmaklarıyla yavaşça yanağıma dokundu ve parmakları orada kaldı. “Güven bana,” dedi. “Bunu bilen biri varsa, o da benim.”

Bakışları uysallaştı. Gözlerinde yüzüyordum.

İçim aniden sessizleşti.

Başımı onaylarcasına salladım, Guillermo gülümseyip elini çekti. Neler olduğunu anlayamayarak elimi elinin az önce durduğu yere koydum. Tek istediğim elinin yeniden yüzümde olmasıydı. Tek istediğim yanağıma öyle dokunması ve sonunda gerçekten iyi olana dek bana iyi olduğumu tekrar tekrar söylemesiydi.

Sigarasını söndürdü. “Bense, başka bir hikâyeyim. Yıllardır ders vermiyorum. Vermeyeceğim. Muhtemelen bir daha asla. Bu yüzden...”

Ah. Kollarımı kendime doladım. Çok yanlış anlamıştım. Beni kahve içmeye davet ettiğinde evet dediğini sanmıştım. Bana yardım edeceğini düşünmüştüm. Ciğerlerim kapanıyormuş gibi hissettim.

“Artık sadece çalışmak istiyorum.” Yüzü gölgelendi. “Elimde kalan tek şey bu. Yapabildiğim tek şey...” Cümlesini bitirmedi, dalgın dalgın devlere baktı. “Düşünmek ve ilgilenmek istediğim tek şey bunlar, anlıyor musun? Bu kadar.” Ses tonu ciddi ve sert bir hal aldı.

Ellerime bakarken içimde siyah, kalın ve çaresiz hayal kırıklığı birikiyordu.

“Ee,” diye devam etti. “Sanırım KSO’da okuyorsun çünkü Sandy’den bahsettin, değil mi?” Başımı onaylarcasına salladım. “Orada biri daha yok muydu? Ivan bir şey, o bölümde, eserini yapmanda sana o yardım edebilir?”

“O İtalya’da,” derken sesim çatladı. Olamaz. Bu nasıl olabildi? Hem de şimdi. İki senedir ilk defa yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Onları çabucak sildim. Tekrar tekrar. “Anlıyorum,” diyerek ayağa kalktım. “Gerçekten. Sorun değil. Aptalca bir fikirdi. Kahve için teşekkürler.” Oradan gitmem gerekiyordu. Ağlamayı kesmem gerekiyordu. İçimde öylesine büyük, öylesine güçlü bir hıçkırık geliyordu ki tüm kuş kemiklerimi kıracaktı. Judetufanı’ydı. Kollarımı sıkıca kaburgalarıma sarıp titreyen bacaklarımı güneşte parlayan stüdyodan posta odasına ve oradan da ani tezatlıkla kör olmuş halde karanlık, rutubetli koridora doğru hareket ettirirken bariton sesi beni durdurdu.

“Bu heykelin bu kadar mı yapılması gerekiyor? Böyle ağladığına göre.”

“Evet,” diye soludum, ardından daha sakince, “Evet,” dedim. Fikrini mi değiştiriyordu? Hıçkırığımı geri çekilmeye başladı.

Guillermo çenesini sıvazlıyordu. İfadesi yumuşadı. “Bu heykeli yapman o kadar gerekli ki hastalık taşıyan bir kediyle aynı alanda bulunarak hayatını riske mi atacaksın?”

“Evet. Kesinlikle evet. Lütfen.”

“Kilin sıcak, nemli nefesini taşın soğuk, affetmez sonsuzluğuna bırakmak istediğinden emin misin?”

“Eminim.” Bu da ne demekse.

“Yarın akşamüzeri gel. Çalışmalarını ve çizim defterini de getir. Ve kardeşine de sana güneşi, ağaçları, yıldızları, hepsini artık geri vermesini söyle. Sanırım onlara ihtiyacın var.”

“Yani evet mi diyorsunuz?”

“Evet. Neden bilmiyorum ama evet.”

Üzerine atlayıp ona sarılmak üzereydim.

“Ah, hayır.” Bana parmağını salladı. “O kadar mutlu görünme. Sana şimdiden söyleyeyim. Bütün öğrencilerim benden nefret eder.”

Guillermo’nun ön kapısını kapatırken içeride bana ne olduğundan emin değildim. Film izliyormuşum ya da rüyadan yeni uyanmışım gibi kendimi sersemlemiş hissediyordum. Dileğimi yerine getiren içerideki taş meleğe tekrar tekrar teşekkür ettim. Sorun şu ki çalışmalarım kırık kâse ve kütlelerden oluşuyordu. Diğer bir sorunsa, çizim defteri götürmemi istemişti ama ben çizim yapamıyordum. Geçen sene çizim dersinden C almıştım. Çizmek, Noah’nın işiydi.

Önemli değildi. Evet demişti.

Etrafıma baktım; üniversite öğrencilerinin yaşadığı bakımsız Viktorya dönemi evlerinin, antrepoların, birkaç işyerinin ve *kilisenin* bulunduğu geniş, iki tarafı da ağaçlı Day Sokağı’nı inceledim. Bu kış gördüğümüz ilk karın kemiklerime işlemesine izin veriyordum ki tiz bir motosiklet sesi duydum. Kendini Indy 500’da zanneden, adrenalinden mutlu olmuş sürücünün oldukça yanlışı bir açıyla dönerken motoru sokağa sürtmesini. Tanrım, *alınma ama*, ne kadar aptal ve düşüncesiz bir geri zekâlıydı.

Evel Knievel bir kez daha sürttü ama bu kez beş metre önümde durdu ve kaskını çıkardı.

Ah.

Tabii ya.

Hem de güneş gözlüğüyle. Biri yaralı tahliye ekiplerini arasın.

“Vay, merhaba,” dedi. “Melek geri dönmüş.”

Konuşmuyor, şakıyordu. Kuşlar gibi, kelimeleri havayla konuşuyordu. Ayrıca İngilizler kulağa neden hepimizden daha akıllı-larmış gibi geliyordu? Sanki basit bir karşılama için Nobel'e aday gösterilmelilermiş gibi?

Sweatshirt'ümün fermuarını boynuma kadar çektim.

Ama erkek engelleyicisini nedense açamıyordum.

Hâlâ düşüncesiz bir geri zekâlıydı ama lanet olsun, bu güneşli kış gününde o motosikletin üzerinde otururken iyi görünüyordu. Onun gibi erkeklerin motosiklete binmelerine izin verilmemeliydi. Zıplama sıırığı ya da daha da iyisi zıpzıpla ortalıkta zıplamalılardı. Ayrıca seksi erkeklerin İngiliz aksanı olmasına ve motosiklete binmelerine izin verilmemeliydi.

Deri mont ya da havalı güneş gözlüğü takmamaları gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Seksi erkekler tulum pijama giymeye zorlanmalıydı.

Evet, evet, boykot, boykot.

Yine de benim dilsiz olduğumu sanmasın diye bu sefer bir şeyler söylemek istiyordum.

"Vay, merhaba," diyerek *İngiliz aksanına kadar* taklit ettim. Ah, hayır. Yüzümün kızardığını hissettim. Hemen aksansız bir şekilde, "İyi dönüştü," diye ekledim.

"Ah, evet," dedi inerken. "Dürtü kontrolünde sorun yaşıyorum. Yani genelde öyle deniyor."

Harika. Derin uğursuzluk ve dürtü kontrolü sorunları. Guillermo gibi kollarımı önümde birleştirdim. "Ön lopun gelişmemiş olabilir. İrade ön lopla ilgilidir."

Bu onu kahkahalara boğdu. Yüzü aynı anda her bir yöne dağıldı. "Pekâlâ, tıbbi bakış açın için teşekkürler. Çok memnun oldum."

Onu güldürmek hoşuma gitti. Hoş, rahat, arkadaşça, şirin bir kalıkhaydı; fark ettiğimden değil tabii. Açıkçası *bende de* dürtü kontrolü sorunu olduğuna inanıyordum, yani eskiden. Artık her şey kontrolümdeydi. “Peki ne tür dürtülerini kontrol edemiyorsun?”

“Korkarım hiçbirini,” dedi. “Sorun da bu.”

Bu gerçekten de sorundu. İşkence yapmak için özel olarak geliştirilmişti. Bahse girerim en az on sekiz yaşındaydı; partilerde duvara yaslanıp tek başına duruyor, shot’ları devirirken kıpkırmızı mini elbiseli, uzun bacaklı kızlar yanına geliyordu. Tamam son dönemde çok partiye katıldığım söylenemezdi ama bir sürü film izlemiştim ve o, o çocuktı: yasaları hiçe sayan; yalnız; karşısındakini altüst eden kalbe sahip; kasabalardan, kızlardan, kendi yanlış anlaşılmış hayatından kaçan erkekti. Gerçek bir kötü çocuktı; sanat okulumdaki dövme, pirsingli, vakıf fonu olan ve Fransa’dan getirttikleri sigaraları içen sahte kötü çocuklar gibi değildi.

Bahse girerim hapisten yeni çıkmıştı.

Bu “durumunu” tıbbi araştırma çatısı altında izlemeye karar verdim, yoksa ondan büyülediğimden ya da flört ettiğimden falan değil. “Yani şöyle: Eğer Düşme’yle aynı odada olsaydın, bilirsin, *dünyanın sonunu getirecek nükleer bomba düşmesiyle*, sadece sen ve o, insan ve düşme, basar mıydın?”

Tekrar o müthiş rahat kahkahasını attı. “*Bum*,” dedi elleriyle patlamayı taklit ederek.

Bum, doğruydu.

Kaskını motorun arkasına takıp kilitlemesini, sonra da gidondan fotoğraf makinesi çantasını çıkarmasını izledim. Fotoğraf makinesi. Ona karşı ani, Pavlovcu tepki veriyordum. Kilisede otururken ve o bana fotoğraf makinesinden bakarken nasıl hissettiğimi hatırladım.

Bakışlarımı yere indirip soluk tenimin bu kadar kolayca kızarmasını diledim.

“Ee, Rock Yıldızı’yla ne işin var?” diye sordu. “Dur, tahmin edeyim. Enstitüde sanat bölümündeki diğer tüm kız öğrenciler gibi sen de sana ders vermesini istiyorsun.”

Pekâlâ, bu art niyetliydi. Ayrıca benim şehirdeki enstitüye gittiğimi mi sanıyordu? Üniversiteli olduğumu?

İmasından hoşlanmayarak, “Bana ders vermeyi *kabul etti*,” diye karşılık verdim zafer kazanmış bir edayla. Kız ya da erkek fark etmez, hiçbir sanat öğrencisinin ölmüş annesiyle arasını düzeltmek için onun yardımına benim kadar ihtiyacı olamazdı. Bu oldukça ender bir durumdu.

“Öyle mi?” Buna fazlasıyla memnun olmuş görünüyordu. “Bravo.” Yine bakışları üzerimdeydi ve kilisedeki gibi baş dönmesi hissini yaşıyordum. “İnanamıyorum. Gerçekten bravo. Öğrenci kabul etmeyeli çok, çok uzun zaman oldu.” Bu gerilmeme sebep oldu. Tıpkı kendi varlığının da beni gerdiği gibi. Bum, bam, bitti. Gitme vaktiydi. Bu da bacakları hareket ettirmeyi gerektiriyordu. *Bacaklarını hareket ettir, Jude.*

“Şanslıyım,” dedim yanından geçerken kendi ayaklarıma dolanmamaya çalışarak. Ellerim sweatshirt’ümün ceplerindeydi, biriyle soğanı diğeriyle de koruyucu bitkileri tutuyordum. “O şeyi zıpızıpla değiştirmelisin. Çok daha güvenli.” Kızlar için diye eklemedim.

“Zıpızp ne?” diye sordu. O aksanıyla *zıpızp* kelimesinin ağzından inanılmaz tatlı çıktığını fark etmedim.

Arkamı dönmeden, “Üzerinde zıpladığın büyük, yuvarlak, plastik hayvan. Kulaklarına tutunuyorsun.”

“Ah, tamam ya, Uzay Sekseği.” Güldü. “Biz İngiltere’de öyle diyoruz. Bende yeşil bir tane vardı,” diye bağırdı arkamdan.

“Dinozordu. Adını Godzilla koymuştum. Oldukça orijinal bir düşünürdüm.” Benimki de mor bir attı, ona Tay adını vermiştim. Ben de orijinal bir düşünürdüm. “Şey, seni tekrar görmek güzeldi, artık her kimsen. Fotoğrafların inanılmaz. Birkaç kez seni bulmak için kiliseye gittim. Belki onları görmek istersin diye düşünüyordum.”

Beni mi aramıştı?

Arkama dönmedim; yanaklarım kıpkırmızıydı. *Birkaç kez mi?* Sakin ol. Soğukkanlı davran. Sırtım hâlâ ona dönük bir biçimde nefes alıp tıpkı o gün onun kilisede yaptığı şekilde elimi kaldırıp salladım. Yine güldü. Ah, Clark Gable. Sonra, “Hey, bekle biraz,” dediğini duydum.

Duymazdan gelmeyi düşündüm ama dürtüme hâkim olamıyordum (gördünüz mü?), bu yüzden ona döndüm.

“Fazladan bir tane olduğunu fark ettim,” dedi ve deri montunun cebinden portakal çıkarıp bana fırlattı.

Şaka yapıyor olmalıydı. Bu gerçekten oluyor muydu? *Portakal!* Anti-limon:

*Eğer bir erkek bir kıza portakal verirse, kızın ona olan aşkı
katlanır*

Portakalı yakaladım.

“Ah, hayır,” diyerek ona geri attım.

“Garip bir cevap,” derken portakalı yakaladı. “Gerçekten garip. Sanırım tekrar deneyeceğim. Portakal ister misin? Bende fazladan bir tane var.”

“Aslında ben *sana* portakal vermek isterim.”

Bir kaşını kaldırdı. “Şey, evet, güzel olurdu ama bu senin portakalın olmadığı için veremezsin.” Gülümseyerek portakalı kaldırdı. “Bu *benim* portakalım.”

Lost Cove’da rahatsız etmek yerine eğlendirdiğim sadece iki kişiyi bulmuş olabilir miydim?

“Şuna ne dersin, portakalı bana ver, ben de sana geri vereyim. Öyle olur mu?” dedim.

Ve evet, flört ediyordum ama mecburdum. Ayrıca vay canına, bu, bisiklete binmek gibi bir şeydi.

“Peki öyleyse.” Bana doğru yürüdü, yaklaştı, o kadar yaklaştı ki istesem parmaklarımı yaralarının üzerinde gezdirebilirdim. Aceleyle dikilmiş dikişlere benziyorlardı. Kahverengi gözünde bir tutam yeşil, yeşil gözünde de bir tutam kahverengi olduğunu fark ettim. Cezanne tabloları gibi. Empresyonist gözler. Kirpikleriyse kömür karasıydı, muhteşem. O kadar yakınımdaydı ki parmaklarımı parlak, dalgalı kahverengi saçında, şakaklarına yayılmış belli belirsiz çizgilerin ve altlarındaki koyu renk, endişeli gölgelerin üzerinde gezdirebilirdim. Pürüzsüz kırmızı dudaklarında. Diğer erkeklerin dudaklarının bu kadar kırmızı olduğunu sanmıyordum. Yüzlerinin de bu kadar renkli, canlı, dengesiz olmadığını, karanlık ve öngörülemeyen bir müzikle dolu olmadığını biliyordum.

FARK ETTİĞİMDEN DEĞİL TABİİ.

O da benim yüzümü benim onu incelediğim gibi, aynı yoğunlukla inceliyordu. Ben onundum. Bir odanın içinde birbirimize bakan iki tabloyduk. Daha önce gördüğüm bir tablo olduğundan emindim. Ama nerede ve ne zaman? Bu çocukla tanışmış olsaydım hatırlardım. Belki de bir oyuncuya benziyordu. Ya da müzisyene. Kesinlikle seksi müzisyen saçı vardı. Bas gitarcı saçı.

Bu arada nefes almak fazla abartılan bir şey. Beyin altı dakika boyunca oksijensiz kalabilir. “Peki, o zaman. Madem öyle,” dediğinde üç dakikadır nefes almıyordum mesela. “Portakal ister misin, her kimsen?”

“Evet, teşekkür ederim,” diye karşılık verip portakalı aldım. “Şimdi de ben sana bir portakal vermek istiyorum, her kimsen.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi ellerini ceplerine sokarak. “Bende bir tane daha var.” Suratında gülümseme oluşurken cehennem serbest kaldı ve bir anda yoldaydı, basamakları çıktı ve stüdyoya girdi.

O kadar hızlı değil, dostum.

Motosikletinin yanına gidip portakalı kaskının içine koydum.

Sonra şarkı söylemeye başlamamak için kendimi tuttum; beni bulmak için kiliseye gitmişti! Hem de birkaç defa! Muhtemelen o gün bana, “Sen osun,” derken ne demek istediğini açıklamak içindi. Eve giderken kendime kızıyordum çünkü o kadar telaş yapmışım ki Rock Yıldızı’yla ne tür bir ilişkisi olduğunu sormak aklıma bile gelmemişti. Ya da adını. Ya da kaç yaşında olduğunu. Ya da en sevdiği fotoğrafçının kim olduğunu. Ya da...

Kendine.

Gel.

Durdum. Hatırlıyordum. Öylesine boykotta değildim. Bu bir gereklilikti. Bunu unutamazdım. Özellikle de bugün, kazanın yıldönümünde.

Ya da herhangi bir gün.

Kötü talih kim olduğunuzu biliyorsa başka biri olun

Yapmam gereken şey o heykeli yapıp annemle aramı düzeltmekti.
Yapmam gereken şey ellerimle dilemekti.

Kesinlikle yapmam gereken şey sabaha kadar Lost Cove'daki bütün limonları yemekti.

Ertesi akşamüzeri Guillermo Garcia'nın pis, küflü koridorunda koşturuyordum çünkü kapıyı çaldığımda kimse gelmemişti. Ter içindeydim, gergindim ve son on altı yılımı gözden geçiriyordum. Kolumun altında kırık kütleler ve kâselerden oluşan KSO dosyamı taşıyordum. Dosyam olmasının tek sebebiyse yaptığımız her parçanın ilerleme sürecini fotoğraflamak zorunda olmamızdı. Benim sürecim çılgıncaydı, kesinlikle yetenek ilanı değildi, daha çok deprem sonrası bir seramik mağazasını andırıyordu.

Posta odasına girmeden hemen önce İngiliz aksanını duydum ve tüm vurmali çalgılar göğsümde harekete geçti. Duvara yaslanıp gümbürtüyü durdurmaya çalıştım. Onun burada olmamasını ummuştum. Ve burada olmasını ummuştum. Ve burada olmasını ummayı kesmeyi ummuştum. Yine de hazırlıklıydım.

*Yanmış mum ipi taşımak aşk hissi ortaya çıktığı takdirde
onu söndürür
(Sol ön cepte.)*

*İstenmeyen ilgiyi saptırmak için bir aynayı sirkeye batırın
(Arka cepte.)*

*Kalbin yönelimlerini değiştirmek için başınıza arı kovarı
takın
(O kadar da çaresiz değildim. Henüz.)*

Ama belki de buna hazırlıklı değildim: sevişme sesleri. Kesinlikle sevişme sesleriydi. İnlemeler, homurtular, müstehcen mırıldanmalar... Bu yüzden mi kimse kapıyı açmamıştı? İngiliz aksanını duydum: "Tanrım, çok iyi. Tanrım, *şooooook* iyi. Tüm ilaçlardan, hepsinden daha iyi. *Her şeyden* daha iyi." Bunu takiben uzun bir inleme geldi.

Ardından Guillermo'dan çıktığını tahmin ettiğim daha kalın bir inleme duydum. Çünkü sevgililerdi! Tabii ya. Ne kadar da aptaldım. İngiliz çocuk, Guillermo'nun erkek arkadaşıydı, kayıp çocuğu değil. Gerçi kilisede fotoğraflarımı çekerken ve dün stüdyonun dışında benimle konuşurken kesinlikle heteroseksüel görünüyordu. Çok kibardı. Yanlış mı anlamıştım acaba? Ya da belki de biseksüeldi. Peki ya Guillermo'nun aşırı heteroseksüel eserleri?

Ayrıca yargılamak istemem ama çıtır sevgili mi yapmıştı? Aralarında muhtemelen yirmi beş yaş vardı.

Gitmeli miydim? Sakinleşmişe benziyorlardı. Dikkatlice dinledim. İngiliz çocuk, akşam kendisiyle bir tür saunaya gelmesi için Guillermo'yu ikna etmeye çalışıyordu. Kesinlikle eşcinseldi. Aslında bu iyi haberdi. Portakal olsun ya da olmasın, boykotumu sürdürebilecektim.

Bir sürü ses çıkardım: ayaklarımı yere vurdum, birkaç kez boğazımı temizledim, biraz daha yere vurdum ve sonra köşeyi döndüm.

Karşımda, bir satranç tahtasının başında karşılıklı oturmuş, tamamen giyinik Guillermo ile tamamen giyinik İngiliz vardı. Az önce tutku dolu anlar yaşadıklarına dair en ufak belirti bile yoktu. İkisinin de elinde yarısı yenmiş donut vardı.

"Çok akıllıyız, değil mi?" dedi İngiliz çocuk bana. "Senin böyle hilelere başvuracağını hiç düşünmezdim, her kimsen." Boştaki eliyle yanında duran postacı çantasına uzanıp *portakalı* çıkardı. Bir

anda fırlattı ve portakal benim elimdeydi, suratıysa mutluluktan beş milyon parçaya ayrıldı. “İyi tutuş,” dedi.

Zafer edasıyla donut’ından bir ısırık alıp abartılı bir şekilde inledi.

Tamam. Eşcinsel değillerdi. Sevgili de değillerdi, sadece donut’ı normalden biraz daha fazla seviyorlardı. Peki şimdi ne yapacaktım? Çünkü belli ki görünmezlik formam bu çocuğa işlemiyordu. Ve bahsettiğim sirkeye batırılmış ayna ile sönmüş mum ipi de.

Portakalı soğanın yanına koyup kapüşonumu indirdim.

Guillermo bana meraklı bir bakış attı. “Demek buranın gurusuyla tanıştın? Oscar her zamanki gibi beni aydınlatmaya çalışıyordu.” Oscar. Bir adı vardı ve Oscar’dı, ilgilendiğimden değil tabii ama gerçi Guillermo’nun telaffuzu hoşuma gitmişti: *Oscore!* Guillermo konuşmaya devam etti: “Her gün başka bir şey çıkarıyor. Bugün Bikram yoga.” Ah, sauna. “Bu yogayı biliyor musun?” diye sordu bana.

“Sıcak, terli bir odada gerçekten çok fazla bakteri olduğunu biliyorum,” diye cevap verdim.

Başını arkaya atıp içten bir ifadeyle güldü. “Mikroplarla kafayı o kadar bozmuş ki, *Oscore!* Frida Kahlo’nun beni öldüreceğini düşünüyor.” Bu beni rahatlattı. O beni rahatlattı. Kim derdi ki Guillermo Garcia’nın, Heykel Dünyasının Rock Yıldızı’nın üzerimde böylesine yatıştırıcı bir etkisi olacak? Belki de kır *oydu!*

Oscar önce Guillermo’ya sonra da bana bakarken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Peki siz nasıl tanıştınız?”

Çantamı açılmamış mektuplarla dolu rahat bir koltuğun üzerine bıraktım. “Beni yangın merdiveninde onu gözetlerken yakaladı.”

Oscar’ın gözleri büyüdü ama dikkatini tekrar satranç tahtasına verdi. Bir taşı oynadı. “Ve sen hâlâ duyarlı mısın? Etkileyici.” Kalan donut’ı da ağzına atıp yavaşça çiğnerken gözlerini kapadı. Kendinden

geçtiğini görebiliyordum. Tanrım. Bayağı iyi bir donut olmalıydı. Zor da olsa gözlerimi ondan ayırdım.

“Beni ikna etmeyi başardı,” dedi Guillermo, Oscar’ın hamlesini incelerken. “Tıpkı senin beni ikna ettiğin gibi, Oscore. Uzun zaman önce.” Yüzü karardı. “*Ah, cabrón.*”² Taşını oynatırken İspanyolca bir şeyler mırıldanmaya başladı.

“G. benim hayatımı kurtardı,” dedi Oscar sevgiyle. “Şah mat, dostum.” Arkasına yaslanıp sandalyenin arka ayakları üzerinde dengede durarak, “Huzurevinde ders veriyorlarmış diye duydum,” dedi.

Guillermo ilk defa donut’tan farklı bir konuda homurdandı ve tahtaya vurarak tüm taşların sağa sola uçmasına neden oldu. “Seni uykunda öldüreceğim,” diyerek Oscar’ı güldürdü. Ardından beyaz bir pastane torbasını bana uzattı.

Yemek yiyemeyecek kadar gergin olduğum için kabul etmedim.

Sandalyenin arka ayaklarında durmaya devam ederek, “Aşırılık, kişiyi bilgelik sarayına götürür,” dedi bana. “William Blake.”

Guillermo ona, “Evet, çok güzel, on iki adımından biri mi, Oscore?” diye sordu. Oscore’a baktım. Adsız Alkolikler grubunda mıydı? Sadece yaşlıların alkolik olduğunu düşünürdüm. Belki de Adsız Narkotikler grubundaydı. Demin hiçbir ilacın o donut’tan daha iyi olamayacağını söylememiş miydi? Uyuşturucu bağımlısı mıydı? Dürtülerini kontrol edememe sorunu olduğunu söylemişti.

“Kesinlikle,” dedi Oscar gülümseyerek. “Sadece içinde olanların bildiği adım.”

“Onun hayatını nasıl kurtardın?” diye sordum Guillermo’ya. Meraktan ölüyordum.

Cevap veren Oscar oldu. “Beni parkta alkol ve haplardan yarı ölü halde buldu ve bir şekilde tanıdı. Ona göre: ‘Oscore’u bir geyik

2 (İsp.) Seni piç. (ç.n.)

gibi omzuma attım.” El hareketlerine kadar mükemmel bir Guillermo Garcia taklidi yaptı. “Ve Süpermen gibi onu taşıyıp tavan arasına yerleştirdim.” Yeniden kendisi oldu. “Benim tek bildiğimse G.’nin korkunç suratının dibinde uyandığımdı.” O fena kahkahasını attı. “Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Deliceydi. Bana anında emirler yağdırmaya başladı. Alışkanlıklarımdan kurtulursam burada kalabileceğimi söyledi. ‘Günde iki toplantıya gideceksin, Oscore. Sabahları AN, akşamları da AA.’ Sonra belki ben İngiliz olduğum içindir, bilmiyorum, Winston Churchill’den alıntı yaptı: ‘Cehenneme gidiyorsan, gitmeye devam et.’ Ben de gittim. Gittim, gittim ve şimdi üniversitedeyim, rastgele bir yerde ölmedim. İşte hayatımı böyle kurtardı. Kısaltılmış ve temizlenmiş versiyonu. Gerçekten cehennemdi.”

Demek bu yüzden Oscar’ın yüzünde farklı hayatlar vardı.

Ve üniversitedeydi.

Spor ayakkabılarıma bakıp Churchill’in sözünü düşündüm. Ya benim de cehennemden geçtiğim bir dönem olduysa ama devam edecek cesareti bulamadıysam? Ya bu yüzden durmuşsam? Duraklat tuşuna bastıysam? Ya hâlâ duruyorsam?

“Hayatını kurtarmama teşekkür etmek için o günden beri her satranç oynayışımızda beni yeniyor,” dedi Guillermo.

Masada karşı karşıya oturan ikiliye bakınca gerçeğin farkına vardım: Gerçekten de baba-oğuldular, sadece kan bağları yoktu. Aile bireylerinin birbirlerini bulabileceklerini, onların yaptığı gibi birbirlerini seçebileceklerini bilmiyordum. Bu fikir hoşuma gitti. Ben de babam ile Noah’yı bu ikisiyle değiştirmek istiyordum.

Guillermo torbayı bana doğru salladı. “İlk dersin: Stüdyomda demokrasi yoktur. Bir donut ye.”

Yanına gidip torbanın içine baktım. Kokusu neredeyse dizle-
rimin bağıını çözecekti; abartmamışlardı. “Vay canına,” dediğimi
duydum. İkisi de gülümsedi. Bir tanesini seçtim. Çikolata kaplı
değildi, çikolata içinde boğulmuştu. Ve hâlâ sıcaktı.

“O donut’ı inlemeden yiyebilirsen on dolar veririm,” dedi
Oscar. “Ya da gözlerini kapamadan.” Ufak bir beyin kanamasına
yol açacak bir ifadeyle bakıyordu. “Hatta yirmi yapalım. Kamera
karşısında nasıl olduğunu hatırladım da.” O gün kilisede nasıl
hissettiğimi biliyor muydu?

İddiaya girmek için elini uzattı.

Elini sıkarken ölümciüle yakın dozda elektrik aldığımdan emin-
dim. Başım dertteydi.

Bunları düşünecek vaktim yoktu ama. Guillermo ile Oscar
tüm dikkatlerini karşılarındaki gösteriye –bana– vermişlerdi. Bu
duruma nasıl düşmüştüm? Donut’ı dikkatlice ağzıma götürdüm.
Küçük bir ısırık aldım ve tek istediğim gözlerimi kapayıp porno
sesi gibi inlemek olsa da direndim.

Ah... Bu sandığımdan da zordu! İkinci lokma daha büyüktü
ve vücudumdaki her bir hücreme mutluluk kattı. Bu sadece yalnız
kaldığınızda yapmanız gereken türde bir şeydi. Karşınızda kollarını
önlerinde birleştirmiş, suratlarında kendini üstün gören bir ifadeyle
izleyen Guillermo ile Oscar varken değil.

Bahsi yükseltmem gerekecekti. Sonuçta içlerinden birini seçe-
bileceğim geniş bir hastalık listem vardı, değil mi? İnleme bastırıcı
çarpıcı detaylarıyla hayal edebileceğim hastalıklar. Cilt hastalıkları
en kötüsüydü.

“Bir hastalık var,” diye başladım, donut’ı ısırırken. “Adı tungi-
yaz; pireler derinizin altına geçip oraya yumurtalarını bırakıyorlar

ve derinizin altından onların yumurtalardan çıkıp hareket ettiklerini görebiliyorsunuz, *tüm vücudunuzda.*”

Afallamış ifadelerine baktım. Üç lokma gitmişti bile.

“Olağanüstü, pirelere rağmen,” dedi Guillermo, Oscar’a.

“Hiç şansı yok,” diye karşılık verdi Oscar.

Ağır topu çıkardım.

“Endonezyalı bir balıkçı varmış,” dedim. “Ona ağaç adam diyorlarmış çünkü o kadar ileri derece insan papilloma virüsü varmış ki vücudundan beş kilo boynuz gibi siğil çıkarmışlar.” Önce biriyle, sonra diğeriyle göz teması kurdum ve “*Beş kilo siğil,*” diye tekrarladım.

Zavallı ağaç adamın pürüzlü ağaç gövdesi gibi olan el ve ayaklarını düşündüm ve bu rahatsız edici görüntü sonunda zihnime yerleşince kendimden emin bir şekilde hevesle daha büyük bir ısırık aldım. Ama yanlış hamleydi. Zengin çikolata ağzımı ele geçirdi, hafızamı sildi, beni aşkınlık noktasına getirdi. Ağaç adam olsa da olmasa da savunmasızdım ve bir de bakmışım gözlerim kapanmış, ağzımdan, “Aman Tanrım, bunun içinde ne var böyle!” sözleri dökülüyordu. Bir lokma daha aldım ve o kadar yakışıksız bir biçimde inledim ki sesin kendimden çıktığına inanamadım.

Oscar güldü. Guillermo da eşit derecede mutlu olarak, “İşte. Devlet zihnimizi kontrol etmek için Dwyer’ın donutlarını kullanmalı,” dedi.

Kotumun cebinden buruşmuş bir yirmilik çıkardım ama Oscar elini kaldırdı. “İlk kayıp bizden.”

Guillermo bana bir sandalye çekip –kulübe kabul edilmişim gibi hissettim– torbayı kaldırdı. Üçümüz de birer donut aldık ve Clark Gable’a ziyaretimizi sürdürdük.

Sonra Guillermo elleriyle bacaklarına vurdu. “Pekâlâ, CJ, işe koyulma vakti. Bu sabah Sandy’ye mesaj bıraktım. Kış dönemin için seninle atölye çalışması yapmayı kabul ettiğimi söyledim.” Ayağa kalktı.

“Teşekkür ederim. Bu harika.” Ayağa kalktığımda gergindim, tüm akşam burada oturup donut yemek isterdim. “Ama nasıl...” Dün akşam ona ismimi söylemediğimi hatırladım.

Şaşkınlığımın sebebini anladı. “Ah. Sandy telesekretere bir mesaj bırakmıştı ama o aleti pek çok kez tekmelediğim için ne dediği pek anlaşılmıyordu. Fakat bir CJ’in taş çalışması yapmak istediğinden bahsediyordu. Tek anlayabildiğim buydu. Günler önce aramış. Daha bugün kontrol ettim.”

“CJ,” dedi Oscar aydınlanmışçasına.

Onlara gerçek ismimi söyleyecektim ki vazgeçtim. Belki de bir kez olsun Dianna Sweetwine’ın zavallı, annesiz kızı olmam gerekmiyordu.

Frida Kahlo odaya girip Oscar’ın yanına gidip bacağına dolandı. Oscar onu kucağına alınca kedi burnuyla onun boynunu dürtüp mırladı. İşaretparmağıyla Frida’nın çenesini okşarken, “Kadınlarla aram iyidir,” dedi.

“Fark etmedim,” dedim. “Boykottayım.”

Yeşil-kahve Cezanne gözlerini kaldırdı. Kirpikleri o kadar siyahtı ki ıslak gibi görünüyordu. “Boykot mu?” diye sordu.

“*Erkek* boykotu.”

“Gerçekten mi?” dedi sırtarak. “Bunu meydan okuma olarak kabul ediyorum.”

Yardım edin.

“Düzgün davran, Oscore,” diye azarladı Guillermo. “Tamam,” dedi bana. “Şimdi bakalım neyden yapılmışsın. Hazır mısın?”

Bacaklarım tutmaz oldu. Sahtekârdım ve Guillermo da bunu fark etmek üzereydi.

Bir elini Oscar'ın omzuna koydu.

“İki saat sonra Sophia'yla buluşmam gerek,” dedi Oscar. “Uyar mı?”

Sophia mı? Sophia da kimdi?

Umurumda olduğundan değildi tabii. Birazcık bile.

Ama kimdi?

Ve ne uyar mıydı?

Oscar kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Tekrarlıyorum: Oscar kıyafetlerini çıkarıyordu!

Kafamdan milyonlarca şey geçmeye başladı, ellerim terledi. Oscar'ın boylu tişörtü şimdi bir sandalyenin arkasına asılıydı; göğsü kaslı ve güzeldi; kasları uzun, gergin ve belirgindi; teni yumuşak ve bronzdu, *fark ettiğimden değil tabii!* Sol pazısında yay burcu dövmesi, sağ omzunda da boynuna kadar uzanan, Franz Marc'ın mavi atına benzer bir dövme vardı.

Şimdi de kotunun düğmelerini açıyordu.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordum panikleyerek. Kırıları hayal ettim. Kahrolası rahatlatıcı kırıları!

“Hazırlanıyorum,” dedi bariz olanı dile getirircesine.

O tembelce odada yürüyüp önlüklerin asılı olduğu askıdan mavi bir sabahlık alırken, “*Neye* hazırlanıyorsun?” diye sordum çıplak *poposuna*. Sabahlığı omzuna atıp koridordan atölyeye doğru ilerledi.

Ah, tabii ya. Anladım.

Guillermo gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Omuz silkti. “Tüm modeller böyle teşhircilerdir,” dedi neşeyle. Kızarak başımı onaylarcasına salladım. “Onlara katlanmamız gerek. Oscore çok iyi. Çok zarif. İfadesi güçlü.” Yüzünü elleriyle

çevreledi. “Birlikte çizim yapacağız ama önce çalışmalarını görmem gerekiyor.”

Guillermo çizim defterimi getirmemi söylediğinde yapmak istediğim heykelle ilgili çalışma yapmamı isteyeceğini sanmıştım, *onunla birlikte* çizeceğimi değil. Hem de Oscar’ın önünde. Oscar’ı çizecektik!

“Çizim çok mühim,” dedi Guillermo. “Birçok heykeltıraş bunu bilmez.”

Harika. Elimde dosyamla peşinden gittim, midem altüst olmuştu.

Oscar’ın deri montunun bir askıda asılı olduğunu gördüm; evet! Guillermo’ya çaktırmadan portakalı ceketin cebine attım.

Guillermo koridordaki kapılardan birini açıp ışığı yaktı. İçinde bir masa ile birkaç sandalyenin olduğu hücre gibi bir odaydı. Bir köşede rafların üzerine torba torba killer yığılmıştı. Bir başka rafta farklı renk ve boyutlarda çeşit çeşit taş vardı. Bir diğeri, çoğunun ne olduğunu bilmediğim aletlerle doluydu. Dosyamı benden alıp fermuarını açtı ve masaya yaydı.

Çalışmalarımın üzerindeki gözlerini düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

Başta hızlıca göz gezdirdi. Fotoğraflar her boyutta kâsenin farklı aşamalarını gösteriyordu, sonra da eserin kırılmış ve yapıştırılmış halinin son fotoğrafını. Baktığı her sayfada alnı kafa karışıklığıyla giderek daha çok kırıştı. Sonra kütlelere geçti. Aynıydı. Son fotoğrafı her biri kırılmış ve yapıştırılmıştı.

“Neden?” diye sordu.

Doğruyu söylemeye karar verdim.

“Annem. Yaptığım her şeyi kırıyor.”

Dehşete kapıldı. “Annen eserlerini mi kırıyor?”

Ne düşündüğünü anlayınca, “Ah, hayır,” dedim. “Kötü ya da deli falan değil. Öldü.”

İfadesindeki depremi gördüm. Güvenliğim için endişesi akıl sağlığım için endişeye dönüştü. Neyse. Başka bir açıklaması yoktu.

“Peki,” dedi toparlanarak. “Ölmüş annen neden böyle bir şey yapmak istesin?”

“Bana kızgın.”

“Sana kızgın,” diye tekrarladı. “Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

“Ailendeki herkes çok güçlü. Kardeşinle dünyayı aranızda bölüşmüşsünüz. Annen kâselerini kırmak için dirilmiş.”

Omuz silktim.

“Yapman gereken bu heykel annen için yani, öyle mi?” diye sordu. “Dün ondan mı bahsediyordun? Bu heykeli yaparsan sana öfkesinin geçeceğini ve kâselerini kırmayacağını mı düşünüyorsun? Bu yüzden mi dün sana yardım etmeyeceğimi düşündüğünde ağladın?”

“Evet,” dedim.

Olmayan sakallarını sıvazlayıp uzun bir süre beni inceledi, ardından dikkatini *Kırık Kütle-Ben No.6*'ya çevirdi. “Tamam. Ama sorun bu değil. Sorun, annen değil. Bu eserin en iyi, en ilgi çekici yanı kırıkları.” İşaretparmağıyla son fotoğrafa dokundu. “Buradaki sorun *senin* burada olmaman. Bunları başka bir kız yaptı belki de, bilmiyorum.” Birkaç resme daha baktı. “Ee?” dediğinde ona baktım. Cevap beklediğini fark etmemiştim.

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ellerinin bana çarpmaması için geri çekilme dürtüme karşı koydum. “Yangın merdivenime tırmanan, şeker dökülünce hayatının

değişeceğini sanan, bir kedi yüzünden ölümcül tehlikede olduğuna inanan, ona yardım etmeyeceğim için ağlayan kızı görmüyorum. Benim kadar üzgün olduğunu söyleyen, kâselerinin öfkeli annesi tarafından kırıldığını söyleyen kızı görmüyorum. O kız nerede?” O kız mı? Gözleri, benimkileri yakıyordu. Cevap mı bekliyordu? “İşini yapmıyor. Bu işte değil, öyleyse neden kendi vaktini de başkalarınınkini de harcıyorsun?” Kesinlikle net konuşuyordu.

Derin nefes aldım. “Bilmiyorum.”

“Bilmediğin ortada.” Dosyayı kapadı. “O kız benimle birlikte yapacağın heykelin içine koyacaksın, anladın mı?”

“Anladım,” dedim ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç yapmış mıydım? KSO’da yapmadığım kesindi. Kumdan heykellerimi düşündüm. Kafamda canlandırdığım gibi yapabilmek için ne kadar uğraştığımı. Asla aynısını yapamıyordum. Ama belki o zamanlar... Belki annemin beğenmeyeceğinden bu kadar endişelenmemin sebebi buydu.

Guillermo gülümsedi. “Güzel. Eğleneceğiz. Ben Kolombiyalıyım. İyi bir hayalet hikâyesine asla hayır demem.”

Eliyle dosyaya vurdu. “Taş için hazır olduğundan emin değilim. Kil... Kille her şeyi yapabilirsin ama bunu henüz bilmiyorsun. Taş cimridir, bencildir, karşılıksız aşk gibi.”

“Taştan olursa annemin kırması daha zor olur.”

Yüzünde anladığını belirten bir ifade oluştu. “Neyden yapılırsa yapılsın, bu heykeli kırmayacak. Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Öncelikle deneme taşlarında oymayı öğreneceksin. Ben çalışmalarını gördükten sonra birlikte, bu heykel için en iyi materyalin ne olduğuna karar vereceğiz. Annenin heykeli mi olacak?”

“Evet. Genelde realist çalışmam ama...” Sonra bir de baktım ona her şeyi anlatıyorum: “Sandy dünyada sadece iki elimin

yaratabileceği, ihtiyaç duyduğum bir şey olup olmadığını sordu.” Yutkunarak gözlerine baktım. “Annem çok güzeldi. Eskiden babam onun bir bakışıyla ağaçlara çiçek açtırabileceğini söylerdi.” Guillermo gülümsedi. Devam ettim. “Her sabah verandada durup okyanusa bakardı. Rüzgâr saçlarını uçuştururdu, arkasından sabahlığı dalgalanırdı. Sanki geminin dümeniymiş gibiydi, anlatabiliyor muyum? Gökyüzünde bize yol gösteriyordu sanki. Her gün böyleydi. Her gün bunu düşünürdüm. Bu görüntü hep zihnimin bir köşesinde. Her zaman.” Guillermo o kadar dikkatli dinliyordu ki belki de sadece odalardaki değil, insanların içindeki duvarları da yıkma etkisi olduğunu düşündüm çünkü dünkü gibi, şimdi de ona daha fazlasını anlatmak istiyordum. “Ona ulaşabilmek için her yolu denedim, Guillermo. Gerçekten her şeyi. İlginç bir kitabım var ve sürekli fikir edinmek için onu karıştırıyorum. Her şeyi yaptım. Mücevherlerini yastığımın altına koyup uyudum. Gece yarısı ikimizin fotoğrafını uzun süre tutarak sahilde oturdum. Ona mektuplar yazıp mont ceplerine koydum. Her gece uyumadan önce en sevdiği şiiri okudum. Onunsa tek yaptığı, her yaptığım şeyi kırmak. İşte bu kadar öfkeli.” Terlemeye başladım. “Bunu da kırarsa bu beni öldürür.” Dudaklarım titriyordu. Ellerimi ağzıma götürüp, “Elimde kalan tek şey bu,” diye ekledim.

Guillermo bir elini omzuma koydu. Bana sarılmasını o kadar çok istiyordum ki kendime inanamıyordum. “Kırmayacak,” dedi kibarca. “Sana söz veriyorum. Bunu yapacaksın. Sana yardım edeceğim. Ve CJ, sanatına katman gereken kız işte bu.”

Başımı onaylarcasına salladım.

Ardından gidip raftan karakalem aldı. “Şimdi çizim yapacağız.” İnanılmazdı ama Oscar’ın yan odada *çıplak* olduğunu unutmuştum.

Atölyenin köşesinde üzerine bir sandalye koyulmuş platformun yanına gittik. Kendimi huzursuz hissediyordum; KSO'daki rehber öğretmene bile az önce Guillermo'ya anlattıklarımı anlatmamıştım. Zavallı, annesiz bir kız olduğumu söylememe kararım da burada sona ermişti.

Bir ayağını platforma yerleştiren Oscar, üzerinde mavi sabahlığıyla oturmuş bir şey okuyordu. Ders kitabına benziyordu ama o kadar hızlı kapadı ki türünün ne olduğunu anlayamadım.

Guillermo bir sandalye daha çekti ve oturmamı işaret etti.

"Oscore en sevdiğim modelim," dedi. "Çok değişik bir suratı var. Fark ettin mi bilmiyorum. Tanrı onu yaparken oldukça sarhoşmuş muhtemelen. Biraz şundan, biraz bundan. Kahverengi göz. Yeşil göz. Çarpık bir burun ve ağız. Kaçık gülümseme. Kırık diş. Orada burada yaralar. Yapboz gibi."

Oscar bu yorum karşısında başını iki yana salladı. "Tanrı'ya inanmadığınızı sanıyordum," dedi.

Bu arada ben de penis paniği yaşıyordum.

KSO'da penislere karşı gayet rahattım ama şu an kesinlikle hayır!

"Yanlış anlamışsın," dedi Guillermo. "Ben her şeye inanırım."

Oscar sabahlığı çıkardı.

Ona bakmamak için konuşmalarına dahil olmak istedim ve çılgına dönmüşçesine, "Ben de. İnandığım şeylere inanamazsın," diye araya girdim. Çok geçti. Ah Clark Gable aşkına, Godzilla adını verdiği o dinozorla ilgili konu neydi?

"Söyle lütfen," dedi Oscar. Hah! Ne düşündüğümü söylemeyecektim. "Bize, inandığın ama bizim inanmayacağımız bir şey söyle, CJ."

"Tamam," dedim, soğukkanlı ve olgun görüntümü yeniden kazanmaya çalışarak. "Eğer bir erkek bir kıza portakal verirse kızın ona olan aşkı katlanır."

Kahkahalara boğularak Guillermo'nun onu soktuğu pozu bozdu. "Ah, buna inandığına kesinlikle inanıyorum. Buna aşırı derecede inandığını destekleyecek kanıtım bile var."

Guillermo sabırsızca ayağını yere vurdu. Oscar bana göz kırparak midemi asansör yolculuğuna çıkardı. "Devam edeceğiz," dedi.

Devam edeceğiz...

Bir dakika. Sophia kimdi peki? Kız kardeşi mi? Büyük teyzesi mi? Tesisatçı mı?

"Hızlı çizimler, CJ," dedi Guillermo bana ve yepyeni bir gerginliğe kapıldım. Sonra Oscar'a dönüp, "Her üç dakikada bir duruşunu değiştir," dedi. Yanımdaki sandalyeye oturup çizmeye başladı. Sayfanın üzerinde uçan elinin fazlasıyla farkındaydım. Havayı hareket ettiriyordu. Nefes alıp kendi kendime her şeyin iyi olacağını söyleyerek başladım. Yaklaşık beş dakika geçti. Oscar'ın yeni duruşu olağanüstüydü. Omurgası kavis halini almış, başını geriye atmıştı.

"Çok yavaşsın," dedi Guillermo sessizce.

Daha hızlı çizmeye çalıştım.

Guillermo ayağa kalkıp arkamda durdu ve omzumun üzerinden çizimime baktı. Ben de onun gözlerinden baktım: berbattı.

Konuştüğünü duydum:

"Daha hızlı."

Sonra:

"Işık kaynağının nerede olduğuna dikkat et."

Sonra çizimimde bir yere dokunarak:

"Bu gölge değil, mağara."

Sonra:

"Kalemi çok hafif tutuyorsun."

Sonra:

“Gözlerini kâğıttan çek, modele bak.”

Sonra:

“Oscore senin gözlerinde, ellerinde, gözlerinde, ellerinde, senin içinde geziyor, anladın mı?”

Sonra:

“Hayır, çok yanlış, hepsi yanlış. Size okulda ne öğretiyorlar? Galiba hiçbir şey!”

Yanımda çömelince kokusu beni ele geçirdi; en azından aşağılanmadan ölmediğimin kanıtıydı. “Bak, resmi çizen kalem değil, sensin. Vücuduna bağlı olan elinde ve o vücudun içinde atan bir kalp var, tamam. Buna hazır değilsin.” Karakalemi elimden alıp yere attı. “O olmadan çiz. Sadece elini kullan. Gör, hisset, çiz. Hepsi tek bir şey, üç ayrı şey değil. Gözlerini Oscar’dan ayırma. Gör, hisset, çiz. Tek bir fiil, başla. Düşünme. Her şeyin de ötesinde: *Çok fazla düşünme*. Picasso der ki, ‘Keşke beynimizi çıkarıp sadece gözlerimizi kullanabilseydik.’ Beynini çıkar, CJ, sadece gözlerini kullan!”

Utaniyordum. Fırlatma düğmesi istiyordum. En azından Oscar insaflıydı da gözleri odanın bir köşesine sabitlenmişti. Bize bir kere bile bakmamıştı.

Guillermo tekrar sandalyesine döndü. “Oscore hakkında endişelenme. Onun yüzünden gerilme,” dedi. Telepati mi yapabiliyordu? “Şimdi hakkını vererek çiz. Bir anlam ifade ediyormuş gibi. Çünkü ediyor, anlıyor musun, CJ? Bir şey ifade etmek zorunda. Sen gecenin bir yarısı çitten atlayıp yangın merdivenime çıktın. Bu senin için bir şey ifade ediyor!”

Yanımda çizmeye başladı. Sayfaya nasıl da gaddarca saldırdığını izledim; çizgiler o kadar kalın ve netti ki, on saniyede bir falan sayfaya o kadar hızlı fiskeler atıyordu ki... Okulda otuz saniyelik çizimler yapardık. Ama o yıldırım gibiydi.

“Haydi,” dedi. “Haydil”

Ara sırasında büyük bir dalganın kabarak bana doğru gelmesini izledim. Bir dakika içinde beni devasa ve güçlü bir şeyin içine çekeceğini biliyordum. Bir nedenden dolayı geri sayım yaptım.

Üç, iki, bir.

Başladım. Elimde kalem olmadan başladım.

“Daha hızlı,” dedi. “Daha hızlı.”

On saniyede bir onun yaptığı gibi sayfaların arasında geziniyordum, hiçbir şey çizmiyordum, umursamıyordum ve Oscar’ın elimde canlandığını hissediyordum.

“Daha iyi,” dedi.

Sonra yine:

“Daha iyi.”

Gör hisset çiz: tek fiil.

“Güzel. İşte bu. Ellerinle göreceksin, güven bana. Şimdi kendinle çelişeceğim. Picasso da çelişiyordu. Beynini çıkar diyor, evet, ama aynı zamanda, ‘Resim yapmak kör mesleğidir’ ve ‘Çizebilmek için gözlerinizi kapayıp şarkı söylemeniz gerekir’ diyor. Ve Michelangelo da beyniyle heykel yaptığını söyler, gözleriyle *değil*. Evet. Bunların hepsi doğru. Hayat bir çelişkidir. Bir sürü ders alıyor, neyin işe yaradığını buluyoruz. Tamam, şimdi kalemi al ve çiz.”

Birkaç dakika sonra boynundaki atkıyı çıkarıp gözlerime bağlayarak beni kör etti.

“Anladın mı?”

Anlamıştım.

Daha sonra hücre gibi odada dosyamı toplayıp bir işini halletmeye giden Guillermo’yu bekliyordum ki Oscar giyinik halde, elinde fotoğraf makinesiyle başını içeri uzattı.

Kapı çerçevesine yaslandı. Bazı insanlar yaslanmak için doğardı. Oscar da kesinlikle onlardan biriydi. James Dean de bir diğerydi. “Bravo,” dedi.

“Ciddi ol,” dedim ama işin aslı kendimi elektriğe kapılmış gibi hissediyordum, canlı, *uyanık*. KSO’da hiç böyle hissetmemiştim.

“Gayet ciddiym.” Fotoğraf makinesiyle oynuyordu, siyah saçları yüzüne düşmüştü. Onları geri itmek istiyordum.

Ellerimi meşgul tutmak için dosyamın fermuarını çektim. “Daha önce tanışmış mıydık, Oscar?” diye sordum sonunda. “Tanıştığımızdan eminim. *Çok* tanıdık görünüyorsun.”

Bakışlarını kaldırdı. “Dedi, beni çıplak gördükten sonra.”

“Ah, Tanrım... Hayır, onu kast etmedim... Ne demek istediğimi biliyorsun...” Her yanımdan sıcaklık yayılıyordu.

“Öyle diyorsan öyledir.” Eğleniyordu. “Ama mümkün değil. Gördüğüm bir yüzü asla unutmam, özellikle de seninki gibi bir yüzü.” Fotoğrafımı çektiğini fark edemedim *klik* sesini duydum. Kadraja bile bakmadan fotoğraf makinesini bu şekilde kullanabilmesi çok tuhaftı. “O karşılaşmamızdan sonra tekrar kiliseye gittin mi hiç?”

Başımı salladım. “Hayır, neden?”

“Sana bir şey bıraktım. Fotoğraf.” Yüzünde bir an utangaç bir ifade mi belirdi? “Arkasına da bir not yazmıştım.” Nefes almıyordum. “Gitmiş ama. Kontrol ettim. Başka biri almış olmalı. Muhtemelen bu iyi oldu. Çok Fazla Bilgi, sizin dediğiniz gibi.”

“Ne tür Bilgi?” Aynı anda hem konuşup hem de ayık bir halde bayılmak inanılmazdı.

Cevap vermek yerine fotoğraf makinesini kaldırdı. “Başını demin yaptığın gibi eğebilir misin? Evet, işte böyle.” Duvardan uzaklaşıp dizlerini büktü ve kameranın açısını ayarladı. “Evet, harika, Tanrım, *çok* iyi.” Kilisede yaşadıklarımı yine aynen yaşıyordum. Dünyanın

artan ısısı sebebiyle buzulların kopmasına kırılma deniyordu. Kırılıyordum. “Gözlerin o kadar uhrevi ki... Tüm yüzün... Dün gece saatlerce fotoğraflarına baktım. Tüylerimi diken diken ediyorsun.”

Sen de bende *küresel ısınmaya* sebep oluyorsun!

Ama ürpermenin, kırılmanın ve küresel ısınmanın dışında bir şey daha vardı, kilisedeki ilk andan beri hissettiğim bir şey. Bu çocuk gerçekten de burada olduğumu, saklanmadığımı, görüldüğümü hissettiriyordu. Bunun sebebi yalnızca fotoğraf makinesi değildi. Neden kaynaklandığını bilmiyordum.

Ayrıca tanıdığım erkeklerden farklıydı. *Heyecan vericiydi*. Onun heykelini yapsaydım patlama gibi görünmesini isterdim. *Bam!*

Uzun, derin bir nefes alırken en son bir erkekten hoşlandığımda olanları düşündüm.

Sonra da, *NOTTA NE TÜR BİR BİLGİ VAR VE NE FOTOĞRAFI?* diye düşündüm.

“Şey, bir ara fotoğrafını çekebilir miyim?” diye sordu.

“Fotoğrafımı *zaten* çekiyorsun, *Oscore!*” dedim Guillermo’yu taklit ederek bikkınca.

Güldü. “Burada değil. Bu şekilde değil. Sahilin orada terk edilmiş bir bina buldum, orada. Günbatımında. Bir fikrim var.” Fotoğraf makinesinin kenarından baktı. “Ve üzerinde kıyafetlerin olmayacak. Ancak bu şekilde adil olur.” Gözleri şeytan gibi parlıyordu. “Evet de.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Dalga mı geçiyorsun? Bu çok ürkütücü. Baltalı Katillerden Kaçınmanın İlk Kuralı: Hangi koşullar altında olursa olsun hiç tanımadığın biriyle asla terk edilmiş bir eve gidip kıyafetlerini çıkarma. Tanrım. Bu ettiğin laflar hiç işine yaradı mı?”

“Evet,” dedi. “*Her zaman.*”

Kendime engel olamayarak güldüm. “*Tam* bir belasın.”

“Tahmin bile edemezsin.”

“Sanırım edebilirim. Bertce seni tutuklayıp kamu hizmeti amacıyla hapse atmalılar.”

“Evet, bir keresinde denediler.” Ağzımın açık kaldığını hissettim. Gerçekten de hapse girmişti. Yüzümdeki şok ifadesini görünce, “Bu doğru. Kesinlikle yanlış ekibin içine düştün,” dedi.

Oysa ben tam tersini düşünüyordum. Kendimi Goldilocks³ gibi hissediyordum. Evdeki her şey ne kadar yanlışsa burası da o kadar doğruydı.

“Seni neden tutukladılar?” diye sordum.

“Davetimi kabul edersen anlatırım.”

“Baltayla öldürülmek için mi?”

“Biraz tehlikeli yaşamak için.”

Sözleri üzerine neredeyse boğulacaktım. “Ah! Yanlış kıza çarptın,” dedim.

“Aynı fikirde değilim.”

“Tahmin bile edemezsin.” Aramızda çok basit bir uyum vardı. Neden bu kadar basitti?

Büyükannem kafamın içinde şarkı söylercesine cevap verdi: “Çünkü havada aşk kokusu var, benim küçük kör yarasam. Şimdi hemen bir saç telini onun cebine koy. Hemen.”

*Bir erkeğin üzerinde saç teliniz olduğu sürece kalbinde
olursunuz*

(Teşekkürler ama hayır, teşekkürler. Bunu Zephyr’de
denemiştım.)

3 *Goldilocks ve Üç Ayı* adlı masaldaki kahraman. Bu küçük kız çocuğu tanımadığı üç ayının evine girmiştir. (ed.n.)

Büyükannem normal bir ölüymüş gibi davrandım: sessiz kaldım.

Beton zeminden tık tık ayak sesleri geldi. Oscar kapıdan dışarıya baktı. “Sophia! Buradayım.” Kesinlikle tesisatçı değildi, tabii tesisatçılar topuklu ayakkabı giyiyorlarsa başka. Bana döndü. Konuşmamız bölünmeden bir şey söylemek istediğini anladım. “Bak, belalı olabilirim ama sana yabancı değilim. Kendin de söyledin. ‘Sana *çok* tanıdık geliyorum,’” diyerek mükemmel bir sahil kızı sesiyle taklidimi yapıp lensinin kapağını kapadı. “Kilisedeki o günden önce seninle tanışmadığımdan eminim ama aynı zamanda kaderimde seninle tanışmak olduğundan da eminim. Çatlak falan değilim ama böyle bir kehanette bulunuldu.”

“Kehanette mi bulunuldu?” dedim. “Bilgi” bu muydu? Bu olmalıydı. “Kim tarafından?”

“Annem. Ölüm döşeğindeyken söyledi. Son sözleri seninle ilgiliydi.”

Kişinin ölmeden önce söylediği sözler doğru mu çıkıyordu?

Sohia –kesinlikle ne kız kardeşi ne de büyük teyzesiydi– ve kırmızı kuyruklu yıldız saçları içeri girdi. Üzerinde ellilerin modeli, fuşya rengi *swing* elbise vardı. Soluk mavi gözlerine yeşil ve altın rengi parlak eyeliner çekmişti.

Klimt tablosundan fırlamış gibi parıldıyordu.

Tıpkı Drakula’nınki gibi, belirgin bir aksanla, “Merhaba canım,” dedi Oscar’a.

Önce sol, sonra sağ yanağından öptü, sonra dudaklarını onun-
kilere bastırarak uzun ve bitmek bilmeyen bir final yaptı. Çok uzun ve kesinlikle bitmeyen. Göğsüm çöküyormuş gibi hissettim.

Hâlâ sürüyordu.

Arkadaşlar birbirlerini böyle selamlamazlardı. Ne olursa olsun.

“Merhaba,” dedi Oscar canayakın bir tonla. Sophia’nın mora çalan ruju Oscar’ın dudaklarına yayılmıştı. Dudaklarını silmemek için elimi sweatshirt’ümün cebine sokmak zorunda kaldım.

Tüm o Goldilocks saçmalığını geri aldım.

“Sophia, bu CJ, Garcia’nın enstitüden yeni çömezi.” Demek gerçekten de oraya gittiğimi düşünüyordu. Onlarla akran olduğumu sanıyordu. Ve enstitüye girebilecek kadar iyi bir sanatçı olduğumu.

Onu düzeltmedim.

Sophia bir elini bana uzattı. “Kanını emmeye geldim,” dedi Transilvanya aksanıyla ama belki de ben yanlış anlamıştım, belki de, “Oldukça iyi bir heykeltıraş olmalısın,” demişti.

Cevap olarak anlamsız bir şeyler mırıldanırken kendimi on altı yaşında cüzzamlı karanlık emici bir trol gibi hissettim.

Sophia ise alev gibi saçları ve parlak pembe elbisesiyle egzotik bir orkideydi. Oscar onu tabii ki seviyordu. İkisi de egzotik orkide-lerdi. Mükemmeldi. Mükemmellerdi. Sophia’nın hırkası omzundan düşüyordu ve kırmızı-turuncu alev üfleyen ejderha dövmesi elbise-sinden çıkıp tüm kolunu kaplıyordu. Oscar hırkayı fark edip bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi düzeltti. Göğsümde karanlık bir kıskançlık dalgası oluştu.

Peki benim kehanetim? Artık o her ne ise?

“Gitmeliyiz,” dedi Sophia, Oscar’ın elini tutarak ve bir dakika sonra gitmişlerdi.

Binadan çıktıklarından emin olduktan sonra koridorda son hız –neyse ki Guillermo hâlâ dönmemişti– ön pencereye koştum.

Motosiklete binmişlerdi bile. Sophia’nın kollarını Oscar’ın beline dolamasını izlerken bugün onu çizdiğim için bunun nasıl hissettirdiğini, Oscar’ın nasıl hissettiğini biliyordum. Ellerimi uzun

oblik kaslarından kaydırduğımı, karnındaki oyukların üzerinde
gezdirdiğimi, ellerimde teninin sıcaklığını hissettiğimi hayal ettim.

Elimi soğuk cama bastırdım. Bunu gerçekten yaptım.

Oscar motosikleti çalıştırdı, gazı kökledi ve yolda hızla ilerlerken Sophia'nın kırmızı saçları yangın gibi arkalarında dalgalandı. Oscar sekiz yüz kilometre hızla köşeyi ölümcül bir açıyla dönerken Sophia neşeyle ellerini kaldırıp salladı.

Çünkü o korkusuzdu. O tehlikeli bir hayat yaşıyordu. Ki bu en kötüsüydü.

Keyifsizce tekrar posta odasına giderken bir dakika önce önünden geçtiğimde kapalı olduğuna emin olduğum bir kapı şimdi aralıktı. Rüzgârdan mı açılmıştı? Hayalet mi açmıştı? İçeri göz atınca benim hayaletlerimden birinin beni buraya çekmek istediğine inanmakta güçlük çektim ama kim bilir?.. Kapıları açmak büyükannemin olayı değildi.

“Anne?” diye fısıldadım. Onun da bana okumasını umarak şiirin birkaç dizesini okudum. Bu kez karşılık vermedi.

Kapıyı biraz daha açıp bir zamanlar —içinde kasırga çıkmadan önce— ofis olan odaya girdim. Kapıyı hemen arkamdan kapadım. Kitaplıklar ters dönmüştü ve kitaplar her yere dağılmıştı. Kâğıt, çizim defteri ve not defteri yığınları masadan atılıp başka yerlere fırlatılmıştı. Sigara izmaritleriyle dolu kül tablaları vardı, boş bir şişe tekila yan dönmüş, diğeryse bir köşede kırılmıştı. Duvarlarda yumruk izleri vardı, bir pencere kırılmıştı. Yerin tam ortasındaysa büyük, taştan bir melek vardı; yüzü yere bakıyordu, sırtı kırılmıştı.

Belli ki oda öfke anında harabeye çevrilmişti. Belki de buraya ilk geldiğimde eşya fırlatma yarışmasını andıran seslerin geldiği zaman yaşananlar bu odada gerçekleşmişti. Guillermo'nun sorunla-

rının –artık her neyse– fiziksel dışavurumuna baktım ve heyecan ile korku karışımı bir hisse kapıldım. Burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum ama her zamanki gibi merak çabucak mantığıma üstün geldi –dürtü kontrolü sorunları– ve eğilip yerdeki bazı kâğıtları rastgele inceledim: çoğu eski mektuplardı. Bir tanesi onunla çalışmak isteyen, Detroit’ten bir sanat öğrencisindendi. Bir tanesini New York’lu bir kadın elyazısıyla yazmıştı; kendisine ders verirse Guillermo ne isterse (altı üç kez çizili) gerçekleştireceğine dair söz veriyordu. Galerilerden teslim mektupları, bir müzeden bir siparişle ilgili teklif mektubu, eski sergilerden basın bültenleri vardı. Ona ne olduğuna dair içinde bir ipucu bulma umuduyla sürekli cebinde tuttuğuna benzer bir not defterini alıp sayfalarına göz gezdirdim. Küçük defter çizimlerle, hepsi İspanyolca yazılmış birtakım listeler ve notlarla doluydu. Belki malzeme listeleriydi? Heykellerle ilgili notlar? Fikirler? Kendimi suçlu hissederek onu dağınıklığın arasına attım ama sonra kendime hâkim olamayarak bir başka defteri alıp karıştırdım, yine aynı şeylerle doluydu ama sonra bir sayfaya denk geldim; İngilizce yazılmıştı:

Biriciğim,

Delirdim. Yemek ya da içmek istemiyorum, aksi takdirde ağzımdaki tadını kaybedeceğim. Seni görmeyeceksem gözlerimi açmak istemiyorum; senin solumadığın, senin vücuduna, o güzel vücudunun derinliklerine girmemiş havayı solumak istemiyorum. Yapmam gereken...

Bir sonraki sayfayı çevirdim ama devam etmiyordu. Ne yapması gerekiyordu? Defterin kalanına göz attım ama sonraki sayfalar bomboştu. Ortalığa saçılmış birkaç defteri daha karıştırdım

ama İngilizce yazılmış, Biriciğine yazılmış başka bir şey yoktu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Biriciği oydu. O olmalıydı. Tablodaki kadın. Kilden adamın göğsünden kalkan kilden kadın. Dev kadın. Tüm dev kadınlar.

Notu tekrar okudum. Çok şehvetli, çok çaresiz, *çok* romantikti.

*Eğer bir erkek, sevgilisine yazdığı mektubu vermiyorsa aşkı
gerçektir*

Demek başına gelen şey buydu: aşk. Trajik, imkânsız aşk. Ve Guillermo'nun rolü mükemmeldi. Hiçbir kadın teninin altında gelgit dalgaları ve depremler olan adama karşı koyamazdı.

Oscar'ın da derisinin altında doğal afetler oluyor gibiydi. Ama saçmalıyordum. Aşk hikâyelerinde başroldeki erkeklerin trenleri kovalamaları, kıtaları aşmaları, servetten ve tahttan vazgeçmeleri, düzenlerini bırakmaları, işkence çekmeleri, odaları savaş alanına çevirip heykellerin sırtlarını kırmaları, sevgililerini atölyelerinin duvarlarına çizmeleri, bağlılık göstergesi olarak dev heykeller yapmaları gerekiyordu.

Transilvanyalı kız arkadaşları varken utanmadan benim gibilerle flört etmezlerdi. Ne pislik ama.

Aşk notunun olduğu sayfayı defterden yırtıp kotumun cebine sokuyordum ki stüdyonun ön kapısının korku filmi gıcırtısını duydum. Olamaz. Guillermo içeri girmeye karar verirse diye parmağlarımda kapıya yürüyüp arkasına saklanırken kalp atışlarım hızlandı. Burada kesinlikle olmamam gerekiyordu. Burası oldukça kişisel bir kaos ortamıydı, zihnindeki içerikler dışarı saçılmış gibi. Bir sandalyenin yere sürtme sesini duydum, sonra duman kokusu aldım. Harika. Kapının tam önünde sigara içiyordu.

Bekledim. Yerlere saçılmış kitapları incelerken birçoğunu okuldan hatırladım. Biriye annemin kitabıydı. Yüzünün yarısı yığınlardan birinin üzerinden bana bakıyordu. Michelangelo biyografisi olan *Mermerdeki Melek* kitabındaki yazar fotoğrafıydı. İrkildim. Ama tabii ki buradaydı. Tüm sanat kitapları buradaydı. Eğildim, yığının arasından kitabı çekerken ses çıkarmamaya dikkat ettim. Tanıştıklarında imzalayıp imzalamadığını merak ederek baş sayfayı açtım. İmzalamıştı.

Guillermo Garcia'ya,

“Mermerdeki meleği gördüm ve onu serbest bırakıncaya kadar oydum.”

Röportaj için teşekkür ederim; çok büyük bir onurdu.

Size hayran olan

Dianna Sweetwine

Annem. Kitabı çabucak, çabucak kapadım ki aniden açılmasın, aniden açmayayım. Kapağına bastırmaktan eklemlerim beyazladı. Her zaman Michelangelo sözüyle imzalardı. Bu onun favorisiydi. Kitabı göğsüme sıkıca bastırdım, içine dalmak istiyordum.

Sonra onu kotumun belinden içeri sokup sweatshirt'ümle de üzerini kapadım.

“CJ,” diye seslendi Guillermo. Uzaklaşan ayak seslerini duydum. Gittiğinden emin olunca sessizce odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapadım. Posta odasından sessizce geçerek hapishane hücrelerini andıran odaya girdim ve annemin kitabını dosyamın içine koydum. Ve evet, aklımı kaçırmış gibi davrandığımın farkındaydım, bugün tahtalarımın çoğunu etrafa saçıyordum. Gerçi bu ilk hırsızlığım

değildi. Okul kütüphanesinden de annemin birkaç kitabını çalmıştım; her seferinde yenilediler. Şehir kütüphanesinden de. Ve birkaç kitapçıdan da. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Aşk notunu neden çaldığımı bilmiyordum. Birçok şeyi neden yaptığımı bilmiyordum.

Guillermo'yu atölyede çömelmiş halde, zevkten mest olmuş Frida Kahlo'nun karnını severken buldum. Biriciğine yazdığı not cebimde yanıyordu. Daha fazlasını bilmek istiyordum. Onlara ne olmuştu?

Bana başıyla selam verdi. "Hazır mısın?" Ayağa kalktı. "Hayatının değişmesine hazır mısın?"

"Hem de nasıl," diye karşılık verdim.

Akşamüzerinin kalanı benim çalışma taşı seçmem –içinde yangın çıkmış gibi görünen kehribar rengi kaymaktaşına âşık oldum– ve peygamberleşen Guillermo'nun oymayla ilgili verdiği emirlerini dinleyerek geçti:

O ki çarpıcı ve cüretkâr olmalı.

O ki risk almalı.

O ki koruyucu kıyafet giymeli.

(ÇÜNKÜ TOZUN İÇİNDE ASBEST VARDI!)

Çalışma taşının içinde ne olduğuyla ilgili önyargıları asla olmamalı, kayanın ona kendisi söylemesini beklemeli.

Açtığı eliyle karın boşluğuma dokunup, "Kalbin içinde ne varsa taşın içinde de o vardır, anladın mı?" dedi.

Sonra son emri bahşetti:

O ki dünyayı baştan yaratmalı.

İşte bunu yapmayı çok istiyordum ama taş oyarak bunu nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Saatler süren oyma çalışmasının ardından eve döndüğümde –inanılmaz derecede korkunçtum– bilek kaslarım ağrıyordu, yüzlerce çekiç kazasından dolayı parmaklarım morarmıştı, yüz

maskesine rağmen akciğer dokuma asbest hastalığı yayılmıştı bile. Çantamı açınca içinde üç tane kocaman, yuvarlak portakal buldum. Bir an Oscar'a aptalca âşık oldum ama sonra Sophia'yı hatırladım.

Ne ikiyüzlülük! Cidden Noah'nın Noah olduğu dönemde söylediği gibi, tam bir bok kafalıydı.

Bahse girerim Sophia'ya da annesinin onu öngördüğünü söylemişti.

Bahse girerim annesi ölmemişti bile.

Portakalları mutfağa götürüp sıktım.

Büyük Portakal Katliamı'nın ardından biraz dikiş dikme umuduyla odama döndüğümde Noah'yı yere bıraktığım çantamın başına eğilmiş, birkaç dakika önce güvenle çantama tıktığım çizim defterimi karıştırırken yakaladım. Guillermo'nun notlarını karıştırdığım için evren hemen intikam mı alıyordu?

"Noah? Ne yapıyorsun?"

Noah yerinden zıplayıp, "Ah! Hey! Hiçbir şey!" diye bağırdı. Sonra ellerini beline götürdü, ardından ceplerine soktu, sonra yine beline çıkardı. "Ben sadece... Hiçbir şey. Üzgünüm." Yüksek sesle güldü ve sonra ellerini birbirine vurdu.

"Neden eşyalarımı karıştırıyorsun?"

"Karıştırmıyordum..." Tekrar güldü ama bu kez kişnemeyi andıran bir ses çıkardı. "Yani şey, sanırım karıştırmıyordum." Atlamak istiyormuşçasına pencereye baktı.

"Ama neden?" diye sordum. Kendi kendime hafifçe kıkırdadım. Çok uzun zamandır gerçek bir ucube gibi davranmamıştı.

Düşüncelerimi duymuş gibi bana gülümsedi. Bu, göğsümde müthiş bir hisse sebep oldu. "Galiba sadece ne üzerinde çalıştığını görmek istedim."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi ayakları üzerinde kıpırdanırken. “Evet.”

“Peki.” Sesimdeki hevesi ben de duydum.

Defteri işaret etti. “Annemin eskizlerini gördüm. Onun heykelini falan mı yapıyorsun?”

“Evet,” dedim merakından heyecanlanarak. Defterimi gizlice karıştırmaması umurumda değildi; ben de aynısını ona kaç kere yapmıştım. “Ama daha çok başındayım. Daha dün akşam başladım.”

“Kil mi?” diye sordu.

Aniden güçlü bir “onunla sanatım hakkında ne cüretle konuşurum” hissi beni ele geçirmeye başladı ama herhangi bir konuda iletişim kurmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki devam ettim: “Kil değil, *taş*,” dedim. “Mermer, granit, henüz bilmiyorum. Müthiş bir heykeltıraşla çalışıyorum. *İnanılmaz* biri, Noah.” Defteri yerden kaldırdı. İkimizin de önünde tutarak neredeyse tamamlanmış eskizi gösterdim, önden görünüşüydü. “Realistik yapmayı düşünüyordum. Öyle her zamanki gibi yumru gibi değil. Zarif olmasını istiyorum, biraz narin ama bir şekilde de vahşi, biliyorsun, onun gibi. İnsanların saçlarında, kıyafetlerinde rüzgârı görmelerini istiyorum; ah, kesinlikle uçuş uçuş bir elbise de olacak. Şey umuyordum, hani her sabah verandada...” Durdum çünkü Noah cebinden telefonunu çıkardı. Titremiş olmalıydı. “Selam dostum,” dedi ve sonra patika koşusu, mesafe ve diğer doğa koşusu lagalugalarından konuşmaya başladı. Bana özür dilercesine bir ifadeyle, sanki konuşması uzun sürecekti gibi baktı ve odadan çıktı.

Arkadaşıyla konuşmasını dinlemek istediğim için parmak ucunda kapının önüne gittim. Bazen Heather’la takıldıklarında odasının önünde durup dedikodularını, gülüşmelerini, saçma sapan konuşmalarını dinlerdim. Birkaç defa haftasonları ön kapıda oturup kitap okurken hayvanat bahçesi gezilerine ya da koşu sonrası

pancake ziyafetlerine beni de davet edebileceklerini düşündüm ama hiç davet etmediler.

Noah koridorun ortasında aniden konuşmayı kesip telefonu cebine soktu. Bir dakika. Sırf benden kaçmak için telefonu çalmış gibi mi yapmıştı? Zırvalamayı kesmem için? Boğazım kurudu.

Aramız hiç düzelmeyecekti. Asla eskisi gibi olmayacaktık.

Pencereme gidip okyanusu görebilmek için panjuru kaldırdım. İzledim.

Sörf yaparken dalgaya girdiğinizde bazen arka kısmın dalgadan koptuğunu fark edersiniz ve aniden yüzünüz boyunca serbest düşüş gerçekleştirirsiniz.

İşte öyle hissediyordum.

Ertesi akşam belirlediğimiz saatte Guillermo'nun atölyesine gittiğimde –tatilde olduğumuzu ve gitmek isteyeceğim başka yer olmadığını umursamıyor gibi görünüyordu– kapıya sıkıştırılmış bir not buldum: *Hemen döneceğim, GG.*

Sabah anti-Oscar limonları sıkarken şehrin diğer ucundan çalışma taşımın bana içinde ne olduğunu söylemesini ummuştum. Henüz gıkını çıkarmamıştı. Dünden beri Noah'yla da gıkımız çıkmamıştı ve ben uyandığımda çoktan gitmişti. Babamın acil durumlar için bize bıraktığı para da öyle. Neyse.

O anki tehlikeye dönelim: Oscar. Hazırdım. Limonlara ek olarak olası bir karşılaşma hazırlığıyla cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili kapsamlı bir araştırma yapmıştım. Peşinden biraz da kutsal kitap okuması yapmıştım:

Gözleri birbirinden farklı renk olan insanlar ikiyüzlü

aşağılıklardır

(Tamam, bunu ben yazdım.)

Oscar konusu kapandı.

Koridorda yürürken posta odasında büyükannemi bulunca çok sevindim. Mükemmel bir kıyafet giymişti. Çizgili, düz etek. Çiçekli, *vintage* kazak. Kırmızı, deri kemer. Boynuna dolanmış şal desenli atkı. Bunlara ek olarak siyah bere ve John Lennon tarzı güneş gözlüğü takmıştı. Kök sebze görüntüsüne mecbur olmasaydım kesinlikle atölyeye giderken bu şekilde giyinirdim.

“Harika,” dedim. “Oldukça salaş ve şıksın.”

“Şık yeterli. Salaş olarak damgalanmaksa, hassasiyetlerimi rencide edecek bir damga. Bir grup hippyle birlikte Aşk Yazı’na katılacaktım. Tüm bu sanat, dağınıklık ve düzensizlik, gizemli yabancı erkekler kendimi oldukça özgür, oldukça risk almış hissettiriyordu, oldukça cüretkâr, oldukça...”

Güldüm. “Anladım.”

“Hayır, anladığınızı sanmıyorum. Oldukça Jude Sweetwine diyecektim. O gözü kara kıızı hatırlıyor musun?” Cebimi işaret etti. Sönmüş mumu çıkardım. *Cıkladı*. “İç karartıcı programın için benim kutsal kitabımı kullanma.”

“Kız arkadaşı var.”

“Bundan emin değilsin. O Avrupalı. Onların farklı alışkanlıkları var.”

“Jane Austen okumadın mı hiç? İngilizler bizden *daha* tutucular, daha az değil.”

“O çocuk kesinlikle tutucu görünmüyor.” Tüm yüzü göz kırpma çabasıyla buruştu. Kurnazca göz kırpamazdı. Kurnazca başka bir şey de yapamazdı.

“Onda trikomoniyazis var,” diye homurdandım.

“Kimsede öyle bir şey yok. Hatta yeryüzünde bunun ne olduğunu bilen tek kişi sensin.”

“Çok büyük.”

“Sadece ben çok büyüğüm.”

“Çok seksi. *Fazla* seksi. Ve bunun farkında. Yaslanmasını gördün mü?”

“Neyini?”

“James Dean gibi duvara yaslanmasını, *yaslanmak*.” Hızlıca bir sütuna yaslanarak gösterdim. “Ayrıca motosiklete biniyor. Ve aksanı var ve gözleri farklı renk...”

“David Bowie’nin gözleri de farklı renklerdeydi!” Bıkkınlıkla kollarını kaldırdı. Büyükanneemin David Bowie’ye karşı büyük bir tutkusu vardı. “Bir çocuğun annesinin seninle ilgili kehanette bulunması iyi şanstır.” İfadesi yumuşadı. “Ayrıca tüylerini diken diken ettiğini söyledi, tatlım.”

“İçimde *kız arkadaşının* da onun tüylerini diken diken ettiğine dair bir his var.”

“Çocukla piknik yapmadan onu nasıl yargılayabilirsin?” Tüm dünyayı kucaklarcasına kollarını açtı. “Bir sepet hazırla, yer belirle ve gidin. Bu kadar basit.”

“Çok klişe,” dedim ve o sırada posta yığınının üzerinde Guillermo’nun not defterlerinden birini gördüm. Hızlıca Biriciğine yazılmış not var mı diye baktım. Yoktu.

“Göğsünde kalbi atan hangi insan pikniğe burun kıvrırabilir?” diye haykırdı. “Mucize olması için mucizeleri görmen gerekir, Jude.” Eskiden bunu çok sık söylerdi. Kutsal kitabına yazdığı ilk cümle buydu. Ben mucizeleri gören biri değildim. Kutsal kitabın son cümlesiyse şöyleydi: *Kırık bir kalp, açık bir kalptir*. Bunu öldükten sonra bana yardım etmek için yazmış olduğunu bir şekilde biliyordum ama işe yaramıyordu.

*Havaya bir avuç pirinç atın, elinize düşen pirinç sayısı
hayatınızda seveceğiniz kişi sayısına eşittir*

(Büyükanmem benim dikiş derslerim için kapıya kapalı tabelası asardı. Dükkânının arka tarafındaki masada onun kucağına oturur, kesmeyi, kıvırmayı ve dikmeyi öğrenirken çiçeksi kokusunu içime çekerdim. “Herkesin bir biriciğı vardır; benimki de sensin,” derdi bana. Her defasında, “Neden ben?” diye sorardım ve o da dirseğıyle kaburgalarımı dürtüp, “Ayak parmakların çok uzun olduğı için tabii ki,” gibi aptalca bir şey söylerdi.)

Boğazımda bir düğüm oluştu. Meleğın yanına gittim ve ikinci dileğimi diledikten sonra –her zaman üç dilek hakkınız vardır, öyle değil mi?– tablonun önünde duran büyükanmemin yanına gittim. Büyükanmem değil, büyükanmemin hayaleti. Arada fark vardı. Büyükanmemin hayaleti yalnızca kendi hayatıyla ilgili benim bildiğım şeyleri biliyordu. Büyükbaba Sweetwine ile ilgili sorularım –büyükanmem babama hamileyken büyükbabam bir daha dönmemek üzere onu terk etmiş– tıpkı hayatta olduğı zamanki gibi cevapsız kalıyordu. Bir sürü sorum cevapsızdı. Annem bir sanat eserine bakıldığında bunun yarısının görmek, yarısının da hayal etmek olduğunu söylerdi. Belki hayaletler için de aynı şey geçerliydi.

“Bu arada bu müthiş bir öpücük,” dedi.

“Kesinlikle.”

İkimiz de kafamızda farklı düşüncelerle iç geçirdik; benimki +18, +Oscar olunca canım sıkıldı. Onu düşünmeyi gerçekten istemiyordum ama düşünüyordum...

“Öyle öpölmek nasıl bir his?” diye sordum. Bir sürü erkekle öpüşmüş olsam da hiçbirisi bu tablodaki öpüşme gibi hissettirmemişti.

Büyükannem cevap veremedi arkamdan bir ses duydum: “Sana seve seve gösteririm. Tabii boykotu bırakırsan. Bir şans versene. Keçileri kaçırmış olsan da.” Elimi ağzımdan çekip –parmaklarımı ne zaman Oscar’ın yerini almak üzere dudaklarıma götürmüştüm ki?– dönünce Oscar’ın kafamdan çıkıp kanlı canlı tavan arasının sahanlığında durduğunu gördüm. Fotoğraf makinesini bana doğrultmuş, tırazana yaslanmıştı. Bu kez öne doğru seksi bir yaslanmaydı. “Gerçi sen elinle kontrolden çıkmadan araya girmem iyi oldu.”

Hayır.

Aniden kendimi aşırı kısıtlanmış hissederek olduğum yerde sağa sola sallandım. “Kimse yok sanıyordum!”

“Belli oluyor,” dedi gülmemeye çalışarak. “Çok, çok belli.”

Ah, olamaz. Havayla sohbet ederken kim bilir nasıl da deli gibi görünüyordum! Yüzüme sıcak bastı. Konuşmanın ne kadarını duymuştu? Yani sözde konuşmanın. Eyvah eyvah. Ayrıca ne zamandır *elimle* öpüşüyordum? Kendisini düşündüğümü biliyor muydu? Onu öptüğümü? Konuşmaya devam etti: “Benim için büyük şans. Bu yaklaşımcı merceklerden hiçbir şey kaçmıyor. Lanet olsun, portakallar... Kim derdi?.. Parfüm, mum ışığında yemek vesaire masrafından kurtarabilirdi.”

Biliyordu.

“Seni düşündüğümü zannediyorsun,” dedim.

“Kesinlikle.”

Bu saçmalık karşısında gözlerimi devirdim.

İki elini de tırazanın üzerine koydu. “Kimle konuşuyordun, CJ?”

“Ah, o...” dedim. Ne cevap verecektim? Neden bilmiyorum ama dün Guillermo’yla konuşurken yaptığım gibi ona da doğruyu söyledim. “Büyükannem kısa süreliğine belirdi de.”

Boğulma-öksürme karışımı tuhaf bir ses çıkardı.

Suratından geçen ifadeler hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü o tarafa bakmaya cesaret edemiyordum. Duvar aracılığıyla ona, “Dünya nüfusunun yüzde yirmi ikisi hayalet görür,” dedim. “Bu tuhaf bir şey değil. Neredeyse dörtte biri. Aslında sadece büyükannem ile annemi görüyorum. Ama annem ne görünüyor ne de konuşuyor, sadece bir şeyler kırıyor. Ama geçen gün bana şiir okudu.” Nefes verdim. Yanaklarım alev alevdi. Belki de ne kadar az, o kadar iyiydi.

“Ne şiiri?” dediğini duydum. Beklediğim karşılık değildi.

“Şiir işte,” diye cevap verdim. Ölmüş akrabalarımınla konuş-tuğumu itiraf etmiş olsam da hangi şiir olduğunu ona söylemek nedense fazla kişisel gelmişti.

Sessizlik olduğunda 911’i aradığını belirten bip seslerini duymak için dikkatlice dinledim. “İkisi de öldüğü için çok üzgünüm, CJ,” derken sesi içten ve ciddiye. Ona baktım; Zavallı Annesiz Kız Bakışı görmeyi bekliyordum ama yüzündeki ifade bu değildi.

Sanırım annesi gerçekten de ölmüştü. Arkamı döndüm.

İyi haber, elimle öpüşmemi unutmuşa benziyordu. Kötü haberse, duymuş olabileceği konuşmayı düşünüyordum. Ona *aşk mektubu* yazmak çok daha az bilgi verirdi. Ellerimle gözlerimi kapamaktan başka pek seçeneğim yoktu. Denize düşen yılanı sarılırdı. “Ne kadarını duydun, Oscar?”

“Hey, endişelenme,” dedi. “Fazla anlayamadım zaten. Uyuyordum, sonra sesin rüyama sızmaya başladı.”

Doğruyu mu söylüyordu? Yoksa kibarlık mı yapıyordu? Aslında sessizce konuşuyordum. Parmaklarımı salladım. Aşağıya inen yavaş ayak seslerini duydum. Neden bu kadar yavaş hareket ediyordu? Cidden. Onu izlememek, her hareketini süzmemek, gelmesini beklememek imkânsızdı.

Arkama geçti, gölge kadar yakınımdaydı.

Oscar konusunun tamamen kapandığından emin değildim. Bu yakınlığın sorumlusu ben değildim. Hem daha demin kendisi beni seve seve tablodaki gibi öpebileceğini söylememiş miydi? *Bir şans versene*, deme şeklini net biçimde hatırlıyordum.

“Peki ne diledin?” diye sordu. “Büyükannenle olduğu gibi mekle de konuştuğunu gördüm.” Sesi kısık, ipeksi ve derindi; sorusunu cevaplama konusunda kendime güvenmiyordum.

İllegal ya da patentli olması gereken o bakışıyla bakıyordu ve bu durum adımı ya da bir kızın erkek boykotu yapma sebeplerini falan hatırlama yetimi etkiliyordu. Başıma gelebilecek talihsizliği neden zerre umursamıyordum? Tek istediğim parmaklarımı dağınık, kahverengi saçlarına daldırmak, boynundaki mavi atı kavramak, dudaklarımı Sophia’nın yaptığı gibi dudaklarına bastırmaktı.

Sophia.

Onu tamamen unutmuştum. Bana *hâlâ* baktığını göz önünde bulundurunca Oscar da unutmuş görünüyordu. Aşağılık. Rezil aşağılık. Beş para etmez, oyuncu, zalim, playboy, erkek fahişe!

“Çantama koyduğun portakalların suyunu sıktım,” dedim kendime gelerek. “Posalarını çıkardım.”

“Ah.”

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Bilmiyorum, bunu işte, bu oyun. Bu ses. Bana sanki ben o... donut’mışım gibi bakışı. Bu kadar yakınımda durman. Yani beni tanıımıyorsun bile. Ayrıca kız arkadaşından hiç bahsetmiyorum, onu hatırlıyor musun?” Çok yüksek sesle konuşuyordum. Deli gibi bağıırıyordum. İçime ne kaçmıştı böyle?

“Ama ben bir şey yapmıyorum ki.” Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Oyun oynamıyorum. Bu benim kendi sesim; daha yeni

kalktım. Seni hiçbir şekilde ya da biçimde donut'a benzetmiyorum, bu konuda bana güvenebilirsin. Sana yazmıyorum. Boykotuna saygı duyuyorum.”

“İyi. Çünkü ilgilenmiyorum.”

“İyi. Çünkü niyetim gayet saygılı.” Duraksadı, sonra, “Jane Austen okumadın mı hiç? Biz İngilizler sizlerden çok daha tutucuyuz, değil mi?” dedi.

Nefesim kesildi. “Hiçbir şey duymadığınızı sanıyordum!”

“Kibar davranıyordum. Biz İngilizler *çok* kibarızdır.” Aklını kaçırmış gibi sırtıyordu, sanki beyinsizmiş gibi. “Her kelimeni duydum.”

“Seninle ilgili değildi...”

“Öyle mi? Motosiklete binen, gözleri farklı renk olan ve James Dean gibi yaslanan başka bir adam mıydı? Bu arada teşekkürler. Daha önce kimse yaslanmama iltifat etmemişti.”

Oradan kaçmak dışında bu konuşmayı nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Dönüp hapisane hücresi odasına doğru yürümeye koyuldum.

“Dahası,” dedi o şen kahkahasını atarak, “benim seksi olduğumu düşünüyorsun. *Çok* seksi. Sanırım kelimesi kelimesine *fazla seksi* dedin.” Kapıyı kapadım ama sesini duyuyordum. “Ayrıca benim kız arkadaşım yok, CJ.”

Benimle dalga mı geçiyordu? “Sophia da bunu biliyor mu?” diye manyak gibi bağırdım.

“Aslına bakarsan evet!” diye cevapladı eşit derecede manyakça bir bağırıyla. “Biz ayrıldık.”

“Ne zaman?” Kapının iki tarafından birbirimize bağıırıyorduk.

“Ah, iki sene önce.” İki sene önce mi? Peki ya o öpüşme? Düşündüğüm kadar uzun değil miydi? Anksiyete insanların algılarını değiştirebiliyordu. “Bir partide tanıştık ve sanırım beş gün çıktık.”

“Rekorun bu mu?”

“Hayır, rekorum dokuz gün. Bu arada Ahlak Polisi olduğunu bilmiyordum!”

Soğuk, beton zemine uzanıp pis tozların, mikropların, zehirli küflerin bana her ne yapacaklarsa yapmalarına izin verdim. İçim içime sığmıyordu. Yanılmıyorsam az önce Oscar’la kavga etmiştik. Annemden beri kimseyle kavga etmemiştim. O kadar da kötü hissettirmiyordu.

Rekoru dokuz gündü. Clark Gable aşkına. Gerçekten de *o çocuktü*.

Gerçekçi olmaya çalışıp Guillermo’nun ne zaman döneceğini merak ettim, kendimi burada olma sebebime odaklanmaya, çalışma taşımın içinde ne olduğunu düşünmeye zorladım. Sophia ile Oscar’ın çift olmadıkları gerçeğine değil. Kapı açıldı ve Oscar kille kaplı bir havlu sallayarak içeri girdi.

Ceset gibi yerde yattığımı görünce bir kaşını kaldırdı ama yorum yapmadı. “Beyaz bayrak,” dedi büyük kısmı beyaz olmayan havluyu kaldırıp. “Barış yapmaya geldim.” Dirseklerime dayanarak kalktı. “Haklıydın,” dedi. “Yani kısmen. Bu bir oyun. *Ben* bir oyunum. En azından zamanın yüzde doksan sekizinde. Niyetlerim nadiren saygılıdır. Bir kez olsun bağırılmak korkunç değil.” Duvara yürüdü. “İzliyor musun? Hanımlar beyler: Yaslanış.” Bir omzunu duvara dayadı, kollarını önünde birleştirdi, başını eğdi, gözlerini kıstı, James Dean taklidini James Dean’dan daha iyi yapıyordu. Gülmeme engel olamadım ki amacı da buydu. Gülümsedi. “Peki öyleyse. Devam ediyorum.” Duruşunu bozup odanın içinde duruşma avukatı gibi yürümeye başladı. “Seninle o portakallar ve

belindeki kırmızı kurdele *ve* günlerdir taşıdığıın inanılmaz büyüklük soğan hakkında konuşmam gerek...” *Yakaladım seni* bakışı attı, ardından kotunun ön cebinden kırık bir denizkabuğu çıkardı. “Benim de annemin sihirli denizkabuğu olmadan dışarı çıkmadığımı bilmeni isterim. Yoksa büyük ihtimalle dakikalar içinde ölürüm.” Bu beni yine güldürdü. Bu kadar etkileyici olabilmesi korkutucuydu. Denizkabuğunu bana attı. “Ayrıca ben de rüyalarımda üç sene önce ölen annemle konuşuyorum,” dedi. “Bazen benimle konuşup konuşmayacağını görmek için bugünkü gibi gün ortasında uyuyorum. Bunu sadece sana söyledim ama önceki kulak misafirliğim için bunu borçluydum.” Yanıma gelip denizkabuğunu elimden aldı, küçük bir çocuk gibi şirin bir gülümsemeyle baktı. “Denizkabuğumu aşırmaq isteyeceğini *biliyordum*. Böyle bir şey olmayacak. Sahip olduğum en değerli şey o.” Yeniden cebine koyup tepemde durdu; gözleri parlıyordu, gülümsemesi anarşik, karşı konulmazdı.

Tanrım. Boykottaki. Ruhuma. Merhamet. Et.

Sonra bir de baktım göz hizama inmiş, pis zeminin üzerinde benimle birlikte yatıyordu. Evet. Neşeyle ciyaklamak olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardım. Kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini kapadı, tıpkı içeri girdiğinde benimkilerin de olduğu gibi. “Kötü değil,” dedi. “Sanki sahilde gibiyiz.”

Duruşumu bozmadım. “Ya da tabutta.”

“Seninle ilgili en sevdiğim şey bardağın sürekli dolu tarafını görmen.”

Yine güldüm. “Benimle birlikte yerde yatman hoşuma gitti,” dedim, bardağın dolu tarafını görüp kendimi dolu tarafında hissederek. Benimle bu şekilde yerde yatacak başka kimse olmadığını biliyordum. Ya da ölmemek için cebinde denizkabuğu taşıyan başka

kimse olmadığını. Ya da ölmüş annesiyle konuşabilmek için uyuyan başka kimse olmadığını.

Üzerimize rahatlatıcı bir sessizlik çöktü. O kadar rahattı ki sanki daha önce defalarca pis yerde ceset gibi yatmıştık.

“Elizabeth Barrett Browning’in şiiriydi,” dedim.

“Nasıl severim seni,” diye mırıldandı. “İzin ver sayayım yöntemlerini.”

“Evet, o,” derken Oscar *o kişi* diye düşünüyordum. Bazı şeyleri bir kere düşününce bir daha düşünmemek zordu. “Gerçekten de sahilde gibiyiz,” dedim giderek daha mutlu hissederek. Yan dönüp başımı elime dayadım ve gizlice Oscar’ın tımarhaneyi andıran yüzüne baktım. Sonunda aniden tek gözünü açıp onu hayran hayran izlememi yakaladı ve bana *yakalandın* dercesine gülümsedi. Gözünü kapadı. “İlgilenmemen çok kötü.”

“İlgilenmiyorum!” diye bağırdım, tekrar kumlu sahile sırtüstü yatarken. “Sadece sanatçı merakı. Çok sıradışı bir yüzün var.”

“Senin de akıllara durgunluk veren güzellikte bir yüzün var.”

“Çok çapkınsın,” dedim neşeyle.

“Daha önce duymuştum.”

“Başka neler duydun?”

“Hımm, şey ne yazık ki çok kısa süre önce senden uzak durmam, aksi takdirde hadım edileceğim söylendi.” Oturup başını Guillermo gibi çevirdi. “*Hadım ederim, Oscore! Anladın mı? Döner testereyi kullandığımı gördün, değil mi?*” Yeniden kendi haline döndü. “Aslında buraya beyaz bayrakla gelmemin sebebi de bu. Benim bir şeyleri mahvetme gibi bir özelliğim var ve bunu mahvetmek istemiyorum. Yıllardır G.’yi güldüren benim dışımda ilk kişisin. Tekrar ders vermesi bir mucize. İsa mucizesinden bahsediyoruz.” Mucize mi? “Sanki ona büyü yapmış gibisin. Senin etrafındayken... Bilmi-

yorum... tekrar *iyi* oldu. Adam çok uzun zamandır vahşiydi.” Onun benim kırım olduğu gibi ben de onun kırı olabilir miydim? “Ayrıca artık *ikinizin de* görünmez arkadaşlarla konuştuğunu biliyoruz.” Göz kırptı. “Yani,” ellerini birbirine bastırdı, “ikinizin de isteği üzerine bundan sonra bu şekilde olacak. Sana o terk edilmiş eve gitmeyi teklif ettiğimde; dudaklarını öpmek istediğimde; uhrevi gözlerine daldığımda; sürekli içine saklandığın o bol, pespaye kıyafetlerin altında neye benzediğini hayal ettiğimde; çaresiz kalmışım gibi sana bu yerde sahip olmak istediğimde zıpzıpıma binip uzaklaşacağım. Anlaştık mı?” Elini uzattı. “Arkadaşız. *Sadece* arkadaşız.”

Karmaşık sinayaller mi? Konuşan bir lunapark treni gibiydi.

Anlaşmadık, asla olmaz. “Anlaştık,” dedim ve sırf ona dokunmak istediğim için elini tuttum.

Dakikalar geçti, ellerimiz birbirine kenetlenmişti, içimden şiddetli elektrik akımı geçiyordu. Sonra beni yavaşça kendine çekmeye başladı, az önce yemin etmesine rağmen gözlerime bakıyordu, karnımda patlayan sıcaklık her yere yayılıyordu. Vücudumun açıldığını hissediyordum. Beni öpecek miydi? Öpecek miydi?

“Ah, Tanrım,” dedi elimi bırakarak. “Sanırım gitmeliyim.”

“Hayır, gitme. Lütfen gitme.” Ben kendimi durduramadan sözcükler ağzımdan çıkmıştı bile.

“Burada oturmama ne dersin peki, daha güvenli olur,” diyerek benden birkaç metre uzağa kaydı. “Dürtülerimi kontrol etmekte sorun yaşadığımı söylemiş miydim?” Gülümsedi. “Oldukça güçlü bir dürtüye kapılmış durumdayım, CJ.”

“Sadece konuşalım,” derken kalp atışlarım rekora koşuyordu. “Döner testereyi hatırlıyor musun?” Kahkahası odanın içinde taklalar attı. “Müthiş bir kahkahan var,” deyiverdim. “Yani, vay canına, çok...”

“Hiç yardımcı olmuyorsun ama. Lütfen iltifatlarını kendine sakla. Ah!” Tekrar bana doğru geliyordu. “Buldum! Bir fikrim var.” Şapkamı yüzüme ve boynumun yarısına kadar indirdi. “İşte böyle,” dedi. “Harika. Şimdi konuşalım.”

Ben şapkamın içinde, o da dışında gülüyordu ve uzaklara, çok uzaklara sürükleniyorduk. Belki de hiçbir zaman bu kadar mutlu olmadığımı düşündüm.

Yün şapkanın içinde gülme krizine girmek oldukça sıcak ve buharlı olduğundan, bir süre sonra şapkayı kaldırdım ve onu gördüm: yüzü lekeli, gözleri kontrolsüzce gülmekten sulanmıştı ve yalnızca tanıdık olarak tanımlayabileceğim bir hisse kapıldım. Bu kez yalnızca dış görünüşü değil, içi de tanıdık geliyordu.

Ruh ikizinizle tanışmak, daha önce gittiğiniz bir eve girmek gibidir; eşyaları, duvardaki resimleri, raflardaki kitapları, çekmecelerin içindekileri bilirsiniz: Gerekirse karanlıkta bile yolunuzu bulabilirsiniz

Kendimi toparlayarak, “Pekâlâ, zamanın yüzde doksan sekizinde böyleysen, geri kalan yüzde ikisinde nedin?” diye sordum.

Bu soru üzerine yüzündeki tüm kahkaha izleri silindi ve anında sorduğuma pişman oldum. “O çocukla kimse tanışmadı,” dedi.

“Neden?”

Omuz silkti. “Belki de tek saklanan sen değilsindir.”

“Saklandığımı nereden çıkardın?”

“Öyle işte.” Duraksadıktan sonra tekrar konuştu: “Belki de fotoğraflarınla uzun zaman geçirdiğim içindir. Çok şey anlatıyorlar.” Bana meraklı gözlerle bakıyordu. “Ama bana saklanma *sebebini* söyleyebilirsin.”

Bunu düşündüm. Oscar'ı düşündüm. "Madem arkadaşız, *sadece* arkadaşız; eğer elimde kanlı bir bıçak, yanımda da ceset olsaydı arayacağım türden bir arkadaş mısın?"

Gülümsedi. "Evet. Seni ihbar etmezdim. Ne olursa olsun."

"Sana güveniyorum," dedim kendimi şaşırtarak ve yüzündeki ifadeye bakılırsa onu da şaşırtmıştım. Hayatının yüzde doksan sekizini saçmalıklarla geçirdiğini söyleyen birine neden güvendiğimi bilmiyordum. "Ben de seni ihbar etmezdim," dedim. "Ne olursa olsun."

"Edebilirdin," dedi. "Oldukça kötü şeyler yaptım."

"Ben de," dedim ve bir anda ona güvenmeyi her şeyden çok istedim.

*Günahlarınızı ağaçtan henüz düşmemiş elmaların üzerine
yazın; elmalar düştüğünde yükleriniz de üzerinizden
kalkacaktır*

(Lost Cove'da hiç elma ağacı yoktu. Bunu erik ağacında, kayısı ağacında ve avokado ağacında yapmayı denemiştim.

Yüklerim hâlâ omzumdaydı.)

"Şey," dedi önünde birleştirdiği ellerine bakarak, "biraz teselli olacaksa, benim yaptıklarımın seninkilerden çok daha kötü olduğundan eminim."

Konuşmak, ona bunun aksini kanıtlamak üzereydim ki gözlerindeki gergin bakış beni durdurdu. "Annem hastayken," diye başladı yavaşça, "paramız sadece gündüz hemşiresine yetiyordu. Annem artık hastaneye gitmiyordu ve sosyal sağlık hizmeti de bunu karşılamıyordu. Bu yüzden geceleri ona ben bakıyordum. Fakat bir süre sonra ağrı kesicilerini içmeye başladım, çok fazla miktarda. Sürekli kafam iyiydi, her dakika." Sesi değişti, daha ger-

gin ve neşesiz bir hal aldı. “Sadece ikimiz vardık, başka akrabamız yoktu.” Duraksayıp derin nefes aldı. “Bir gece yataktan düşmüş, muhtemelen lazımlığa ihtiyacı olmuş ama düşünce geri kalkmamış. Çok güçsüzdü, çok hastaydı.” Yutkundu. Alnında ter damlacıkları birikti. “Ben yan odada sızmışken o on beş saat boyunca titreyerek aç karnına, dayanılmaz bir acı çekerken *bana seslendi.*” Yavaşça nefesini bıraktı. “Ve bu sadece küçük bir anekdot. Bunlardan kitap yazmama yetecek kadar var.”

Bu küçük anekdot onu resmen boğuyordu. Beni de. İkimiz de çok hızlı nefes alıp veriyorduk ve çaresizliğinin benim çaresizliğimmiş gibi beni de ele geçirdiğini hissediyordum. “Çok üzgünüm, Oscar.”

Okuldaki rehber öğretmenin bahsettiği suçluluk duygusu hapishanesi... Oscar da içindeydi.

“Tanrım.” Avuçlarını alnına bastırdı. “Bunu sana anlattığıma inanamıyorum. Bundan asla bahsetmem. Kimseye, hatta ne G.’ye ne de toplantı grubundakilere.” Yüzü her zamankinden farklı bir karmaşa içindeydi. “Gördün mü? Saçmalarken daha iyiyim, değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Seni tamamen tanımak istiyorum. Yüzde yüz.”

Bu onu daha da huzursuz etti. Yüzündeki ifade bir şeyler söylüyorsa eğer, benim onu yüzde yüz tanımamı istemiyordu. Neden böyle bir şey söylemiştim? Utanarak bakışlarımı indirdim ve yeniden yukarı baktığımda ayağa kalktığını gördüm. Göz teması kurmuyordu.

“La Lune’daki vardiyamdan önce yukarıda halletmem gereken bazı işlerim var,” dedi. Kapıya ulaşmıştı bile. Benden daha hızlı kaçamazdı.

“O kafede mi çalışıyorsun?” diye sordum oysa tek söylemek istediğim şeydi: *Anlıyorum. Koşulları değil ama utancı. Utanç batakliğini anlıyorum.*

Başını salladı. Sonra kendime engel olamayarak, “O gün kilisede benim o olduğumu söylemiştin. Neden bahsediyordun? Annen nasıl benimle ilgili kehanette bulunabildi?” diye sordum.

Fakat Oscar sadece başını iki yana sallayıp odadan çıktı.

O sırada Guillermo’nun, Biriciğine yazdığı notun hâlâ üzerimde olduğunu hatırladım. Kıvrırıp kırmızı kurdeleyle bağladım. O ana dek nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu.

*Onun kalbini kazanmak için yazılmış en tutkulu aşk
mektubunu ceketinin cebine koyun*

(Kafamdan kutsal yazı yazıyordum. Bunu yapmalı
mıydım? Yapmalı mıydım?)

“Oscar, bir saniye.” Onu kapının dışında yakaladım ve montunun arkasındaki toz tabakasını sildim. “Yer çok pisti,” derken alev alev yanan o sözleri cebine koydum. Hayatımın “oynat” tuşuna basarken.

Sonra küçük odaya dönüp oynamaya başlayabilmek için Guillermo’yu bekledim; Oscar’ın aşk notunu bulup bana dönmesini ya da benden kaçmasını bekledim. İçimde bir vana açılmıştı ve bir tür bir şey sızıyor, aşk duygularını söndürmek için atölyeye yanında yanmış mumla gelen boykotçu kızıdan tamamen farklı hissetmeme sebep oluyordu. Rehber öğretmenin bana kapısı ya da penceresi olmayan, ormandaki bir evde yaşadığımı söylediğini hatırladım. Dışarı çıkmanın da içeri girmenin de yolu olmadığını söylemişti. Ama yanıliyordu: Duvarlar yıkılabilirdi.

O anda atölyenin içinde çalışma taşım hoparlöre bağlanmışçasına bana içinde ne olduğunu söyledi.

Kalbin içinde ne varsa, taşın içinde de o vardır.

Öncelikle yapmam gereken bir heykel vardı ve bu anneminki değildi.

Etrafım devlerle sarılıydı.

Dışarıdaki çalışma alanının ortasında Guillermo'nun devasa çiftlerinden biri daha duruyordu ama bitmemişti ve çiftlerin yanında *Üç Birader* adlı dev eseri duruyordu. Guillermo çalışma taşımla ilgili farklı teknikleri gösterirken onlara bakmamaya çalışıyordum. Şöyle söyleyeyim, o üç kardeş çok da şirin devler değillerdi. Bulabildiğim her türlü koruyucu giysiyi giymiştim: naylon tulum, büyük gözlük ve yüz maskesi. Dün gece taş oymanın sağlık açısından riskleriyle ilgili biraz araştırma yapmışım; herhangi bir heykeltıraşın otuzunu geçmesi şaşırtıcıydı. Guillermo bana taşın yüzeyinin nasıl zedelenmeyeceğini, törpünün nasıl kullanılacağını, aksine tarama denen şeyin nasıl yapılacağını, her iş için doğru keskinin nasıl seçileceğini ve farklı türlerde oyma için hangi açıların daha iyi olduğunu anlatırken kafamı Oscar'a ve ona verdiğim çalıntı aşk notuna takmamaya çalışıyor fakat başaramıyordum. Büyük olasılıkla iyi bir fikir değildi: hem o notu çalmak hem de onu Oscar'a vermek. Dürtü kontrol sorunum olduğu ortadaydı.

Çaktırmamaya çalışarak keski pozisyonu ile model geliştirme arasında Oscar'la ilgili birkaç soru sormayı başardım. Şunları öğrendim: On yedi yaşındaydı. İngiltere'de liseyi bırakıp dışarıdan lise denklik diploması almıştı. Şu anda Lost Cove Üniversitesi'nde birinci sınıftaydı. Ağırlıklı olarak edebiyat, sanat tarihi ve fotoğrafçılık dersleri alıyordu. Yurtta bir odası vardı ama yine de bazen burada kalıyordu.

Fakat Guillermo elini çenemin altına koyup göz teması kurmak için başımı kaldırdığında sandığım kadar üstü kapalı davranmadığımı

fark ettim. “Oscore? O benim...” Yumruğunu göğsüne koyarak cümlesini tamamladı. Kalbi gibi miydi? Oğlu muydu? “Çok gençken, çok sorunlar yaşarken benim yuvama düştü. Kimsesi yoktu.” Yüz ifadesi samimiydi. “Oscore çok tuhaftır. Dünyadaki herkesten bıksam bile ondan bıkmıyorum. Neden bilmiyorum. Ayrıca satrançta çok iyi.” Başı ağrıyormuşçasına kafasını tuttu. “Yani gerçekten *çok çok* iyi.” Bana baktı. “Ama dikkatli dinle. Eğer bir kızım olsaydı onu Oscore’dan uzakta başka bir eyalete gönderirdim. Anladın mı?” Şey... Oldukça iyi anladım. “Oscore nefes aldığıında her yönden kızlar ona doğru gelir ve nefes verdiğinde...” Eliyle kızların havaya uçup uzaklaştığını gösteren bir hareket yaptı: paramparça olmuş halde. “O çok genç, çok aptal, çok umursamaz. Bir zamanlar ben de öyleydim. Kadınlar hakkında, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum, çok sonra öğrendim. Anladın mı?”

Boğazımda düğümlenen hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, “Anladım,” dedim. “Sirkeyle yıkanıp çiğ yumurta yiyeceğim ve başıma takmak için derhal kovan aramaya başlayacağım.”

“Anlamadım,” dedi.

“Kalbin yönelimlerini tersine çevirmek için. Eski aile öğüdü.”

Güldü. “Ah. Çok iyi. Benim ailemde biz yalnızca acı çekeriz.”

Sonra masamın üzerine bir torba dolusu seramik kili bıraktı ve artık taşın içinde ne olduğunu bildiğimden modeli yapmamı söyledi.

Gördüğüm heykel, omuz omuza vermiş iki yuvarlak vücuttu. Vücutların her tarafı küre şeklindeydi, şişkin göğüs kafesleri aynı nefesle doluydu, başları yukarı dönük, gökyüzüne bakıyorlardı. Toplamda otuz santim uzunluğundaydı. Guillermo gider gitmez yapmaya başladım ve çok geçmeden Kız Üfleyen Oscar’ı, bana anlattığı o üzücü hikâyeyi, onunla birlikte küçük odada hissettik-

lerimi, cebine koyduğum notu unuttum. Sonunda yalnızca ben ve NoahveJude vardı.

İlk olarak yapmam gereken heykeldi bu.

Saatler sonra modeli bitirdiğimde Guillermo onu inceledi ve çalışma kayamda omuzları ve başları keseceğim yerleri işaretledi. Çocuğun dışarıda kalan omzunun ilk giriş yerim olmasına karar verdik ve sonra beni yalnız bıraktı.

Anında gerçekleşti.

NoahveJude’u bulma amacıyla çekici keskinin üzerine koyar koymaz aklım Noah’nın neredeyse boğulmak üzere olduğu o güne gitti.

Annem daha yeni ölmüştü. Ben Büyükanne Sweetwine’la birlikte dikiş makinesinin başındaydım; ilk ziyaretlerinden biriydi. Bir elbisenin dikiş yeri üzerinde çalışıyordum ki oda beni sarstı; ancak bu şekilde tarif edebiliyordum. Büyükanne *git* dedi ama benimle sanki kasırga konuşmuştu. Sandalyemden fırladım, pencereden atladım, uçurumdan kayarak indim ve ayağım kuma değdiği anda Noah da suya çarptı. Yukarı çıkmadı. Çıkmayacağını biliyordum. Annem öldüğünde bile bu kadar korkmamıştım. Damarlarımda kaynayan bir sıvı vardı.

Çekiçle keskiye vurdum ve taşın bir köşesinin kopmasını, o kış günü dalgalı denize atlayışımı izledim. Kıyafetlerime rağmen köpekbalığı kadar hızlı yüzüyordum, sonra onun battığı yere daldım, kucak dolusu suları kavrayarak akıntıları, ters akıntıları, girdapları, babamın öğrettiği her şeyi düşünmeye çalıştım. Akıntının beni sürüklemesine izin verdim, sonra daldım, çıktım, tekrar daldım ve sonunda Noah’yı yüzüstü süzülürken buldum. Yaşıyordu ama bilinci yerinde değildi. Tek kolumla yüzerek onu kıyıya çektim; ağırlığıyla her hareketimde daha çok batıyorduk, ikimizin de hayatı

içimde atıyordu. Sonra kumsalda titreyen ellerimle göğüs kafesine vurdum, soğuk ve ıslak ağzına dehşete düşmüş halde nefesler üfledim. Kendine geldiğinde, iyi olduğundan emin olduğumda ona olabildiğince sertçe tokat attım.

Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

Beni burada yapayalnız bırakmayı nasıl seçebilirdi?

Kendini öldürmeye çalışmadığını söyledi ama ona inanmadım. O ilk atlayış, sonrakilerden farklıydı. O gün kendini dünyadan tamamen silmeye çalışmıştı. Biliyordum. Gitmek istemişti. Gitmeyi seçmişti. Beni bırakmayı. Ve ben onu kıyıya çekmeseydim, gidecekti de.

Sanırım Oscar'la konuşmamız sırasında gevşeyen vanamın contası attı. Keskiye öyle bir güçle vuruyordum ki tüm vücudum titriyordu; tüm dünya titriyordu.

Noah nefes almayı kesmişti. Yani hayatta birkaç dakikayı onsuz geçirmiştim.

İlk kez. Annemin rahminde bile ayrılmamıştık. Dehşet, yaşadıklarımı anlatmaya yetmezdi bile. Hiddet, yanına bile yaklaşamazdı. Kalp kırıklığı; hayır. Bunu anlatmamın hiç yolu yoktu.

Tüm gücümle çekici keskiye vururken naylon tulumun içinde terlemeye, düzgün açıları unutmaya, Guillermo'nun öğrettiklerini unutmaya, sadece o olaydan sonra Noah'ya olan öfkemin nasıl da hiç geçmediğini hatırlamaya başladım. Bir türlü kurtulamıyordum ve yaptığı her şey de öfkemi katlıyor gibiydi. Çaresizce büyükannemin kutsal kitabını okumuştum ama çayıma ne kadar kuşburnu koysam da, yastığımın altına ne kadar lacivert taşı koysam da öfkemden kurtulamıyordum.

Taşı oyarken, Noah'yı sudan çıkarırken, taşı lime lime ederken, tehlikeli sudan çıkmak isterken, bu boğucu kayadan kurtulmak isterken, özgür kalmamızı isterken sesi duydum: "Bunu mu yaptın

yani?” Annem ile büyükannem birlikte konuşmuşlardı. Ne zaman birlik olmuşlardı? Tekrar söylediler. Sesleri kafamın içinde suçlama dütiydi. “Bu yüzden mi yani? Çünkü hemen ondan sonraydı. Seni bunu yaparken izledik. Kimsenin görmediğini sanıyordun ama biz gördük.” Keskiyi taşın diğer tarafına yerleştirdim ve çekiçe seslerini bastırmaya çalıştım ama başaramadım. “Beni rahat bırakın,” dedim dişlerimin arasından ve naylon tulumu, maskeyi ve gözlüğü çıkardım. “Gerçek değilsiniz,” dedim.

Ne yaptığımı bilmeden, seslerin beni takip etmemesini umarak atölyeye girdim. Onları ben mi uydurmuştum, emin değildim. Hiçbir şeyden emin değildim.

Guillermo içeride bir başka kilden esere yoğunlaşmıştı. Şimdilik yalnızca eğilmiş bir adam vardı.

Ama burada da ters giden bir şeyler vardı.

Guillermo eğilmiş adamın üzerine eğilmişti. Elleriyle heykelin arkasından yüzünü yapıyordu ve İspanyolca bir şeyler söylüyordu, kelimeleri giderek daha düşmanca bir hal alıyordu. Yumruğunu kaldırıp kilden adamın sırtına vurmasını ve kendi omurgamda hissettiğim bir boşluk açmasını inanamayarak izledim. Sonraki darbeler daha hızlı geldi. *Adam çok vahşi*, demişti Oscar. Kasırga vurmuş odadaki yumruklanmış duvarları, kırık pencereyi, kırık meleği düşündüm. Guillermo verdiği zararı incelemek için geri çekildiği sırada gözücuyla beni gördü ve yumruklarındaki şiddet artık gözlerindeydi ve bana doğrultulmuştu. Elini kaldırıp dışarı çıkmam için salladı.

Posta odasına geri döndüğümde kalbim göğsümün içinde şiddetle çarpıyordu.

Hayır, KSO’da böyle değildi.

Kendini sanatın içine koymaktan kastı buysa, eğer bedeli buysa, bilmiyordum, buna hazır olup olmadığımı gerçekten bilmiyordum.

Vahşi Guillermo'nun masum kil adamı hırpaladığı atölyeye ya da vahşi büyükannem ile annemin beni hırpalamak istediği avluya geri dönmemin imkânı yoktu, bu yüzden üst kata çıktım. Oscar'ın gittiğini biliyordum çünkü bir saat önce motosikletinin sesini duymuştum.

Tavan arası hayal ettiğimden daha küçüktü. Tam erkek odasıydı. Posterlerin sökülmüş olduğu duvarlar çivi ve raptiyelerle doluydu. Kitaplıklar yağmalanmıştı. Dolapta sadece birkaç gömlek asılıydı. Üzerinde bilgisayar ile belki fotoğraflar için kullandığı yazıcının durduğu bir masa vardı. Çalışma masası. Bugün erken saatlerde annesini rüyasında görmeyi umarak girdiği, kapamadığı yatağa gittim.

Kahverengi nevresim darmadağındı. Renkli battaniye helezon gibi dönmüştü ve soluk yastık kılıfı geçirilmiş düz bir yastık vardı. Yalnız görünen bir erkeğin yatağı. Kendime engel olamadım. Uyarılara, sallantıda olan boykotlarıma ve dehşet verici, kızları mahveden soluklara rağmen uzanıp başımı Oscar'ın yastığına koydum ve belli belirsiz kokusunu içime çektim: keskin, güneşli, mükemmel.

Oscar ölüm gibi kokmuyordu.

Battaniyesini omuzlarıma kadar çektim ve gözlerimi kapadığımda onun yüzünü gördüm, annesine olanları anlatırken bugünkü çaresiz ifadesini. O hikâyede o kadar yalnızdı ki. Onu içime çektim, rüya gördüğü yerde kendi kozama çekildim, duyarlı bir ruh haline büründüm. Kendini neden böyle kapadığını anladım. Tabii ki anladım.

Gözlerimi açtığımda komodinin üzerinde uzun, beyaz saçlı ve beyaz şapkalı bir kadın fotoğrafı olduğunu gördüm. Elinde içeceğiyle

balçede oturuyordu. Bardak buğulanmıştı. Kadının yüzü güneşten kösele gibi olmuştu ve Oscar'a benziyordu. Gülüyordu. Bir şekilde Oscar gibi şen kahkaha attığını biliyordum.

Oturup, "Onu affet," dedim annesine. Parmağımla yüzüne dokundum. "Onu artık affetmene ihtiyacı var."

Benim ölmüş aile bireylerimin aksine, cevap vermedi. Bu arada dışarıda bana ne olmuştu öyle? Sanki kendi ruhuma keskiyle vurmuştum. Rehber öğretmen çoğu zaman hayaletlerin –eskiden hayalet derken ellerini tırnak işareti şeklinde kaldırırdı– suçluluk duyan bilinçaltının dışavurumu olduğunu söylemişti. Doğru. Ya da bazen derin bir özlemin dışavurumu. Doğru. Kalbin akla üstün geldiğini söylemişti. Umut ya da korkunun mantığa üstün geldiğini.

*Sevdiğiniz biri ölünce evdeki tüm aynaların üzerini
kapamalısınız, böylece ölen kişinin ruhu yükselir; aksi
takdirde sonsuza dek yaşayanların arasında kalırlar*

(Bunu daha önce kimseye söylemedim ama annem
öldüğünde aynaların üzerlerini kapamamakla kalmadım,
gidip bir sürü cep aynası alıp onları evin her yerine
koydum. Ruhunun bizimle kalmasını çok istiyordum.)

Hayaletleri uydurup uydurmadığımı bilmiyordum, tek bildiğim bana demin söylediklerini düşünmek istemediğimdi, bu yüzden Oscar'ın yatağının kenarına yığılmış kitapların isimlerini inceledim. Çoğu sanat tarihi kitabıydı, bazıları dinle ilgiliydi, bazıları da romandı. Bir tanesinin arasından bir makale çıkmıştı. Kâğıdı aldım. Başlığı "Sanatçının Heyecan Verici Dürtüsü"ydü ve sayfanın köşesinde şunlar yazıyordu:

Oscar Ralph

Profesör Hendricks

ST 105

Lost Cove Üniversitesi

Kâğıdı göğsüme bastırdım. Annem de eskiden sanat tarihi 105 dersini verirdi. Birinci sınıflar için sanat tarihine girişti. Eğer ölmeseydi Oscar’la tanışır, makalesini okur, değerlendirir, çalışma saatlerinde onunla konuşurdu. Bu başlığa bayılırdı: “Sanatçının Heyecan Verici Dürtüsü.” Bu bana Noah’yı düşündürdü. Heyecan verici bir dürtüsü olduğu kesindi. Eskiden bir rengi ya da bir sincabı, hatta dişlerini fırçalamayı böylesine sevebilmesi güvenli değilmiş gibi hissettirirdi. Makalenin son sayfasını açtım; kırmızıyla yazılmış büyük bir A harfi ile şu satır vardı: *Tamamıyla güçlü bir argüman, Bay Ralph.* O anda Oscar’ın soyadını algıladım. Oscar *Ralph*. Soyadı, adı, ne fark ederdi ki? Oscar, Ralph’ti! *Ralph’i buldum.* Gülmeye başladım. Bu bir işaretti. Kaderdi. Bu bir mucizeydi, büyükanne! Clark Gable’ın espri anlayışıydı.

Kendimi çok daha iyi hissederek ayağa kalktım –Ralph’i bulmuştum!– ve Guillermo’nun, posta odasından benim tek başıma gülüşümü dinlemediğinden emin olmak için tırabzandan baktım. Sonra çalışma masasının yanına gittim çünkü sandalyede Oscar’ın deri montu asılıydı. Cebine uzandım... not yoktu. Yani almıştı. Midem altüst oldu.

Ceketi giydim. Sanki kollarına tırmanmış gibiydim; sarılışının, kokusunun tadını çıkarıyordum ki masaya bakınca *kendimi* gördüm. Her yerdeydim. Sıra sıra dizilmiş fotoğraflar. Bazılarının üzerine notlar yapıştırılmıştı, bazılarındaysa yoktu. Hava titreşmeye başladı.

Hepsinin üzerinde, sarı not kâğıdında *Kehanet* yazıyordu.

İlk fotoğraf onunla tanıştığımız kiliseden boş bir sıraydı. Üzerindeki notta şöyle yazıyordu: *Seninle kilisede tanışacağımı söylemişti. Tabii bunu kiliseye gitmem için söylemiş de olabilirdi. Boş sıraları çekmek için bu kiliseye gelip duruyordum.*

İkinci fotoğrafta deminki sırada oturuyordum. Not şöyleydi: *Sonra bir gün bir de baktım sıralar boş değildi.* Kendimi güçlükle tanıdım. Bilmiyorum, umutlu görünüyordum. Ona o şekilde gülümsediğimi bile hatırlamıyordum. Hayatımda kimseye o şekilde gülümsediğimi hatırlamıyordum.

Sonraki fotoğraf da aynı gündendi: *Seni hemen tanıyacağımı çünkü senin melek gibi parlayacağını söylemişti. Evet, ağrı kesicilerden kafası iyiydi, tıpkı benim olduğum gibi –sana anlattım– ama gerçekten de parlıyorsun. Kendine bir bak.* Kamerasından gördüğü kendime baktım ve gördüğüm kızı güçlükle tanıdım. Kendinden geçmiş bir kız görüyordum. Anlamıyordu. Onunla daha sadece birkaç dakika önce tanışmıştım.

Üçüncü fotoğrafım da o gün çekilmişti ama ona izin vermemden önce. Gizlice çekmiş olmalıydı. Onu susturmak için parmağımı dudaklarıma götürmüştüm ve gülümsemem en az onunki kadar yasadışıydı. Notta şöyle yazıyordu: *Biraz tuhaf olacağını söylemişti. (Gülen surat.) Beni bağışla, seni gücendirmek istemem ama gerçekten tuhafsın.*

Ah! Bana İngiliz tarzı *alınma* ama demişti.

Sanki fotoğraf makinesi bir başka kızı bulmuştu, olabilmeyi dilediğim kızı.

Sonraki fotoğrafımda bugün posta odasında Büyükanne Sweetwine’la ya da hiç kimseyle konuşuyordum. Odanın ne kadar boş olduğu, benim ne kadar yalnız olduğum, mahsur kaldığımı açıkça belli oluyordu. Yutkundum.

Ama notta, *Senin ailemden biri gibi hissettireceğini söylemişti*, yazıyordu.

Beni aşağıda bıraktıktan sonra buraya gelip fotoğrafları çıkardıktan sonra bu mesajları mı yazmıştı? Ateşin üzerinde yürüyormuşçasına hızla kaçarken bile bana bunları söylemek istemiş olmalıydı.

Rüyanızda banyo yaptığınızı görürseniz âşık olursunuz

Merdivenden yukarı çıkarken tökezlerseniz âşık olursunuz

*Birinin odasına girip de üzerine güzel notlar yapıştırılmış
sayısız fotoğrafınızı bulursanız âşık olursunuz*

Olanlara, onun da benden gerçekten hoşlanıyor olabileceğine inanamayarak oturdum.

Son fotoğrafı aldım. Öpüşüyorduk. Evet, öpüşüyorduk. Arka planı silip etrafımızdaki her şeyin yerine girdap gibi renkler eklemişti, böylece tam da tablodaki çift gibi görünüyorduk! Bunu nasıl yapmıştı? Elimle öpüşürken çektiği fotoğrafımı kullanıp sonra da kendi fotoğrafını eklemiş olmalıydı.

Üzerindeki notta şöyle yazıyordu: *Nasıl bir his olduğunu sormuştun. Böyle otabilirdi olurdu. Sadece arkadaş olmak istemiyorum.*

Ben de istemiyordum.

Ruh eşinizle tanışmak gerçekten de bildiğiniz bir eve girmek gibiydi. Her şeyi tanıyordum. Karanlıkta yolumu bulabilirdim. Kutsal kitap doğruları söylüyordu.

Öpüştüğümüz fotoğrafı aldım. Onu La Lune'a götürüp benim de sadece arkadaş olmak istemediğimi söyleyecektim.

O sırada aceleyle, gürültüyle ve kahkahalarla basamakları çıkan ayak seslerini duydum. Oscar konuştu: “Fazladan çalışan olmasına bayılıyorum. Ekstra kask burada. Montumu da giyebilirsin. Motosikletle giderken soğuk olacak.”

“Sonunda takılabildiğimize çok sevindim.” Kız sesiydi. Transilvanyalı Sophia’nın sesi değildi. Ah, hayır, lütfen. Göğsümde bir şeyler parçalandı. Karar vermek için yaklaşık bir saniyem vardı. Kötü hamle seçeneğini seçtim, Oscar’ın botları odaya girmeden dolaba koşup içine girdim. Kızın *takılma* kelimesini söyleme şekli hoşuma gitmemişti. Hem de hiç. Kesinlikle *sevişme* yerine kullanmıştı. *Dudaklarını, kapalı gözkapaklarını, yaralarını, güzel mavi at dövmesini öpmek* yerine.

Oscar: Montumu burada bıraktığıma yemin edebilirim.

Kız: Bu kim? Güzelmiş.

Hışkırtılar. Fotoğraflarımı mı kaldırıyordu?

Oscar: Hayır, hayır. Hiç kimse. Sadece okul için bir proje.

Bıçak darbesi. Göğsümün tam ortasına.

Kız: Emin misin? Tek bir kız için çok fazla fotoğraf çekmişsin.

Oscar: Gerçekten, hiç kimse değil. Gelsene. Kucağıma otur.

Gelsene, kucağıma otur mu?

Bıçak mı demiştim? Buz parçasıydı.

Bu kez duyduğum seslerin donutla ilgisi olmadığından eminim. Aynı zamanda bu kez Sophia’da olduğu gibi arkadaşlığı aşkla karıştırmıyordum da. Anlamıyordum. Anlamıyordum. Fotoğraflarımı çekip bana bu notları yazan çocuk nasıl olurdu da kapının diğer tarafında başka bir kızla öpüşebilirdi? Hızlı nefeslerin arasında kıza Brooke dediğini duydum. Tam bir cehennemdi. Daha önce de girmemem gereken dolaba girmemin karması falan olmalıydı.

Burada kalamazdım.

“Hiç kimse” dolabın kapağını açtı. Kız çılgına dönmüş kedi gibi Oscar’ın kucağından fırladı. Uzun, kahverengi saçları ve beni görünce yuvalarından çıkacak gibi olan badem gözleri vardı. Telaşla gömleğinin düğmelerini ilikledi.

“CJ?” diye bağırdı Oscar. Yüzünün alt kısmı rujla kaplıydı. Yine. “Burada ne yapıyorsun? Dolabın içinde?” Kesinlikle mantıklı bir soruydu. Ne yazık ki konuşma yetimi kaybetmişim. Ve sanırım hareket etme yetimi de. Ölü böcek gibi bu ana yapıştığımı hissediyordum. Gözleri göğsüme indi. Öpüştüğümüz fotoğrafa sarıldığımı fark ettim. “Görmüşsün,” dedi.

“Demek hiç kimse, öyle mi?” dedi Brooke adındaki kız ve çantasını alıp hızlı ve sinirli bir çıkış hazırlığıyla omzuna attı.

Oscar, “Bekle,” dedi ona ama sonra gözlerini bana çevirdi. “G.’nin notu mu?” derken yüzünde aydınlanırcasına bir ifade oluştu. “Montumun cebine mi koydun?”

Guillermo’nun elyazısını tanıyacağı hiç aklıma gelmemişti ama tabii ki...

“Ne notu?” diye ciyakladım. Sonra kıza dönüp, “Üzgünüm. Gerçekten. Ben sadece... şey, burada ne yaptığımı bilmiyorum ama aramızda hiçbir şey yok. Hem de hiçbir şey,” dedim. Bacaklarımın beni merdivenden indirecek kadar çalışabildiğini fark ettim.

Posta odasının ortasındaaydım ki Oscar’ın merdivenin başından seslendiğini duydum. “Diğer ceplere bak.” Ona dönmeden koridorda ilerlemeye devam ettim, kapıyı açıp yola, kaldırıma çıktım. Nefes nefeseydim, midem bulanıyordu. Yürürken bacaklarım o kadar güçsüzdü ki beni taşıyabildiklerine inanamıyordum. Yaklaşık bir blok ilerleyip tüm itibarımı rüzgârda savurmuştum ki montun ceplerini karıştırmaya başladım. Film kutusu, şeker kâğıtları ve kalem dışında bir şey yoktu. Bir de... Elimi montun içinde gezdirince bir fermuar

olduğunu fark ettim. Fermuarı açıp içinden dikkatlice katlanmış bir kâğıt çıkardım. Bir süredir burada duruyormuş gibiydi. Açtım. Kilisedeki fotoğraflarımdan birinin renkli kopyasıydı. Yasadışı gülümsemeyle baktığım fotoğraf. Beni yanında mı taşıyordu?

Ama bir dakika. Bunun ne önemi olabilirdi ki? Olamazdı. Başkasıyla birlikte olmayı, bana o inanılmaz notları yazdıktan hemen sonra, küçük odada yerde yatarken aramızda olanlardan hemen sonra başkasıyla birlikte olmayı seçtiyse bir önemi olamazdı. Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şey olmuştu, gerçek bir şey. Kahkahalar ve sonrasındaki o yoğun anlar sırasında bir yerde bir şekilde ikimizi de özgür kılacak bir anahtar olduğu hissine kapılmıştım. Gerçekten.

Ve sonra: *Hiç kimse. Ve: Gelsene, kucağıma otur.*

Brooke’u içine çektiğini hayal ettim. Birbiri ardına kızları. Guillermo’nun dediği gibi, bana yaptığı gibi. Böylece nefesini verip beni parçalara ayırabilirdi.

Çok aptaldım.

Demek kalbi taşlaşmış kızlar için de aşk hikâyeleri yazılıyordu. Bu şekilde oluyordu demek.

Elimde, buruşturduğum fotoğrafla henüz bir blok bile uzaklaşmamıştım ki arkamdan birinin geldiğini duydum. Oscar olduğundan emin bir şekilde, göğsümde biriken umuttan nefret ederek arkama döndüm fakat Noah’yı gördüm: Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, herhangi bir yerinde asma kilit yoktu, kanı donmuş gibi görünüyordu, bana söylemesi gereken bir şey varmış gibi.

GÖRÜNMEZ MÜZE

Noah

Yaş: 13.5-14

Brian'ın yatılı okula gittiği gün Jude duştayken gizlice odasına girdim ve bilgisayarındaki konuşmayı okudum.

Uzaylıçocuk: *Seni düşünüyorum*

Rapunzel: *Ben de seni*

Uzaylıçocuk: *Hemen şimdi gelsene*

Rapunzel: *Işınlanma yeteneğim henüz gelişmedi*

Uzaylıçocuk: *Ben ilgilenirim*

Tüm ülkeyi havaya uçurdum. Kimse fark etmedi.

Âşıklardı. Kara akbabalar gibilerdi. Ve beyaz karıncalar. Evet, üveyikler ve kuğular yaşam boyu çift olarak kalan tek hayvanlar değildi. Çirkin, pis beyaz karıncalar ve leş yiyen akbabalar da öyleydi.

Jude bunu nasıl yapabilmişti? Peki ya Brian?

Sanki 7/24 patlama yaşıyor gibi hissediyordum. Bir şeylere dokunduğumda havaya uçup paramparça olmalarına inanamıyordum. Bu kadar yanlış yolda olduğuma inanamıyordum.

Sanmıştım ki... Bilmiyorum, demek ki yanlış sanmışım.

Çok yanlış.

Yapabileceklerimi yaptım. Evin içinde bulduğum Jude'un müsveddelerini cinayet mahalline çevirdim. Onun o aptal Nasıl Ölmeyi Tercih Edersin? oyunundaki en korkunç ölüm yollarını kullandım. Pencereden aşağıya atılan, bıçaklanan, boğulan, canlı canlı yakılan, kendi elleriyle boğulan kız. Hiçbir ayrıntıyı es geçmedim.

Ayrıca çoraplarının içine sümüklüböcek koydum.

Diş fırçasını klozete batırdım. Her sabah.

Başucundaki bir bardak suya beyaz sirke koydum.

Ama en kötüsü de, psikopat gibi davranmadığım her saatin birkaç dakikasında Brian'la olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum: *On parmağımı da verirdim. Her şeyimi verirdim.*

(OTOPORTRE: *Zamanda Geriye Doğru Kürek Çeken Çocuk*)

Bir hafta geçti. İki hafta. Ev giderek o kadar büyüdü ki odamdan mutfığa gidip gelmem saatlerimi alıyordu. O kadar büyüdü ki dürbünle bile masanın ya da odanın karşısındaki Jude'u seçemiyordum. Yollarımızın bir daha kesişeceğini hiç sanmıyordum. Aramızdaki kilometrelerce ihanetin ötesinden benimle konuşmaya çalıştığında kulaklığımı takıp müzik dinliyormuş gibi yapıyordum, halbuki kulaklığın ucu cebime soktuğum elimde oluyordu.

Onunla bir daha asla konuşmak istemiyordum ve bunu açıkça belirtmek istiyordum. Sesi sabitti. Kendisi sabitti.

Annemin kavgalı olduğumuzu anlayacağını ve eskiden yaptığı gibi Birleşmiş Milletler gibi davranacağını düşünüp duruyordum ama anlamadı.

(PORTRE: *Kaybolan Anne*)

Sonra bir gün koridorda sesler duydum: Babam Jude olmayan bir kızla konuşuyordu, onun Heather olduğunu fark ettim hemen. Dolapta aramızda geçenlerden sonra bile ona beynimde zerre kadar yer vermemiştim. O korkunç yalandan öpüşme. Cama yaslanırken,

üzgünüm, Heather, dedim içimden, *çok, çok üzgünüm*, derken pencereyi olabildiğince sessizce kaldırdım. Dışarı tırmanıp sorunsuzca yere atladığım sırada kapımın çalındığını ve babamın bana seslendiğini duydum. Aklıma gelen tek şey bu olmuştu.

Tepenin yarısında bir araba yanımdan geçerken başparmağımı kaldırmak istedim. Çünkü gerçek bir sanatçı gibi otostop çekerek Meksika ya da Rio'ya gitmeliydim. Ya da Connecticut'a. Evet. Brian yurttan neredeyse oraya giderdim; *bir sürü çıplak erkeklerle dolu duş*. Bu düşünce bir anda aklıma geldi ve tüm patlayıcılar aynı anda infilak etti. Bu, Jude ile onu dolabın içinde düşünmekten bile daha kötüydü. Ve daha iyi. Ve çok daha kötü.

Bu nükleer düşünce patlamasından çıkıp yanıp kül olduğumda KSO'daydım. Ayaklarım kendi kendilerine bir şekilde buraya gelmişlerdi. Yaz okulu iki haftadan uzun süre önce sona ermişti ve tatile giden birçok öğrenci geri dönüyordu. Oldukça işlevsel graffitileri andırıyorlardı. Arabaların bagajlarından valizlerini, dosyalarını, kutularını indirmelerini; birbirlerine *belki de çok iyi bir fikir değildi*, diyen gözlerle bakan ebeveynlerine sarılmalarını izledim. Hepsini içime çektim. Mavi, yeşil, kırmızı, mor saçlı kızlar dip dibe durup bağırıyorlardı. Birkaç uzun boylu, sıska erkek duvara yaslanmış sigara içiyor, gülüyor ve havalı görünüyorlardı. Korkutucu bakışlar atan bir grup ayaktakımı kurutucudan fırlamışa benziyordu. Yanımdan geçen çocuğun yüzünün bir tarafında bıyık, diğer tarafındaysa sakal vardı. Harika. Sanat yapmakla kalmıyorlardı, kendileri de sanattı.

Partide çıplak İngiliz'le yaptığım konuşmayı hatırladım ve yanmış kalıntıları Lost Cove'un derinliklerine, deli bir adamın stüdyosunun olduğunu söylediği yere götürüp casusluk yapmaya karar verdim.

Çok geçmeden, belki sadece saniyeler sonra —çünkü Brian’ı düşünmemeye çalışmak beni hızlı yürüyen süper-insana çevirmişti— Day Sokağı 225’in önünde duruyordum. Büyük bir antrepoydu ve kapı aralıktı ama hayatta izinsiz içeri giremezdim, değil mi? Hayır. Çizim defterim yanımda değildi bile. Ama bir şeyler yapmak istiyordum, yapmak zorundaydım. *Brian’i öpmek gibi*. Bu fikir aklıma yapışmıştı, çıkaramıyordum. Kesinlikle denemeliydim. Ama ya beni yumruklasaydı? Ya bir meteorla kafamı yarsaydı? Ama belki böyle yapmazdı. Belki o da beni öperdi. Çünkü bazen dikkatimin başka bir şeyde olduğunu sandığı zamanlarda onu bana bakarken yakalıyordum. Dikkatim hep ondaydı.

Mahvetmiştim. Evet. Onu öpmeliydim. Bir öpücük, sonra ölebirlirdim. Bir dakika, asla olmaz, eğer öleceksem öpüşmeden fazlasını yapmak isterdim. Çok çok daha fazlasını. Terledim. Ve sertleştim. Kaldırıma oturup nefes almaya, sadece nefes almaya çalıştım.

Bir taş alıp sokağa atarak biyonik bilek hareketini taklit etmeye çalıştım. Acıması üç denemeden sonra tüm düşüncelerim tersine döndü. Aramızda elektrikli çit vardı. Onu aramıza o koymuştu. Orada tutmuştu. Courtney’yi istemişti. Ve ilk gördüğü andan itibaren *Jude*’u istemişti. Ben sadece buna inanmak istememiştim. Kızlardan hoşlanan popüler bir pislikti. O kırmızı devdi. Ben de sarı cüceydim. Nokta.

(OTOPORTRE: *Sarı Cüce Dışında Herkes Sonsuza Dek Mutlu Yaşadı*)

Bu düşünceyi, bütün düşünceleri kafamdan attım. Önemli olan tek şey yaratabileceğim dünyalardı, bu iğrenç olanı değil. Yarattığım dünyalarda her şey olabilirdi. *Her şey*. Ve eğer KSO’ya girersem onları kafamdakinin yarısı kadar da olsa kâğıda düzgünce aktarmayı öğrenecektim.

Bir anda antreponun yanındaki yangın merdivenine çıkabileceğimi fark ederek ayağa kalktım. Sıra sıra pencerelerin olduğu bir sahanlığa çıkıyordu, orası da bir yeri görüyor olmalıydı. Tek yapmam gereken kimse beni görmeden çitin diğer tarafına atlamaktı. Eh, neden olmasın? Jude ve ben eskiden atları, inekleri, keçileri ya da beş yaşında ikimizin de evlendiği (Jude aynı zamanda papazdı) kocayemiş ağacını ziyaret etmek için gizlice bir sürü çitten atlardık.

Sessiz sokakta etrafıma bakındım. Uzakta arkadan parlak renkli bir elbise giymiş, yaşlı gibi görünen bir kadın gördüm... havada süzülüyor gibiydi. Gözümü kırptım; hâlâ süzülüyordu ve nedense yalınayaktı. Küçük bir kiliseye giriyordu. Neyse. O içeri girince karşıya geçtim, hızla ve kolayca çite tırmanıp atladım. Koşarak merdivene gittim ve eski metalin gıcırdamaması için dikkatlice basamakları çıktım. Yakınlarda bir yerde benim çıkarıyor olabileceğim sesleri bastıran inşaata minnettardım. Sahanlıkta hızlıca yürüyüp binanın kenarından bakınca duyduğum sağır edici sesin inşaat alanından değil aşağıdan, kıyamet kopmuş gibi görünen avludan geldiğini fark ettim. İnanılmazdı: Uzaylıların Dünya'ya kimyasal saldırı yapmalarından sonraki sahneydi. Avlunun her yerinde koruyucu elbiseler giymiş, maske ve gözlük takmış kurtarma işçileri elektrikli matkaplar, döner testereler kullanıyor; taş yığınlarına saldırırken beyaz bulutların arasından belirip içinde kayboluyorlardı. Burası taş atölyesi miydi? Bunlar taş heykeltıraşları mıydı? Michelangelo ne düşünürdü? Onları izledim, izledim ve toz inince üç çift devasa gözün beni delip geçtiğini gördüm.

Nefesim kesildi. Avlunun karşısında üç tane devasa insan-canavar bana bakıyordu.

Ve nefes alıyorlardı. Yemin ederim.

Eski kız kardeşim Jude görse kafayı yerdi. Annem de.

Onlara yaklaşmam gerektiğini düşünürken uzun boylu, koyu saçlı bir adam garaj kapısı gibi yarı yukarı çekilmiş bir duvardan çıktı. Değişik bir aksanla telefonda konuşuyordu. Sanki bundan böyle tüm günbatımlarının rengini seçme hakkı kazandığını ya da Brian'ın onu yatak odasında çıplak beklediğini duymuş gibi başını aşırı mutlulukla geriye atışını izledim. Adeta telefonla dans ediyordu, ardından öyle bir keyifle kahkaha attı ki havaya milyarlarca balon uçtu. Bu o çılgın sanatçı olmalıydı ve karşımdaki korkunç granit insan-canavarlar da çılgın sanatı.

“Acele et,” dedi kendisi kadar büyük sesiyle. “Acele et, aşkım.” Telefonu cebine koymadan önce iki parmağını öpüp ekrana dokundu. Tam bir ahmak hareketi, değil mi? Ama onu yaparken değildi, inanın bana. Şimdi sırtı avluya dönük bir şekilde bir sütunun karşısında duruyordu, alnı sütuna yaslıydı. Delirmiş gibi betona gülümsüyordu ama muazzam konumum sayesinde bunu gören tek kişi bendim. Görünüşe bakılırsa o da on parmağını verirdi. Birkaç dakika sonra coşkusu geçtiğinde yüzünü ilk kez açıkça görebildim. Burnu alabora olmuş bir gemiyi andırıyordu, ağzı üç ağız genişliğindeydi, çenesi ve elmacıkkemikleri zırh gibi sertti ve gözleri yanardöner renkteydi. Yüzü devasa mobilyalarla tıka basa dolu bir odaydı. Onu hemen çizmek istiyordum. Karşısındaki kıyameti andıran manzarayı incelemesini izledim. Kondüktör gibi iki kolunu kaldırdığı anda tüm elektrikli aletler sustu.

Aynı zamanda kuşlar ve geçen arabalar da. Hatta ne rüzgârın hışırtısını, ne bir sineğin vızıldasını ne de bir konuşma duyuyordum. *Hiçbir şey* duyamıyordum. Sanki bu adam konuşacağı için biri dünyanın sessiz butonuna basmıştı.

Tanrı mıydı o?

“Cesurlukla ilgili çok fazla konuşuyorum,” dedi. “Size heykelciliğin korkaklar için olmadığını söyledim. Korkaklar kile yapışıp kalırlar, değil mi?”

Tüm kurtarma işçileri güldü.

Duraksayıp kibriti sütunlardan birine sürttü. Kibrit alev aldı. “Size stüdyomda risk almanızı söylüyorum.” Kulağının arkasındaki sigarayı alıp yaktı. “Size çekingen olmamanızı söylüyorum. Kararlar verip hatalar yapmanızı, büyük, korkunç, pervasız hatalar yapmanızı, ciddi anlamda batırmanızı söylüyorum. Size bunun tek yol olduğunu söylüyorum.”

Onaylayıcı bir mırıltı duyuldu.

“Bunu söylüyorum, evet ama buna rağmen bazılarınızın hâlâ bunu yapmaktan korktuğunu görüyorum.” Kurt gibi yavaşça dolanmaya başladı ki kurt kesinlikle onun yansıma hayvanıydı. “Neler yaptığınızı görüyorum. Dün siz gittikten sonra teker teker tüm eserleri inceledim. Elinizdeki matkap ve testerelele kendinizi Rambo sanıyor olabilirsiniz. Bir sürü ses, toz çıkarıyorsunuz ama sadece birkaçınız heykellerinizin sadece şu kadarını,” iki parmağını birleştirdi, “bulabildi. Bugün bu değişecek.”

Kısa saçlı, kumral bir kızın yanına gitti. “İzin verir misin, Melinda?”

“Lütfen,” dedi kız. Durduğu yerden bile kızın ne kadar kızardığını görebiliyordum. Ona kesinlikle âşıktı. Etraflarında toplananların da yüzlerine baktım ve kız ya da erkek hepsinin ona âşık olduğunu fark ettim.

(PORTRE, MANZARA: *Coğrafi Ölçekteki Adam*)

Sigarasından uzunca bir nefes çekip daha doğru düzgün içmeden yere atarak üzerine bastı. Melinda’ya gülümsedi. “Kadınını bulduk, değil mi?”

Büyük taşın yanındaki kilden modeli inceledi, ardından gözlerini kapayıp parmaklarını yüzeyde gezdirdi. Aynısını yanındaki taşın üzerinde de yaptı; gözleri kapalıyken inceledi. “Tamam,” diyerek masanın üzerinden elektrikli matkabı aldı. O hiç duraksamadan matkabı doğruca kayaya sokarken öğrencilerin heyecanını görebiliyordum. Çok geçmeden her yeri toz kapladı ve hiçbir şey göremez oldum. Yaklaşmam gerekiyordu. Çok yaklaşmam. Sanırım papağan gibi bu adamın omzunda yaşamalıyım.

Ses kesilip toz dağıldığında öğrenciler alkışlamaya başladı. Taşta oluşan kadın sırtı kilden modelin aynısıydı. İnanılmazdı.

“Lütfen,” dedi. “İşinize dönün.” Melinda’ya matkabı verdi. “Devamını bulabileceksin şimdi.”

Tek tek öğrencilerin yanına gidiyor, bazen tek kelime etmiyor, bazen de methiye düzüyordu. “Evet!” diye bağırdı birine. “Başardın. Şu göğse bak. Gördüğüm en güzel göğüs!” Çocuk gülmeye başladı ve sanatçı gururlu bir baba gibi onun kafasına hafifçe vurdu. Bu hareketi göğsümde bir şeylerin çekilmesine sebep oldu.

Bir başka öğrencinin yanına gidip şöyle dedi: “Çok iyi. Şimdi söylediğim her şeyi unut. Yavaş ol. Çok çok yavaş. Taşı okşa. Onunla seviş ama nazikçe, nazikçe, nazikçe, anladın mı? Sadece keskiyi kullan, başka hiçbir şeyi değil. Tek bir yanlış hareketle her şeyi mahvedebilirsin. Baskı yapmıyorum ama.” Onun da kafasına aynı şekilde vurdu.

Kimsenin kendisine ihtiyacı olmadığından emin olmuş gibi görünerek içeri girdi. Pencereilerin olduğu tarafa geçerek onu takip ettim. Görünmemek için kenarda durdum. İçeride daha fazla taştan dev vardı. Stüdyonun ucundaysa vücutlarını ince kırmızı tülbentlerle örtmüş, etraflarında bir grup öğrencinin toplanmış olduğu üç çıplak kadın vardı.

İngiliz çocuk yoktu.

Sanatçının öğrencileri teker teker gezmesini, yüzünde soğuk ve sert bir bakışla çizimlerini incelemesini izledim. Sanki benim çizimlerime bakıyormuş gibi gerildim. Gördüklerinden memnun değildi. Aniden el çırpı ve herkes çizmeyi bıraktı. Giderek canlanıp elleri uçan Malezya kurbağaları gibi etrafta süzülürken pencerenin ardından boğuk sesler duyuyordum. Onlara neler söylediğini duymak istiyordum. Bilmem *gerekiyordu*.

Sonunda çizmeye devam ettiler. Masanın üzerinden bir defter ile tuval alıp onlara katıldı ve o kadar yüksek sesle, öylesine bir güçle konuştu ki pencerenin arkasından bile sözlerini duyabildim: “Bir şey ifade ediyormuş gibi çizin, millet. Boşa harcayacak zamanınız yok, kaybedecek bir şeyiniz yok. Burada dünyayı baştan yaratıyoruz, anlaşıldı mı?”

Tıpkı annemin söylediği gibi. Ve evet, anlıyordum. Nabzım hızlandı. *Kesinlikle* anlıyordum.

(OTOPORTRE: *Dünya Çocuğu Baştan Yaratmadan Önce Dünyayı Baştan Yaratan Çocuk*)

Oturup grupla birlikte çizmeye başladı. Elinin sayfanın üzerinde ileri geri hareket edişine, önünde poz veren modellerin her bir parçasını özümseyişine benzer bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Ne yaptığını çözmeye çalışırken, kalemi tutuş şeklini, kaleme dönüşmesini incelerken mideme kramplar girdi.

O ana dek ne kadar berbat olduğumu hiç fark etmemiştim. Kat etmem gereken ne kadar yol olduğunu. Gerçekten de KSO'ya giremeyebilirdim. Ruh çağırma tahtası haklıydı.

Sersemlemiş halde yangın merdiveninden indim. Bir saniye boyunca ne olabileceğimi, olmak istediğim her şeyi görmüştüm. Ve olmadıklarımı.

Kaldırım yükselmışti ve ben de üzerinde kayıyordum. *On dört yaşında bile değilim*, dedim kendi kendime. İyi olmak için önümde yıllarım vardı. Ama bahse girerim Picasso benim yaşımdayken de efsaneydi. Ne düşünüyordum ki? Ciddi anlamda berbattım. Asla KSO'ya giremeyecektim. Kafamın içindeki bu can sıkıcı konuşmaya o kadar dalmıştım ki dışarıya park etmiş, anneminkine çok benzeyen kırmızı arabayı neredeyse fark etmeyecektim. Ama olamazdı. Burada ne işi vardı ki? Plakaya baktım, gerçekten de annemin arabasıydı. Etrafında döndüm. Hem de annem içindeydi; sağ koltukta öne eğilmişti. Ne yapıyordu?

Cama tıkladım.

Hemen doğruldu ama beni gördüğüne benim onu gördüğüm kadar şaşırmış görünmüyordu. Hatta hiç şaşırmışa benzemiyordu.

Camı açıp, "Beni korkuttun, tatlım," dedi.

"Orada eğilmiş ne yapıyordun öyle?" diye sordum ama aslında *Burada ne işin var?* diye sormam gerekiyordu.

"Bir şey düşürdüm." Tuhaf görünüyordu. Gözleri fazla parlıyordu. Dudaklarında ter vardı. Boynuna doladığı simli, mor atkı ve kırmızı kuşaklı uzun sarı elbisesiyle falcı gibi görünüyordu. Kollarında da renkli incik boncuklar vardı. Büyükannemin uçuş uçuş elbiselerinden birini giymediği zamanlarda genellikle sirkten değil de siyah beyaz filminden çıkmış gibi görünürdü.

"Ne?" diye sordum.

Kafası karışmış gibi, "Ne ne?" diye sordu tekrar.

"Ne düşürdün?"

"Ah, küpemi."

İki kulağında da küpe takılıydı. Kulaklarına baktığımı gördü.

"Diğer küpemi. Bunları değiştirmek istedim."

Yalan söylediğinden, beni önceden gördüğü için benden saklandığından, bu yüzden beni gördüğüne şaşırmadığından emin olarak başımı onaylarcasına salladım. Ama neden benden saklansındı ki?

“Neden?” diye sordum.

“Ne neden?”

“Neden değiştirmek istedin?”

Tercümana ihtiyacımız vardı. Daha önce annemle konuşurken hiç tercümana ihtiyacım olmamıştı.

İç geçirdi. “Bilmiyorum, istedim işte. Binsene, tatlım,” dedi sanki başından beri beni buradan alması için plan yapmışız gibi. Çok garipti.

Eve giderken arabanın içi yüksek gerilim hattı gibiydi ve sebebini bilmiyordum. Ancak iki blok ilerledikten sonra burada ne yaptığını sormak aklıma geldi. Day Sokağı’nda çok iyi bir kuru temizlemeci olduğunu söyledi. Evin yakınlarında da beş tane olduğunu söylemedim. Ama beni duymuş gibi açıklama yaptı: “Büyükannenin elbiselerinden biri. En sevdiğim. İyi bir yere, en iyi yere emanet ettiğimden emin olmak istedim ve bu temizlemeci de en iyisi.” Genelde konsola iliştirdiği pembe faturaya bakındım. Yoktu. Belki de çantasındaydı? Sanırım bu doğru olabilirdi.

Onun beni gördüğü anda söylemesi gereken şeyi söylemesi için bir iki blok daha geçmemiz gerekti. “Evden çok uzaktasın.”

Yürüyüşe çıktığımı ve sonunda kendimi burada bulduğumu söyledim. Çitten atlayıp yangın merdivenine çıktığımı, onun ben ve yeteneğim hakkında yanıldığını açıkça belirten bir dâhiyi gözetlediğimi anlatmak istemedim.

Daha fazla soru soracaktı, hissediyordum ama o sırada kucağındaki telefon titredi. Arayan numaraya bakıp kapama düğmesine bastı. “İşten,” dedi bana doğru bakarak. Onu daha önce hiç böyle

terlerken görmemiştim. Sarı kumaşın altından, kollarında sanki inşaat işçisiymiş gibi koyu renk halkalar görünüyordu.

Bana artık çok tanıdık gelen KSO'nun atölye binalarının önünden geçerken dizimi sıkıp, "Az kaldı," dedi.

Sonra her şey netleşti. Beni takip etmişti. Benim için endişelenmişti çünkü bir süredir keşiş yengeci gibiydim. Başka mantıklı açıklaması yoktu. Saklanması ve kuru temizlemeciyle ilgili yalan söylemesinin sebebi de beni gizlice takip ettiği ve özel hayatıma burnunu soktuğu için sinirlenmemi istememesiydi. Bu açıklamayla rahatladım.

Ta ki yokuşu çıkarken tepeye yakın üçüncü değil ikinci garaj yoluna girene dek. Arabadan inip, "Ee, gelmiyor musun?" demesini inanamayarak izledim. Elinde anahtarla kapıya ulaşmıştı ki sonunda başka bir ailenin yaşadığı başka bir eve girmek üzere olduğunu fark etti.

(PORTRE: *Uykusunda Başka Bir Hayata Giden Anne*)

"Aklım nerede?" dedi arabaya bindiğinde. Komik olabilirdi, olması gerekirdi ama değildi. Ters giden bir şeyler vardı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Motoru da çalıştırmadı. Diğer ailenin garajında sessizce oturup okyanusu, güneşin ufka uzanan parlaklığını izledik. Suyun üzerinde yıldızlar var gibiydi ve onların üzerinde yürümek istiyordum. Sadece İsa'nın su üzerinde yürüebilmesi haksızlıktı. Anneme tam da bunu söyleyecektim ki arabanın olabilecek en yoğun, en ağır üzüntüyle dolduğunu fark ettim ve bu üzüntü bana ait değildi. Annemin bu kadar üzgün olduğunu hiç bilmiyordum. Belki de Jude ile benim ayrı düştüğümüzü bu yüzden fark etmemişti.

"Anne?" dedim ama boğazım aniden o kadar kurumuşt ki sesim kurbağa gibi çıktı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi hemen sessizce ve motoru çalıştırdı. “Endişelenme, tatlım.”

En son biri bana endişelenmememi söylediğinde korkunç şeyler olduğunu hatırladım ama yine o zamanki gibi başımı salladım.

Dünyanın sonu yağmurla başladı.

Eylül gelip geçti, sonra da ekim... Kasım ayında babamın bile ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu dışarıya olduğu kadar içeriye de yağmur yağdığı anlamına geliyordu. Her yerde tencereler, tavalar, kovalar vardı. Babam mantra gibi tekrar tekrar, “Yeni bir çatıya ihtiyacımız olacağını kim bilebilirdi?” diye söylenip duruyordu.

(PORTRE: *Evi Başının Üzerinde Dengelemeye Çalışan Baba*)

Fenerler bozulmadan pillerini ve lambalar sönmeden ampulleri yenileyerek geçen bir hayattan sonra... *Ne kadar hazırlansan azdır, evlat.*

Fakat yeterli gözlemin ardından annemin üzerine yağmur yağmadığını fark ettim. Onu üzerinde görünmez şemsiye varmış gibi verandada oturup sigara içerken buluyordum (asla sigara içmezdi), sürekli kulağında telefon vardı ama hiçbir şey söylemiyor, sanki diğer taraftaki kişi ona müzik dinletiyormuş gibi sadece olduğu yerde hafifçe sallanıp gülümsüyordu. Onu evin içinde, sokakta, yeni sirk kıyafetleri ve takılarıyla uçurumun kenarında mırıldanırken (asla mırıldanmazdı) ve şarkı söylerken (asla şarkı söylemezdi) buluyordum. Kendine özel güneş ışınları onu çevrelerken biz akıntıda sürüklenmemek için duvarlara ve eşyalara tutunuyorduk.

Onu aslında kitap yazması gereken bilgisayarın başında buluyordum ama kitaba başlamak yerine sanki yıldızlarla doluymuş gibi tavanı izliyor oluyordu.

Onu buluyor, buluyor, buluyordum ama *onu* bulamıyordum.

Beni duyana kadar adını üç defa söylemem gerekiyordu. Yanına birinin geldiğini fark etmesi için çalışma odasına girdiğimde duvarı yumruklamam ya da mutfakta sandalye tekmelemem gerekiyordu.

Onu kendine getirmenin tek yolu KSO çalışmalarımın bahsetmekti ama zaten Bay Grady'yle yağlıboyayla boyadığım beş resim seçtiğimiz için onlar bitene kadar konuşacak pek bir şey yoktu. Henüz hazır değildim. Tamamen bitirene kadar annemin görmesini istemiyordum. Az kalmıştı. Sonbahar boyunca her gün öğle arasında ve okul sonrası çalıştım. Mülakat falan olmayacaktı, okula kabul edilmek tamamen sanatınızla alakalıydı. Ama o heykeltıraşın çizimini gördükten sonra gözlerim tekrar değişmişti. Bazen yemin ederim bir sesi görebiliyordum, koyu yeşil esen rüzgâr, yağmurun kıpkırmızı vuruşu... Yatağında yatıp Brian'ı düşünürken tüm bu renkli sesler odamda girdap gibi dönüyordu. İsmi sesli söyledimdeseyse mavi görüyordum.

Bir başka haberse yazdan beri boyumun yedi santim uzamış olmasıydı. Eğer birileri hâlâ bana bulaşıyor olsaydı onları gezegen-den dışarı atabilirdim. Sorun olmazdı. Ve sesim o kadar kısılmıştı ki çoğu insan algılayamıyordu bile. Ara sıra Heather'la konuşmak dışında sesimi nadiren kullanıyordum. O başka bir çocuktan hoşlanmaya başladığından beri iyi geçinir olmuştuk. Hatta birkaç kez onunla ve koşucu arkadaşlarıyla koşuya bile gitmiştim. Güzeldi. Koşarken kimse fazla konuşmamanıza takılmıyordu.

Oldukça sessiz bir King Kong'a dönüştüm.

Bugünse oldukça endişeli, bir o kadar da sessiz King Kong'dum. Okuldan sonra şiddetli yağmurun altında tepeyi yavaş yavaş çıkarırken aklımda tek bir şey vardı: Brian Noel tatili için döndüğünde ve Jude'la birlikte olduğunda ne yapacaktım?

(OTOPORTRE: *Avuçlarımla Karanlığı İçerken*)

Eve gittiğimde her zamanki gibi kimse yoktu. Jude son zamanlarda eve pek gelmiyordu çünkü okuldan sonra iflah olmaz sörfçülerle yağmurda sörf yapmaya gidiyordu ve evde olduğu zamanlarda da Brian'la, yani Uzaylıçocuk'la chat yapıyordu. Birkaç konuşmalarını görmüştüm. Birinde bir filmde bahsediyordu: koltuğun altından elimi tuttuğunda izlediğimiz filmde! Az kalsın oracıkta kusuyordum.

Bazen geceleri duvarın diğer tarafında oturup aptal dikiş makinesinin uğultusunun arasından Brian'dan bir mesaj daha geldiğini duymamak için kulaklarımı kesmek istiyordum.

(PORTRE: *Giyotine Giden Kız Kardeş*)

Sırılsıklam halde, yağmur bulutu gibi eve girdim, görev bilinciyle pis suyun tüylü beyaz halısına yayılıp onu küflendirmesini umarak Jude'un odasındaki kovayı tekmeledim. Odama girdiğimde babamın yatağında oturduğunu görünce şaşırdım.

Korkudan değildi. Nedense son zamanlarda beni pek rahatsız etmiyordu. Sanki bir iksir içmiş gibiydi... belki gerçekten de içmişti. Ya da belki artık ondan uzun olduğum içindi. Ya da belki ikimiz de darmadağın olduğumuz içindi. Sanırım o da annemi bulamıyordu.

"Fırtınaya mı yakalandın?" diye sordu. "Daha önce hiç böyle bir yağmur görmemiştim. Nuh'un gemisini inşa etme vakti geldi galiba?"

Bu son dönemde okulda da popüler bir şakaydı. Benim için sorun değildi. Nuh'u seviyordum. Öldüğünde neredeyse 950 yaşındaydı. Hayvanlarla birlikte gitme şansını yakalamıştı. Tüm dünyayı en baştan yaratmıştı: siyah tuval ve bitmek bilmeyen boyalar. Acayip havalıydı.

"Hiç bilmiyorum," dedim sandalyenin üzerinden havluyu alırken. Saçımı kurulamaya başladım ve uzunluğuyla ilgili o kaçınılmaz yorumu bekledim ama gelmedi.

Gelen yorumsa şu oldu: “Benden daha iri olacaksın.”

“Öyle mi dersin?” Bu fikirle aniden keyiflendim. Babamdan daha çok yer kaplayacaktım.

(PORTRE, OTOPORTRE: *Babasını Omzuna Alıp Kıtadan Kıtaya Zıplayan Çocuk*)

Başını onaylarcasına sallayıp kaşlarını kaldırdı. “Son zamanlardaki hızına bakılırsa öyle görünüyor.” Envanterini çıkarıyormuşçasına odaya, duvarın neredeyse her yerini ve tavanı kaplayan müze resimlerine göz gezdirdi, sonra tekrar bana bakıp elleriyle bacaklarına vurdu. “Akşam birlikte yemek yeriz diye düşündüm. Biraz baba-oğul vakit geçiririz.”

Yüzümdeki dehşeti görmüş olacak ki ellerini tırnak işareti yapar gibi kaldırıp, “*Konuşma* olmayacak,” dedi. “Söz veriyorum. Sadece yemek yeriz. Biraz erkek erkeğe vakit geçirmeye ihtiyacım var.”

“Benimle mi?” diye sordum.

“Başka kiminle olacak?” Gülümsemesinde kesinlikle pislik yoktu. “Sen benim oğlumsun.”

Ayağa kalkıp kapıya yürüdü. *Sen benim oğlumsun*, deme şeklinden sersemlemiştim. Oğluymuşum gibi hissettirmişti.

“Ceket giyeceğim,” dedi sanırım takım elbise ceketini kastederek. “Sen de ister misin?”

“Eğer sen istiyorsan,” dedim afallamış halde.

Kim derdi ki ilk randevum babamla olacak?

Fakat sahip olduğum tek ceket giydiğimde –en son büyükan-nemin cenazesinde giymiştim– kolları bileklerim yerine dirseklerime geliyordu.

Babam sırtarak, “Ah,” dedi ve kendi dolabından koyu mavi bir blazer çıkardı. “Bu sana olur, bana biraz küçük geliyor,” dedi olmayan göbeğine vurarak.

Kendi ceketimi çıkarıp onunkini giydim. Üzerime tam oturdu. Gülümsemeden edemedim.

“Demiştım,” dedi. “Artık seninle güreşmeyi aklımdan bile geçirmem, sert çocuk.”

Sert çocuk.

Kapıdan çıkarken, “Annem nerede?” diye sordum.

“Hiç bilmiyorum.”

Babamla deniz kıyısında bir restorana gidip cam kenarında oturduk. Yağmur damlaları camın üzerinde derecikler oluşturuyor, görüntüyü çarpıtıyordu. Parmaklarım bunun resmini çizmek için sızlıyordu. Et yedik. Kendisine viski siparişi verdi, sonra bir tane daha istedi ve birkaç yudum almama izin verdi. İkimiz de tatlı söyledik. Spordan, kötü filmlerden, bulaşık makinesini düzgün yerleştirmekten ya da tuhaf cazdan bahsetmiyordu. Benim hakkımda konuşuyordu. Sürekli. Annemin ona bazı çizimlerimi gösterdiğini, bunun sorun olmadığını umduğunu ve havalara uçtuğunu anlattı. KSO’ya başvurduğum için çok heyecanlı olduğunu ve beni almazlarsa aptallık edeceklerini söyledi. Tek oğlunun bu kadar yetenekli olduğuna inanmadığını ve son resimlerimi görmek için sabırsızlandığını söyledi. Benimle çok gurur duyduğunu söyledi.

Yalan söylemiyorum.

“Annen ikinizin de çok güçlü adaylar olduğunuzu düşünüyor.”

Başımı onaylarcasına sallarken yanlış mı duydum diye düşündüm. En son Jude başvurmuyor diye biliyordum. Yanlış duymuş olmalıydım. Ne tür bir eserle başvuracaktı ki?

“Gerçekten şanslısın,” dedi. “Annenin sanata büyük bir tutkusu var. Bulaşıcı, değil mi?” Gülümsedi ama iç yüzünün hiç de gülümsemediğini biliyordum. “Değiştirmeye ne dersin?”

İstemeyerek de olsa çikolatalı pastamı onun tiramisusuyla değiştirmek üzere kaldırdım.

“Ya da boşver,” dedi. “Birer tane daha isteyelim. Bunu çok sık yapmıyoruz sonuçta.”

İkinci tatlımızı yerken onun parazit, bakteri ve virüslerle ilgili çalışmalarının da annemin sanat çalışmaları kadar havalı olduğunu söylemeye hazırlandım ama sonra bunun yanlış ve yalandan olacağına karar vererek hızla tatlımı yemeye odaklandım. Etrafımızdaki insanların, “Birlikte yemek yiyen şu baba-oğula bakın, çok hoş değil mi?” diye düşündüklerini hayal ettim. Bu gururumu okşadı. Babam ve ben. Artık kankaydık. Ahbap. *Dost*. Ah, kendimi çok uzun zamandır ilk kez olağanüstü iyi hissediyordum, o kadar iyi hissediyordum ki Brian gittiğinden beri hiç konuşmadığımı kadar konuşmaya başladım. Ona yeni öğrendiğim basilisk kertenkelelerini anlattım: Suyun yüzeyinde o kadar hızlı hareket edebiliyorlardı ki hiç batmadan yirmi metre gidebiliyorlardı. Yani sadece İsa değildi.

O da bana aladoğanların bir dalışta saatte üç yüz kilometre hız yapabildiklerini anlattı. Kabalık etmemek için şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ama bu zaten herkesin bildiği bir şeydi.

Ona zürafaların nasıl da günde otuz beş kilo yemek yiyip sadece yarım saat uyuduklarından ve dünyanın en uzun hayvanı olmakla kalmayıp aynı zamanda kara memelileri içinde en uzun kuyruk ile dile sahip olduklarından bahsettim. Dilleri elli santimdi.

O da bana uzaya göndermeyi düşündükleri mikroskobik su ayıplarını anlattı. -200 ile 150 derece sıcaklık arasında yaşayabiliyorlar, bir insanı öldürmek için gerekli radyasyon miktarının bin katına dayanabiliyorlar ve on sene boyunca kuruduktan sonra yeniden canlandırılabilirler.

Bir an masayı devirmek istedim çünkü Brian'a uzaydaki su ayılarından bahsedemiyordum ama sonra babamdan insanlar için en tehlikeli hayvanı tahmin etmesini isteyerek kendime geldim. Babam klasik şüphelileri saydı: suaygırı, aslan, timsah vesaire. Doğru cevap sıtma virüsü taşıyan sivrisinekti.

Hesap gelene kadar hayvanlarla ilgili bilgi alışverişi yapmayı sürdürdük. Birlikte ilk defa bu kadar eğleniyorduk.

O hesabı öderken, "Hayvan programlarını sevdiğini bilmiyordum!" dedim.

"Nasıl yani? *Sen* onları neden sevdiğini sanıyorsun? Sen küçükken tek yaptığımız buydu. Hatırlamıyor musun?"

Hatırlamıyordum.

"*Bu dünyada ya yüzersin ya da boğulursun, Noah*"yı hatırlıyordum. "*Sert biri gibi davranırsan, öyle olursun*"u hatırlıyordum. Kalbimi paramparça eden her hayal kırıklığıyla, utançla, şaşkınlıkla dolu bakışını hatırlıyordum. "*Eğer Jude ikizin olmasaydı partenogenez olduğuna yemin edebilirdim*"i hatırlıyordum. Futbol maçlarını, Miami Heat'i, Giants'ı, Dünya Kupası'nı hatırlıyordum. Animal Planet'i hatırlamıyordum.

Garaja girdiğimizde annemin arabası hâlâ yoktu. İç geçirdi. Ben de iç geçirdim. Artık onu anlıyor gibiydim.

"Dün gece bir rüya gördüm," dedi motoru kapayıp. Arabadan inmek için herhangi bir harekette bulunmayınca ben de yerimden kıpırdamadım. Artık kesinlikle arkadaşlık! "Annenle birlikte evin içinde yürüyorduk ve onun önünden geçtiği her şey raflardan ya da duvarlardan düşüyordu: kitaplar, resimler, süsler, her şey. Tek yapabildiğim onu takip edip her şeyi tekrardan yerine koymaktı."

"Koydun mu?" diye sordum. Kafası karışmış gibi baktı. "Her şeyi ait oldukları yere koydun mu?"

“Bilmiyorum,” dedi omuz silkip. “Uyandım.” Bir parmağını direksiyonda kaydırđı. “Bazen bazı şeyleri bildiğini zannedersin, çok iyi bildiğini ama sonra aslında hiçbir şey bilmediğini fark edersin.”

“Ne demek istediğini kesinlikle anlıyorum, baba,” dedim, Brian’la olanları düşünerek.

“Öyle mi? Şimdiden mi?”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Sanırım birbirimize anlatmamız gereken bir sürü şey var.”

Kalbimde çiçekler açtı. Babamla yakın olabilir miydik? Gerçek bir baba-oğul gibi? O gün ben de Jude gibi omzundan denize atlasaydım bunca zaman hep olabileceğimiz gibi? Boğulmak yerine yüzseydim?

Papağanın, “Ralph hangi cehennemde? Ralph hangi cehennemde?” dediğini duyunca ikimiz de biraz güldük. Sonra, “Sence bir gün Ralph’in hangi cehennemde olduğunu bulabilecek miyiz, evlat?” diyerek beni şaşırttı.

“Öyle umuyorum,” dedim.

“Ben de.” Aramızda huzurlu bir sessizlik oldu. Tekrar konuşmadan önce babamın varlığının böylesine müthiş olmasına hayret ediyordum. “Ee, Heather’la hâlâ görüşüyor musun?” diye sorup beni dürttü. “Güzel kız.” Omzumu onaylarcasına sıktı.

Bu çok kötüydü.

“Sayılır,” dedim, sonra başka şansım olmadığı için kendimden emin bir şekilde, “Evet, kız arkadaşım,” diye ekledim.

Bana o “seni sinsî” yüz ifadesiyle baktı. “Küçük bir konuşma yapacağız desene oğlum, sen ve ben. On dört yaş.” O heykeltıraşın, öğrencilerine yaptığı gibi kafama vurdu. Bu hareketi ve tekrar oğlum demesi, bunu sürekli söyleme şekli... Evet, Heather konusunda yalan söylemekten başka çarem yoktu.

Eve girdiğimizde odama gittim ve Jude'un intikam olarak odamdaki su kovasını devirmiş olduğunu gördüm. Neyse. Su birikintisinin üzerine havlu sererken masamın üzerindeki, tarihi de gösteren saate gözümlük takıldı.

Ah.

Daha sonra babamı salonda koltuğa gömülmüş, üniversiteler arası futbol maçı izlerken buldum. Tüm çizim defterlerime baktım ama kafasının da olduğu tek bir resmini bile bulamadım, bu yüzden en iyi boya kalemlerimi çıkarıp ikimizin mavi Afrika antilobunun üzerinde bir resmini yaptım. Altına da *iyi ki doğdun* yazdım.

Gözlerimin içine bakıp, "Teşekkürler," dedi. Kelimeyi güçlükle ağzından çıkarmış gibiydi. Kimse hatırlamamıştı. Annem bile. Sorunu neydi? Babamın doğum gününü nasıl hatırlamazdı? Belki de buraya ait olmadığını düşünerek yanılmıştı.

"Şükran gününde de hindiye unuttu," dedim onu daha iyi hissettirmeye çalışarak ama söyledikten sonra onu bir hindiyle karşılaştırmamanın ne kadar yanlış olduğunu fark ettim.

Ama babam güldü; bu da bir şeydi. "Mavi Afrika antilobu mu o?" diye sordu resmi işaret ederek.

Mavi Afrika antilobuyla ilgili dünyanın en uzun konuşmasını bitirdiğimizde koltuğa vurdu ve yanına oturdum. Elini omzuma koydu ve oraya aitmişçesine bıraktı. Maçın devamını birlikte izledik. Çok sıkıcıydı ama sporcular, şey, bilirsiniz.

Heather hakkında söylediğim yalan mideme oturmuştu.

Onu yok saydım.

Babamın unutulmuş doğum gününden bir hafta sonra yağmur evin haşatını çıkarırken annemle babam Jude ve beni salonda kimsenin oturmadığı donmuş kısma oturtup babamın bir süreliğine Lost Cove

Oteli'ne yerleşeceğini bildirdiler. Aralarındaki birtakım sorunları çözene dek hafta başından itibaren stüdyo daire kiralayacağını söylediler, yani aslında annem söyledi.

Çok uzun zamandır konuşmuyor olsak da Jude'un kalbinin de göğsümün içinde benimkiyle birlikte açılıp kapandığını hissedebiliyordum.

"Ne tür sorunlar?" diye sordu Jude ama ondan sonra yağmurun sesi o kadar arttı ki kimsenin konuşmasını duyamaz oldum. Fırtınanın duvarları yıkacağından emindim. Sonra duvarlar yıkıldı ve babamın rüyasını hatırladım; gerçek oluyordu. Rüzgârın rafların üzerinden bibloları, kitapları, içinde mor çiçekler olan vazoyu süpürüşünü izledim. Başka kimse fark etmedi. Sandalye kolçaklarını sıkıca tuttum.

(AİLE PORTRESİ: *Çarpışma Pozisyonu*)

Annemin sesini tekrar duydum. Sakindi, o kadar sakindi ki bu hayatı mahveden fırtınaya ait olmayan sarı kuşlar uçuşuyordu sanki. "Birbirimizi hâlâ çok seviyoruz," dedi. "Sadece biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var." Babama baktı. "Benjamin?"

Babamın isminin geçmesiyle tüm tablolar, aynalar, aile fotoğrafları duvarlardan düştü. Yine sadece ben fark ettim. Jude'a baktım. Kirpiklerinde yaşlar birikiyordu. Babam bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu ama ağzını açtığı anda tek kelime çıkmadı. Başını küçük, rakun patisini andıran ellerinin arasına aldı. Bu ne zaman olmuştu ki? Elleri yüzünde, olan biteni, sımsıkı kapanan ifadelerini kapayamayacak kadar küçüktü. Midem çalkalanıyordu. Mutfaktaki tencere ve tavaların dolaplardan düştüğünü duydum. Bir saniyeliğine gözlerimi kapayınca çatının evden uçup havada döndüğünü gördüm.

"Ben babamla gideceğim," diye patladı Jude.

"Ben de," diyerek kendimi şoke ettim.

Babam başını kaldırdı. Yüzünün her yanından acı sızıyordu. “Siz burada annenizle kalacaksınız, çocuklar. Bu geçici bir durum.” Sesi çok zayıf çıkmıştı ve ayağa kalkıp salondan çıkarken ilk kez saçlarının ne kadar inceldiğini fark ettim.

Jude ayağa kalkıp annemin yanına giderek ona küçük bir böcekmiş gibi baktı. “Nasıl yaparsın?” dedi sıktığı dişlerinin arasından ve annem odadan çıktı. Saçları arkasından öfkeyle dönerek uçuşuyordu. Babama seslendiğini duydum.

Ayağa kalkarken, “Bizi terk mi ediyorsun?” dedim/diye düşündüm. Çünkü şu an babam gidiyor olsa da annem zaten çoktan gitmişti. Aylardır yoktu. Bunu biliyordum ve ona bakamıyordum.

“Asla,” dedi beni omuzlarımdan tutup. Tutuşunun sertliği beni şaşırttı. “Anlıyor musun, Noah? Seni de kardeşini de asla terk etmem. Bu babanla aramızda bir durum. Sizinle hiçbir ilgisi yok.”

Bir hain gibi kollarına atıldım.

Saçımı okşadı. Çok iyi hissettirdi. “Oğlum. Benim hassas oğlum. Hayallerimin erkeği. Her şey yoluna girecek.” Şarkı söyler gibi tekrar tekrar her şeyin nasıl da yoluna gireceğini tekrarladı ama buna inanmadığını biliyordum. Ben de inanmıyordum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde pencerenin önünde Jude’la omuz omuzaydık. Babam elinde valizle arabasına yürüyordu. Yağmur üzerine boşanıyor, her adımında onu daha da kamburlaştırıyordu.

Valizi, içi sanki tüyle doluymuş gibi bagaja atışını izlerken, “İçinde bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Var,” dedi Jude. “Kontrol ettim. Tek bir şey var: İkinizin tuhaf bir hayvanın üzerindeki resmi. Başka hiçbir şey yok. Diş fırçası bile.”

Aylardır birbirimize söylediğimiz ilk sözlerdi.

Babamın yanına sadece beni aldığına inanamıyordum.

O gece yatakta bir türlü uyuyamıyor, karanlığa mı bakıyorum yoksa karanlık mı bana bakıyor merak ediyordum ki Jude kapıyı açtı ve gelip yanıma yattı. Yastık ıslanmasın diye ters çevirdim.

“Bunu diledim,” diye fısıldayarak saatlerdir beni paramparça eden düşünceyi dile getirdim. “Üç defa. Üç farklı doğum günümde. Gitmesini diledim.”

Yan dönüp koluma dokunarak, “Ben de bir keresinde annemin ölmesini diledim,” diye fısıldadı.

“Geri al,” dedim yan dönerek. Soluğunu yüzümde hissedebiliyordum. “Ben zamanında geri almadım.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

“Büyükannem bilirdi.”

“Yardımın daniskası,” dedim ve aniden aynı anda kahkahalara boğulduk. Kendimizi durduramıyorduk. Nefessiz kalıp horultu çıkararak gülüyorduk ve annem duyup da babamın evden gitmesinin başımıza gelen en komik şey olduğunu düşündüğümüzü sanmasın diye yüzümüze yastığı bastırmak zorunda kaldık.

Kendimize geldiğimizde her şey çok farklıydı, sanki ışığı açarsam ayıya dönüşecektik.

Sonra bir anda kıpırdanma oldu ve Jude üzerime oturdu. O kadar afallamıştım ki hiçbir şey yapamadım. Derin nefes aldı. “Tamam, hazır tüm dikkatin bendeysen... Hazır mısın?” Birkaç kez zıpladı.

“Kalk üstümden,” dedim ama sesimi bastırıp konuşmaya başladı.

“Hiçbir şey olmadı. Beni duydun mu? Sana defalarca söylemeye çalıştım ama dinlemedin.” Heceleyerek tekrarladı: “HİÇ-BİR-ŞEY. Brian *senin* arkadaşın. Dolapta bana sanırım küresel kümeyle ilgili bir şey söyledi. Resimlerinin ne kadar müthiş olduğundan bahsetti, Tanrı aşkına! Doğru, annem yüzünden, *bütün* arkadaşlarımı da

çalman yüzünden ve o notu atmış olman yüzünden çok kızgındım. Bu arada bu yaptığın gerçekten çok kötü bir şeydi Noah çünkü o anneme gösterebileceğim kadar iyi olduğunu düşündüğüm belki de tek kumdan heykeldi. O partide Brian'ın isminin yazılı olduğu kâğıdı almış olabilirim ama HİÇBİR ŞEY OLMADI, tamam mı? Senin,” duraksadı, “en yakın arkadaşını çalmadım, tamam mı?”

“Tamam,” dedim. “Şimdi üzerimden in.” Mükemmel yeni sesim sebebiyle niyetlendiğimden çok daha hırçın çıktı. Jude kıpırdamadı. Bu bilginin beni nasıl hissettirdiğini onunla paylaşamazdım. Zihnim dönüp duruyor; o geceyi, son ayları, her şeyi yeniden düzenliyordu. Ne zaman benimle konuşmaya çalışsa ondan uzaklaşmış, kapıyı çarpmış, televizyonu son ses açmış, ona bakamamış, onu dinlemeyi unutmuş, hatta bana verdiği kartı bile okumadan yırtmıştı. Sonunda pes etmişti. *Hiçbir şey olmamıştı*. Âşık değillerdi. Brian birkaç hafta sonra geri döndüğünde sürekli hayal ettiğim gibi Jude'un odasına çekilmeyeceklerdi. Eve geldiğimde koltukta film izliyor olmayacaklardı ya da ormanda meteor aramayacaklardı. Hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir şey olmamıştı!

(OTOPORTRE: *Yoldan Geçen Kuyruklu Yıldız Otostop Çeken Çocuk*)

Ama bir dakika. “O zaman Uzaylıçocuk kim?” Brian olduğundan o kadar emindim ki. Yani, uzay falan?!

“Ne?”

“Bilgisayarındaki Uzaylıçocuk.”

“Casusluk mu yapıyoruz? Tanrım.” İç geçirdi. “O Michael, Zephyr yani. Uzaylıçocuk da sevdiği bir şarkının adı.”

Demek öyle...

DEMEK ÖYLE...

Ve sanırım Brian ile benim dışımda başka insanlar da –muhtemelen milyonlarca– o uzaylı filmini izlemişti. Başkaları da Jude’la ışınlanmakla ilgili şakalaşabilirdi. Ya da Uzaylıçocuk ismini kullanabilirdi.

O sırada ruh çağırma tahtası geldi aklıma. “Zephyr, M miydi? Zephyr’den mi hoşlanıyorsun?”

“Olabilir,” dedi çekinerek. “Henüz bilmiyorum.”

Bu da önemli bir haberdir ama *Hiçbir Şey Olmadı* bunu ezip geçiyordu. “Peki siz Brian’la birbirinize âşık falan mısınız?” diye sorana dek Jude’un odada olduğunu bile unutmuştum.

“Ne? Hayır!” Kelimeler ağzımdan uçarcasına çıktı. “Tanrım, Jude. Arkadaşım olamaz mı? Heather’la öpüştüğümü fark etmedin galiba.” Bunları neden söylediğimi bilmiyordum. Onu üzerimden kaldırdım. Midemdeki taşın büyüdüğünü hissettim.

“Tamam, peki. Sadece...”

“Ne?” Zephyr ona o gün ormanda olanları mı anlatmıştı?

“Hiçbir şey.”

Yatağa girdi ve tekrar omuz omuza yattık. “Yani artık benden nefret etmeyi bırakabilirsin,” dedi sessizce.

“Senden hiç nefret etmedim ki,” dedim ama bu koca bir yalandı. “Ben gerçekten...”

“Ben de. Çok üzgünüm.” Elimi tuttu.

Karanlıkta birlikte nefes almaya başladık.

“Jude, ben...”

“Hem de çok,” diye tamamladı.

Güldüm. Bunu unutmuştum.

“Biliyorum, ben de,” dedi gülerek.

Sonraki cümlemi ise zihnimden okuyamayacaktı. “Muhtemelen tüm kumdan heykellerini gördüm.” Kendimi suçlu hissediyordum.

Fotoğrafları silmemiş olmayı diledim. Ona gösterebilirdim. Onlar sayesinde KSO'ya girebilirdi. Sonsuza dek onlara sahip olabilirdi. Anneme gösterebilirdi. "İnanılmaz güzellerdi."

"Noah?" Bu onu hazırlıksız yakalamıştı. "Gerçekten mi?"

Gülümsediğini biliyordum çünkü ben de gülümsüyordum. Onun benden daha iyi olmasından ne kadar korktuğumu söylemek istedim. Bunun yerine, "Okyanusun onları mahvetmesine dayanamıyorum," dedim.

"Ama en güzel kısmı da o."

Kıyıya vuran dalgaların sesini dinledim ve o muhteşem kumdan kadınların kimse onları göremeden bozulmalarını düşündüm. En güzel kısmının nasıl bu olabileceğini merak ederken Jude çok sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

İçimdeki her şey sessizliğe ve huzura büründü.

Nefes alıp vererek daldık. Gece gökyüzünde parlak aya doğru yüzdüğümüzü hayal ederken sabah uyandığımda bu görüntüyü hatırlamayı umdum, böylece resmini yapıp ona verebilirdim. Ben tamamen dalmadan önce, "Hâlâ en çok seni seviyorum," dediğini duydum ve "Ben de," diye karşılık verdim ama sabah uyandığımda bunu söyledik mi yoksa rüya mı görmüştüm emin değildim.

Önemi de yoktu zaten.

Kış tatili, diğer bir deyişle Brian'ın Dönüşü, yeni başlamıştı ve mutfaktan yayılan mükemmel koku beynime, sandalyemden kalkıp mutfağa ilerlememi emretti.

"Sen misin?" diye bağırdı Jude odasından. "Gelsene lütfen."

Odasına girdiğimde yatağında büyükanneimin kutsal kitabını okuyordu. İçinde babamı eve geri getirecek bir saçmalık bulmaya çalışıyordu.

Bana bir atkı uzattı. “Al, beni yatağın direğine bağla.”

“Ne?”

“Tek çözüm bu. Zayıf olmamam ve mutfağa gitmemem için ufak bir hatırlatmaya ihtiyacım var. Anneme tek bir lokma bile yeme tatminini yaşatmayacağım. Birdenbire başımıza neden Julia Child⁴ kesildi? Sen de onun yaptığı hiçbir şeyi yememelisin. Dün babamdan geldikten sonra tavuklu börekten yediğini biliyorum, seni gördüm.” Bana sert bir bakış attı. “Tek bir lokma bile yemeyeceğine söz ver.” Başımı onaylarcasına salladım ama evi dolduran bu olağanüstü muazzam koku her neye aitse onu yemememin imkânı yoktu. “Ciddiyim, Noah.”

“Tamam,” dedim.

“Sadece tek bileğimi bağla ki sayfaları çevirebileyim.” Bileğini karyolanın direğine bağlarken Jude konuşmaya devam etti. “Turta gibi kokuyor, elma ya da armutlu ya da belki milföy veya bisküvi parçacıkları. Tanrım, onlara bayılıyorum. Hiç adil değil. Yemek yapabildiğini kim tahmin ederdi?” Büyükannemin kutsal kitabının sayfasını çevirdi. Ben kapıya doğru giderken, “Güçlü ol,” dedi.

“Emredersiniz, kaptan.”

Çift taraflı ajan haline gelmiştim. Babam gittiğinden beri durum şöyleydi: Jude ve babamla birlikte ceset mavisi otel lobisinde dışarıdan aldığımız yemekleri yedikten sonra eve döndüğümüzde Jude’un Uzaylıçocuk’la –Zephyr’le, Brian’la değil– konuşmak için kendini odasına kilitlemesini bekliyor, ardından ziyafet çekmek üzere annemin yanına mutfağa gidiyordum. Ama babamla Animal Planet izleyip gri havayı solurken, onun sandalye gibi katlanmış olduğunu fark etmemiş gibi yaparken, Bay Grady’yle atölyede KSO resimlerimin son çalışmalarını yaparken, sufleler kabarıırken

4 Amerikalı ünlü aşçı ve yazar. (ç.n.)

mutfakta annemle salsa öğrenirken ya da Jude dikiş diktiği sırada onunla Nasıl Ölmeyi Tercih Edersin? oynarken aslında tek bir şey yapıyordum. İnsan kum saatine dönüşmüştüm. Brian Connelly'nin eve gelmesini bekliyor, bekliyor, bekliyordum.

Artık her gün, her saat, her an burada olabilirdi.

Jude haklıydı. Bu sabah mutfak tezgâhının üzerinde gerçekten de üzeri altın rengi elmalı turta ve bir tabak da milföy vardı.

Annem köşede hamur yoğuruyordu, yüzü unlanmıştı.

"Ah, güzel," dedi. "Burnumu kaşır mısın? Delirmek üzereydim."

Yanına gidip burnunu kaşdım. "Daha sert," dedi. "İşte böyle. Teşekkürler."

"Başkasının burnunu kaşımak biraz tuhaf," dedim.

"Baba olana dek bekle."

"Göründüğünden daha sevimli," dedim. Bana gülümseyerek içeri sıcak yaz meltemi gönderdi.

"Mutlusun," dedim ama bunu aslında sadece düşünmek istemiştım. Yeni trombon gibi sesim sanki onu suçluyormuşum gibi gösterdi ki sanırım öyleydi de. Babam gittiğinden beri sadece daha mutlu olmakla kalmamış aynı zamanda bir odaya girdiğinde gerçekten o odada bulunmaya başlamıştı. Samanyolundan geri dönmüştü. Hatta geçen gün Jude ve benle birlikte sağanak yağmurda sırılsıklam olmuştu.

Hamuru yoğurmayı bıraktı.

"Babam bizimleyken neden hiç böyle yemekler yapmıyordun?" diye sordum. Asıl sormak istediğim soruysa başkaydı: Nasıl oluyor da onu özlemiyorsun? Sen normal haline dönesin diye neden o gitmek zorunda kaldı?

İç geçirdi. "Bilmiyorum." Tezgâhtaki unların üzerinde parmağını gezdirip adını yazmaya başladı. Yüzü kapanıyordu.

“Harika kokuyor,” dedim, mutluluğunun geri gelmesini isteyerek. Ona hem ihtiyaç duyuyor hem de ondan nefret ediyordum.

Belli belirsiz gülümsedi. “Bir dilim turta *ve* milföy ye. Kız kardeşine söylemem.”

Başımı sallayıp bir bıçak aldım ve kocaman, turtanın neredeyse çeyreği kadar bir dilim kesip tabağa koydum. Ardından bir tane milföy aldım. King Kong olduğum için ne kadar yesem de yetmiyordu. Ağzına kadar dolu tabağımla masaya giderken koku yüzünden ellerimin üzerinde yürümek istiyordum, o sırada Jude’un kötü ruh hali içeri girdi.

Göz devirme şiddeti Richter ölçeğinde 10.5’ti. Çok büyük. Kaliforniya okyanusun içine girdi. Bıkkınca ellerini beline koydu. “Senin sorunun ne, Noah?”

Ağzım milföyle doluyken, “Sen nasıl serbest kaldın ki?” dedim.

“Serbest mi kaldın?”

“Buraya gelip yememesi için onu bağlamıştım.”

Annem güldü. “Jude, bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama bu kahvaltıda milföy yiyemeyeceğin anlamına gelmiyor.”

“Asla!” Jude dolaptan bir kutu mısır gevreği alıp eski bir kâseye boşalttı.

“Tüm sütü kullandım galiba,” dedi annem.

“Tabii ki kullandın!” diye bağırان Jude’un sesi daha çok anıran bir eşeği andırıyordu. Yanıma oturup sütsüz mısır gevreğini katır kutur yemeye başladı. Annem arkasını döndüğünde tabağımla çatalla birlikte ona uzattım, ağzını dolduracak bir lokma alıp bana geri uzattı.

O anda Brian Connelly kapıdan içeri girdi.

“Kapıyı çaldım,” dedi gergince. Daha büyük, daha uzundu ve saçını kesmişti; beyaz şenlik ateşi gitmişti.

İstemsizce ayağa fırlayıp oturdum, sonra yine ayağa fırladım çünkü içeri biri girdiğinde normal insanlar böyle yapardı, değil mi? Jude masanın altından beni tekmeleyip, *Ucube gibi davranmayı* *kes* bakışı attı, sonra Brian'a gülümsemeye çalıştı ama ağzı o kadar doluydu ki suratı tuhaf, şekilsiz bir sincap yüzüne dönüştü.

Neyse ki annem yanıımızdaydı.

“Ah, merhaba.” Elini bezle kurulayıp onun yanına gitti ve elini sıktı. “Hoş geldin.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Brian. “Geri dönmek güzel.” Derin nefes aldı. “Pişirdiklerinizin kokusunu bizim evden bile alabiliyorduk. Mısır gevreklerimizi yerken salyalarımız aktı.”

“Lütfen,” dedi annem. “Keyfine bak. Biraz yemek yapma dönemine girdim. Annen için de biraz götür mutlaka.”

Brian büyük bir istekle tezgâha baktı. “Belki daha sonra.” Gözlerini bana çevirdi. Altdudağını yaladı. O kadar tanıdık bir hareketti ki kalbim ezildi.

Ayakta durmakla oturma arasında bir yerde donakaldım; kambur duruyor, maymun gibi kollarımı sallıyordum. Suratındaki şaşkın ifadeden ne kadar deli göründüğümü fark ettim. Ayağa kalkmayı seçtim. Ah. Kalkmak doğru hareketti! Ayakta duruyordum. Bacakları üzerinde duran bir insandım; bacaklar da bu amaçla yaratılmıştı zaten. Brian bir buçuk metre uzağımdaydı... şimdi bir metre... otuz santim...

Önümde duruyordu.

Brian Connelly önümde duruyordu.

Uzun saçlarından kalan kısım, yumurta sarısı rengindeydi. Gözler, gözler, kıstığı o inanılmaz gözleri! Bayılmama sebep olacaktı. Artık onları saklayan hiçbir şey yoktu. Uçaktan inen yolcuların onu takip etmemelerine ve şimdi kapının dışında beklememelerine

şaşırdım. Resmini yapmak istiyordum. *Şimdi*. Her şeyi yapmak istiyordum. *Şimdi*.

(PORTRE, OTOPORTRE: *Parlaklığa Koşan İki Çocuk*)

Yenileri de çıkmış mı diye çillerini sayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sadece benim duyabileceğim kadar kısık sesle, “Yeterince baktın mı?” dedi. Aylar sonra bana söylediği ilk kelimelerdi bunlar. Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dilinin ön dişlerinin arasındaki boşlukta durduğunu gördüm.

“Farklı görünüyorsun,” derken sesimin bu kadar büyülenmişim gibi çıkmamış olmasını diledim.

“Ben mi? Dostum, dev gibisin. Sanırım benden de irisin. Bu nasıl oldu?”

Yere baktım. “Evet, artık parmaklarımdan aşırı uzaktayım.” Bu çok sık düşündüğüm bir şeydi. Ayak parmaklarım adeta başka bir zaman dilimindeydi.

Gülmeye başladı, sonra ben de başladım ve kahkahalarımızın birbirine karışımı zaman makinesiymiş gibi bizi geçen yaza, ormandaki günlerimize, onun çatısındaki gecelerimize götürdü. Beş aydır konuşmamıştık ve ikimiz de farklı insanlar gibi görünüyorduk ama yine de aynıydı, aynıydı, aynıydı. Annemin merakla ve büyük bir dikkatle bizi dinlediğini fark ettim, gördüklerine tam olarak anlam verebilmiş değildi; sanki altyazısız yabancı film izliyordu.

Brian sonunda ağzındakileri yutabilen Jude’a döndü. “Selam,” dedi.

Jude el sallayıp mısır gevreğine geri döndü. Doğruydı. Aralarında hiçbir şey yoktu. Muhtemelen tanımadığınız biriyle asansöre binmek gibi bir şey yaşamışlardı. O dolapta yaptıkları sebebiyle kendimi suçlu hissettim.

“Ralph hangi cehennemde? Ralph hangi cehennemde?”

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Brian. “Bunu unutmuştum! Ralph’in nerede olabileceğini düşünmeden aylar geçirdiğime inanamıyorum!”

“O papağan bizi oldukça varoluşçu bir açmaza soktu,” dedi annem gülümseyerek.

Brian da ona gülümseyip bakışlarını bana çevirdi. “Hazır mısın?” dedi sanki bir planımız varmış gibi.

Meteor çantasının yanında olmadığını ve pencereden dışarıya bakınca her an sağanak yağmurun başlayabileceğini fark ettim ama buradan çıkmamız gerekiyordu. Hemen. “Meteor arayacağız,” dedim, sanki bu birçok insanın kış sabahları yaptığı bir şeymiş gibi. Anneme de Jude’a da geçen yaz neler yaptığımızdan pek bahsetmemiştim ki bu afallamış ifadelerinden de anlaşılıyordu. Ama kimin umurundaydı ki?

Bizim değil.

Hızla kapıdan çıktık, sokağın karşısına geçip ormana girdik. Hiçbir neden olmaksızın çılgınca koşuyor, gülüyorduk, nefes nefese kalmıştık. Sonra Brian aniden beni gömleğimden yakalayıp kendine çevirdi, güçlü elini göğsüme bastırıp beni bir ağaca itti ve o kadar sert öptü ki kör oldum.

Körlüğüm yalnızca bir saniye sürdü, ardından renkler yeniden akın etmeye başladı: sadece gözlerime değil tenime de akın ediyor, kanımın, kemiklerimin, kaslarımın yerini alıyordu, sonunda kırmızıturuncumaviyeşilmorsarık kırmızıturuncumaviyeşilmorsarıydım.

Brian geri çekilip bana baktı. “Kahretsin,” dedi. “Bunu yapmayı o kadar uzun zamandır istiyordum ki.” Nefesi yüzümdeydi. “Çok uzun zamandır. Sen...” Cümlesini tamamlamak yerine elinin tersiyle yanağımı okşadı. Bu hareketi beni şoke etmiş, atomlarıma

ayırmıştı çünkü o kadar beklenmedik ve *şefkatliydi ki*. Tıpkı gözlerindeki ifade gibi. Göğsümün neşeyle –nehre dalan at neşesiyle– sancımasına neden oldu.

“Tanrım,” diye fısıldadım. “Gerçekten oluyor.”

“Evet.”

Sanırım dünyadaki her canlının kalbi benim vücudumda atıyordu.

Sonunda elimi saçlarında gezdirdim ve sonra başını kendime çekerek onu öyle sert öptüm ki dişlerimiz çarpışıyor, gezegenler çarpışıyor. Tüm yaz boyunca öpüşmediğimiz her an için öpüyordum. Ben de onu nasıl öpeceğimle ilgili her şeyi biliyordum: sırf dudağını ısırarak tüm vücudunu nasıl titreteceğimi, ismini fısıldayarak onu nasıl inleteceğimi, başını nasıl geri attıracağımı, nasıl da dişlerinin arasından homurdanmasını sağlayacağımı... Sanki bu konuyla ilgili her dersi almıştım. Onu öpüyor, öpüyor, öpüyor ama hâlâ onu öpmeyi istiyor, asla yeterli gelmiyormuş, yetmeyecekmiş gibi daha daha daha fazlasını istiyordum.

Soluklanmak için durup da ağızlarımız birbirinden birkaç milimetre uzaklaştığında, alınlarımızı birbirine bastırırken, “Biz onlarız,” diye düşündüm/dedim.

“Kimler?” Sesi boğuktu. Kanımda anında ayaklanmaya yol açtı, bu yüzden ona partideki küçük odada gördüğüm erkekleri anlatamadım. Onun yerine ellerimi tişörtünün içine soktum çünkü artık bunu yapabilirdim, düşünüp durduğum her şeyi yapabilirdim. Karnına, göğsüne, omuzlarına dokundum. *Evet*, diye fısıldadığını duydum, ikimiz de ürperdik, sonra elleri benim tişörtümün içine girdi, ellerinin talepkâr açlığı beni yakıp kül ediyordu.

Aşk, diye düşündüm, düşündüm, düşündüm ama dile getirmedim. *Bunu söyleme.*

Söyleme. Onu sevdiğini söyleme.

Ama seviyordum. Onu her şeyden çok seviyordum.

Gözlerimi kapayıp renklerin içinde boğuldum, açtığımdaysa ışıktaki boğuldum çünkü üzerimize milyarlarca ışık dökülüyordu.

Buydu işte. Bu her şeydi. Resmin, kendi resmini yapmasıydı.

Üzerimize asteroid çarptığında bunu düşünüyordum.

“Kimse bilmemeli,” dedi. “Asla.”

Geri çekilip ona baktım. Anında bir sirene dönüştü. Tüm orman sessizliğe büründü. Orman da onun söylediği şeyle ilgisi olsun istemiyordu.

Daha sakince konuşmaya devam etti: “Bu her şeyin sonu olur. Forrester’daki sporcu bursumun. İkinci sınıfta okul takımının kaptan yardımcısıyım ve...”

Susmasını istiyordum. Yeniden benimle birlikte olmasını istiyordum. Bir dakika önce karnına, göğsüne dokunduğum zamanki gibi, eliyle yanağımı okşadığı zamanki gibi bakmasını istiyordum. Tişörtünü kaldırıp konuşan başından çıkardım, ardından kendiminkini çıkardım ve ona yaklaştım. Bacaklarımız, kasıklarımız, çıplak göğüslerimiz birbirine değiyordu. Solukları hızlandı. Mükemmel bir uyum içindeydik. Onu yavaşça, içten bir biçimde öptüm, sonunda ağzından çıkarabildiği tek kelime benim adım oldu.

Tekrar söyledi.

Ve tekrar.

Ta ki eriyip birbirine karışan iki mum halini alıncaya dek.

“Kimse öğrenmeyecek. Endişelenme,” diye fısıldarken bütün dünya öğrense bile umurumda değildi. Açık havada, şimşekler çakıp üzerimize yağmur yağarken ikimiz dışında hiçbir şey umurumda değildi.

• • •

Yatağıma kurulmuş, birkaç metre ötemdeki masada oturmuş, bağımlısı olduğu bir astronomi sitesinde meteor yağmuru izleyen Brian'ı çiziyordum. Resimde yıldızlar ve gezegenler bilgisayar ekranından odaya yayılıyordu. Ormandaki o günden sonra birbirimizi ilk görüşümüzdü. Tabii Noel de dahil olmak üzere son birkaç gündür onu zihnimde milyonlarca kez görmüştüm. Aramızda geçenler beyin hücrelerimin hepsini sömürgeleştirmişti. Ayakkabılarımın bağcıklarını bile zor bağlıyordum. Bu sabah, nasıl çiğnendiğini unutmuştum.

Hayatlarımızın geri kalanında belki de benden saklanacağını düşünmüştüm ama kuzeydeki bir tür Budist merkezinden döndükleri anlamına gelen, annesinin arabasının garaja girişini duymamdan birkaç dakika sonra penceremdeydi. Sonsuz bir galaksiler arası birlikle ilgili konuşmasını dinlemiştim ve şimdi hangimizin Noel'inin daha kötü geçtiği hakkında tartışıyorduk. Aramızda bir şey olmamış gibi davrandığı için ben de öyle davranıyordum. Yani en azından bunun için çabalıyordum. Kalbim mavi bir balinanınkinden bile büyüktü ve kendi özel park yerine ihtiyacı vardı. Sürekli duşa girmeme sebep olan iki buçuk metrelik betonumdan bahsetmiyorum bile. O kadar temizdim ki. Eğer kuraklık olursa beni suçlayabilirsiniz.

Ona sakın bir sesle Noel'i Jude'la birlikte babamın otel odasında Çin yemeği yiyip gri hava soluyarak geçirdiğimizi anlatırken aslında onunla birlikte duşta olduğumu, suyun çıplak vücutlarımızdan aktığını, onu duvara yasladığımı, elimi üzerinde gezdirdiğimi, çıkaracağı sesleri, ormandaki gibi başını arkaya atıp *evet* dediğini düşünüyordum. Aynı anda bu kadar çok şey yapabilmek inanılmazdı. Aklınızdan geçenin aklınızda kalması inanılmazdı.

(OTOPORTRE: *Rahatsız Etmeyin*)

"Pes et," dedi. "Bunu asla geçemezsin. Annemle birlikte tüm gün oturulan ayine gittim, yerde matın üzerinde uyudum ve Noel

ycemeği olarak iğrenç bir bulamaç yedim. Hediye olarak papazların duasını aldım. Barış için dua! Tekrar ediyorum: Tüm gün oturdum, *len!* Hiç konuşamadım. Ya da hareket edemedim. Sekiz saat boyunca. Sonra da bulamaç ve dua!” Gülmeye başladı ve ben de hemen ona katıldım. “Ayrıca kaftan giymek zorundaydım. Elbise.” Arkasına dönerken yüzü fener gibi aydınlandı. “En kötüsü de tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim...”

Titrediğini gördüm. Tanrım.

“Çok acı vericiydi, dostum. Neyse ki kucağımızda tuhaf yastıklar vardı da kimse anlamadı. Berbattı.” Ağzıma bakıyordu. “Ve berbat değildi.” Yıldızlara döndü.

Yine titrediğini gördüm.

Ellerim uyuştı ve kalemimi düşürdüm. O da beni düşünmeden duramamıştı.

Sandalyeyle döndü. “Peki ‘onlar’ diye kimden bahsediyordun?”

Anlamak bir saniyemi aldı. “Partide öpüşen iki erkek gördüm.”

Kaşları çatıldı. “Heather’la öpüştüğün parti mi?”

Aylar boyunca Jude’la aralarında geçmeyen bir şey yüzünden ona o kadar kızgındım ki onun da bana gerçekten yaptığım bir şey için kızmış olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Hâlâ kızgın mıydı? Bu yüzden mi hiç aramamış ya da hiç e-posta göndermemişti? Ona gerçekte olanları anlatmak istedim. Üzgün olduğumu söylemek istedim. Çünkü üzgündüm. Onun yerine, “Evet, o parti,” dedim. “Onlar...”

“Ne?”

“Bilmiyorum, inanılmazdı...”

“Neden?” Konuşması nefes almaya dönüşüyordu. Bunun cevabı yoktu. Sadece öpüşen iki erkek oldukları için inanılmazlardı.

“Tüm parmaklarımdan vazgeçebileceğime karar verdim,” dedim. “Eğer...”

“Eğer ne?” diye üsteledi.

Bunu sesli söyleyemeyeceğimi fark ettim ama söylemek zorunda değildim çünkü o söyledi. “Onlar biz olabilseydik, değil mi? Onları ben de gördüm.”

Vücut sıcaklığım bin dereceydi.

“Parmakların olmadan resim yapman zor olurdu,” dedi.

“Bir şekilde yapardım.”

İçimdeki hisleri kontrol etmekte güçlük çekerek gözlerimi kapadım. Bir saniye sonra tekrar açtığımda sanki bir kancaya asılı gibiydi ve kanca bendim. Çıplak karnıma bakan bakışlarını takip ettim – tişörtüm yukarı çıkmıştı– sonra da aşağı inip artık hissettiklerimi saklayamadığım yere odaklandı. Sanırım beni şok tabancasıyla vuruyordu çünkü kıpırdayamıyordum.

Yutkundu, yeniden bilgisayara döndü ve bir elini farenin üzerine koydu ama ekran koruyucuyu bozmadı. Diğer elinin aşağı inmesini izledim.

Hâlâ ekrana bakarak, “İstiyor musun?” diye sordu ve ben kâğıttan fincanın içindeki sele dönüştüm.

Ne düşündüğünden en ufak şüphe duymayarak, “Kesinlikle,” dedim. Odanın karşısından sırtını izledim, pek bir şey göremiyordum ama sonra boynunu geriye atınca yüzünü görebildim. Gözleri ıslak ve vahşiydi, benimkilere kilitlenmişti, sanki yeniden öpüşüyorduk ama bu kez odanın farklı yerlerinde duruyorduk ve pantolonlarımızın üzerimizde kaldığı, ormandakinden daha şiddetli bir öpüşmeydi. Gözlerinizle öpüşebileceğinizi hiç bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Renkler odamın duvarlarından akmaya başladı, benim duvarlarımdan...

Ve sonra imkânsız bir şey oldu.

Annem, *ANNEM*, elinde bir dergi sallayarak içeri girdi. Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum. Kilitlediğime yemin edebilirdim.

“Picasso’yla ilgili okuduğum en iyi makale, bayılacaksın...” Şaşkın bakışları Brian ile benim aramda gidip geldi. Elleri, ellerim hareket ediyor, itiyor, fermuar çekiyordu.

“Ah,” dedi. “Ah. Ah.”

Kapıyı kapadı ve sanki hiç burada bulunmamış gibi gitti. Hiçbir şey görmemiş gibi.

Annem böyle bir şey olmamış gibi davranmadı.

Brian’ın deliye dönmüşçesine camdan atlayışından bir saat sonra kapım çalındı. Hiçbir şey söylemeden, yalnızca Brian gittiğinden beri karanlıkta oturduğumu sanmasın diye masa lambamı yaktım. Bir kalem alıp resim yapmaya başladım ama ellerimin titremesi geçmediği için düz çizgi bile çekemiyordum.

“Noah, içeri geliyorum.”

Kapı yavaşça açılırken vücudumdaki tüm kan yüzüme akın etti.

“Seninle konuşmak istiyorum, tatlım,” dedi kasabanın kaçığı Deli Charlie’yle konuşurken kullandığı ses tonuyla.

Neyse. Neyse. *Neyse*, diye kafamın içinde tekrarlarlarken kalemle defteri deliyordum. Onu görmemek için defterin üzerine eğilmiştim, resmen deftere sarılıyordum. İçimdeki tüm ağaçlar kontrolsüzce yanıyordu. Olanlardan sonra beni elli sene boyunca yalnız bırakması gerektiğini nasıl olur da bilmezdi?

Geçerken omzuma dokundu. Oturduğum yerde iyice sindim.

Yatağa oturup, “Aşk çok karmaşık bir şey, değil mi Noah?” dedi.

Kalemi bıraktım.

“Hissettiklerin normal. *Doğal*.”

Devasa bir *Hayır*, bana çarptı. Ne hissettiğimi nereden biliyordu ki? Herhangi bir şey hakkında herhangi bir şeyi nereden biliyordu ki? Bilmiyordu. Bilemezdi. En özel dünyama paldır küldür dalıp bana etrafı gösteremezdi. *Çık dışarı*, diye bağırmak istedim ona. *Odamdan çık. Hayatımdan çık. Resimlerimden çık. Her şeyden çık! Kendi âlemine geri dön ve beni yalnız bırak. Daha yaşamadan bu deneyimi benden nasıl alabilirsin?* Tüm bunları söylemek istiyordum ama kelimeleri ağzımdan çıkaramıyordum. Güçlkle nefes alabiliyordum.

Brian da öyle olmuştu. Annem odadan çıktıktan sonra hızlı hızlı nefes almıştı. Elleriyle yüzünü kapayarak eğilmiş, “Tanrım! Tanrım! Tanrım! Tanrım!” diye tekrarlayıp durmuştu. “Tanrım!” dışında başka bir şey söylemesini istemiştım ama konuşmaya başladığında fikrimi değiştirmiştim.

Daha önce kimsenin böyle davrandığını görmemiştım. Terliyor, odada volta atıyordu ve elleri sanki saçlarını yolacakmış gibi başındaydı. Duvarları ya da beni paramparça edeceğini sandım. Beni öldürebileceğini gerçekten de düşündüm.

“Eski okulumda,” diye başladı. “Beyzbol takımında bir çocuk vardı. İnsanlar şey sanıyordu, bilmiyorum. Onun bir internet sitesine mi ne girdiğini görmüşler.” İç yüzü de dış yüzüyle aynıydı ve tamamen düğüm düğümdü. “Oynamasını imkânsız hale getirdiler. Her gün onunla uğraşmanın bir başka yolunu buldular. Bir cuma günü okul çıkışı onu okulun erzak dolabına kilitlediler.” Olanları hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Biliyordum. Artık biliyordum. “Tüm gece ve ertesi gün boyunca. Küçük, karanlık, iğrenç, havasız bir yerde. Ailesi onun deplasman maçında olduğunu sanıyordu ve biri de koça hasta olduğunu söylemişti, böylece kimse onu aramadı. Hiç kimse orada kapalı kaldığını bilmiyordu.” Göğsü hızla inip kalkıyordu ve bana eskiden klostrofobik olmadığını ama şimdi olduğunu söyle-

diğini hatırladım. “Çok da iyiydi oysaki, büyük olasılıkla takımın en iyisiydi. Ya da en iyisi olabilirdi. Üstelik hiçbir şey yapmamıştı bile. Sadece o sitelere girmişti ve biri de onu görmüştü. Anlıyor musun? Benim için ne anlama geldiğini anlıyor musun? Yardımcı kaptan. Seneye kaptan olmak istiyorum, böylece belki erken mezun olabilirim. Burssuz. *Hiçbir şeysiz*. Bu çocuklar,” parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, “*evrimleşmemiş*. Kuzey Kaliforniyalı değiller. Tüm gün oturulan ayinlere gitmiyor ya da resim yapmıyorlar.” Hançer tam yerine saplandı. “Soyunma odası insanlıktan uzak bir yer.”

“Kimse öğrenmeyecek,” dedim.

“Bilemezsin. Geçen yaz neredeyse kafasını koparacağım Fry’ın o aptal kuzenini hatırlıyor musun? Maymuna benzeyen çocuk? Erkek kardeşiyle aynı okuldayız. Başta halüsinasyon görüyorum sandım. İkizi gibi.” Altdudağını yaladı. “Geçen gün birileri bizi görebilirdi, Noah. Herhangi biri. Fry görebilirdi ve sonra... Bunu düşünmemiştim bile, o kadar...” Başını iki yana salladı. “Bu takımdan atılamam. Spor bursumu kaybedemem. Paramız yok. Ve bu lise... fizik öğretmeni astrofizikçi... Yapamam. Üniversiteye gidebilmem için beyzbol bursunu almam gerek. Buna mecburum.”

Benim durduğum yere geldi. Suratı kıpkırmızıydı, gözleri çok derin bakıyordu, boyu dört metre gibi görünüyordu ve beni öpmek mi yoksa yumruklamak mı istiyor emin değildim. Beni yine tişörtümden tuttu ama bu kez yumruğunun içinde tuttu. “Aramızda olanlar bitti. Bitmek zorunda. Tamam mı?”

Başımı onaylarcasına salladım ama içimde oldukça büyük ve parlak bir şey bir anda hiçliğe dönüştü. Bunun ruhum olduğundan emindim.

“Hepsi senin suçun!” diye bağırdım anneme.

“Ne, tatlım?” dedi panikleyerek.

“Her şey! Görmüyor musun? Babamı mahvettin. Onu cüz-zamlı gibi sürgüne gönderdin. Seni seviyor! Sen burada ziyafetler verip sirk kıyafetleri giyerken, şarkılar mırıldanıp sağanak yağışta arkada güneşi sürüklerken onun o ölü odanın içinde gri hava soluyup soğuk pizza yerken ve tek başına karıncayiyenlerle ilgili programları izlerken nasıl hissettiğini sanıyorsun?” Onu incittiğimi görebiliyordum ama umurumda değildi. Bunu hak etmişti. “Sayende hiç ruhu kaldı mı acaba?”

“Ne demek istiyorsun? Anlamıyorum.”

“Belki de onu ezerek hiçliğe dönüştürmüşsündür ve şimdi içinde kaplumbağanın olmadığı bomboş bir kabuktur.”

Annem duraksadı. “Neden böyle söylüyorsun? Sen de mi bazen öyle hissediyorsun?”

“Kendimden bahsetmiyorum. Ayrıca ne var biliyor musun? Sen özel değilsin. Herkes gibisin. Havada süzölmüyorsun ya da duvarlardan geçmiyorsun, asla da geçmeyeceksin!”

“Noah?”

“Ben hep senin buraya ait olmadığını, mükemmel bir yerden buraya gönderildiğini düşünürdüm ama sen de sıradan bir insansın. Artık eskisi gibi kimseyi mutlu etmiyorsun. Herkesi üzüyorsun.”

“Noah, bitirdin mi?”

“Anne,” dedim sanki kelimenin içinde böcekler yaşıyormuş gibi. “Bitirdim.”

“Beni dinle.” Sesinin ani sertliğiyle sarsıldım. “Buraya benimle ya da babanla ilişkimizden konuşmaya gelmedim. O konuşmaları daha sonra yapabiliriz, söz veriyorum ama şimdi değil.”

Ona bakmazsam susardı, kaybolurdu ve Brian ile beni yaparken gördüğü şey de onunla birlikte kaybolurdu. Artık kontrolden tamamen çıkmış halde, “Hiçbir şey görmedin,” diye bağırdım. “Erkekler böyle

şeyler yapar. Yaparlar. Tüm beyzbol takımları yapıyor. Buna daire diyorlar, biliyor muydun?” Başımı yaşlarla dolu ellerime dayadım.

Ayağa kalkıp yanıma geldi, elini çenemin altına koyarak başımı kaldırdı ve böylece onun samimiyet dolu gözlerine bakmak zorunda kaldım. “Beni dinle. Kendine, kalbine karşı dürüst olmak büyük cesaret ister. Sen her zaman çok cesur oldun ve bundan sonra da böyle olman için dua ediyorum. Bu senin sorumluluğun, Noah. Sakın unutma.”

Ertesi sabah şafak vaktinde delicesine panikle uyandım. Babama söyleyemezdi. Bana bunun sözünü vermek zorundaydı. On dört yılın sonunda bir babam olmuştu ve bu hoşuma gidiyordu. Hayır, bunu *seviyordum*. Sonunda benim çürük elma olmadığımı düşünüyordu.

Karanlık evin içinde hırsız gibi gezindim. Mutfak boştu. Parmak uçlarımda annemin odasının kapısına gidip kulağımı kapıya yapıştırarak oturdum ve uyanmasını bekledim. Dün gece odamdan çıktığında saat geç olmasına rağmen babama söylemiş olabilir miydi? Hayatımı daha fazla mahvedebilir miydi? Önce Brian’la her şeyi mahvetmişti. Şimdi de aynısını babamla yapacaktı.

Yeniden uykuya daldım. Brian’ın dudakları dudaklarımda, elleri göğsümün üzerinde, her yerimdeydi. Sonra annemin sesiyle irkilerek uyandım. Hayaletin dokunuşunu üzerimden attım. Telefonda konuşuyor olmalıydı. İki elimi de birleştirip kapıya koydum; bu gerçekten işe yarıyor muydu ki? Aslında evet. Daha iyi duyabiliyordum. Sesi artık babamla konuşurken olduğu gibi gergindi. “Seni görmem gerek,” dedi. “Çok acil. Tüm gece uyuyamadan düşünüp durdum. Dün Noah’yla ilgili bir şey oldu.” Ona *söyleyecekti!* Biliyordum. Şimdi babam konuşuyor olmalıydı çünkü annem susmuştu. Sonunda, “Stüdyoda olmaz, Ahşap Kuş. Tamam, bir saat harika.” Annemin

daha önce babamın stüdyo dairesine gittiğini sanmıyordum. Onu o otelde çürümeye terk etmişti.

Kapıyı çaldım ve gelmemi söylediğinde hızla açtım. Üzerinde şeftali rengi sabahlığı vardı ve telefonunu göğsüne bastırıyordu. Tüm gece ağlamış gibi rimeli gözlerinin etrafına dağılmıştı. Benim yüzümden mi ağlamıştı? Midem altüst oldu. Eşcinsel bir oğlu olsun istemiyor muydu? Kimse istemezdi, onun kadar açık görüşlü biri bile. Yüzü yaşlı görünüyordu, sanki bir gecede yüzlerce sene yaşlanmıştı. Ona ne yapmıştım böyle. Hayal kırıklığına uğramış derisi hayal kırıklığına uğramış kemiklerinden sarkıyordu. Dün gece onları sırf beni iyi hissettirmek için mi söylemişti yani?

“Günaydın tatlım,” dedi sahte bir tonda. Telefonunu yatağa fırlattıktan sonra gidip perdeleri açtı. Gökyüzü daha yeni yeni uyanıyordu. Gri, sade bir sabahtı. Neden bilmiyorum ama parmaklarımı kırmayı düşündüm. Teker teker. Onun önünde.

“Nereye gidiyorsun?” diyebilirdim.

“Doktor randevum var.” Ne yalancı ama! Ayrıca ne kadar kolay yalan söyleyebiliyordu. Hayatım boyunca bana yalan mı söylemişti? “Çıkacağımı nereden bildin?”

Bir şey düşün, Noah. “Erkenden kalkıp bir şeyler pişirmeyince öyle tahmin ettim.”

Bu işe yaradı. Gülümseyerek tuvalet masasındaki aynanın karşısına oturdu. Okuduğu Kandinsky biyografisi gümüş fırçasının yanında ters duruyordu. Göz çevresine krem sürdü ve pamukla siyahlıkları sildi.

(PORTRE: *Yüzünü Diğer Yüzüyle Değiştiren Anne*)

Makyajını yapmayı bitirdikten sonra saçını toplamak için yukarı kaldırdı, sonra fikrini değiştirip açık bıraktı ve fırçasını aldı. “Sonra kırmızı kadife kek yapacağım...” Onu dinlemiyordum. Söylemek

zorundaydım. Bir şeyler yumurtlama konusunda uzmandım. Kelimeleri neden ağzımdan çıkaramıyordum?

“Çok üzgün görünüyorsun, Noah.” Aynadan bana bakıyordu.

(PORTRE, OTOPORTRE: *Anneyle Aynada Mahsur Kalmak*)

Aynadaki anneme söyleyecektim. Böylesi daha kolay olurdu.

“Babama gördüklerini söylemeni istemiyorum. Bir şey gördüğünden değil tabii. Çünkü görülecek bir şey yoktu. Bir anlamı olduğundan da değil...” İmdat! İmdat!

Fırçasını bıraktı. “Tamam.”

“Tamam mı?”

“Kesinlikle. Bu senin özel hayatın. Görmediğim şeyi babana söylemek istersen söylersin. Görmediğim şey eğer bir anlam ifade ediyorsa söylemeni tavsiye ederim. Baban aslında görüldüğü gibi biri değil. Onu hafife alıyorsun. Hep aldın.”

“Onu hafife mi alıyorum? Sen ciddi misin? Asıl o beni hafife alıyor.”

“Hayır.” Aynadan bana bakmaya devam etti. “Sadece senden biraz çekiniyor, hepsi bu. Hep öyle oldu.”

“Benden çekiniyor mu? Kesin öyledir. Babam benden çekmiyor.” Neler söylüyordu böyle?

“Ondan hoşlanmadığını düşünüyor.”

“O benden hoşlanmıyor!” Yani eskiden böyleydi. Şimdi nedense hoşlanıyordu ve bu şekilde devam etmesini istiyordum.

Annem başını iki yana salladı. “İkiniz halledersiniz. Halledeceğinizi biliyorum.” Belki hallederdik, belki hallediyorduk ama annem ona söylerse bu olmazdı. “Birbirinize çok benziyorsunuz. İkinizin de çok derin hisleri var, bazen fazla derin.” Ne? “Jude ile benimse kalın zırhımız var,” diye devam etti. “Onun altına inmek için çok uğraşmak gerekiyor. Baban ve sense öyle değilsiniz.” Bu yeni bir

bilgiydi. Babama benzediğimi hiç düşünmezdim. Ama annemin asıl söylemek istediği şey ikimizin de zayıf olduğuydu. Brian da böyle düşünüyordu. Ben yalnızca “resim yapan” biriydim. Annemin, Jude’un ona benzediğini, benimse benzemediğimi düşünmesi göğsümü yaktı. Ailemizle ilgili düşündüğüm her şey nasıl böyle değişebiliyordu? Takımlar nasıl değişebiliyordu? Bütün aileler böyle miydi? Daha da önemlisi, babama söylememe konusunda bana yalan söylemediğini nereden bilecektim? Daha demin doktor randevusuyla ilgili yalan söylemişti. O zaman onunla neden buluşacaktı? Ayrıca, *Dün Noah’yla ilgili bir şey oldu*, demişti.

Ona kesinlikle söyleyecekti. Bu yüzden Ahşap Kuş’a gidiyorlardı. Artık ona güvenemezdim.

Dolabına gitti. “Bunu konuşmaya daha sonra devam edebiliriz ama şimdi hazırlanmam gerek. Bir saatten kısa süre içinde doktorda olmam gerekiyor.” Pinokyo! Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz!

Ben odadan çıkarken, “Her şey yoluna girecek, Noah. Endişelenme,” dedi.

“Ne var biliyor musun?” dedim ellerimi yumruk yaparken. “Şunu söylemeyi bıraksan keşke, anne.”

Tabii ki onu takip edecektim. Arabanın garajdan çıktığını duyduğumda koştum. Onun arabayla gidebileceği kadar hızlı bir şekilde, patikadan Ahşap Kuş’a gidebilirdim.

Ahşap Kuş’u kimin yaptığını kimse bilmiyordu. Sanatçı onu devasa bir sekoya ağacından her bir ahşap tüyü teker teker oyarak yapmıştı. Yıllarını almış olmalıydı; on, hatta belki yirmi yıl. Çok büyüktü ve her bir kuyruğu emsalsizdi. Artık okyanusun tepesinde, oraya giden bir yol vardı ama sanatçı onu yaparken böyle bir şey yoktu. O da Jude gibiydi; bunu sırf sevdiği için yapmıştı, birinin görüp

görmemesini umursamadan. Belki de umursuyordu ve yabancıların heykele denk gelip de kimin yaptığını merak etmeleri fikri hoşuna gitmişti.

Bankta oturmuş denizi izleyen annemin birkaç metre uzağında, çalılıkların arasında saklanıyordum. Güneş, sisi delip geçmişti ve ağaçların arasından ışık süzülüyordu. O tuhaf, sıcak kış günlerinden biri olacaktı. Babam henüz gelmemişti. Gözlerimi kapayınca Brian'ı gördüm; artık içimde her yerdeydi, vücudumda yüzüp duruyordu. Bunu nasıl kapatabiliyordu? Fikrini değiştirir miydi? Ayak seslerini duyduğumda cebimdeki taşa uzanıyordum.

Babamı görmeyi bekleyerek gözlerimi açtım; babam yerine yoldan başka bir adam geliyordu. Ağaçların önünde durup varlığını hissetmemiş gibi görünen anneme baktı. Bir dal parçası aldım. Sapık mıydı? Sonra başını hafifçe çevirince onu tanıdım: o surat, coğrafi ölçek... Day Sokağı'ndaki sanatçıydı. Burada! Rahatlayarak kılıcımı düşürdüm. Muhtemelen benim resim yapmam gibi o da zihninde annemin heykelini yapıyordu. Yürüyüşe mi çıkmıştı diye merak ederken gökyüzü paramparça oldu çünkü annem ayağa fırlayıp onun kollarına koştu. Tutuştuğumu hissettim.

Başımı salladım. Ah, o kadın annem değildi tabii ki. Deli heykeltıraşın karısı anneme çok benziyordu.

Ama kollarındaki annemdi. Annemi tanıyordum.

Neler. Oluyordu?

Ne. Haltlar. Dönüyordu?

Taşlar yerine oturmaya başladı. Hızla. O gün onun stüdyosunun önünde olması, babamı evden atması, telefon konuşmaları (adamın telefon konuşmaları! *Acele et, sevgilim*), mutluluğu, mutsuzluğu, şaşkınlığı, yemek yapması, yeşil ışıkta durması, salsa yapması,

bilezikleri ve sirk kıyafetleri! Her şey delicesine yerine oturuyordu. Onlar, orada... *Birlikte* oldukları ortadaydı.

Kafamın içindeki bağırış o kadar yüksek sesliydi ki duyamadıklarına inanamıyordum.

Annemin gizli bir ilişkisi vardı. Babamı aldatıyordu. Ona ihanet ediyordu. İğrenç, bok kafalı bir yalancıydı! Bu nasıl aklıma gelmemişti? Ama tabii ki o annem olduğu için aklıma gelmemişti. Annem asla böyle bir şey yapmazdı. Vergi tahsildarı için donut alırdı, yediğim en güzel donut'ları. Babamı aldatmazdı.

Peki babamın bundan haberi var mıydı?

Aldatmak. Ağaçlara fısıldadım ama hepsi kaçtı. Aldattığı kişinin babam olduğunu biliyordum ama benim de aldatıldığımı hissediyordum. Jude'un da. Hayatımızın her bir gününde.

(AİLE PORTRESİ: *Ve Sonra Hepimiz Havaya Uçtuk*)

Şimdi öpüşüyorlardı ve ben de onları izliyordum, izlememe engel olamıyordum. Babamla böyle öpüştüklerini hiç görmemiştim. Ebeveynlerin bu şekilde öpüşmesine izin yoktu! Annem adamın elini tutup onu uçurumun kenarına götürdü. O kadar mutlu görünüyordu ki içime bir şeyler saplandı. Dandik bir filmdelermiş gibi sonunda dengelerini kaybedip yere düşene dek bu yabancının kollarında dönen kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

(PORTRE: *Kör Edici Renkteki Anne*)

Bu sabah ne demişti? Zırhının altına inmenin çok zor olduğunu söylemişti. Bu adam zırhının altına inmiş olmalıydı.

Dalı geri aldım. Babamı savunmam gerekiyordu. O adamı uçurumdan atmam gerekiyordu. Çünkü zavallı enginar babamın hiç şansı yoktu. Bunu o da biliyordu. Artık onu böyle küçülten, etrafındaki havayı o berbat griliğe dönüştüren şeyin yenilgi olduğunu biliyordum.

O da çürük elmaydı. Hep mi böyleydi? İkimiz de öyleydik. Babamın oğluydum.

Çünkü ben de biliyordum. Benim de hiç şansım yoktu. *“Aramızda olanlar bitti. Bitmek zorunda. Tamam mı?”*

Hayır, tamam değildi. Hiçbir şey tamam değildi! Tekrar öpüşüyorlardı. Sanırım gözlerim yuvalarından ayrılacaktı, ellerim kollarımdan, ayaklarım da bacaklarımdan. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir şey yapmam gerekiyordu.

Ben de koştum.

Koştum, koştum, koştum, koştum, koştum, koştum ve sonunda sokağımızdaki patikanın başına gelmeden önceki son dönemeçte Brian’ın Courtney’yle yürüdüğünü gördüm.

Meteor çantasını omzuna atmıştı ve kollarını arkalarından birbirlerine sarmışlardı; Brian’ın eli onun kotunun arka cebinde, Courtney’ninki de Brian’ın cebindeydi. Sevgililermiş gibi. Brian’ın dudağındaki parlak renk bir an kafamı karıştırdı ama sonra onun Courtney’nin ruju olduğunu fark ettim. Çünkü onu öpmüştü.

Onu öpmüştü.

İçimde başlayan sarsıntı çabucak depreme dönüştü ve sonra her şey patladı: Ahşap Kuş’ta olanlar, dün gece odamda olanlar, şu anda olanlar, tüm bu öfke ve şaşkınlık, acı ve çaresizlik, ihanet... hepsi içimden volkan gibi patlarken ağzımdan şu sözler dökülüverdi: “O eşcinsel, Courtney! Brian Connelly eşcinsel!”

Kelimeler ağzımdan kurşun gibi fırlar fırlamaz onları geri almak istedim.

Brian’ın yüzü düştü ve ifadesinde nefret vardı. Courtney’nin ağzı açık kaldı. Bana inanıyordu, bunu görebiliyordum. Ondan bir adım uzaklaştı. “Öyle mi, Brian? Ben sanmıştım ki...” Cümlesini bitirmedi çünkü Brian’ın ifadesini gördü.

Saatler boyunca o dolapta kaldığında da yüzünde bu ifade olmayıydı. Tüm hayalleri içinden çekildiğinde böyle bir ifade oluşuyordu.

Bu kez ona bunu ben yapmıştım. Ben.

Caddede koşarken Brian'ın bana nefretle bakan yüzünü görmeden edemiyordum. Sözlerimi geri almak için, onları ait oldukları sessiz ve güvenli kasaya geri koymak için her şeyi yapardım. Karnım sanki bir sürü tırnak yemişim gibi ağrıyordu. Bana anlattıklarından sonra ona bunu nasıl yapabilmıştım?

Ahşap Kuş'ta gördüklerimi görmemek için de her şeyi yapardım.

Eve girince doğruca odama çıkıp çizim defterimi açtım ve resim yapmaya başladım. Her şeyin bir sırası vardı. Annemin bu durumu sonlandırmasını sağlamam gerekiyordu ve bunu yapmanın yalnızca tek bir yolunu biliyordum. Resmi düzgün yapmam uzun zaman aldı ama sonunda yaptım.

Bitirdiğimde resmi yatağının üzerine bıraktım ve Jude'u aramaya çıktım. Ona ihtiyacım vardı.

Fry onun Zephyr'le olduğunu söyledi ama onları hiçbir yerde bulamadım.

Brian'ı da öyle.

Her zamanki gibi Ralph'le ilgili konuşup duran Elçi vardı.

“Ralph diye biri yok, seni aptal kuş. Ralph diye biri yok!” diye bağırdım.

Eve döndüğümde annem kucağında ona yaptığıım resimle odamda beni bekliyordu. Ön planda Ahşap Kuş'un orada annem ile heykeltıraş öpüşüyorlardı; babam, Jude ve ben ise arka planda bulanıklık halindeydik.

Rimeli yüzünden siyah gözyaşları döküyordu. “Beni takip etmişsin,” dedi. “Keşke yapmasaydın, Noah. Çok üzgünüm. Onu görmemeliydin.”

“Asıl sen bunu *yapmamalıydın!*”

Bakışlarını indirdi. “Biliyorum, bu yüzden...”

“Babama benden bahsedeceğini sanmıştım,” diye patladım.

“Bu yüzden seni takip ettim.”

“Ona söylemeyeceğimi söylemiştim sana.”

“Telefonda ‘Dün Noah’yla ilgili bir şey oldu’ dediğini duydum. Babamla konuştuğunu sandım, *erkek arkadaşınla* değil.”

Erkek arkadaş sözü üzerine yüzü gerildi. “Bunu söyledim çünkü dün gece sana kalbine karşı dürüst olmanın senin sorumluluğun olduğunu söylerken ikiyüzlü davrandığımı ve kendi tavsiyeme benim de uymam gerektiğini fark ettim. Oğlum gibi cesur olmalıydım.” Bir dakika, kendi ihanetini haklı göstermek için beni mi kullanıyordu? Ayağa kalkıp bana resmi uzattı. “Noah, babandan boşanacağım. Ona bugün söyleyeceğim. Kız kardeşine de kendim söylemek istiyorum.”

Boşanmak. Bugün. Şimdi. “Hayır!” Bu benim suçumdu. Onu takip etmeseydim... Görmeseydim... Resmi yapmasaydım... “Bizi sevmiyor musun?” Aslında *babamı sevmiyor musun*, demek istemişim ama ağzımdan bu çıkmamıştı.

“Seni ve kız kardeşini her şeyden çok seviyorum. Her şeyden. Baban da harika bir adam, harika...”

Ama artık söylediklerine odaklanamıyordum çünkü beynimi bambaşka bir düşünce kaplamıştı. “Burada mı yaşayacak?” diye sordum her ne söylüyorsa sözünü keserek. “O adam. Bizimle mi yaşayacak? Yatakta babamın tarafında mı uyuyacak? Onun ay-

nasında mı tıraş olacak? Onunla evlenecek misin? Bu yüzden mi boşanmak istiyorsun?”

“Tatlım...” Beni rahatlatmaya çalışarak omzuma dokundu. Geri çekildim. Hayatımda ilk defa ondan nefret ediyordum. Gerçek, avaz avaz bağırarak bir nefretti.

“Evet,” dedim inanamayarak. “Onunla evleneceksin, değil mi? İsteddiğin bu.”

Hayır demedi. Gözleri evet diyordu. Buna inanamıyordum.

“Yani babamı öylece unutacak mısın? Onunla yaşadıkların hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi mi davranacaksın?” Brian’ın bana yaptığı gibi. “Yaşayamaz, anne. Onu o otelde görmedin. Eskisi gibi değil. Kırgın.” Ben de öyleydim. Peki ya ben de Brian’ı kırdıysam? Aşk nasıl böyle her şeyi yıkıp mahvedebilirdi?

“Babanla denedik,” dedi. “Uzun zamandır çok çabalıyorduk. Tek istediğim sizin benim sahip olamadığım, oturmuş bir hayata sahip olmanızdı. Bunun olmasını hiç istemedim.” Tekrar oturdu. “Ama başka bir adama âşığıım.” Yüzü, yüzünden kayarak çıktı; bugün nedense kimse yüzünü taşıyamıyordu ve altındaki yüzü çaresizdi. “Âşığıım. Keşke her şey farklı olsaydı ama değil. Yalandan bir hayat yaşamak doğru değil. Asla olmaz, Noah.” Yalvarırcasına konuşuyordu. “Kime âşık olacağımız elimizde değil, öyle değil mi?”

Bu, içimdeki gürültüyü bir an susturdu. Elimde olmadığı kesindi. Aniden ona her şeyi anlatmak istedim. Benim de âşık olduğumu ve elimde olmadığını ve ona yapabileceğim en kötü şeyi yaptığımı ve bunu nasıl yapabildiğimi bilmediğimi ve geri alabilmeyi bu kadar istediğime inanmadığımı söylemek istedim.

Fakat bunun yerine odadan çıktım.

ŞANSIN TARİHİ

Jude

Yaş: 16

Yatakta bir türlü uyuyamıyor, ben karmanın oyunuyla dolabın içinde fermente olmaktadır Oscar'ın o kahverengi saçlı Brooke'u öpüşünü düşünüyordum. Büyükanmem ile annemin hayaletlerinin bana karşı birleşmelerini düşünüyordum. En çok da Noah'yı düşünüyordum. Bugün Guillermo'nun stüdyosunda ne yapıyordu? Ve neden o kadar korkmuş, endişelenmiş görünüyordu? Koşuya çıktığını, gayet iyi olduğunu ve Day Sokağı'nda karşılaşmamızın tesadüf olduğunu söylemişti. Ama ona inanmadım. Tıpkı Guillermo'yla ilgili işaretlediğim dosyaların nasıl ortadan kaybolduğunu bilmediğini söylediği zamanki gibi. Beni oraya kadar takip etmiş olmalıydı. Ama neden? Bana bir şey söylemek istediğine dair güçlü bir hisse kapılmıştım. Ama belki de çok korkuyordu.

Benden bir şey mi saklıyordu?

Ve geçen gün neden eşyalarımı karıştırmıştı? Belki de sırf meraklandı. Ayrıca acil durum parasını da almıştı. Ne için kullanmıştı parayı? Akşam dışarıya çıktığında odasını baştan sona aramış, yeni hiçbir şey bulamamıştım.

Şüpheli bir ses duyarak oturdum. Baltalı katiller. Her zaman geceleri, babam konferansları için şehir dışına çıktığında girmeye çalışırlardı. Battaniyeyi üzerimden atıp bu tür durumlar için yatağın altına sakladığım beyzbol sopasını aldım ve Noah'yla bir gün daha yaşayabilelim diye hızlıca evi gezdim. Devriyemi annemle babamın odasının önünde sonlandırırken her zamanki şeyi düşünüyordum: Oda hâlâ annemin dönmesini bekliyordu.

Tuvalet masası hâlâ onun antika fısıflarıyla, Fransız parfüm şişeleriyle, içlerinde farları, rujları ve kalemleri olan denizkabağı şeklindeki kâseleriyle doluydu. Gümüş saç fırçasında hâlâ siyah saçlar vardı. Wassily Kandinsky biyografisi sanki kaldığı yerden okumaya devam edecekmiş gibi hâlâ yüzüstü duruyordu.

Fakat bu gece beni çeken fotoğraf oldu. Babamın onu komodininin üzerinde tuttuğunu hayal ettim, böylece uyandığında ilk gördüğü şey o oluyordu. Noah da ben de annem ölene dek bu fotoğrafı görmemiştik. Şimdi de ona, annemle babama ne kadar baksam yeterli olmuyor gibiydi. Annemin üzerinde turuncu hippie elbisesi vardı, simsiyah saçları yüzünün önünde uçuşuyordu. Gözleri Kleopatra'nınki gibi sürmeliydi. Yanında tek tekerlekli bisikletin üzerinde dengede durmak için kollarını iki yana açmış olan babama gülüyordu. Gülüşü neşe doluydu. Babamın kafasında Çılgın Şapkacı tarzı siyah bir şapka vardı ve güneşte açılmış sarı saçları sırtının yarısına kadar iniyordu. (Noah babamın saçını gördüğünde aralarında geçen sessiz bakışma: Ah, Clark Gable.) Babamın sırt çantası bir yığın plakla doluydu. Evlilik yüzükleri bronz parmaklarında parlıyordu. Annem tam da annem gibiydi ama babam bambaşka bir insan gibi görünüyordu; gerçekten de Büyükanne Sweetwine tarafından yetiştirilmiş biri gibi. Bu tek tekerlekli bisiklete binen süper-çılgın tip annemle tanışmasından üç gün sonra ona evlenme

teklifi etmişti. İkisi de yüksek lisans yapıyordu, babam ondan on bir yaş büyüktü. Onu kaçırmayı göze alamayacağını söylemişti. Başka hiçbir kadın onu hayatta olduğu için bu kadar mutlu hissettirmemişti.

Annem de hiçbir erkeğin kendini bu kadar güvende hissettirmediğini söylemişti. Bu süper-çılgın tip onu güvende hissettiriyordu!

Fotoğrafı bırakıp annem yaşıyaydı ve babam da annemin karar verdiği gibi eve dönseydi nasıl olurdu diye merak ettim. Benim tanıdığım annem güvenliğe pek takılmazdı. Benim tanıdığım annemin hız cezası fişleriyle dolu torpido gözü vardı. Abartılı hareketleri, rutkusu, eleştirmenlerin cüretkâr ve ezber bozan olarak tanımladığı fikirleriyle öğrencilerini kendine hayran bırakırdı. Pelerin giyerdi! Kırkıncı doğum gününde paraşütle atlamıştı! Bir de şu vardı: Gizlice ve düzenli olarak dünyanın farklı yerlerindeki şehirlere uçak rezervasyonu yapıyor (bir keresinde telefonda konuştuğunu duymuştum), sonra da rezervasyon için tanınan bir günlük süreyi aşıyordu. Ama neden? Ve hatırladığım kadarıyla kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda ocakta elini alevin üzerinde ne kadar süre tutabileceğini görmek için kendi kendine oyun oynuyordu.

Bir keresinde Noah onun içinde atların dörtmala koştuğunu duyabildiğini söylemişti. Anlıyordum.

Ama bizden önceki hayatıyla ilgili çok az şey biliyordum. Sadece mutsuz bir bakımevinden diğerine gönderilen biriydi; onun deyimiyle, *haylazdı*. Kütüphanelerdeki sanat kitaplarının onu kurtardığını, ona hayal kurmayı öğrettiğini ve üniversiteye gitmek istemesini sağladığını söylemişti. Bu kadardı. Biraz daha büyüdüğümde bana her şeyi anlatacağına söz verirdi hep.

Şimdi biraz daha büyüktüm ve bana her şeyi anlatmasını istiyordum.

Makyaj masasında oval, ahşap çerçeveli uzun aynanın önüne oturdum. Babamla bütün kıyafetlerini kaldırmıştık ama ikimiz de makyaj masasındakilere dokunmaya katlanamamıştık. Kutsala saygısızlık gibi hissetmiştik. Burası onun mihrabıydı.

Biriyle aynadan konuşursanız ruhlarınız beden değiştirir

Parfümünü boynuma ve bileklerime hafifçe sıkarken on üç yaşımı hatırladım, burada oturur, okula giderken kullanmama izin vermediği tüm makyaj malzemelerini teker teker sürerdim: Gizli Kucak adını verdiği en koyu kırmızı rujunu, simsiyah eyeliner'ını, parlak mavi ve yeşil farları, ışıltılı pudralarını... O zamanlar annemle düşmandık. O ve Noah'yla birlikte müzelere gitmeyi bıraktığım zamanlardı. Arkama geçmişti ama kızmak yerine ben küçükken yaptığı gibi gümüş kaplama fırçayla saçımı taramaya başlamıştı. Aynada birlikte çerçevelenmiştik. Saçlarımızın fırçaya birlikte dolandıklarını fark ettim, açık-koyu, koyu-açık. Aynadan birbirimize bakıyorduk. "Bana kendimi bu kadar hatırlatıyor olmasaydın," dedi nazikçe, "ikimiz için çok daha kolay olurdu ve daha az endişelenirdim."

O gün, üç sene önce kullandığı fırçayı alıp saçımdaki tüm düğümler açılana, fırçanın üzerine onunki kadar benim saçım da dolanana dek taradım.

*Saçınız fırçada başkasınıninkine dolanırsa hayatlarınız
fırçanın dışında sonsuza dek birbirine dolanır*

Kimse ölümün aslında nasıl bir şey olduğunu ya da ne kadar sürdüğünü söylemiyordu.

Odamı geri döndüğümde her şeye beyzbol sopasını çıkarmayı kesmem gerektiğini düşündüm. Özlem çok kötüydü. Keşke kutsal kitapta bize gerçekten yardımı dokunacak bir şey olsaydı. Arabaya takla attırmayacak (şahitlere göre beş takla atmıştı), ön camı parparça etmeyecek, korkuluğu kırmayacak, lastikleri döndürmeyecek, yolu kayganlaştırmayacak bir şey olsaydı. Yedisi boynunda olmak üzere vücudundaki yirmi iki kemiği kırmayacak, ciğerlerini çökertmeyecek, kalbini durdurmayacak ve mükemmel beynini katmayacak bir şey...

Ama yoktu.

Yoktu.

Bu işe yaramaz, aptal kutsal kitabı işe yaramaz, aptal Clark Gable'a fırlatmak istiyordum.

Bunun yerine Noah'nın sesini duyabilecek miyim diye kulağımı odalarımızın arasındaki duvara dayadım. Annemin ölümünden beri aylardır geceleri uykusunda ağlıyordu, ben de sesine uyanıyor, odasına gidip ağlaması geçene dek yatağında oturuyordum. Bir kere bile uyanıp da karanlıkta onunla birlikte oturduğumu görmemişti.

Duvarı aşağı indirmek isteyerek iki elimi de üzerine koydum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. O kadar bariz bir fikirdi ki aklıma gelmesinin bu kadar zaman aldığına inanamıyordum. Bir dakika sonra masamda dizüstü bilgisayarımı açıyordum.

Doğruca LostConnections.com'a girdim.

Her zamanki gibi Noah'nın Brian'a yazdığı not vardı. Yakarışı:

On parmağımı da iki kolumu da verirdim. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Perşembe saat beşte benimle buluş. Nerede olduğunu biliyorsun. Hayatımın geri kalanında her hafta orada olacağım.

Hiç cevap yoktu.

Peki ya cevap olsaydı? Nabzım hızlandı. Bunu daha önce nasıl düşünememiştim? Kâhin'e sordum: *Brian Connelly'yle iletişime geçsem mi?*

Kehanetin oldukça bol olmasına şaşırdım. Bir sürü linkte karşıma Brian çıktı:

Yetenek Avcıları Üçüncü Tur Elemeler İçin Eşcinsel Atıcı "Balta"yı İzlemeye Forrester Academy'ye Üşüşüyor

Connelly Oyuncu Seçmelerinden Kaçıp Cardinal İçin Atıcılık Yapmak Üzere Stanford'a Bedava Gidişi Tercih Etti

Beyzbolun En Cesur Adamı On Yedi Yaşında linkine tıkladım.

Diğer linklerin çoğu okul gazetesi *The Forrester Daily* ya da yerel gazete *The Westwood Weekly* haberleriydi ama tıkladığım link her yerdeydi.

Haberi üç defa okudum. Brian'ın tüm okulun önünde konuşma yaparak eşcinsel olduğunu açıklamasından bahsediyordu. Beyzbol takımını galibiyet serisini devam ettiriyordu, iki başarılı atış yapmıştı ve topu her defasında 140km'lik bir hızla atıyordu. Sahada her şey harika gidiyordu ama sahanın dışında Brian'ın cinsel yönelimiyle ilgili söylentiler dönüyordu ve soyunma odası savaş alanına dönmüştü. Brian'ın, iki seçeneği olduğunu fark ettiği yazıyordu: Daha gençken yaptığı gibi takımını bırakmak ya da hızlıca başka bir şey düşünmek. Tüm öğrencilerin toplandığı gün kalkıp geçmişte ve şu anda önyargılar sebebiyle takımlardan atılan oyunculardan bahsetmişti. Ayakta alkışlanmıştı. Takım arkadaşları onu desteklemişti ve zamanla tacizler sona ermişti. *Tigers* o bahar lig şampiyonu oldu. İkinci sınıfta takım kaptanı oldu ve o sene ikinci ligde oynaması için sözleşme teklifi almış fakat Stanford'dan beyzbol bursu aldığı için teklifi kabul etmemişti. Haber, MLB'nin, eşcinselliğini açıkça

yaşayan oyuncularını almaya çalışmasının bir çığır açma süreci olduğunu belirterek bitiyordu.

Clark Gable aşkına! Ama bunların hiçbirisi beni aslında şaşırtmamıştı, sadece çoktan bildiğim bir gerçeği doğruluyordu: Brian aşırı havalı biriydi ve kardeşimle birbirlerine âşıklardı.

Brian'ın tarihi baştan yazıyor olabileceği gerçeğinin yanı sıra asıl bomba şu an Stanford'da olmasıydı. Şu anda. Buradan iki saat bile sürmezdi! Bu, lise son sınıfı atladığı anlamına geliyordu ama zaten anlaşılmasa da bilimsel paragraflar halinde konuşması düşünüldüğünde bu gayet olasıydı. İnternette Stanford Üniversitesi gazetesini bulup ismini arattım ama hiçbir şey çıkmadı. Sonra “Balta” diye arattım, yine bir şey çıkmadı. Habere tekrar baktım. Belki de ben yanlış okumuştum, son sınıfı atlamamıştı ve gelecek sonbaharda başlayacaktı? Ama hayır, yanlış okumamıştım. Sonra beyzbolun ilkbahar sezonunda oynandığını hatırladım! Sezon henüz başlamamıştı. Bu yüzden gazete haberlerinde yoktu. Stanford'ın sitesinden çabucak öğrenci rehberini ve e-posta adresini buldum. Bunu yapmalı mıydım? Burnumu sokmam yanlış mıydı?

Hayır. Bunu Noah için yapmalıydım.

Fikrimi değiştirmeden LostConnections'taki Noah'nın notunun linkini kopyalayıp açtığım anonim e-posta adresinden Brian Connelly'ye gönderdim.

Artık ona kalmıştı. Noah'ya cevap vermek isterse verebilirdi. En azından notu görecekti, belki daha önce görmemişti. Aralarındaki ilişkinin iyi sonlanmadığını biliyordum. Benimle hiç ilgisi yoktu. Annemin cenazesinde Brian, Noah'nın gözlerine bakmamıştı. Sonrasında bir kez olsun eve gelmemişti. Haberde Brian'ın ikinci sınıfın bahar yarıyılında açıldığı yazıyordu, bu da buradaki son kış tatilinden sonrasına denk geliyordu. Sonra annesi kuzeye taşınmıştı ve Brian

da bir daha geri dönmemişti. Ama zamanlama şüphe uyandırıyordu. Noah ve onun hakkındaki dedikodular gerçek miydi yani? İlişkileri bu yüzden mi bitmişti? Dedikoduyu Noah mı başlatmıştı? Noah bu yüzden özür diliyor olabilir miydi? Ah, kim bilir...

Sonunda notuna cevap alırsa Noah'nın ne kadar mutlu olacağını düşünerek yatağa girdim. Uzun zamandır, çok uzun zamandır ilk kez kalbim hafiflemişti. Hemen uykuya daldım.

Rüyamda kuşlar gördüm.

*Rüyanızda kuş görmeniz yakın zamanda hayatınızda büyük
bir değişiklik olacağını gösterir*

Ertesi sabah uyandığımda Brian'ın Noah'ya cevap verip vermediğine (vermemişti) ve Noah'nın dünkü gibi erkenden çıkıp çıkmadığına (çıkıyordu) baktım. Ardından Kız Üfleyen Oscar'la ilgili yaşadığım derin hayal kırıklığına ve vahşi Guillermo ile yasadışı hayalet takımıyla ilgili yaşadığım huzursuzluğa rağmen evden çıktım.

O taştan çıkarmam gereken bir NoahveJude vardı.

Guillermo'nun evinde, koridorda birkaç adım atmıştım ki posta odasından gelen yüksek sesleri duydum. Guillermo ile Oscar bir konu hakkında ciddi bir tartışma içerisindeydiler. Oscar'ın, "Anlayamazsın! Nasıl anlayabilirsin ki?" dediğini duydum. Sonra Guillermo, sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlikle konuştu: "Çok iyi anlıyorum. O motosikletin üzerinde risk alıyorsun ama o kadar. Sert görünümlü o deri montunun içinde bir korkaksın, Oscore. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun. Annen öldüğünden beri. Kalbin kırılmadan önce sen onların kalbini kırıyorsun. Gölgeden korkuyorsun." Geri dönüp kapıdan çıkmak üzereydim ki

Oscar, “*Sana* izin verdim, G. Sen... benim babam gibisin... sahip olduğum tek kişisin,” dedi.

Ses tonundaki bir şey beni durdurdu. İçimi acıttı.

Alnımı soğuk duvara yasladım, sesleri artık daha kısıktı ve konuşmaları anlaşılmıyordu. Dün Brooke’la yaşananlardan sonra nasıl böyle olabildiğini anlayamıyordum. Tek yapmak istediğim gölgeden korkan, yan odadaki annesiz çocuğa koşmaktı.

Koşmadım.

Bunun yerine kiliseye gittim. Yaklaşık bir saat sonra stüdyoya geri döndüğümde her şey sakindi. Şefkatli bir insan olmamaya çalışarak Bay Gable’la vakit geçirdim. Sert görünümlü deri montun içindeki, yas tutan, korkmuş çocuğu düşünmemeye çalıştım. Çok zor değildi. Oscar’la tanıştığımız zaman oturduğum sıraya oturdum ve mantrayı tekrarladım: *Gelsene, kucağıma otur, ebediyen.*

Guillermo başında koruma gözlüğüyle beni posta odasında karşıladı. İfadesinde yakın zamanda Oscar’a döner testeresini çıkaracağına dair hiçbir belirti yoktu. Ama yine de farklı görünüyordu. Siyah saçları Ben Franklin gibi tozla kaplıydı. Boynuna birkaç kez doladığı şal desenli geniş atkısı da beyaz tozla kaplanmıştı. Heykel mi yapıyordu? Tavan arasına baktım; Oscar’dan hiç iz yoktu. Gitmiş olmalıydı, ki bu şaşırtıcı değildi. Guillermo sert sevgi konusunda kesinlikle kendini tutmuyordu. Babamın benimle ya da Noah’yla en son ne zaman öyle konuştuğunu hatırlayamıyordum bile. Babamın en son ne zaman gerçek bir baba gibi davrandığını hatırlayamıyordum.

“Seni korkutup kaçırdığımızdan endişeleniyordum,” dedi Guillermo beni biraz fazla yakından inceleyerek. İncelemesi ve “biz” diye bahsetmesi Oscar’ın ona anlatmış olabileceklerini merak etmeme neden oldu. Bu da bir saat önce duyduklarımın benimle ilgili olup

olmadığını merak etmeme neden oldu. “Oscore dün buradan çok üzgün gittiğini söyledi.”

Kızardığımı hissederek omuz silktim. “Böyle olacağını biliyordum aslında.”

Başını onaylarcasına salladı. “Keşke kalp, akli dinlese, değil mi?” Kolunu omzuma attı. “Ama kalp için kötü olan şey sanat için iyidir. Biz sanatçıların hayatının korkunç ironisi.” *Biz* sanatçıların hayatı. Ona gülümsediğimde Oscar’ın omzunu sıktığı gibi omzumu sıktı. Bu adamı nasıl bulmuştum? Nasıl bu kadar *şanslı* olabilmişim?

Taştan meleğin önünden geçerken elimi uzatıp meleğin eline dokundum.

“Taşlar beni çağırıyor,” dedi önlüğündeki tozları silkelerken. “Bugün seninle dışarıda olacağım.” Önlüğünün, askıda asılı diğerleri gibi ne kadar pis ve soluk olduğunu fark ettim. Ona daha iyi bir tane dikmeliydim, ona yakışacak, renkli bir tane. Uçuş Uçuş Önlük.

Yürürken kilden adamın dünkü dayacağı atlattığını, atlatmaktan da öte olduğunu gördüm. Artık iki büküm ve yenilmiş durmak yerine yaprak gibi açılmıştı. Bitmişti, kurumuştı ve güzeldi.

“Dün akşam çalışma taşına baktım,” dedi Guillermo. “Sanırım biraz elektriğe hazırsın. Kız ve erkek kardeşi bulmaya başlamadan önce çıkarman gereken bir sürü taş var, anladın mı? Bugün sana elektrikli aletleri nasıl kullanacağını öğreteceğim. Bunları kullanırken çok çok dikkatli olmalısın. Keski de hayat gibi ikinci şanslara olanak tanır. Testereler ve matkaplardaysa çoğu zaman ikinci şans yoktur.”

Durdum. “Buna inanıyor musun? İkinci şanslara? Yani hayattaki ikinci şanslara?” Oprah’nın programındaymışım gibi görüldüğümün farkındaydım ama bilmek istiyordum. Çünkü bana göre hayat daha çok yanlış yöne giden bir trende olduğunuzu fark edip bununla ilgili yapabileceğiniz hiçbir şey olmamasıydı.

“Elbette, neden olmasın? Tanrı bile dünyayı iki defa yapmak zorunda kaldı.” Ellerini kaldırdı. “İlk dünyayı yapıp çok kötü olduğuna karar verdi, bu yüzden selle onu yıktı. Sonra tekrar denedi, her şeye yeniden başladı...”

“Nuh’la,” diyerek cümlesini bitirdim.

“Evet, yani eğer Tanrı iki defa deneyebiliyorsa, biz neden yapamayalım? Ya da üç defa? Ya da üç yüz?” Kısık sesle güldü. “Göreceksin. Ama elmas bıçaklı döner testereyle sadece bir şansın var.” Çenesini sıvazladı. “Bazen o kadar büyük bir hata yaparsın ki heykel mahvoldu diye kendini öldürmek istersin ama sonunda ortaya çok daha muhteşem bir şey çıkar. Halbuki o hatayı yapmasaydın o kadar muhteşem olmazdı. Taşları bu yüzden seviyorum. Kilden heykel yaptığım zaman kopya çekiyormuşum gibi hissediyorum. Kil çok kolay. Kendi iradesi yok. Taşlarsa zorludur. Sana karşı gelirler. Adil bir dövüştür. Bazen sen kazanırsın. Bazen onlar kazanır. Bazen onlar kazandığında sen de kazanırsın.”

Dışarıda toprağın her köşesinde güneş parlıyordu. Mükemmel bir gündü.

Guillermo’nun dev kadının başına merdivenle çıkmasını izledim. Bir an duraksadı, yükselmeden önce alnını onun devasa başına yasladı. Sonra koruyucu gözlüğü indirip atkıyla ağzını kapadı —ah, anladım, yüz maskeleri takmayacak kadar havalıydı—, merdivenin üzerinde duran elmas bıçaklı döner testereyi alıp kabloyu omzuna doladı. Guillermo hiç tereddüt etmeden tek şansını kullanarak Birciğinin kafasını kesip sonra toz bulutunun içinde kaybolduğu sırada kaya delgisi gibi yüksek bir sesin ardından granitin haykırışı geldi.

Avlu bugün kalabalıktı. Guillermo, bitmemiş çift, (aşırı derecede korkutucu) *Üç Birader* ve bana ek olarak nedense Oscar’ın motosikleti de oradaydı. Ayrıca büyükannem ile annemin de hazırda

beklediklerini hissediyordum. Ve nedense birinin beni yangın merdiveninden gizlice izlediğini düşünüyordum ama oraya ne zaman baksam sadece güneşin tadını çıkaran Frida Kahlo'yu görüyordum.

Her şeyi unutup NoahveJude üzerinde çalıştım.

Yavaşça, taştan parçalar kopardım, kopardım, kopardım ve bunu yaparken dün olduğu gibi zaman geriye sarmaya başladı, düşünmeye başladım ve normalde düşünmeme izin vermediğim şeyleri düşünmekten kendimi alıkoyamadım: Annem o akşam babamla barışmak üzere çıktığında evde olmadığımı, yeniden aile olacağımızı söylediğini duyamadığımı...

Evde değildim çünkü Zephyr'le gitmiştim.

Ondan nefret ettiğime inanarak öldüğünü düşündüm. Çünkü babamı evden gönderdiğinden beri ona tek söylediğim buydu. Hatta ondan da önce.

Keskiyi oyuğa yerleştirip çekiçle sertçe vurarak büyük bir parça taşı kopardım, sonra bir tane daha. O akşam Zephyr'le birlikte olup kötü şans yağdırmak yerine evde olsaydım her şeyin farklı olabileceğini biliyordum.

Bütün bir köşe parçası daha çıkardım ve vuruşumla gözlüğüme ve ağıztaki yanaklarıma tanecikler çarptı. Diğer tarafa da aynı şeyi yaptım, her ıskalayışımda parmaklarım kanıyordu. Vuruyor, ıskalıyor, taşa vuruyor, parmaklarıma vuruyordum ve babamın kazayı haber verdiği zaman duyduklarımı duymasın diye ellerimle Noah'nın kulaklarını kapayışımla hatırlıyordum. Bunu yaptığımı unutmuştum. Nasıl da unutabilmişim?

Onu koruma içgüdüsüne ne olmuştu? Nereye gitmişti?

Çekiçle keskiye vurdum.

Onu oradan çıkarmam gerekiyordu.

İkimizi de bu lanet taştan çıkarmam gerekiyordu.

Taşa tekrar tekrar vururken Noah'nın kederinin bütün evi, her köşeyi, her çatlağı nasıl da doldurduğunu hatırladım. Belki de babam bu yüzden yürüyüşlerine başlamıştı; Noah'nın kalp kırıklığının ulaşamadığı bir yer bulmak için. Noah'nın, odasında yattığını görürdüm ve onu sakinleştirmeye çalıştığımda bana anlamadığımı söylerdi. Annemi onun gibi tanımadığımı. Ne hissettiğini anlamamın imkânsız olduğunu. Sanki ben de annemi kaybetmemişim gibi! Bana onları nasıl söyleyebilmişti? Taşa vuruyor, daha fazla parça çıkarıyordum. Annem yaşarken yaptığı gibi ölümünde de onu sahiplendiğine inanamıyordum. Beni onun gibi yas tutmaya, onu özlemeye, onu sevmeye hakkım olmadığına inandırmıştı. Ve sorun şu ki ona inanmıştım. Belki de bu yüzden hiç ağlamamıştım. Böyle bir hakkım yokmuş gibi hissetmişim.

Sonra kendini Şeytan Tepesi'nden atıp da neredeyse boğulduğunda, neredeyse *öldüğünde* ona olan öfkem kontrolden çıkmış, azmanlaşarak tehlikeli bir hal almıştı.

İçimden annemle büyükanneme, *Belki de siz haklıydınız*, diye bağırdım. *Belki de bu yüzden yaptım*.

Kayaya vuruyor, onu çatlatıyor, içini açıyordum.

Tamamen açıyordum.

Annem ölmeden bir hafta önce Noah'nın KSO başvurusu mutfak tezgâhının üzerinden dâhilik saçıyordu. Uğur getirmesi için onu birlikte kapamışlardı. Kapıdan onları izlediğimi bilmiyorlardı.

Annemin kazasından üç hafta, Noah'nın uçurumdan atlamasından bir hafta sonra, KSO başvurularından bir gün önce başvuru makalemi yazıp birkaç elbise kalıbı ile iki örnek elbise ekledim. Başka ne gösterecektim ki? Tüm kumdan kadınlarım dalgalarla bozulmuştu.

Başvuruları göndermemiz için babam bizi postaneye götürdü. Park yeri bulamadığımız için babamla Noah arabada beklediler, ben de postaneye girdim. İşte o zaman yaptım. Öylece yapıverdim.

Sadece kendiminkini gönderdim.

Kardeşimin elinden dünyada en çok istediği şeyi aldım. Nasıl bir insan böyle bir şey yapardı?

Çok geç olsa da ertesi gün koşarak postaneye gittim fakat çöpü boşaltmışlardı. Tüm hayalleri çöpe gitmişti. Benimkiyse doğruca KSO'ya.

Kendi kendime sürekli olarak Noah ve babama anlatacağımı söyledim. Kahvaltıda, okuldan sonra, akşam yemeğinde, yarın, çarşamba günü anlatacaktım. Noah'ya zamanında söyleyecektim ki yeniden başvurabilsin. Ama söylemedim. Çok utanıyordum; boğulduğunuzu hissettiğiniz türden bir utançtı. Bekledikçe utancım da büyüdü ve yaptığımı itiraf etmem imkânsız bir hal aldı. Suçluluk duygusu da tıpkı hastalık gibi, bütün hastalıklar gibi büyüdü. Babamın kütüphanesinde yeterince hastalık yoktu. Günler gelip geçti, sonra haftalar ve aylar geçti ve artık çok geçti. İtiraf edersem babamı ve Noah'yı sonsuza dek kaybetmekten o kadar korkuyordum ki... Bununla yüzleşemeyecek, her şeyi düzeltemeyecek kadar korkaktım.

Annem işte bu yüzden her yaptığımı kırıyordu. Bu yüzden beni affedemiyordu.

KSO internet sitesinden birinci sınıfların listesini yayınladığında ismi listede yoktu. Benimkiyse vardı. Kabul mektubum geldiğinde Noah'nın, kendi ret mektubunun neden gelmediğini sorgulamasını beklemiştim ama yapmadı. Zaten yaptığı bütün resimleri parçalamıştı. Bunlardan önce bir ara da kabul edilmemi sağlayan kumdan heykellerimin fotoğraflarını göndermiş olmalıydı.

Tüm dünya karardı. Guillermo önümde durmuş, güneşi kapatıyordu. Uzun zaman önce oymayı bırakmış olan çekiçle keskiyi elimden aldı. Atkısını çıkarıp silkeledi ve şapkamla gözlüğümün arasında kalan alnımı sildi. “İyi olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Bazen sen taşla uğraşırsın bazen de taş senle uğraşır. Sanırım bugün taş kazandı.”

Maskemi indirip, “Yani buradakinin,” kalbime dokundum, “burada da olduğunu,” taşa dokundum, “söylerken bunu kastediyordun.”

“Bunu kastediyordum,” dedi. “Kahve içelim mi?”

“Hayır,” dedim çabucak. “Yani, teşekkürler ama çalışmaya devam etmem gerek.”

Ve devam ettim. Saatlerce takıntılı bir şekilde, çılgınca çalıştım. Taşa vurmayı bırakamıyordum ve her vuruşumda büyükannem ile annem aynı şeyi söylüyordu: *Hayallerini mahvettin. Hayallerini mahvettin. Hayallerini mahvettin.* Annem öldüğünden beri ilk kez cisimleşerek önümde durdu, saçları simsiyah alevdi, gözleri beni lanetliyordu.

Yeniden havaya karışmadan önce, “Sen de benimkileri!” diye bağırdım içimden.

Çünkü bu da doğrudu, değil mi? Defalarca, her gün ondan tek istediğim beni görmesiydi, beni gerçek anlamda görmesiydi. Sanki hiç var olmamışım gibi beni müzede unutup eve bensiz gitmesi değil. Resimlerime bile bakmadan, başarısızlığımdan emin olarak yarışmayı sonlandırması değil. Uzanıp içimdeki ışığı söndürmeye çalışırken aynı zamanda Noah’ninkini en şiddetli parlaklığında yakmasını değil. Onun için her zaman *o kız* denen, aptal, sürtük gibi davranan bir kızdım. Diğer her açıdan onun için görünmezdim!

Peki ya istediğim kişi olmak ve sevdiğim şeyi yapmak için onun iznine, onayına, övgüsüne ihtiyacım yoksa? Ya lanet ışığının düğmesinin kontrolü benim elimdeyse?

Aletleri bırakıp gözlüğümü, naylon önlüğü çıkardım. Şapkamı çıkarıp masaya attım. Görünmez olmaktan çok sıkılmıştım. Güneş uçarı, doyumsuz parmaklarını saçımda gezdirdi. Sweatshirt'ümü de çıkardım ve işte yine kollara sahiptim. Rüzgâr onları karşıladı, tenimden kaydı, tüylerimi teker teker kaldırıp gıdıkladı, dışarıda kalan her bir noktayı uyandırdı. Ya Noah'nın başvurusunu göndermeme sebebim Noah ve benimle değil de annem ve benimle ilgiliydiyse?

Ruhunuzu uyandırmak için sudaki yansımanıza taş atın
(Noah ile aynı ruhu paylaştığımıza, benimkinin onun dediği gibi ağacın yapraklarının alev aldığı yarısı olduğuna hiç inanmadım. Ruhumun görülebilen bir şey olduğuna hiç inanmadım. Hareketli olduğunu hissediyordum; havalanıyormuş gibi ya da ufka doğru yüzüyormuş, uçurumdan atlıyormuş, kumdan veya herhangi bir şeyden uçan kadınlar yapıyormuş gibi...)

Bir dakikalığına gözlerimi kapadım ve yeniden açtığımda sanki çok derin bir uykudan uyanmış gibi hissettim, sanki biri beni taştan ayırmış gibi. Şunu fark ettim: Noah'nın benden nefret edip etmemesinin, beni asla affetmemesinin bir önemi yoktu. Onu ve babamı sonsuza dek kaybetmemin bir önemi yoktu. Yoktu. Hayallerini ona geri vermeliydim. Önemli olan tek şey buydu.

Stüdyoya girip Oscar'ın odasına çıktım. Bilgisayarında kendi hesabıma girip Sandy'ye çarşamba, tatilden sonraki ilk gün okuldan önce buluşup buluşamayacağımızı sordum. Acil bir durum oldu-

ğunu ve kardeşimin de aklını başından alacak resim çalışmalarıyla buluşmaya geleceğini söyledim.

Yerimden vazgeçecektim. Son iki senedir her gün yapmam gereken şey buydu.

GÖNDER tuşuna bastım ve hissettiğim duygu çok netti: Özgürdüm.

Kendimdim.

Noah'ya mesaj attım: *Konuşmamız gerek. Önemli!* Çünkü derhal resim yapmaya başlaması gerekiyordu. Dosyasını hazırlamak için dört günü vardı. Sandalyede arkama yaslandım. Kapkaranlık bir mağaradan kör edici güneşe çıkmışım gibi hissediyordum. Sonra etrafıma baktım. Oscar'ın yatağına, kitaplarına, tişörtlerine... Sert görünümlü deri montun içindeki korkak, görünmezlik üniformasının içindeki korkakla ilgili hislerini açıkça belirtmişti.

Gitmek üzere kalktığımda Guillermo'nun notunun komodinin üzerinde, annesinin fotoğrafının yanında olduğunu gördüm. Notu alıp kasırganın vurduğu odadaki not defterinin arasına, ait olduğu yere geri koydum. Sonra dışarı çıkıp ondan elmas bıçaklı döner testereyi nasıl kullanacağımı öğretmesini istedim. Öğretti.

İkinci şansların vakti gelmişti. Dünyayı yeniden yaratmanın vakti gelmişti.

Bu aletle yalnızca bir şansım olduğunu bildiğimden kabloyu omzuma dolayıp döner testereyi Noah'nınkiyle kendi omzumun arasına yerleştirdim ve çalıştırdım. Alet gürledi. Kayayı ikiye bölerken tüm vücudum elektrikle titredi.

Böylece NoahveJude, Noah ve Jude oldu.

"Onları öldürdün mü?" dedi Guillermo inanamayarak.

"Hayır, onları kurtardım."

Sonunda.

Sanki bir açıklıkta duruyormuşum, nehirdeymişim, dünyanın en güzel ayakkabılarını, hatta topuklu ayakkabılarını giymişim gibi, kendimi müthiş hissederek ay ışığında eve yürüdüm. Noah ile babama Noah'nın KSO başvurusunu anlatmam gerektiğini biliyordum ama sorun değildi çünkü ne olursa olsun Noah yeniden resim yapacaktı. Yapacağını biliyordum. Ve ben de aynada, sanat atölyesinde, uçuş uçuş bir elbise içinde, bir aşk hikâyesinde, dünyada görmeye dayanabileceğim biri olabilirdim. Fakat Noah'nın mesajlarıma cevap vermemesi tuhaftı. Her seferinde daha ısrarcı olarak ve daha çok ünlem işaretiyle birkaç kez daha denemiştim. Çoğu zaman anında cevap verirdi. Eğer hâlâ dışarıdaysa, eve gidip onun gelmesini bekleyecektim.

Kollarımı parlak aya doğru kaldırıp saatlerdir nasıl da ölümcül bir hastalığa yakalanmadığımı, yasadışı hayalet takımının nasıl da sessiz olduğunu ve bunların beni nasıl da rahatlattığını düşünüyordum ki Heather'dan mesaj geldi:

The Spot'tayız. Noah çok sarhoş. Deli gibi davranıyor. Ölü Adam'dan atlamak istiyor! Benim 5'te eve gitmem gerek. Lütfen hemen gel! Sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Endişeliyim.

Dünyanın kenarında kardeşimi arıyordum.

Rüzgâr tenimi dövüyor, tuzlu su sıcak suratıma vuruyordu. Aşağıdaki okyanus kafamın içinde de dışında olduğu kadar azgın bir gürültü yapıyordu. Tepeyi koşarak çıkmaktan ter içinde kalmıştım, ay o kadar parlak ışık yayıyordu ki sanki gündüz vakti gibiydi. Şeytan Tepesi'ne ve Ölü Adamın Tepesi'ne baktım ve ikisinin de boş

olduğunu gördüm. Clark Gable'a kısaca teşekkür edip soluklandım ve Heather gitmesi gerektiğini söylemiş olsa da ona mesaj attım, ardından kendimi aklının başına geldiğine ikna etmeye çalışarak Noah'ya tekrar mesaj attım.

İçimde kötü bir his vardı.

Çok geç kalmıştım.

Dönüp kargaşaya doğru ilerledim. Her yönde özel ve devlet liselerinin, Lost Cove Üniversitesi'nin öğrencilerinin olduğu yüksek sesli parti grupları vardı. Varillerin, şenlik ateşlerinin, piknik masalarının, davul çemberlerinin ve araba kaportalarının etrafında toplanmışlardı. Her çeşit arabadan her çeşit müzik duyuluyordu.

Turbo mehtaplı cumartesi gecesi The Spot'a hoşgeldiniz.

Tanıdık kimseyi göremiyordum ki park yerinin en ucuna gidince Franklyn Fry'ı gördüm. Destansı boyutlardaki aşağılık, kendisinden daha büyük Hideaway sörfçüleriyle birlikteydi, hepsi de liseden mezun olalı en az bir yıl olmuştu. Zephyr'in ekibi. Franklyn'in kamyonetinde oturmuşlar, sokak lambalarının altında kabak fenerleri gibi ürkütücü bir şekilde aydınlatılmışlardı.

En azından Zephyr'in güneş alevi gibi uzun, dağınık sörfçü saçları ortalıkta görünmüyordu.

Görünmezlik *sweatshirt*'ümü ve beremi çantamdan çıkarmak istiyordum. Ama yapmadım. Bileğimdeki kırmızı kurdelenin beni her zaman koruyacağına inanmak istiyordum. Ama korumayacaktı. Nasıl yaşayacağımı çözmeye çalışmaktansa Nasıl Ölmeyi Tercih Edersin? oynamak istiyordum. Ama yapamazdım. Artık daha fazla korkak olmayacaktım. Duraksama modunda olmaktan, toprağın altında gizlenmekten, her anlamda donup kalmaktan bıkmıştım.

Kırları hayal etmek istemiyordum, onlarda koşmak istiyordum.

Düşmanıma yaklaştım. Franklyn Fry'la aramızda husumet vardı.

Benim stratejim ona selam vermeden doğrudan, sakince ve kibar bir şekilde Noah'yı görüp görmediğini sormaktı.

Onun stratejisiyse “Hey Jude” şarkısının giriş sözlerini söylemek –ailem ismini koyarken bunu neden düşünmemişti?–, sonra hiçbir santimini kaçırmamak için göğüslerimde mola vererek yukarıdan aşağı, aşağıdan yukarı yavaşça süzmekti. Elbette o görünmezlik üniformasının avantajları da vardı. “Bizimle mi takılıyorsun?” dedi göğsüme, ardından birasından içip elinin tersiyle ağzını sildi. Noah haklıydı, gerçekten de suaygırına benziyordu. “Özür dilemeye mi geldin? Bayağı uzun sürdü.”

Özür dilemek mi? Dalga geçiyor olmalıydı.

Bu kez sanki o dilimizi konuşmuyormuş gibi her heceyi tane tane telaffuz ederek daha yüksek sesle, “Kardeşimi gördün mü?” diye tekrarladım.

Arkamdan bir ses, “Gitti,” diyerek müziği, konuşmaları, rüzgârı ve denizi susturdu. Bir zamanlar beni sörf tahtamın üzerinde eriten aynı pürüzlü, yakıcı sestti. Michael Ravens, namı diğer Zephyr arkamda duruyordu.

Kendi kendime, en azından Noah atlamamaya karar verdi, diyerek arkama döndüm.

Çok uzun zaman olmuştu. Fry'ın kamyonetinin park lambaları gözlerine girdiği için ellerini gözlerinin üzerine siper etmişti.

İki sene önce onunla bekâretimi kaybettikten hemen sonra olanlar şöyleydi: Dizlerimi göğsüme çekerek oturdum ve tuzlu havayı olabildiğince sessizce içime çektim. Annemi düşündüm. Onun hayal kırıklığı içimde siyah bir çiçek gibi filizlendi. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Akmalarını yasakladım ve akmadılar. Üzerim kumla kaplıydı. Zephyr bana bikinimin altını uzattı. Onu boğazına sokmak istedim. Bir taşın üstünde, kan lekeli ve kullanılmış bir pre-

rezervatif gördüm. *Bu benim işte*, diye düşündüm: iğrenç. Prezervatif taktığını bile bilmiyordum. Bu aklıma bile gelmemiştii! Midemdeki her şey yukarı doğru çıkıyordu ama bunu da yasakladım. Bikinimi giyip titrememi belli etmemeye çalıştım. Zephyr hiç sorun yokmuş gibi bana gülümsedi. Sanki az önce olanlar SORUN DEĞİLMİŞ gibi! Ben de ona hiç sorun yokmuş gibi gülümsedim. Kaç yaşında olduğumu biliyor muydu? Düşündüğümü hatırlıyordum. *Unutmuş olmalı*, diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Daha sonra Franklyn, Zephyr ile beni sahilde yürürken gördü. Yağmur atıştırmaya başlamıştı. Dalış kıyafeti giymiş olmayı diledim, üst üste binlerce dalış kıyafeti. Zephyr'in omzuma attığı kolu ağırlık yapıyor, beni kuma bastırıyordu. Bir önceki gece beni götürdüğü partide herkese ne kadar harika bir sörfçü olduğumu ve Şeytan Tepesi'nden atlamamla değil, dalmamla meşhur olduğumu anlatıyordu. Benim, *tam bir belalı* olduğumu söyleyip duruyordu ve ben de öyle biriymişim gibi hissediyordum.

Üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti.

Franklyn ne yaptığımızı bir şekilde biliyordu. Yanına gittiğimizde kolumdan çekip Zephyr'in duymaması için kulağıma fısıldadı: "Şimdi sıra bende," dedi. "Sonra Buzzy, sonra Mike, sona da Ryder, değil mi? İşler böyle yürüyor, bilesin diye söylüyorum. Zeph'in senden gerçekten hoşlandığını düşünmüyorsun herhalde, değil mi?" Tam olarak bunu düşünüyordum. Franklyn'in sözlerini kulağımdan silmem gerekti çünkü tükürük doluydular. Bunu yaptıktan sonra elinden kurtulup sonunda çok geç olsa da o lanet olası kelimeyi bularak, "Hayır!" diye bağırdım ve herkesin önünde, babamın acil bir durumda yapmamı öğrettiği şekilde dizimle Franklyn Fry'ın hayalarına vurdum.

Ardından çılgınca eve koşmaya başladım. Yaşlar yanaklarımı yakıyor, tenim sürünüyordu, midem altüst olmuş bir halde anneme koşuyordum. Hayatımın en büyük hatasını yapmıştım.

Anneme ihtiyacım vardı.

Anneme ihtiyacım vardı.

Eve daldığım anda babam, *Bir kaza olmuş*, dedi.

Bir kaza olmuştu.

İşte o zaman ellerimle Noah'nın kulaklarını kapamıştım.

Babam ellerimi çekip kendi ellerinde tutmuştu.

Polis memuru bize hayal bile edemeyeceğimiz sarsıcı şeyleri anlatırken ben hâlâ az önce yaptığım şeyin yanlışlığında sürünüyordum. Vücudumun her yeri kumla kaplanmıştı. Korkunç yanlış koku hâlâ saçlarımda, tenimde, burnumun içindeydi ve her solukta daha derinlerime işliyordu. Sonrasında haftalar boyu ne kadar banyo yapsam da, ne kadar sert sabunlansam da, ne tür sabun kullansam da –lavanta, greyfurt, hanımeli ve güllü denemiştım– kokuyu, Zephyr'i üzerimden atamadım. Bir keresinde bir mağazaya girip bütün deneme parfümlerini sıkmıştım ama yine de koku gitmemişti. Hep üzerimdeydi. *Hâlâ* üzerimdeydi. Zephyr'le geçirdiğim o akşamüzerinin kokusu da, annemin ölümünün kokusu da aynıydı.

Zephyr, Franklyn'in farlarından uzaklaştı. Onu şöyle düşünüyordum: tıpkı soyadı gibi kuzguni, ölüm ve kıyamet alameti. Uğursuz bir insandı, karanlığın uzun ve kumral sütunuydu. Zephyr Ravens tutulmaydı.

“Noah eve mi gitti?” diye sordum. “Ne zaman?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Eve değil. Yukarı gitti, Jude.” Uçurumun en tepesindeki çıkıntıyı işaret etti. Bir adı bile yoktu çünkü kimse buna cesaret edemezdi. Ara sıra planörcüler orayı kullanırdı ama o kadar. Atlamak için fazla yüksekti, muhtemelen Ölü Adam'ın

iki katı kadardı ve aşağısında da kaya tabakası vardı. Yani yeterince uzağa ve açıklığa doğru atlamazsanız suya bile değmeden kayalığa çarpardınız. Bugüne kadar oradan sadece bir çocuğun atladığını duymuştum. Ölmüştü.

İç organlarım teker teker düşüyordu.

“Mesaj geldi. Bir tür içki oyunu oynuyorlarmış. Kaybeden atlayacakmış ve görünüşe bakılırsa kardeşin bilerek kaybediyormuş. Ben de durdurmaya çalışmak için oraya gidiyordum.”

Kalabalığın arasına daldım. İçkileri, insanları deviriyor, uçuruma gitmenin en hızlı yolu olan patikaya ulaşmaktan başka bir şeyi umursamıyordum. Arkamdan büyükannemin sesini rüzgâr esintisiymiş gibi duyuyordum. Tam arkamdaydı. Dallar çatırdıyor, sert adımları benimkilerin ardından yola vuruyordu. Tam o anda onun adım atmayıp süzüldüğünü hatırladım. Durdum ve Zephyr bana çarptı, yüzüstü yere yapışmayayım diye beni omuzlarımdan yakaladı.

“Tanrım,” dedim hızla ondan kurtulup kokusundan uzaklaşarak; yine çok yaklaşmıştı.

“Ah, özür dilerim.”

“Beni takip etmeyi bırak, Zephyr. Geri dön lütfen.” Sesim de hissettiklerim kadar çaresizdi. O an ihtiyacım olan son şey Zephyr’di.

“Ben her gün bu yolu kullanıyorum. Çok iyi biliyorum.”

“Sanki ben bilmiyorum.”

“Yardıma ihtiyacın olacak.”

Bu doğruydı. Ama onun yardımına ihtiyacım yoktu. Onun dışında herkes olurdu. Tabii artık çok geçti, yanımdan geçip mehtaplı karanlıkta hızla ilerledi.

Annem öldükten sonra birkaç defa gelip beni yeniden sörf yapmaya ikna etmeye çalışmıştı ama bildiğim kadarıyla okyanus

kurumuştı. Ayrıca beni yatıştırma bahanesiyle yeniden benimle birlikte olmaya çalışmıştı. İki kelime: Çok beklerdi. Üstelik sadece o da değildi. Fry, Ryder, Buzzy ve geri kalanı da benimle birlikte olmaya çalışıyordu ama hiçbir şeyi bahane etmeden yalnızca taciz ediyorlardı. Sürekli. Hepsi, özellikle de bana kızgın olan Franklyn bir gecede pislige dönüşmüştü. Hideaway mesaj alanına benimle ilgili iğrenç şeyler yazıyordu, sahildeki tuvaletin duvarına *Kaltak Sweetwine* graffitisi çizmişti ve biri üzerini karaladığında –Noah?– her defasında yeniden yazıyordu.

O yaz eteklerim kısılap ayakkabılarımın topuğu yükseldikçe, rujlarımın rengi koyulaştıkça ve kalbim ona karşı giderek daha fazla öfkeyle doldukça bana tekrar tekrar, “Gerçekten *o kız* olmak istiyor musun?” diye sormuştu annem. Ölmeden bir gün önce, Zephyr’le partiye giderken giydiğim elbiseyi gördüğünde (Zephyr’le partiye gideceğimi bilmiyordu tabii) bana yine, “Gerçekten *o kız* olmak istiyor musun?” diye sormuştu. Bana söylediği son sözlerdi.

Sonra öldü ve ben de gerçekte *o kıza* dönüştüm.

Zephyr çok hızlı ilerliyordu. Sessizlik içinde tırmanmayı sürdürürken nefesim göğsümde tıkanmaya başladı.

Sonunda, “Sana söz verdiğim gibi onu hâlâ koruyorum,” dedi.

Bir keresinde, daha bir şey yapmadan önce Zephyr’dan Noah’yı korumasını istemiştim. Hideaway Hill *Sineklerin Tanrısı*’nı andırılabiliyordu ve ben yedinci sınıftayken Zephyr şerif falan gibiydi, bu yüzden yardımını istemiştim.

“Seni de koruyorum, Jude.”

Bunu duymazdan geldim ama sonra yapamadım. Kelimelerim acı ve suçlayıcıydı, ok gibi keskin. “Çok küçüktüm!”

Derin nefes aldığımı duyduğumu sandım ama yüksek sesli dalgaların kayalara çarpıp toprağı aşındırma sesi yüzünden emin olamadım.

Ben de her adımında toprak kaldırıyor, tekmeliyor, ayaklarımı toprağın içine sokuyordum. Sekizinci sınıftaydım, o da on birinci; şu anki yaşımdan bile bir yaş büyüktü. Zaten hiçbir kıza öyle bulaşık bezi gibi davranmaması gerekiyordu. Aniden kafama yıldırım düşmüşçesine, Zephyr Ravens'ın aslında uğursuz olmadığını fark ettim. Kötü şans değildi; tam bir serseri, aptal, ezik, pislikti ve bunları *üzerine alılabildi*.

Yaptığımız şey de uğursuzluğa değil, sürekli olarak *kendimden tiksinneme, pişmanlığa ve öfkeye* sebep olmuştu...

Zephyr'e tükürdüm. Gerçek anlamda. Montuna isabet ettirdim, kışına, sonra melez kafasının tam arkasına. Sonuncusunu hissetti ama elini sallayıp kovabileceğı bir böcek falan sandı. Bir kez daha tükürdüm. Arkasını döndü.

İnanamayarak, "Ne?.. Bana tükürüyor musun?" diye sordu parmaklarını saçına götürüp.

"Bir daha yapma," dedim. "Hiç kimseye."

"Jude, ben senin hep..."

"O zaman ya da şu an ne düşündüğün umurumda değil," dedim. "Sadece bir daha yapma."

Yanımdan geçip hızlandım. Asıl şimdi kendimi belalı gibi hissediyordum. Sayesinde.

Belki de annem *o kız* hakkında yanılıyordu. Çünkü *o kız* kendisine kötü davranan çocuklara tükürürdü. Belki de kayıp olan *o kızdı*. Belki de Guillermo'nun stüdyosunda taşları kırarak yolunu bulan *o kızdı*. Belki de öncesinde o pislikle her ne yapmış olursam olayım, annemin içinde bulunduğu arabanın kontrolünü kaybet-

mesinin benim suçum olmadığını görebilen *o kızdı*. Her ne kadar öyle hissetsem de üzerimize uğursuzluğu ben getirmemiştim. Kendi kendine gelmişti. Kendi kendini getirmişti.

Belki de yaptıklarımı artık Noah'ya itiraf edecek kadar cesur olan *o kızdı*.

Tabii Noah ölmezse...

Çıkıntıya yaklaştıkça tuhaf bir şey duymaya başladım. Başta rüzgârın ürpertici bir şekilde ağaçların arasında uğuldaması sandım, sonra insan sesi olduğunu fark ettim. Şarkı mı söylüyorlardı? Tezahürat mıydı? Bir dakika sonra soyadımın tezahürat edildiğini anladım ve kalbim vücudumun dışına fırladı. Galiba aynı anda Zephyr de duymuştu çünkü ikimiz de koşmaya başladık.

Sweetwine, Sweetwine, Sweetwine.

Zirveye ulaşır bir grup insanın maç izliyormuş gibi yarım daire şeklinde oturdukları kumlu düz alana çıktığımızda *lütfen, lütfen, lütfen* diye düşünüyordum. Zephyr'le insandan perdeyi yararak ilerledik ve sonunda oynanmakta olan intihar oyununda ön sıraya geçtik. Hiddetli şenlik ateşinin bir yanında sersem bir çocuk elinde bir şişe tekilayla saz gibi öne arkaya sallanıyordu. Uçurumdan yaklaşık 5-6 metre uzaktaydı. Ateşin diğer tarafında ise, uçurumdan üç metre uzakta Noah vardı ve kalabalık, hayatını sona erdirmesini destekliyordu. Ayağının dibinde yarı dolu bir şişe vardı. Kollarını kanat gibi açmış dönüyor, dönüyor, dönüyordu. Rüzgâr kıyafetlerini paralıyor, ateşin parlaklığı onu Zümrüdüanka gibi aydınlatıyordu.

Atlama arzusunu kendi vücudumdaymışçasına hissedebiliyordum.

Yakınlardaki kayanın üzerinde duran bir çocuk, "Tamam, beşinci raunt! Başlayın!" diye bağırdı. Sunucuydu ve görünüşe bakılırsa yarışmacılar kadar sarhoştü.

“Sen Noah’yı tut,” dedi Zephyr çok ciddi bir ifadeyle. En azından bir işe yarıyordu. “Ben de Jared’ı alacağım. Çok sarhoş oldukları için kolay olacak.”

“Üç deyince,” dedim.

İleri atılıp dairenin merkezine girdik. Kayanın üzerindeki sunucu, “Hey, Ölüm Maçı’na müdahale ediliyor,” diye geveledi.

Öfkem muazzamdı. “Şovunuzu mahvettiğim için üzgünüm,” diye bağırdım ona. “Ama çok iyi bir fikrim var. Bir dahaki sefere benim kardeşim yerine *kendininkini* ölümüne sarhoş edip uçurumdan atlatmaya ne dersin?”

Karşı koymasını bekleyerek Noah’nın kolunu sertçe yakaladım ama üzerime yığıldı. “Hey, ağlama. Atlamayacaktım ki.” Ağlıyor muydum?

Eski Noah’nın yüzü ortaya çıktı. “Sana inanmıyorum,” dedim. Göğsümü öylesine büyük bir sevgi doldurmuştu ki her an patlayabilirdi.

“Haklısın,” diye güldü ve sonra hıçkırdı. “Kesinlikle atlacağım. Üzgünüm, Jude.”

Ne kadar sarhoş olduğu göz önünde bulundurulduğunda yapması imkânsız gibi görünen ani bir hareketle kolumdan ayrılıp beni yavaş, acı verici bir hareketle geriye itti. “Hayır!” Kollarını yeniden kaldırıp uçurumun kenarına giderken ona uzanmaya çalıştım.

Başım yere çarpmadan önce gördüğüm son şey buydu ve tüm kalabalığın aynı anda nefesinin kesildiğini duydum.

Tepe artık boştu. Kimse sahile giden en kestirme yol olan patikadan aşağı inmiyordu. Kimse Noah’nın yaşayıp yaşamadığını görmek için aşağıya bakmıyordu. Herkes caddeye doğru toplu göç halindeydi.

Ve benim de halüsinasyon görmeyi bırakmam gerekiyordu.

Bir tür beyin travması geçiriyor olmalıydım çünkü gözlerimi ne kadar çok kırpsam, başımı ne kadar çok sallasam da hâlâ oradaydılar.

Bir metre bile uzağımda olmayan kardeşimin üzerinde Oscar vardı.

Bir anda belirip Noah'yı kenara ulaşamadan yakalayan Oscar.

Oscar onun üzerinden kalkıp sırtüstü yuvarlanırken Noah şaşkınlıkla, "Hey, sensin," dedi. Oscar'ın motosiklet botlarını giymiş olduğunu fark ettim ve sanki Everest'in tepesine koşarak çıkmış gibi soluk soluğaydı. Ay ışığı ve şenlik ateşi sayesinde halüsinasyonum neredeyse yüksek çözünürlükteydi. Noah oturup ona baktı.

Oscar'ın soluklanmaya çalışırken, "Picasso?" dediğini duydum. Noah'ya böyle seslenildiğini duymayalı çok uzun zaman olmuştu. "Görüyorum ki büyümüşsün ve saçını kestirmişsin."

Ve şimdi yumruklarını tokuşturuyorlardı. Evet, Noah ve Oscar. Bunu yapmalarını beklediğim en son ikili. Oscar oturup bir elini Noah'nın omzuna koydu. "Ne yaptığını sanıyordun, ahbap?" Noah'yı azarlıyor muydu? "Ayrıca bu kadar içmek nereden çıktı? Benim yolumda mı ilerliyorsun? Sen bu değilsin, Picasso."

Oscar, Noah'yı kim olmadığını bilecek kadar nasıl tanıyordu?

"Bu ben değilim," diye geveledi. "Ben artık ben değilim."

"O hissi bilirim," diye karşılık verdi Oscar. Oturduğu yerden bir elini bana uzattı.

"Sen buraya nasıl..." diye başlamıştım ki Noah sözümü kesti.

"Bana mesaj atıp durdun, ben de bu yüzden içip durdum çünkü bildiğini sandım..." diye konuştu.

"Neyi bildiğimi?" diye sordum. "Bunun sebebi benim mesajlarım mıydı?" Neler yazdığımı hatırlamaya çalıştım; sadece onunla konuşmam gerektiğini ve acil olduğunu yazmıştım. Ne konuşmak

istediğimi sanmıştı ki? Ne bildiğimi sanmıştı? Kesinlikle benden sakladığı bir şey vardı. “Neyi bildiğimi?” diye tekrarladım.

Şapşal bir ifadeyle bana gülümsedi ve eliyle havaya vurdu. “Neyi bildiğimi,” diye tekrarladı embesil gibi. Pekâlâ, çok sarhoştı. Daha önce bir ya da iki biradan fazlasını içtiğini sanmıyordum. “Kız kardeşimin,” dedi Oscar’a, “eskiden bizi arkamızdan ılık nehri gibi takip eden saçları vardı. Hatırladın mı?” En azından böyle dediğini düşünüyordum. Swahilice konuşuyordu.

“*Kız kardeşin mi!*” diye bağırdı Oscar. Tekrar sırtının üstüne düştü. “Bu harika,” dedi. “Babanız kim? Cebraîl mi? Ve demek ılık nehri gibi saçların vardı, öyle mi?” Beni görebilmek için başını kaldırdı. “İyi olduğundan emin misin? Biraz afallamış görünüyorsun. Ayrıca o şapkan ve içi sebze dolu devasa sweatshirt’ün olmadan harika görünüyorsun. Harika ama biraz üşüyebilirsin sanki. Aslında sana deri montumu ödünç vermek isterdim ama biri çalmış.” Savaş modundan çıkmış, sabahki tartışmayı atlatmıştı. Fakat sanki günlüğünü okumuşum gibi hissediyordum.

Yine de... “Benimle flört etme,” dedim. “Senin büyülerine karşı bağıışıklık geliştirdim. Kız arkadaşın olmayanlar tarafından aşş yapıldı.” Bu arada *o kız* muhteşemdi.

Terslemesini bekliyordum ama onun yerine bana tamamen korunmasız bir ifadeyle bakarak, “Dün için özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam,” dedi.

Afalladım. Ne cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne için özür dilediğinden de emin değildim. Gördüğüm şeyden dolayı benim için mi yoksa yaptığı şeyden dolayı kendisi için miydi?

Şimdilik özrünü yok sayarak, “Kardeşimin hayatını kurtardığın için teşekkürler,” dedim. Gerçekten de minnettarlıkla dolup taşıyordum: Nasıl olmuştu? “Bir anda öyle süperkahraman gibi nasıl

belirdiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da birbirinizi nereden tanıdığınız hakkında...”

Oscar dirsekleri üzerinde doğruldu. “İkiniz için de soyunduğumu söylemekten gurur duyarım.”

Tuhaftı. Oscar ne zaman Noah’ya modellik yapmıştı ki? Noah da dirsekleri üzerinde doğruldu çünkü görünüşe bakılırsa Lideri Taklit Et oynuyordu. Yüzü kızardı. “Gözlerini hatırlıyorum,” dedi Oscar’a. “Ama yaralarını değil. Onlar yeni.”

“Şey, evet, diğer çocuğu görmeliydin asıl. Herkes öyle diyordu. Ya da 5. Otoban’daki kaldırımını.”

İkisi de tekrar sırtüstü yattı, Swahilice ve İngilizce sohbet ediyorlar, parlak gecede gökyüzüne bakıyorlardı. Elimde olmadan gülümsedim. Oscar’la o küçük odada yerde yattığımız zamanki gibiydi. O notu hatırladım: *Senin ailemden biri gibi hissettireceğini söyledi.* Neden öyleydi? Peki ya o özür neyin nesiydi? İçten, hissederek söylemişti. Kesinlikle saçmalamadan.

Esrar kokusu alınca arkama döndüm. Zephyr, Jared isimli serserim çocuk ve birkaç kişi daha caddeye doğru ilerleyip muhtemelen The Spot’a dönerlerken esrar içiyorlardı. Zephyr’in ne çok yardımı dokunmuştu ama... Eğer Oscar gökyüzünden buraya düşmeseydi Noah ölmüş olacaktı. Büyük bir dalga bunu doğrulamak istercesine kıyıya vurdu. Bir tür mucize olduğunu düşündüm, öyle olmalıydı. Belki de büyükannem haklıydı: *Mucize olması için mucizeleri görmek gerekir.* Belki de dünyaya korkakça bakıyor, öyle yaşıyordum, bu yüzden de hiç mucize göremiyordum.

“Oscar’ın senin hayatını kurtardığının farkında mısın?” dedim Noah’ya. “Uçurumun ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun?”

“Oscar,” diye tekrarladı Noah ve sonra sallanarak oturup parmağını bana doğrulttu. “Beni kurtarmadı ve ne kadar yüksek

olduğunun bir önemi yok.” Her geçen dakika daha da sarhoş oluyordu ve artık iki dille konuşuyordu. “Beni tutan annem. Sanki üzerimde paraşüt varmış gibi. Sanki uçabiliyormuşum gibi.” Elini havada yavaşça savurdu. “Aşağıya inanılmaz yavaş düşüyorum. Her defasında.”

Ağzım açık kaldı. Gerçekten de öyleydi. Görmüştüm.

Bu yüzden mi atlayıp duruyordu yani? Annem onu durdursun diye mi? Bana ne zaman Zavallı Annesiz Kız Bakışı atılsa böyle düşünmüyor muydum? Sanki paraşütüm olmadan uçaktan atılmışım gibi çünkü *anneler paraşüttür*. Şeytan Tepesi’nden son atlayışını hatırladım. Çok uzun süre havada kalışını. O sürede manikür yaptırabilirdi.

Oscar oturdu. Endişeyle, “Bu saçmalık,” dedi Noah’ya. “Delirdin mi? Şu halinle o uçurumdan atlasaydın ölürdün. Diğer taraftan kimi parmağında oynattığın umurumda değil.” Bir elini saçında gezdirdi. “Picasso, eminim annen hayatını riske atmandansa yaşamayı tercih ederdi.” Bu sözleri Oscar’ın ağzından duyduğuma şaşırdım ve bu sabah Guillermo’nun da bunları söyleyip söylemediğini merak ettim.

Noah yere baktı ve sessizce, “Ama beni sadece o zaman affediyor,” dedi.

Onu affetmek mi? “Ne için?” diye sordum.

Ciddileşti. “Her şey koca bir yalan,” dedi.

“Ne?” diye sordum. Kızlardan hoşlanmayı mı kastediyordu? Resim yapmamayı mı? Alev geciktirici giymeyi mi? Başka bir şeyi mi? Gönderdiğim mesajlardan, bildiğimi sandığı için onu gece sarhoşken uçurumdan atlatacak bir şey mi?

Düşünmek yerine konuştuğunu fark etmiş gibi şaşkınlıkla baktı. Keşke ona şu anda KSO’yla ilgili gerçeği söyleyebilseydim

ama yapamazdım. O konuşma için ayık olması gerekiyordu. “İyi olacaksın,” dedim. “Söz veriyorum. Her şey iyiye gidecek.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, her şey daha da kötüleşmek üzere. Sadece henüz bilmiyorsun.” Ürperdim. Ne demek istiyordu? Daha fazla üsteleyecektim ki ayağa kalktı ve anında yere düştü.

“Haydi seni eve götürelim,” dedi Oscar bir kolunu ona atarken. “Ev nerede peki? Onu bırakmayı teklif ederdim ama motorum yok. G. bu gece onun gibi olabilirim diye motosikletimi çaldı. Bu sabah fena tartıştık.” Demek motosiklet bu yüzden avludaydı. Belki de ona tartışmalarının bir kısmını duyduğumu söylemeliydim ama şimdi sırası değildi.

“G. mi?” diye sordu Noah ve anında ne dediğini unutmuş gibi göründü.

“Ev yakında,” dedim Oscar’a. “Teşekkür ederim. Gerçekten, çok teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Arayacağın kişi benim, unuttun mu? Ceset, kanlı bıçak?”

“Senin ailemden biri gibi hissettireceğini söylemişti,” dedim ve bunu muhtemelen kendime saklamam gerektiğini fark ettim ama artık çok geçti. Ne kadar klişe.

Ama Oscar yine tahmin ettiğim gibi tepki vermedi. Gözlerinden başlayıp yüzünün herhangi bir yerinde bitmiyor gibi duran, onda gördüğüm en sahici gülümsemeyle baktı. “Öyle söyledi ve sen de öyle hissettirdin.”

Oscar ile Noah üç bacaklı yarıştarmış gibi sendeleyerek yürürlerken ben de kafamın içindeki elektrik fırtınasını dindirmeye çalışıyordum. *Öyle söyledi ve sen de öyle hissettirdin.* Ve şimdi benim fotoğrafımı montunun cebinde tuttuğunu hatırladım. Ve Brooke’un, onun kollarında olduğunu, *Jude, lütfen.* Evet, neyse, az

önce Noah'nın hayatını kurtarmıştı. Peki ya, *Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam*, deme şekli. Ve sabah Guillermo'yla konuşması. Ayrıca o ve ben gerçekten birlikte sayılmazdık. Ah, Tanrım. Sabunla. Durula. Tekrarla.

Yola çıktığımızda Noah, Oscar'dan uzaklaşıp önümüzden yürüdü. O tek başına aksayarak yürürken gözüm üzerindeydi.

Oscar'la yan yana yürüyorduk. Birkaç defa ellerimiz birbirine sürttü. Bunu bilerek yapıp yapmadığını merak ettim. Ya da benim bilerek yapıp yapmadığımı.

Yolu yarıladığımızda, "Buraya nasıl geldiğimi anlatayım," dedi. "The Spot'taydım. Çok keyifsizdim; G'nin söylediği bazı şeyler gerçekten moralimi bozdu. Karşısındakine ayna tutmak gibi bir huyu var ve orada gördüğüm şey çok korkunçtu. Tek istediğim içip kafayı bulmaktı. 234 gün, 10 saatin sonunda ilk içkimi içmeyi, son hatamı yapmayı düşünüyordum. Aslında dakikaları da sayıyordum, gözüm kol saatimdeydi ama sonra sana aşırı derecede benzeyen bu semazen aniden ortaya çıkıp elimdeki cini yere düşürdü. İnanılmazdı. Bir işaret gibi, değil mi? Annem miydi? Mucize miydi? Bilmiyorum. Bu olayın yüce ya da ilahi doğası üzerinde düşünme fırsatım olmadı çünkü bir anda delicesine bir hisse kapılıp senin Nordik bir dev tarafından ormana kovalandığına yanlış bir şekilde ikna oldum. Şimdi sana soruyorum, bu akşam kim kimin hayatını kurtardı?"

Gökyüzünde yuvarlanan gümüş rengi parlak aya baktım ve mucizeleri görüyor olabileceğimi düşündüm.

Oscar cebinden bir şey çıkarıp kaldırdı. Annesinin denizkabağı olduğunu ve Guillermo'nun Biriciği'ne yazdığı nota sardığının aynısı gibi görünen kırmızı kurdeleye takılı olduğunu görmeme yetecek kadar ışık vardı. Sonra aniden her yanı her yanımdan çok yakınındaydı çünkü onu boynuma bağlıyordu.

“Ama bu olmadan dakikalar içinde ölürsün,” diye fısıldadım.

“Senin almanı istiyorum.”

Tek kelime daha edemeyecek kadar etkilenmişim.

Yürümeye devam ettik. Ellerimiz bir kez daha birbirine dokunduğunda elini tuttum.

Masamda annemin heykelini tamamlıyor, portresi üzerinde çalışıyordum. Yarın onları Guillermo’ya gösterecektim. Noah uyuyordu. Oscar ise çoktan gitmişti. En değerli eşyası olduğunu söylediği sihirli denizkabuğunun boynumdan neşe yaydığına emindim. Okuldan Fish’i aramayı düşündüm; denizkabuğunu, fotoğrafları ve üzerlerindeki notları, hayatımda olan biten her şeyi birine, bir değişiklik yaparak yaşayan birine anlatmak için can atıyordum ama sonra tatilde olduğumuzu, yurtların kapalı olduğunu (ailesiyle kalan birkaç öğrenciden biriydim), gece yarısı olduğunu ve aslında onunla arkadaş olmadığımızı hatırladım. *Ama belki de olmalıyız*, diye düşündüm. Belki de canlı bir arkadaşla çok fena ihtiyacım vardı. Üzgünüm, büyükanne. Az önce Oscar’la kapının önünde sadece ikimiz dururken, sadece ikimiz nefes alırken ve kalplerimiz birbirimizden sadece birkaç santim uzakta atarken beni kesin öpeceğini düşünmüştüm ama öpmemişti ve nedenini bilmiyordum. Bunun gibi şeyleri konuşacağım birine ihtiyacım vardı. İçeri bile girmemişti, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü hâlâ liseye gittiğimi çözmuş olmalıydı. Evde yaşadığıma şaşırırmıştı. “Ah, senin kampüste kaldığını sanıyordum. Annen öldükten sonra kardeşine göz kulak olmak için mi kaldın?” demişti.

Konuyu değiştirmiştim. Ama ona söylemem gerektiğini biliyordum ve söyleyecektim de. Guillermo’yla tartışmalarının bir

kısmını duyduğumu da söyleyecektim. Kısa süre sonra *hiç* sırrı olmayan bir kız olacaktım.

Çizimlerimi beğenerek defterimi kapadım ve dikiş makinesinin başına oturdum. Bugün ve gece Oscar'la, Noah'yla, Zephyr'le ve hayaletlerle olan onca şeyden sonra uyumam imkânsızdı. Hem zaten uçuş uçuş elbiselerden kalan kumaşlardan Guillermo için yapacağım önlüğe başlamak istiyordum. Model olarak kullanmak için aldığım eski önlüğünü çantamdan çıkardım. Onu masaya yayarken ön cebinde bir şey hissettim. Elimi sokup içinden birkaç not defteri çıkardım. Bir tanesini karıştırdım. Her zamanki gibi İspanyolca listeler, eskizler vardı. Ne İngilizce ne de Biriciği'ne yazdığı bir şey vardı. İkincisine baktım; o da hemen hemen aynıydı fakat sonra İngilizce ve kesinlikle Biriciği'ne yazılmış bir notun üç taslağına denk geldim. Tam istediği gibi yazmayı amaçlamış gibi, her birinde ufak değişiklikler vardı. Belki de e-posta olarak gönderecekti. Ya da karta yazacaktı. Ya da yüzükle birlikte siyah kadife kutunun içinde verecekti.

Üzeri en az çizilmiş olanda şöyle yazıyordu:

Buna daha fazla devam edemem. Cevabını bilmeye Bir cevaba ihtiyacım var. Sensiz yaşayamıyorum. Yarım vücutlu, yarım kalpli, yarım zihinli, yarım ruhlu yarım bir adamım. Sadece tek bir cevap var, bunu sen de biliyorsun. Şimdiye kadar biliyor olman gerek. Nasıl bilmezsin? Evlen benimle, aşkım. Evet de.

Sandalyeme çöktüm. Kadın hayır demişti. Ya da belki Guillermo hiç sormamıştı. Her halükârda onun için üzüliyordum. Bugün ne demişti? *Kalp için kötü olan sanat için iyidir.* Bunun kalbi için çok kötü olduğu ama sanatı için çok iyi olduğu ortadaydı. Ona içinde

sanatını icra edeceği çok güzel bir önlük yapacaktım. Artık kumaş çantamdan kırmızı, turuncu, mor, kalp renklerinde kumaşlar çıkardım.

Parçaları birbirine dikmeye başladım.

Tıklama ne zamandır devam ediyordu bilmiyordum ama sonunda sesin dikiş makinemden değil, penceremin önündeki birinden geldiğini fark ettim. Oscar mıydı? Evde ışığı yanan tek pencereye taş atma riskini mi almıştı? O olmalıydı. Bir saniye sonra saçlarımın kendine gelmesi için aynanın karşısında başımı salladım, sonra vahşi bir görünüm için daha çok salladım. Şifonyerimin ilk çekmecesinden en kırmızı rujumu aldım. Evet, bunu istiyordum. Ayrıca duvarda asılı abiye elbiselerimden birini aldım ve sonra da tam olarak bunu yaptım.

“Bir saniye,” diye bağırdım camdan.

Oscar’ın, “Tamamdır,” dediğini duydum.

Tamamdır!

Seçtiğim elbisenin içinde boy aynasının önünde duruyordum; uçuş uçuş elbiselere cevabım buydu. Mercan rengi, dar, denizkızı modeliydi ve altları kabarık ve büzgülüydü. Kimse beni bunun ya da son iki senede diktiğim diğer elbiselerin içinde görmemişti. Ben de dahil. Hepsini bana uyacak şekilde dikmişim ama başka bir kız için hayal ediyordum; biri dolabımı açsa bu odada iki kızın yaşadığından emin olacağını ve diğer kızla arkadaş olmak isteyeceğini düşünürdüm hep.

İşte buradasın, diye düşünürken kafama dank etti. Farkında olmadan, giymesi için kıyafet tasarladığım kişi oydu. Büyükkanneminki gibi bir elbise koleksiyonum olacaksa ona *O Kız* adını verecektim.

Perdeyi aralayıp pencereyi açtım.

Oscar bakakaldı. “Aman Tanrım,” diye bağırdı. “Şu haline bak. Kendine bir bak. Göz kamaştırıyorsun. Gece yarısı tek ba-

şınayken böyle mi giyiniyorsun? Gündüzleri de patates çuvalı?” Kaçık gülümsemesiyle baktı. “Sanırım tanıştığım en eksantrik tip olabilirsin.” Ellerini pencerenin eşiğine koydu. “Ama bunu söylemeye gelmedim. Eve giderken sana söylemem gereken çok önemli bir şey olduğunu hatırladım.”

Parmağıyla yaklaşmamı işaret etti. Pencereden dışarı eğilip gece havasına çıktım. Hafif rüzgârı saçlarımda hissediyordum.

Yüzü ciddileşti.

“Ne?” diye sordum.

“Bu.” Ne olduğunu anlayamayacağım bir hızda iki eliyle başıma uzanıp beni öptü.

Bir an geri çekilip ona güvenip güvenemeyeceğimi düşündüm çünkü güvenmek delilik olurdu. Ama ya güveniyorsam? Ya beni öteki dünyaya üflerse... Olsun.

İşte o zaman gerçekleşti. Bunu yapan belki yüz hatlarını aydınlatan ay ışığıydı, belki odamın ışığıydı ya da belki tanıştığımız andan beri anlam veremediğim şeyi sonunda görmeye hazırdım.

Noah için modellik yapmıştı.

Oscar portredeki çocuktü.

Oydu.

Ve bu tam da hayal ettiğim gibiydi.

Gecenin içine doğru yeniden eğildim. “Senin için neredeyse tüm dünyadan vazgeçtim,” dedim, kendi aşk hikâyemin ön kapısından girerken. “Güneşten, yıldızlardan, okyanustan, ağaçlardan, her şeyden... Hepsinden senin için vazgeçtim.”

Yüzünden hızlıca şaşkınlık ifadesi geçti, ardından yerini memnuniyet aldı. Ellerim hızlıca uzandı, onu kendime çektim çünkü *oydu* ve yıllarca fark etmemek, bir şey yapmamak ve *yaşamamak* vücudumda açılan barajdan akıp gidiyordu. Onu büyük bir arzuyla

öpüyor, ellerimi vücudunda gezdirmek istiyor, ona uzanıyordum ve o da bana uzanıyor, parmakları saçıma dolanıyordu ve bir anda pencerenin dışına çıkmış, yerde üzerine kapaklanmıştım.

Beni kollarına sararken, “İmdat! Denize adam düştü!” diye mırıldandı ve ikimiz de gülmeye başladık. Bir süre sonra kahkahalarımız dindi çünkü öpüşmenin böyle olabileceğini, etrafımızdaki manzarayı değiştirebileceğini, okyanusları tepetaklak edebileceğini, nehirleri dağlara çıkaracağını, yağmur yağdırmayacağını kim bilebilirdi...

Döndü ve vücudunu benimkine bastırdı. Ağırlığı, önceki günün ağırlığı bindi ve Zephyr dirsekleriyle iterek aramıza girmeye başladı. Kaslarım gerildi. Karşımda bir yabancı bulmaktan korkarak gözlerimi açtım ama gördüğüm, yabancı değildi. Oscar’dı, aşk dolu yüzüyle oradaydı. Ona işte böyle güvendim. Aşkı görebilirdiniz. Onun yüzüne benziyordu. Benim için aşk her zaman bu çılgın, uyumsuz yüze benziyordu.

Başparmağıyla yanağıma dokunup sanki neler olduğunu biliyormuş gibi, “Sorun yok,” dedi.

“Emin misin?”

Etrafımızdaki ağaçlar hafifçe hışırdadı.

“Yüzde yüz eminim.” Yavaşça denizkabuğuna vurdu. “Söz veriyorum.”

Gece sıcaktı, utangaçtı, tenlerimize belli belirsiz dokunuyordu. Bizi sardı, etrafımıza dolandı. Oscar beni yavaşça, kibarca öptü ve kalbim sonunda açıldı, sahildeki o korkunç günün anıları akıp gitti ve böylece boykot sona erdi.

Odamda olduğunda Oscar’a odaklanmam inanılmaz zordu çünkü kendisi odamdaydı! Portredeki kişi olan Oscar!

Duvarlardaki ve üzerimdeki elbiseyi benim diktiğimi öğrenince inanamamıştı ve şimdi de sörf yaparken çekilmiş fotoğrafıma

bakıyordu. Çekiç ve keski kullanmadan kazı yaparak beni ortaya çıkarıyordu. “İngilizler için porno sayılır bu,” dedi fotoğrafı bana doğru sallayarak.

“Yıllardır sörf yapmadım,” dedim.

“Yazık.” *Physician’s Desk Reference* kitabına vurdu. “İşte bunu bekliyordum.” Bir fotoğrafı daha eline aldı. Şeytan Tepesi’nden atarken çekilmişti. Resmi inceledi. “Eskiden gözü kara biri miydin?”

“Sanırım öyle. Bunu pek düşünmedim. Sadece o zamanlar öyle şeyler yapmayı seviyordum.” Daha fazlasını söylememi bekliyor-muşçasına bana baktı. “Annem öldüğünde... bilmiyorum, korktum. Neredeyse her şeyden.”

Beni anlarcasına başını salladı ve “Sürekli boğazında bir el varmış gibi, değil mi? Artık hiçbir şey kaçınılmaz değil. Ne bir sonraki kalp atışın, ne başka bir şey,” dedi. Anlamaktan da fazlasını yapıyordu. Dikiş makinemin başındaki sandalyeye oturup fotoğrafa tekrar baktı. “Gerçi ben diğer yola girdim. Tüm korkumu kum torbası olarak kullanmaya başladım. Her gün kendimi neredeyse öldürüyordum.” Kaşlarını çatıp fotoğrafı bıraktı. “G.’yle tartışma-mızın sebebi de genel olarak buydu. O motosikletle gereksiz riskler aldığımı düşünüyor ya da geçmişte haplarla... ama...” Yüzümü görünce durdu. “Ne oldu?”

“Oscar, o sabahki tartışmanızın bir kısmını duydum. Tartıştığınız fark eder etmez gittim ama...” İç organlarının alev aldığını düşünerek itirafımı durdurdum.

Neler olduğundan emin değildim ama Oscar ayağa kalkıp kendisinden beklenmeyen bir hızda yanıma geldi. “Öyleyse biliyorsun,” dedi. “Bilmen lazım, CJ.”

“Neyi?”

Beni kollarımdan tuttu. “Senden çok fena korktuğumu. Diğer herkese yaptığımın aksine seni kendimden uzaklaştıramıyorum. Beni mahvedebileceğini düşünüyorum.”

Soluklarımız yüksek sesli, hızlı ve eşzamanlıydı. Ağzı aceleyle ve sertçe ağzıma kapanmadan önce kelimeleri zar zor çıkararak, “Bilmiyordum,” diye fısıldadım. Dudaklarındaki kontrolsüz duyguyu hissediyordum, beni saklandığım yerden çıkardığını, içimde bir şeyleri serbest bıraktığını hissediyordum, cüretkâr, korkusuz ve hızlı bir şey hissediyordum.

Bum.

“Bittim ben,” dedi saçlarıma. “Bittim,” dedi boynuma ve ışıldayan gözleriyle geri çekildi. “Beni yok edeceksin, değil mi? Biliyorum.” Her zamankinden daha da çarpık, peş peşe güldü ve yüzünde yeni bir şey oluştu: Açıklık, belki de özgürlük. “Ettin bile. Halime baksana. Kim bu adam? Seni temin ederim daha önce kimse bu adamla tanışmadı. *Ben bile* tanışmadım. Ve sana söylediklerimin hiçbirisi G.’yle tartışmamızın asıl sebebi değildi, Tanrı aşkına. Sana söylemem gerek. Bilmelisin ki ben daha önce hiç,” elini salladı, “kontrolümü kaybetmemiştim. Hiç hem de. Kontrolümü kaybeden biri değilim.” Daha önce hiç âşık olmadığını mı söylemeye çalışıyordu? Guillermo’nun ona kalbinin kırılmadan önce onun başkalarının kalbini kırdığını, kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermediğini söylediğini hatırladım. Ama beni uzaklaştıramıyor muydu?

“Oscar,” dedim.

Avuçlarını yanaklarıma koydu. “Sen gittikten sonra Brooke’la aramızda hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Sana annemle ilgili o şeyleri anlattıktan sonra çok endişelendim ve tam bir geri zekâlı gibi davrandım. Korkaktım. Ama sen bu hoş övgüyü sabah G.’nin ağzından duydun zaten. Sanırım bunu da hemen mahvetmeye çalıştım...” Bakışlarını pencereye, odanın dışındaki karanlık dünyaya doğru

takip ettim. “İşin iç yüzünü gördükten sonra, gerçekte kim olduğumu gördükten sonra senin beni...”

“Hayır,” dedim ne demeye çalıştığını anlayarak. “Tam tersiydi. Sana daha da yaklaştığımı hissettim. Ama anlıyorum, ben de aynı şekilde düşünüyorum, insanlar beni gerçekten tanırlarsa beni asla...”

“*Ben* severdim,” dedi.

Nefesim kesildi, içimde ışık patlaması oldu.

Aynı anda birbirimize uzandık, birbirimizin kollarındaydık, vücutlarımızı birbirimize bastırıyorduk ama bu defa öpüşmüyorduk, hareket etmiyorduk, sadece birbirimize sıkıca sarılıyorduk. Biz o haldeyken bir sürü dakika geçti, sanki hayatımız pahasına birbirimize tutunuyorduk ya da belki *hayatımıza* tutunuyorduk.

“Artık denizkabuğu sende olduğuna göre,” diye konuşmaya başladı, “sanırım güvende olmam için senden en fazla bu kadar uzaklıkta durmam gerek,” dedi.

“Demek *bu yüzden* bana verdin!”

“Kesinlikle hain bir plandı.”

Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim ama beni daha da yakınına çekti. “Biz Brancusi’nin *Öpücük* heykeliyiz,” diye fısıldadım. Gelmiş geçmiş en romantik heykellerden biriydi: Birbirlerine bastırılmış bir kadın ve bir erkek.

“Evet!” dedi. “Tam da öyle.” Geri çekilip yüzüme düşen bir tutam saçımı geriye itti.

“Birbirinden ayrılmış ruhlar gibi mükemmel bir uyum.”

“Birbirinden ayrılmış ruhlar mı?”

Yüzü aydınlandı. “Platon eskiden dört bacaklı, dört kollu ve iki kafalı varlıkların olduğundan bahseder. Kendi kendilerine yeten, çok mutlu ve güçlü varlıklar. O kadar güçlülermiş ki Zeus onları ortadan ikiye ayırıp dünyanın farklı yerlerine dağıtmış, böylece

insanlar sonsuza dek ruhlarını paylaştıkları diğer yarılarını aramakla lanetlenmişler. Yalnızca çok şanslı olanlar diğer yarılarını bulabilirmiş.”

Biricik’e yazılmış son notu düşündüm. Guillermo’nun yarım ruhlu, yarım zihinli yarım bir adam olduğunu yazmasını... “Guillermo’nun yazdığı başka bir notu buldum. Her yere saçtığı o not defterlerinden birindeydi. Evlenme teklifi...”

“Şey, susma hakkımı kullanacağım. Siz Amerikalılar böyle diyorsunuz, değil mi? Bir gün sana anlatacaktır, eminim. Ona söz verdim...”

Başımı salladım. “Anlıyorum.”

“O ikisinin de birbirinden ayrılmış ruhlar olduğu kesindi,” dedi. Elini belime koydu. “Mükemmel bir fikrim var,” dedi, yüzü duygu doluydu. Artık hiçbir yanı saçmalıkla dolu görünmüyordu. “Haydi yapalım. Birlikte lanet olası kontrolümüzü kaybedelim. Kalanı şöyle: The Spot’ta bitik haldeydim çünkü seninle işleri mahvettiğimi düşünüyordum. G.’nin senin yanına yaklaşırsam bana vereceği barbarca cezalara kellemi uçurmayı da eklemiş olması umurumda değildi. Annemin kehanetinin gerçek olduğunu düşünüyordum. Her yere baktım. Kalabalıkların içinde aradım. Bir sürü fotoğraf çektim. Ama seni tanıdım, sadece seni. Tüm o yıllar boyunca.” Yüzünü dünyanın en saçma gülümsemesi kapladı. “Şuna ne dersin? Zıpzıplarla ortalıkta dolaşırız. Hayaletlerle konuşuruz. Nezle değil de ebola olduğumuzu düşünüyoruz. Filizlenene dek ceplerimizde soğan taşıyoruz. Annelerimizi özleriz. Ve güzel şeyler yaparız...”

Kendimi ona tamamen kaptırmış bir halde devam ettim: “Ve motosikletle gezeriz. Terk edilmiş evlere girip kıyafetlerimizi çıkarırız. Hatta belki bir İngiliz’e sörf yapmayı öğretiriz. Tabii bütün bunları kimin söylediğini bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi.

“Çok mutluyum,” dedim kendimden geçerek. “Sana bir şey göstermeliyim.” Kollarının arasından çıkıp yatağın altındaki naylon torbaya uzandım.

“Noah seni çizmişti. Nasıl olduğunu bilmiyorum...”

“Bilmiyor musun? Eskiden o sanat lisesinin penceresinde kamp kurup gizlice modelleri çizirdi.”

Elimi ağzıma götürdüm.

“Ne?” dedi Oscar. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Başımı iki yana sallayarak Noah’nın KSO sınıflarını gözetleyen görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım. Her şeyi yapardı. Ama sonra derin nefes alıp kendi kendime sorun olmadığını çünkü haftaya onun KSO’da olacağını söyledim ve rahatlayarak yatağın altındaki naylon torbayı bulmaya çalıştım. Bir dakika sonra kucağında onunla Oscar’ın yanında oturuyordum. “Pekâlâ. Bir zamanlar kardeşimin yaptığı senin bu kübist portreni gördüm ve ona sahip olmam gerektiğini düşündüm.” Oscar’a baktım. “Sahip olmak zorundaydım. İlk görüşte aşktı.” Gülümsedi. “Küçükken evrende hâkimiyet kurmak için dünyanın bazı kısımlarını değiş tokuş ettiğimiz bir oyun oynardık. O kazanıyordu. Biz... rekabetçiydik, en kibar bu şekilde açıklayabilirim. Neyse, sana sahip olmamı istemedi. Ben de neredeyse her şeyden vazgeçtim. Ama buna değdi. Seni burada sakladım.” Ona resmin eskiden asılı olduğu yatağımın yanındaki yeri gösterdim. “Sana saatlerce bakar, gerçek olmanı diler, tıpkı bu gece yaptığın gibi pencereden girdiğini hayal ederdim.”

Kahkaha attı. “Bu inanılmaz! Kesinlikle birbirinden ayrılmış ruhlarız.”

“Benden ayrılmış bir ruh istediğimden emin değilim,” dedim dürüstçe. “Sanırım sadece bana ait bir ruha ihtiyacım var.”

“Öyle de olur. Belki ara sıra birbirinden ayrılmış ruhlar oluruz. Bunun gibi durumlarda mesela.” Bir parmağını yavaşça boynumdan köprücük kemiğime ve oradan da aşağı, aşağı kaydırды. Bu göğüs dekoltesini yaparken ne düşünüyordum acaba? Tek kollu uzanma koltuğuna hayır demezdim. Hiçbir şeye hayır demezdim. “Ama neden paramparça edilip torbaya koyuldum?”

“Ah, onu kardeşim yaptı. Bana kızgındı. Parçalarını defalarca birleştirmeye çalıştım.”

“Teşekkür ederim,” dedi. Ama sonra odadaki bir şey dikkatini çekti ve hızla yerinden kalkıp makyaj masama gitti. Aile fotoğrafımızı alıp inceledi. Onu aynadan izliyordum. Rengi attı. Ne oluyordu? Arkasına dönüp doğruca gözlerime baktı. “Sen onun ablası değilsin,” dedi ama daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “İkizsiniz.” Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Noah’nın kaç yaşında olduğunu biliyor olmalıydı ve artık benim yaşımı da biliyordu.

“Sana söyleyecektim,” dedim. “Galiba korktum. Senin...”

“Lanet olsun.” Hızla pencereye gitti. “Guillermo bilmiyor.” Eşiğin yarısındaydı. Neler olduğunu anlamıyordum.

“Bekle,” dedim. “Dur. Oscar. Guillermo tabii ki biliyor. Ama bunda ne var ki? Bu kadar büyütülecek ne var?” Pencereye koştum. “Babam da annemden on bir yaş büyüktü! Sorun değil,” diye bağırdım.

Ama çoktan gitmişti.

Makyaj masama gidip çerçeveyi aldım. En sevdiğim aile fotoğrafımızdı. Noah ve ben sekiz yaşındaydık, üzerimizde birbiriyle uyumlu denizci kıyafetleriyle çok şapşal görünüyorduk. Ama onu sevmemin asıl sebebi annemle babamdı.

Birbirlerine sanki aralarında müthiş bir sır varmış gibi bakıyorlardı.

GÖRÜNMEZ MÜZE

Noah

Yaş: 14

Boya tüplerini teker teker çamaşır odasındaki lavaboya boşalttım.

Zengin, parlak, lanet olası, siktiğim, her şeyi siktir eden yığınlarca renge ihtiyacım vardı. Yeni boyanın ışıltısına ihtiyacım vardı. Parmaklarımı uçuk yeşile, fuşyaya, turkuvaza, limon sarısına sokmaya ihtiyacım vardı. Keşke onu yiyebilseydim. Keşke tüm vücudumu onda boğabilseydim. Sanırım tek istediğim buydu: Gözlerim dans edene kadar karıştırmak, yeşil, mor, kahverengi yapıp birini diğerinin ardından döndürmek, ellerimi, kollarımı soğuk, kaygan pelteye batırmaktı.

Yaklaşık bir saat önce pencereden annemin arabasına binmesini izlemiştim.

Motoru çalıştırdığı anda peşinden koşmuştum. Yağmur çislemeye başlamıştı.

İşte o zaman haykırdım: *Senden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki.*

Şoke olmuş bir ifadeyle bana baktı, gözleri kocaman açıldı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Dudaklarını *Seni seviyorum*

dercesine oynattı, ardından sağırmışım gibi elini kalbine götürüp beni işaret etti.

Bir saniye sonra, diğer adamla evlenebilmek için babama ondan boşanmak istediğini söylemek üzere garajdan çıktı.

“Umurumda değil,” diye bağırdım boşluğa. O da babam da umurumda değildi. Brian da Courtney de. KSO bile. Renkler ve daha fazla parlaklıktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Giderek yükselen dağa kantaron mavisi ekledim.

İşte o anda telefon çaldı.

Çaldı.

Ve çaldı. Telesekreteri açmayı unutmuş olmalıydı. Hâlâ çalışıyordu. Telefonu salonda buldum, ellerimi tişörtüme sildim ama yine de tüm telefon boya oldu.

Boğuk sesli bir adam, “Dianna Sweetwine’in evi mi?” diye sordu.

“Ben oğluyum.”

“Baban evde mi, evlat?”

“Hayır, artık burada yaşamıyor.” Ani bir elektrik şokuna kapıldım; yolunda olmayan bir şey vardı. Sesinden anlayabiliyordum. “Kimsiniz?” diye sordum ama o doğrulamadan önce bile polis olduğunu biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir anda her şeyi biliyordum.

(OTOPORTRE: *Nefes Almayı Bırakan Çocuğun İçindeki Çocuk*)

Bir kaza olduğunu söylemedi. Bir arabanın 1. Otoban’da kontrolden çıktığını. Hiçbir şey söylemedi ama bir şekilde biliyordum.

“Annem iyi mi?” diye sordum pencereye koşarak. Arkadan polis telsizinin sesi duyuldu. Birkaç sörfçünün suda oynadığını gördüm. Hiçbiri Jude değildi. Neredeydi? Fry onun Zephyr’le gittiğini söylemişti. Nereye gitmişlerdi? Okyanusun ve sonra da ufkun kaybolmasını izlerken, “Bir şey mi oldu?” diye sordum adama.

Annem evden çıkarken çok üzgündü. Benim yüzümden. Çünkü ondan nefret ettiğimi söylemiştim. Çünkü onu Ahşap Kuş'a kadar takip etmiştim. Çünkü o resmi yapmıştım. Ona olan sonsuz sevgim kabardı, kabardı, kabardı, kabardı. "O iyi mi?" diye tekrarladım. "Lütfen iyi olduğunu söyleyin."

"Babanın cep numarasını söyleyebilir misin, evlat?" Bana *evlat* demeyi kesmesini istiyordum. Annemin iyi olduğunu söylemesini istiyordum. Kardeşimin eve gelmesini istiyordum.

Babamın cep numarasını söyledim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. "Yanında kimse var mı?"

"Sadece ben varım," dedim iyice panikleyerek. "On dört yaşındayım. Annem iyi mi? Neler olduğunu bana söyleyebilirsiniz." Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz aslında bana söylemesini istemediğimi biliyordum. Asla öğrenmek istemiyordum. Boyaların rengârenk kan gibi yere damlamış olduğunu gördüm. Onları takip ettim. Pencereler, koltuğun arkası, perdeler, abajurlar boya olmuştu.

"Şimdi babanı arayacağım," dedi sessizce ve kapadı.

Annemi cep telefonundan arayamayacak kadar korkuyordum. Babamı aradım. Sesli mesaja yönlendi. Polisle konuştuğundan emindim. Bana anlatmadığı her şeyi babama anlatıyordu. Dürbünü alıp çatıya çıktım. Hâlâ çiseliyordu. Ve fazla sıcaktı. Her şey yanıltı. Jude'u ne sahilde, ne caddede ne de tepede görüyordum. Zephyr'le birlikte nereye gitmişlerdi? Ona telepati yoluyla eve gelmesini söyledim.

Brian'ın evine bakıp onun da çatıda olmasını, ne kadar üzgün olduğumu bilmesini, yanımda olup gezegenlerin yörüngelerinden ya da güneş patlamalarından konuşmasını diledim. Cebimdeki taşu uzanıp elimi üzerine kapadım. Sonra garaj yolunda ani fren yapan arabanın sesini duydum. Çatının diğer tarafına koştum. Babam

gelmişti. *Asla* ani fren yapmayan babam. Arkasında da polis arabası vardı. Derim sıyrıldı. Ben yıkıldım.

(OTOPORTRE: *Sarsılarak Dünyadan Düşen Çocuk*)

Evin kenarındaki merdivenden aşağı inip sürgülü kapıdan geçerek salona girdim. Babamın anahtarları kapıda dönerken koridorda heykel gibi duruyordum.

Bir şey söylemesine gerek yoktu. Birlikte dizlerimizin üzerinde yere çöktük. “Ah, Noah. Çok üzgünüm. Tanrım, Noah. Kardeşini bulmamız gerek. Bu gerçek olamaz. Gerçek olamaz. Ah, Tanrım.”

Bunu planlamamıştım. Paniği bana geçiyor, sonra tekrar benden ona geçiyordu. Kelimeler ağzımdan çıkıverdi. “Yeniden aile olabilelim diye eve dönmeni isteyecekti. Sana bunu söylemek için çıkmıştı.”

Geri çekilip alev alev yanan suratıma baktı. “Öyle mi?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Gitmeden önce senin hayatının aşkı olduğunu söyledi.”

Yapmam gereken bir şey vardı. Ev hâlâ yas tutanlarla, kederle ve yemekle doluydu; tezgâhların ve masaların üzerinde o kadar çok yemek vardı ki. Cenaze dündü. Gözleri kızarmış insanların, kamburlaşmış duvarların, grileşen boyanın, çöken mobilyaların, kararan pencerelerin, güve yemiş havanın arasından geçiyordum. Aynanın önünden geçerken ağladığımı görüyordum. Nasıl duracağımı bilmiyordum. Nefes almak gibi bir şey olmuştu. Sürekli yapılan bir şey gibi. Babama hemen döneceğimi söyledim. Jude –tüm saçını kestiği için onu zor tanımıştım– benimle gelmeye çalıştı ama ona hayır dedim. Beni gözünün önünden ayırmıyordu. Şimdi benim de öleceğimi düşünüyordu. Dün gece odamda toprakla kaplı saçma sapan bitki kökleri bulmuştum. Ve mezarlıktan dönüşte öksürük krizine girdiğimde delirmiş, babama acile gitmemiz gerektiğini, boğmacaya

yakalanmış olabileceğimi –artık o da her neyse– bağıırıp durmuştu. Hastalık konusunda uzman olan babam onu sakinleştirmişti.

Bir şekilde heykeltıraşın stüdyosuna gittim. Kaldırımında oturup bekledim, asfalta taşlar attım. İlla ki dışarıya çıkacaktı. En azından cenazeye gelmeme nezaketini göstermişti.

Brian gelmişti. En arka sırada annesi, Courtney ve Heather’la birlikte oturmuştu. Sonrasındaysa yanıma gelmemişti.

Ne önemi vardı ki? Zaten tüm renkler gitmişti. Gökyüzündeki kovalardan artık herkesin ve her şeyin üzerine sadece karanlık dökülüyordu.

Uzun süre sonra heykeltıraş harap bir halde kapısından çıkıp posta kutusuna doğru yürüdü. Küçük kapağı açıp içinden bir sürü mektup çıkardı. Ağladığını görebiliyordum.

Beni gördü.

Bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum ve bana bakış şeklinden annemi ne kadar sevdiğini anlayabiliyordum, duyguları tsunami halinde bana doğru geliyordu. Umurumda değildi.

“Ona çok benziyorsun,” diye fısıldadı. “Saçların.”

Aklımda tek bir düşünce vardı, günlerdir sadece bir şey düşünüyordum: *O olmasaydı annem ölmeyecekti.*

Ayağa kalktım fakat o kadar uzun zamandır oturuyordum ki bacaklarım uyuştğu için yere düştüm. “Hey,” diyerek beni yakaladı ve kaldırımında yanına oturttu. Teninden sıcaklık ve baskın bir erkek kokusu yayılıyordu. Çakallardan çıkan türde bir inleme duydum ve benden geldiğini fark ettim. Sonrasında kollarını bana doladı ve titrediğini hissettim; ikimiz de sanki yarı arktik bölgedeymişiz gibi titriyorduk. Beni kendine çekip kucağına alarak sarıldı, böylece yaşları boynuma, benimkilerse kollarına dökülüyordu. Boğazına yapışmak istiyordum. Önlüğünün cebinde yaşamak istiyordum. Beni sonsuza

dek, küçük bir çocukmuşum gibi böyle sallamasını istiyordum. Nasıl yapılacağını biliyordu. Sanki annem içindeymiş de ona beni nasıl rahatlatacağını söylüyormuş gibi. Nasıl yapılacağını nasıl sadece o biliyordu? Annem neden sadece onun içindeydi?

Hayır. Üzerimizdeki ağaçta kuşlar tiz sesleriyle öttüler.

Bu doğru değildi.

Buraya bunun için gelmemiştim. Tam tersi için gelmiştim. Bu işte berabermişiz gibi, beni anlıyormuş gibi bana sarılamazdı. O benim babam değildi. Arkadaşım değildi.

O olmasaydı annem yaşayacaktı.

Çırpınıp kıvrılarak kollarından kurtuldum, yeniden kendi boyuma ulaştım; düşüncelerim, tiksintim ve nefretim eski haline döndü. “Ölümü senin suçun.” Yüzü yıkıldı. Devam ettim. “Seni suçluyorum.” Yıkı güllesiydim. “Seni sevmiyordu. Bana seni sevmediğini söyledi.” Onu yıkıyor, yıkıyordum ve umurumda değildi. “Seninle evlenmeyecekti.” Her kelimenin etkisini iyice göstermesi için yavaşladım. “Babamdan boşanmayacaktı. Eve gelmesini istemek için ona gidiyordu.”

Sonra en derinimdeki boşluğa girip kapağı kapadım. Çünkü bir daha dışarı çıkmayacaktım. Asla.

(OTOPORTRE: *İsimsiz*)

ŞANSIN TARİHİ

Jude

Yaş: 16

Uyandığımda son zamanlarda hep olduğu gibi Noah yine gitmişti, bu yüzden ona söylemem gereken şeyi söyleyemeyecek, sormak istediklerimi soramayacaktım. Durumun ironisi gözümünden kaçmamıştı. KSO olayını itiraf etmeyi artık her şeyden çok istiyordum ama yapamıyordum. LostConnections.com'u kontrol ettim, Brian'dan hâlâ cevap yoktu. Sonra Oscar'ın deri montunu ve not defterimi alıp tepeden aşağı inmeye koyuldum.

Stüdyoya gitmemden kısa süre sonra Guillermo atölyenin ortasındaki büyük beyaz masada çizim defterimi açarken gergince ayağımı yere vuruyordum. Annemin heykeli için yaptığım çizimleri beğenmesini istiyordum ve taştan, tercihen granit ya da mermerden yapılacak çalışmayı kabul etmesini istiyordum. Önce hızlıca arka cephe çizimlerimi inceledi. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ama sonra önden görüntüsünde durup elini ağzına götürdü ve keskin bir nefes aldı. O kadar kötü müydü? Parmağını annemin yüzünde gezdirdi. Ah, evet, tabii ki. Tanıştıklarını unutmuştum. Galiba iyi çizmiştim. Bana döndüğündeki ifadesi sarsılmama neden oldu.

“Dianna senin annen.” Konuşmaktan çok kelimelerin kendisi haline geldi.

“Evet,” dedim.

Solukları hiddetli bir hal aldı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarını çizimlere çevirdi; onlara, sayfadan soyarak çıkarmak istiyormuşçasına dokundu.

“Pekâlâ,” dedi. Sol gözünün altındaki derisi hiç durmadan seğiriyordu.

“Evet?” dedim, kafam karışmıştı ve gittikçe korkuyordum.

Defteri kapadı. “Sana yardım edebileceğimi sanmıyorum. Sandy’yi arayıp bir başkasını önereceğim.”

“Ne?”

Ondan daha önce hiç duymadığım kadar soğuk bir sesle, “Üzgünüm. Çok meşgulüm. Yanılmışım. Birinin bu kadar sık burada olması fazla dikkat dağıtıcı,” dedi. Bana bakmıyordu.

“Guillermo?” Kalbim, göğsümün içinde titriyordu.

“Hayır, lütfen git. Şimdi. Gitmelisin. Yapılacak işlerim var.” Tartışamayacak kadar afallamıştım. Defterimi alıp kapıya doğru yürürken, “Bir daha stüdyoma gelme,” dediğini duydum.

Ona döndüm ama bana arkası dönüktü. Neden pencerenin oradaki yangın medivenine baktığımı bilmiyordum. Belki dün de dışarıda çalışırken kapıldığım, birinin beni gözetlediği hissinden dolayıldı. Haklıydım, biri gerçekten de izliyordu.

Bir elini cama yapıştırmış bizi izleyen kişi Noah’ydı.

Guillermo neye baktığımı görmek için döndü ve tekrar birbirimize baktığımız sırada Oscar korku dolu bir suratla içeri girdi.

Bir dakika sonra Noah ucu yanan bir dinamit gibi stüdyoya dalıp içeriye göz gezdirdi. Guillermo’nun yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu; galiba korkuyordu. *Guillermo* korkuyordu. *Herkesin*

korktuğunu fark ettim. Bir dikdörtgenin dört köşesiydik ve diğer üç köşedeki paniklemiş gözler üzerimdeydi. Kimse bir şey söylemiyordu. Üçünün de benim bilmediğim bir şeyi bildiği ortadaydı ve yüz ifadelerine bakınca bilmek istediğimden pek de emin değildim. Hiçbir şey anlamayarak teker teker onlara baktım çünkü görünüşe bakılırsa korktukları şey ya da daha doğrusu kişi bendim.

“Ne var?” diye sordum sonunda. “Neler oluyor? Biriniz söyler misiniz lütfen? Noah? Annemle mi ilgili?”

Tam bir kargaşaydı.

“Onu öldürdü.” Noah’nın parmağı Guillermo’yu işaret ediyor, sesi öfkeyle titriyordu. “O olmasaydı, hâlâ yaşıyor olacaktı.” Stüdyo nabız gibi atmaya, ayaklarımın altında sallanmaya, ters dönmeye başladı.

Oscar, Noah’ya döndü. “Öldürdü mü? Sen deli misin? Etrafına baksana. Onu kimse onun kadar sevmedi.”

“Oscore, sessiz ol,” dedi Guillermo yumuşacık bir sesle.

Oda artık gerçekten sallanıyor, kayıyordu, bu yüzden yakınımdaki tek şey olan bir devin bacağına yaslandım ama hemen geri çekildim çünkü yemin ederim ki heykel titredi —*hareket etti*— ve sonra onları gördüm. Devler ayaklarını yere vuruyor, kükreyerek canlanıyorlar, iriyarı vücutlarını birbirlerinin kollarına doluyorlardı. Sonsuz cansızlıktan, sürekli kalplerinin arzusundan bir nefes uzakta olmaktan bıkmışlardı. Hepsinin ruhları birbirinden ayrılmıştı ve şimdi kendilerini birbirlerine atıyorlardı. Taşlar yerine otururken yerde kol kola dönen her çift içimde birbiri ardına sarsıntıya sebep oluyordu. Dün gece Oscar’ın öyle kaçmasına sebep olan şey yaşımdı değil. Kesinlikle değildi. Aile fotoğrafımızdı. Ve Guillermo’nun Sarhoş Igor’a dönüşmesinin sebebi de annemin ölümünün ikinci yıldönümünden başka bir şey değildi.

Çünkü Biricik, annemdi.

Noah'ya dönüp konuşmaya çalıştım. Sesim tekrar içime kaçmadan önce tek söyleyebildiğim, “Ama sen...” oldu. Bir kez daha denedim. “Sen bize dedin ki...” Yine bitiremedim ve yalnızca, “Noah?” diyebildim.

Benden sakladığı şey buydu.

“Üzgünüm, Jude,” diye bağırdı. Ardından Noah sanki gerçekten taştan parçalara ayrılıyormuş gibi, kamburunu çıkarıp kolları arkasında dururken sanki ruhu yükseliyormuş gibiydi. “Babama boşanmak istediğini söylemeye gidiyordu, böylece...” Guillermo'ya döndü, gözlerine baktı. “Seninle evlenebilecekti.”

Guillermo'nun ağzı açık kaldı. Ve şimdi ağzımdan kelimeler çıkıyordu. “Ama Noah, dedin ki...” Bakışları graniti bile yakarak delip geçebilirdi. “Bana dedin ki...” Ah, Noah, ne yaptın sen? Guillermo'nun yüzündeki duyguyu bastırmaya, her bir hücresinde hissettiği şeyi bizden saklamaya çalıştığının farkındaydım ama çabalarına rağmen sızıyordu: Ne kadar gecikmiş de olsa, sevinç.

Annemin cevabı evetti.

Buradan çıkmam, onlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Çok fazlaydı. Çok, çok fazlaydı. Annem, Biricik'ti. Kilden adamın göğsünden çıkan kilden kadındı. Tekrar, tekrar ve tekrar yaptığı taştan kadındı. Öpücük resmindeki renkli, yüzü olmayan kadındı. Yüzsüz bedeni stüdyodaki duvarın her santimine dönüyor, kıvrılıyor, bükülüyor ve eğiliyordu. Âşıklardı. Birbirinden ayrılmış ruhlardı! Babamdan eve dönmesini hiç istemeyecekti. Bir daha asla aile olmayacaktık. Ve Noah bunu biliyordu. Babamsa bilmiyordu! Sonunda babamın yüzündeki o geçmek bilmeyen kafası karışık ifadenin sebebi belli olmuştu. Tabii ki anlamazdı. Yıllardır bir türlü hesaplayamadığı

bir matematik problemini çözmeye çalışıyordu. Ayakkabılarının tabanları çıkana kadar yürümesine şaşmamalıydı!

Kaldırımda sendeliyordum, güneşten hiçbir şey göremiyor, bir arabadan elektrik direğine yalpalayarak ilerliyor, gerçeklerden, beni kovalayan duyguların yoğunluğundan kaçmaya çalışıyordum. Bunu babama nasıl yapabilirdi? Bize? Aldatan kadındı. *Kendisi* o kızdı! Üstelik iyi anlamda, belalı anlamda değil! Sonra aklıma bir şey geldi. Demek o öldükten sonra Noah bana bu yüzden nasıl hissettiğini anlamadığımı, annemi onun gibi tanımadığımı söyleyip durmuştu. Şimdi anlıyordum. Haklıydı. Annemin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Noah acımasız davranmıyordu. Annemi sahiplenmiyordu. Onu koruyordu. Ve babamla beni de. Ailemizi koruyordu.

Arkamdan hızla yaklaşan telaşlı ayak seslerini duydum. O olduğunu bilerek döndüm. “Bizi mi koruyordun? Bu yüzden mi yalan söyledin?”

Bana uzandı ama dokunmadı. Elleri çılgına dönmüş kuşlar gibiydi. “Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, belki seni ve babamı korumak istedim ya da belki böyle olmasını istemedim. Onun böyle olmasını istemedim.” Yüzü kızarmıştı, koyu renk gözlerinde fırtınalar kopuyordu. “Onun hayatı hakkında yalan söylememi istemezdi, biliyorum. Doğruyu söylememi isterdi ama yapamadım. *Herhangi bir konuda* doğruyu söyleyemezdim.” Özür dilercesine baktı. “Bu yüzden etrafında olamıyordum, Jude.” Noah’yla ne ara bu kadar sırra ve yalana batmıştık? “Kendim olmaktansa ortama ayak uydurmak çok daha kolaydı, yüzleşmek...” Cümlesini tamamlamadı ama anlatacak daha fazla şeyi olduğundan emindim ve kendini hazırladığını görebiliyordum. Onu yeniden stüdyodaki gibi görüyordum, kayadan çıkan bir silüet gibi. Firar ediyordu. “Galiba benim suçum olmasını istemediğim için yalan söyledim,” dedi. “O

gün onları birlikte gördüm. Onu takip ettim ve gördüm. Bu yüzden o arabaya bindi. Bu yüzden.” Ağlamaya başladı. “Garcia’nın suçu değil. Onun suçu olsun istedim, böylece benim olmak zorunda değildi ama benim suçum olduğunu *biliyorum*.” Başını, patlamasını engellemeye çalışıyormuşçasına tutuyordu. “Gitmeden önce ondan nefret ettiğimi söyledim Jude, park yerinden çıkmadan hemen önce. Ağlıyordu. Arabayı kullanmamalıydı. Ona o kadar kızgındım ki...”

Onu omuzlarından tuttum. “Noah.” Sesim geri döndü. “Senin suçun değildi. Değildi.” Bana inandığından emin olana dek tekrarladım. “Kimsenin suçu değildi. Oldu işte. Başına korkunç bir şey geldi. Başımıza korkunç bir şey geldi.”

Ve şimdi benim sıramdı. İleri itiliyordum, kendi tenimden dışarı itiliyordum. Annem ona en çok ihtiyaç duyduğum anda hayatımdan çıkmıştı; dipsiz, koşulsuz, koruyucu sevgisi benden sonsuza dek alınmıştı. Sonunda ondan kaçmak yerine, bana değil Noah’ya ait olduğunu söylemek yerine, kendimi ondan korumak için kat kat kıyafetin altında mumyalanmak yerine bu korkunç duyguyu hissetmeme izin verdim. İki yıldır gömmüş olduğum, on bin okyanusa eşdeğer keder ve acının gücüyle düşmeme izin verdim.

Kalbimin kırılmasına izin verdim.

Ve Noah beni yakalamak, tutmak ve güvende olduğumdan emin olmak için tüm gücü ve kuvvetiyle oradaydı.

Ormanın içinden, dolambaçlı yoldan eve giderken benim yüzümden gözyaşları, onun ağzından da kelimeler dökülüyordu. Büyükanнем haklıydı: Kırık bir kalp, samimi bir kalpti.

“Çok şey olup bitiyordu,” diyordu Noah. “Şeyden bile çok...” Bileğini Guillermo’nun stüdyosuna doğru çevirdi. “Benimle ilgili şeyler.”

“Ve Brian?” diye sordum.

Bana baktı. “Evet.” İlk defa itiraf ediyordu. “Annem bizi yaladı...” Bir haftada, bir günde ikimizin de başına nasıl bu kadar çok şey gelebilirdi?

“Ama annem sorun etmedi, değil mi?” diye sordum.

“Kesinlikle. Onun için tamamen normaldi. Bana son söylediği şeylerden biri de bir yalanı yaşamamanın ne kadar yanlış olduğuydu. Kalbime karşı dürüst olmanın sorumluluğum olduğu.” Duraksadı. “Ve kendime karşı da.” Yerden bir dal parçası alıp ikiye böldü. “Ve ben Brian’ın hayatını mahvettim.” Dalı daha küçük parçalara ayırdı. Yüzünde azap vardı, utanç...

“Hayır, etmedin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Google diye bir şey duydun mu?”

“Bir kez araştırdım, hatta iki kez.”

“Ne zaman?” İki kez. Tanrım, sadece Noah böyle olabilirdi. Hayatında muhtemelen hiç herhangi bir sosyal ağa girmemişti bile.

Omuz silkti. “Hiçbir şey yoktu.”

“Artık var.”

Gözleri büyüdü ama ne bildiğimi sormadı, ben de kendisinin bulmak istediğini düşünerek bir şey anlatmadım. Ama hızını artırdı. Kâhin’e gitmek için hızlı yürüyordu.

Durdum. “Noah, benim de sana söylemem gereken bir şey var.” Bana döndü ve konuşmaya başladım; tek yolu buydu. “Sana bunu söyledikten sonra bir daha benimle asla konuşmayacağını hissediyorum, bu yüzden öncelikle ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bunu çok uzun zaman önce söylemeliydim ama seni sonsuza dek kaybetmekten çok korkuyordum.” Yere baktım. “Hâlâ en çok seni seviyorum. Her zaman da seni seveceğim.”

“Ne oldu?” dedi.

Kardeşimden sorumluyum, dedim kendi kendime ve söyledim. “KSO’ya kabul edilmemen gibi bir şey söz konusu değil. Yani demek istediğim, sen başvurmadın. O günü hatırlıyor musun?” Nefes alıp kelimeleri içimdeki en karanlık yerden dışarı üfledim: “Senin başvurunu hiç göndermedim.”

Gözünü kırptı. Kırptı. Biraz daha kırptı. Yüzü ifadesizdi ve içinde neler olduğunu bilmiyordum. Sonra aniden kollarını kaldırıp zıpladı, yüzünde çılgınca bir sevinç vardı, hayır, coşku. Bu coşkuydu.

“Beni anladın mı?”

“Evet!” diye bağırdı. Artık delirmiş gibi gülüyordu ve tüm tahtalarını düşürdüğünden emin olmaya başlamıştım ki, “Kötü olduğumu sanmıştım!” dedi. “Kötü olduğumu sanmıştım! Çok uzun zamandır. Yaptıklarımı sadece annem gördüğü için iyi olduklarını sanıyordum.” Boynunu öne eğdi. “Sonra fark ettim ki... bir önemi yok.”

“Neyin?” Yüzünde öfke ya da nefret ifadesi aradım ama yoktu. İhanetimi henüz algılamamıştı sanki. Sadece mutluydu.

“Benimle gel,” dedi.

On beş dakika sonra terk edilmiş bir inşaat alanında beton duvara bakıyorduk. Üzerinde renk patlaması halinde... *her şey* vardı.

Sprey boyayla arkalarından çizilmiş NoahveJude vardı; omuz omuzaydık, saçlarımız birlikte örülerek tüm duvarı kaplayan ışık ve karanlık nehrine dönüşüyordu. Gökyüzünde duran Brian yıldızlarla dolu bir bavulu açıyordu. Annem ile Guillermo, Ahşap Kuş’ta renk fırtınası içinde öpüşüyorlardı. Denizden güneş tanrısı gibi çıkıp küllerden oluşan bir insana dönüşen babam vardı. Görünmezlik üniformamla duvara karışan ben vardım. Kendi bedeni içinde küçük bir alanda çökmüş Noah vardı. Annemin arabası havaya uçarken alev

alıyordu. Zürafaya binmiş Noah ve Heather vardı. Sonsuzluğa giden merdiveni çıkan Noah ve Brian vardı. Öpüşen, üzerleri çıplak iki erkeğin başından aşağı kovalarca ışık dökülüyordu. Noah, parçalara ayrılmış Brian'a beyzbol sopası sallıyordu. Kırmızı bir şemsiyenin altında fırtınanın dinmesini bekleyen Noah ile babam vardı. Güneşin okyanusun üzerinde yaptığı yolda farklı yönlerde yürüyen Noah ve ben vardık. Noah havada bir devin avcunun içinde duruyordu ve o dev, annemdi. Ben Guillermo'nun stüdyosunda, etrafım devlerle çevrili bir halde NoahveJude üzerinde çalışıyordum.

Dünyayı yeniden yaratmıştı.

Telefonumu çıkarıp fotoğraflarını çekmeye başladım. "Muhteşem, Noah. Çok, çok muhteşem. Bu seni anında KSO'ya sokar! Senin için kendi yerimi vereceğim. Sandy'ye bu konuyla ilgili e-posta gönderdim bile. Üçümüz çarşamba sabahı görüşeceğiz. Buna bayılacak. Sprey boya olduğu belli bile olmuyor. Muazzamdan başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok, çok muazzam..."

"Yapma." Telefonumu alıp daha fazla fotoğraf çekmemi engelledi. "Senin yerini istemiyorum. KSO'ya gitmek istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren sanırım."

"Noah?"

Yeri tekmeledi. "İyi olup olmadığımı ya da saçma bir sanat okuluna girecek kadar iyi olup olmadığımı umursamadan önce bunun ne kadar müthiş bir duygu olduğunu unutmuşum. Yani ciddiylim, *kimin umurunda?*" Güneş yüzüne vuruyordu. Kendinden emin, kendine hâkim, daha büyümüş duruyordu ve bir nedenden dolayı, *iyi olacağız*, diye düşündüm. "Bununla hiç ilgisi yok," diye devam etti. "*Sihirle*

ilgili.” Başını iki yana salladı. “Bunu nasıl unutabildim?” Gülümsemesi dün gece sarhoş olduğu zamanki gibi deliceydi. Bana böyle gülümsediğine inanamıyordum. Neden kızgın değildi? Konuşmaya devam etti. “Garcia’nın stüdyosuna gittiğini anlayınca,” –O gün bu yüzden mi çizimlerimi karıştırıyordu?– “her şeyin, tüm söylediğim yalanların patlak vermek üzere olduğunu biliyordum. Sanki *ben* patlıyormuşum gibi hissediyordum. *Sonunda*. Artık kafamın içinde çizmeye daha fazla devam edemeyecektim.” Biliyordum! “Gerçeği dile getirmem gerekiyordu, bir yerde, bir şekilde. O gün anneme onu duyduğumu söylemem gerekiyordu. Ondan, Brian’dan, senden, babamdan, hatta Garcia’dan özür dilemem gerekiyordu. Babamın bıraktığı acil durum parasını alıp bu spreylere boyaları aldım, bu binayı da koşuya çıktığım bir gün görmüştüm. Sprey boyamayla ilgili internetteki tüm videoları izlemişimdir herhalde. İlk denemelerimin üzerini defalarca kapadım. Bir de...” Kolumu çekiştirdi. “Sana kızgın değilim, Jude. Kızmayacağım.”

Buna inanamıyordum. “Neden? Kızgın olman gerek. Nasıl olmazsın?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Değilim işte.”

Ellerime uzanıp ellerinin içine aldı. Birbirimize baktık, dünya ve zaman geri çekilmeye başladı, yıllar halı gibi sarılarak kalktı, olmuş olan her şey geri alındı ve bir an sadece ikimiz vardık, birden çok ikiydik.

“Vay canına,” diye fısıldadı Noah. “Damar yolu Jude.”

“Evet,” dedim. Neşesi tüm hücrelerimi besliyordu. Yüzüme yayılan gülümsemeyi hissettim ve tüm o ışık yağmurlarını, karanlık yağmurlarını, taşları kaldırıp dönen gezegenler bulmayı, binlerce oyukla dolu günleri, dakikaları elma gibi toplamayı, çitlerden sonsuzluğa atlamayı hatırladım.

“*Bunu* unutmuştum,” dedim. Hatırlamak ikimizin de ayaklarını adeta yerden kesti.

Havada. Duruyorduk.

Başımı kaldırdım. Hava parıldıyordu. Tüm dünya.

“Hissediyor musun?” diye sordu Noah.

Anneler paraşüttür.

Hayal görmüyordum.

Bu arada, vuhuu! Sadece sanat değil hayat da *sihirliydi*.

“Gidelim,” dedi Noah ve tıpkı eskiden olduğu gibi ormanda koşmaya başladık. Bunu daha sonra içine girebileceğimiz evler gibi açan çiçeklerle, arkamızdaki dereyi rengârenk çizerek, ayaklarımız yerin birkaç metre üzerinde resmedeceğini biliyordum.

Belki de şöyle yapardı: Biz sırtüstü yatıp taş kâğıt makas oynarken orman başımızın üzerinde flu bir yeşillik halinde olurdu.

O taş yaptı. Ben makas.

Ben kâğıt. O makas.

O taş. Ben kâğıt.

Mutlulukla pes ettik. Yeni bir dönemdi.

Noah gökyüzüne bakıyordu. “Kızmadım çünkü aynı şeyi ben de kolaylıkla sana yapabilirdim,” dedi. “*Yaptım da*. Sadece daha ufak şekillerde. Tekrar tekrar. O hafta sonları annem ve benimle birlikte müzelerde nasıl hissettiğini biliyordum. Hep ne kadar dışlandığını. Ve annemin senin heykellerini görmesini ne kadar istemediğimi biliyordum. Görmemesini sağladım. Benden iyi olmandan ve onun bunu fark etmesinden hep korktum.” İç geçirdi. “Dağıldık. *İkimiz de*.”

“Yine de KSO senin...”

Sözümü kesti. “Bazen annem herkese yetecek kadar çok değilmiş gibi hissediyordum.”

Bu düşünceyle sustum ve uzun süre sessiz kalıp okaliptüs kokusunu içime çektim, yaprakların etrafımızda uçuşmasını izledim. Annemin Noah'ya, kalbine karşı dürüst kalmasının onun sorumluluğu olduğunu söylemesini düşündüm. İkimiz de dürüst olmamıştık. Neden bu kadar zordu? Doğrunun ne olduğunu bilmek neden bu kadar zordu?

“Heather eşcinsel olduğunu biliyor mu?” diye sordum.

“Evet ama başka kimse bilmiyor.”

Ona bakmak için yan döndüm. “Benim bu kadar tuhaflaşır senin de bu kadar normalleşmiş olduğuna inanabiliyor musun?”

“Hayret verici,” dedi ve ikimiz de gülmeye başladık. “Gerçi çoğu zaman kendimi gizlenmiş gibi hissediyorum,” diye ekledi.

“Ben de.” Bir dal alıp yeri eşelemeye başladım. “Ya da belki bir insan başka bir sürü insandan yapılmıştır,” dedim. “Belki sürekli bu yeni kişilikleri biriktiriyoruzdur.” İyi ya da kötü kararlar verirken, batırırken, yükselirken, aklımızı kaybederken, aklımızı bulurken, dağılırken, âşık olurken, yas tutarken, büyürken, dünyadan uzaklaşırken, dünyaya dalarken, bir şeyler yaparken, bir şeyleri kırarken onları içimize kapatıyoruzdur.

Sırıttı. “Biz şu sallanan, insandan direklerle dönüşene kadar her yeni kişilik bir öncekinin omuzlarına biniyordur.”

Zevkten öldüm. “Evet, kesinlikle! Hepimiz aslında sallanan, insandan direklerimiz!”

Güneş batarken gökyüzü minik pembe bulutlarla doldu. Eve gitmeliydik. Babam bu akşam gelecekti. Ben tam bunu söyleyecekken Noah konuştu.

“Stüdyosundaki o resim. O öpücük resmi... sadece bir saniyelğine gördüm ama sanırım onu annem yaptı.”

“Öyle mi? Annemin resim yaptığını bilmiyordum.”

“Ben de.”

Bu annemin sırrı mıydı? Bir başka sır daha mı? “Senin gibi,” dedim ve bir taş mükemmelce yerine oturdu. Noah, annemin *ilham perisiydi*. Bundan emindim ve inanılmaz bir şekilde hiç kıskanmadan bunu anlıyordum.

Tekrar sırtüstü yatıp parmaklarımı toprağa batırarak annemin o inanılmaz resmi yaptığını, elleriyle dilediğini, o kadar âşık olduğunu hayal ettim. Ona bunun için nasıl kızabilirdim? Ondan ayrılmış ruhunu bulduğu ve onunla birlikte olmak istediği için ona nasıl kızabilirdim? Guillermo’nun da dediği gibi kalp, akı dinlemezdi. Yasalara, düzene ya da diğer insanların beklentilerine de itaat etmezdi. En azından öldüğünde kalbi tamdı. En azından gitmeden önce hayatını yaşıyordu, sınırlarını aşmıştı, atların dörtmala koşmasına izin vermişti.

Ama hayır.

Üzgünüm.

Bu şekilde babamın kalbini kırması nasıl normal olabilirdi? Ona verdiği tüm sözlerden dönmesi? Ailemizi parçalaması? Ama yine de, eğer kendine karşı dürüst davranıyorsa nasıl normal olmazdı ki? Off. Aynı anda hem doğru hem de yanlıştı. Aşk aynı anda hem doğru hem yanlıştı. Eşit derecede neşe ve kalp kırıklığı.

Annemin mutluluğu babamın mutsuzluğuydu ve bu da aşkın adaletsizliği idi.

Ama hâlâ yaşıyordu ve önünde daha çok mutlulukla dolduracağı bir hayatı vardı.

“Noah, babama söylemen gerek. Bir an önce.”

“Neyi?” Ve ayak sesleri olmayan babamız karşımızda bize bakıyordu. “Bunu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman.

Taksiyle geçerken ormanda ikinizi koşarken gördüm. Zamanda geriye gitmişim gibiydi.”

Yerde yanımıza yattı. Noah’nın elini sıktım.

“Ne var, oğlum? Bana ne söylemen gerekiyor?” diye sordu babam ve kalbim sevgiyle doldu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Noah ve babam yemek yaparken ben de mutfakta oturuyordum. Kutsal kitabı bırakacağıma söz vermiş olmama rağmen, yardım etmeme izin vermemişlerdi. Noah’yla bir anlaşma yapmıştık: Ben kutsal kitap çılgınlığına bir son verip tıbbi araştırmaları derhal ve kesin olarak bırakırsam o da bir daha tepelerden atlamayacaktı. Kitaptaki her bir metinden kâğıttan, uçan, devasa bir kadın heykeli yapacaktım. Büyükkannem buna bayılacaktı. Bu, KSO’ya başladığımdan beri yanımda taşıdığım boş not defterine yazdığım ilk fikirdi. Ona *Şansın Tarihi* adını verecektim.

Ormanda Noah, babama annem ve Guillermo’yla ilgili gerçeği anlattığında babam sadece, “Peki, tamam. Bu daha mantıklı,” demişti. Noah gibi taşa dönmemişti ya da benim gibi içine okyanuslar akmamıştı. Ama yüzündeki fırtınanın dindiğini görebiliyordum. O bir biliminsanıydı ve çözemediği problem sonunda çözülmüştü. Sonunda her şey daha mantıklıydı. Ve mantık, babam için her şeydi.

Ya da ben öyle düşünüyordum.

“Çocuklar, bir süredir düşündüğüm bir şey var.” Doğradığı domatesten başını kaldırdı. “Taşınmaya ne dersiniz? Lost Cove’dan değil ama başka bir eve. Yani aslında herhangi eski bir eve de değil...” Gülümsemesi tuhaftı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Yüzen eve.” Hangisinin daha harika olduğuna karar veremiyordum: Babamın ağzından çıkan sözlerin mi yoksa yüzündeki ifadenin mi?

Tek tekerlekli bisiklete binen süper çılgın gibi bakıyordu. “Sanırım bir maceraya ihtiyacımız var. Üçümüz birlikte.”

“Teknede yaşamamızı mı istiyorsun?” diye sordum.

“*Nuh’un gemisinde* yaşamamızı istiyor,” diye cevapladı Noah luşu içinde.

“Evet!” Babam güldü. “Bu kesinlikle doğru. Bunu yapmayı hep istemiştim.” Öyle mi? Ben daha yeni öğreniyordum. Şey, bu adam kimdi? “Biraz araştırma yaptım ve marinada neyin satılık olduğuna inanamazsınız.” Evrak çantasından internetten çıktısını aldığı fotoğrafları çıkardı.

“Ah, vay canına,” dedim. Bu sandal falan değildi. Gerçekten de Nuh’un gemisiydi.

“Eski sahibi bir mimarmış,” dedi babam. “Kadın içini baştan sona kendisi yenilemiş, ağaç işlerini ve vitrayları kendisi yapmış. İnanılmaz, değil mi? İki katlı, üç odalı, iki banyolu, müthiş bir mutfak var; tavan pencereli, iki katı da çevreleyen güvertesi var. Adeta yüzen cennet.”

Noah’yla bu yüzen cennetin adını aynı anda fark etmiş olmalıydık çünkü ikimiz de annemin taklidini yaparak, “Gizemleri kabul edin, profesör,” dedik.

Yüzen evin adı *Gizem*’di.

“Biliyorum. Bunu fark etmemenizi umuyordum. Ve evet, ben değil de mesela sen olsaydım Jude, bunun bir işaret olduğundan emin olurdum.”

“İşaret zaten,” dedim. “Ben varım, üstelik yüzen evde yaşamanın aklıma gelen binlerce potansiyel tehlikesinden bahsetmeyeceğim bile.”

“İstemezsem nasıl bir Noah olurdum?” dedi Noah, babama.

“Zamanı geldi,” dedi babam başını onaylarcasına sallayarak.

Ve sonra inanılmaz bir şekilde caz açtı. Noah ile babam doğrayıp dilinlemeye devam ederken içerideki heyecan fazlasıyla hissediliyordu. Babam yüzmek için güverteden atlamanın nasıl olacağını ve evde sanata yatkınlığı olan biri olsaydı orasının ne kadar ilham veren bir yer olabileceğini heyecanla anlatırken Noah'nın da aklından resim yaptığını biliyordum.

Bir şekilde yeniden biz olmuştuk. İnsandan direğimize birkaç farklı ekleme olmuştu ama yine de bizdik. Sahtekârlar evimizi terk etmişti.

Ormandan döndüğümüzde babamı çalışma odasında buldum ve ona Noah'nın KSO başvurusuyla ilgili gerçekleri anlattım. Şöyle söyleyeyim, babamın yüzündeki o ifadeyi bir daha görmektense hayatımın kalanını ortaçağdan kalma bir işkence odasında dönüşümlü olarak kafa kırıcı, diz çıkarıcı ve işkence sehpasında geçirmeyi tercih ederdim. Beni asla affetmeyeceğini sanıyordum ama yaklaşık bir saat sonra Noah'yla konuşmasının ardından yıllar sonra ilk defa yüzmeye gitmeyi teklif etti. Batan güneşin parıldayan yolunda kulaç atarken elinin omzumu sıktığını hissettim ve beni boğmaya çalışmadığını, durmamı istediğini fark ettim.

Okyanusun ortasında dururken konuşmaya başladı. “Sizin yanınızda pek olmadım...”

“Hayır, baba,” dedim hiçbir konuda özür dilemesini istemeyerek.

“Lütfen bunu söylememe izin ver, tatlım. Daha iyi olmadığımı için özür dilerim. Sanırım biraz kayboldum. On sene falan.” Güldü ve bu sırada tuzlu su yuttu, ardından devam etti. “Sanırım bir şekilde hayatından kayabiliyorsun ve yeniden dönmen zor olabiliyor. Ama siz çocuklar benim geri dönüş yolumsunuz.” Gülümsemesi hüzün doluydu. “Senin ne kadar sarsıldığını biliyorum. Noah ile KSO konusundaysa... Bazen iyi insanlar kötü kararlar alırlar.”

Zarifti.

Geri dönüş yoluymuş gibi hissettirdi.

Çünkü ne kadar klişe de olsa ben dünyaya neşe katmaya çalışan, sallanan bir insandan direk olmak istiyordum, neşesini emen değil.

Duba gibi suda kıpırdanırken babamla pek çok şeyden, zor şeylerden konuştuk ve sonra ufka doğru iyice açıldık.

“Ben de yemek yapmanıza yardım etmek istiyorum,” dedim şeflere. “Kutsal kitaptan bir şey eklemeyeceğim, söz.”

Babam Noah’ya baktı. “Ne düşünüyorsun?”

Noah bana karabiber attı.

Ama bu mutfağa olan katkımın başlangıcı ve aynı zamanda sonuydu çünkü Oscar deri montu, her zamankinden de dağınık saçları ve fırtınalı yüzüyle içeri girdi. “Böldüğüm için özür dilerim,” dedi. “Kapıyı çaldım ama kimse gelmedi ve açık olduğunu fark ettim...” Annem yemek yaparken Brian’ın gelişini hatırlayarak dejavu yaşadım. Noah’ya baktım. O da yaşıyordu. Brian hâlâ cevap vermemişti. Ama Noah tüm akşamüzerini Kâhin’in başında geçirmişti. Brian’ın Stanford’da olduğunu biliyordu. Haberlerin, olasılıkların içinde çalkalandığını görebiliyordum.

Yanına gidip koluna girerken, “Sorun değil. Kapıyı hiç duymayız,” dedim Oscar’a. Dokunuşumla gerildi. Ya da belki bana öyle gelmişti? “Baba, bu Oscar.”

Babamın Oscar’ı süzüşü üstü kapalı ya da kibar değildi.

“Merhaba, Dr. Sweetwine,” dedi Oscar İngiliz kâhya moduna girerek. “Oscar Ralph.” Elini uzattı. Babam onun elini sıkıp diğeriyle de sırtına hafifçe vurdu.

“Merhaba, genç adam,” dedi sanki 1950’lerdeymişiz gibi. “*Adam* kısmını özellikle vurguluyorum.” Noah elinin içine güldü ve öksürmüş gibi yaptı. Ah, Tanrım. Babam geri dönmüştü. Hazır ve nazır.

“Bununla ilgili olarak...” Oscar bana baktı. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Bunu hayal etmemiştim.

Kapıya ulaştığımda arkamdan gelen tuhaf boğulma seslerine döndüm. Babam ve Noah tezgâhın arkasında iki büklüm halde gülme krizine girmişlerdi. “Ne?” diye sordum.

“Ralph’i buldun!” dedi Noah boğuk bir sesle ve yeniden iki büklüm oldu. Babamın hırıltılı kahkahaları o kadar güçlüydü ki yere çöktü.

Az sonra duyacaklarımı dinlemektense gemi arkadaşlarıma katılmayı nasıl da isterdim.

Alışılmadık bir şekilde asık suratlı olan Oscar’ın peşinden verandaya çıktım.

Kollarımı ona dolamak istiyordum ama cesaret edemedim. Bu elveda ziyaretiydi. Tüm yüzünden belli oluyordu. Basamağa oturup yanına oturmam için eliyle yanındaki boş yere vurdu. Yanına oturmak, söyleyeceklerini duymak istemiyordum. “Tepeye gidelim,” dedim babamla Noah’nın dinlemesini de istemediğim için. Peşimden evin arkasına geldi. Oturduk ama bacaklarımız birbirine değmiyordu.

Deniz sakindi, dev dalgalar kıyıya sakince vuruyordu.

“Şey,” dedi kendisine yakışmayan temkinli bir gülümsemeyle. “Bundan bahsetmek uygun mu bilmiyorum, o yüzden eğer değilse beni durdur.” Duyacaklarımdan emin olamayarak başımı onaylarcasına salladım. “Anneni iyi tanıyordum. O ve Guillermo sanki...” Susup bana baktı.

“Sorun değil, Oscar,” dedim. “Bilmek istiyorum.”

“Annen benim en kötü zamanlarımda yanımdaydı. Sürekli uyuşturucu istiyordum, duvarlara vuruyordum, stüdyodan çıkmaya

korkuyordum çünkü çıkarsam uyuşturucu kullanırdım, maskeleyecek alkol ve uyuşturucu olmayınca artan kederimden korkuyordum. O zamanlar stüdyo farklıydı. G.'nin bir sürü öğrencisi vardı. Annen de eskiden orada resim yapardı, ben de sırf onunla konuşabilmek için ona modellik yapardım.” Demek Noah haklıydı. Annem gizli bir ressamdı.

“Guillermo’nun öğrencisi miydi?”

Yavaşça nefes verdi. “Hayır, hiç öğrencisi olmadı.”

“Annem onunla röportaj yaptığında mı tanıştılar?” diye sordum. Başını evet anlamında sallayıp sessizleşti. “Devam et.”

“Emin misin?”

“Evet, lütfen.”

Yüzünü tam bir tımarhaneye çevirecek şekilde gülümsedi. “Onu çok seviyordum. Beni fotoğrafa yönlendiren G.’den çok oydu. Tuhaf olansa eskiden seninle tanıştığımız o kilisede oturup sohbet ederdik. Bu yüzden oraya çok sık gidiyorum, bana onu hatırlatıyor.” Bu, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Sıralarda otururduk ve durmadan ikizlerinden bahsederdi.” Güldü. “Yani ciddi *sürekli*. Özellikle de senden.”

“Gerçekten mi?”

“Ah, evet. Senin hakkında o kadar çok şey biliyorum ki tahmin bile edemezsin. Kafamda iki kızı bağdaştırmaya çalışıyordum. Annenin bahsettiği Jude ve âşık olduğum CJ.” Geçmiş zaman kullanması kalbimi tekletti. “Hep dalga geçerdi; ben üç sene boyunca ayık kalmadan ve sen de en az yirmi beş yaşına gelmeden asla tanışamazdık çünkü sıırılsıklam âşık olacağımızdan emindi. Bizim kafa dengi olduğumuzu düşünürdü.” Elimi tutup öptü ve kucağıma bıraktı. “Galiba haklıydı.”

“Aması ne? Çünkü o *ama* beni öldürüyor, Oscar.”

Bakışlarını benden kaçırdı. “Ama henüz bizim zamanımız değil. Henüz değil.”

“Hayır,” dedim. “Bizim zamanımız. Kesinlikle bizim için doğru zaman. Senin de bunu bildiğini biliyorum. Sana bunu yaptıran Guillermo.”

“Hayır. Bana bunu yaptıran *annen*.”

“Benden o kadar da büyük değilsin.”

“Üç yaş büyüğüm, şimdi çok ama her zaman böyle olmayacak.” On dört yaşımdayken Zephyr’le aramdaki üç yaşın, şu anda onunla aramdaki üç yaştan daha çok görüldüğünü düşündüm. Oscar’la aynı yaştaymışız gibi hissediyordum.

“Ama başkasına âşık olursun,” dedim.

“Senin başkasına âşık olman daha olası.”

“Mümkün değil. Sen portredeki çocuksun.”

“Sen de kehanetteki kızsın.”

“Görünüşe bakılırsa *benim* annemin de kehanetiymiş,” dedim koluna girip Oscar’a Guillermo’nun annem için yazdığı notu vermiş olmamın ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek. Sanki kelimeler zamanın içinde onlardan bize gelmişti. Lütuf gibi.

“Daha lisedesin,” dedi Oscar. “Daha reşit bile değilsin, ki bu dün akşam Guillermo yüzlerce kez tekrarlayana kadar aklıma bile gelmemiştir. Harika iki arkadaş olabiliriz. Zıpzıplarla zıplarız, satranç oynarız falan.” Sesinde tereddüt, hayal kırıklığı vardı ama sonra gülümsedi. “Seni beklerim. Mağarada yaşarım. Ya da birkaç seneliğine keşiş olup elbise giyer, kafamı kazıtırım. Bilmiyorum. Bu defa doğru olanı yapmalıyım.”

Bu yaşanmıyordu. Eğer “OYNAT” tuşuna basma şansım varsa o an bu andı. Kelimeler ağızımdan dökülüyordu: “Doğru olan, hayatımızın aşk hikâyesi olabilecek bir şeye sırt çevirmemiz mi? Kaderi,

bizi bir araya getiren tüm güçleri, yıllardır bizi bugüne getiren güçleri yok saymak mı? Hayatta olmaz.” İki Sweetwine kadınının ruhunun da içimde ayaklandığını hissettim. Atların nesiller boyunca dörtlüce koşmalarını duydum. Konuşmaya devam ettim. “Aşk için hayatını tamamen değiştirmek üzere olan annem ve Tanrı’ya Clark Gable diyen büyükannem bundan kaçmamızı istemezdi, aksine bunu kucaklamamızı isterdi.” Guillermo’nun eğitimi sayesinde ellerim kendi kendilerine konuşmaya başladı. “Senin için boykotuma son verdim. Senin için resmen tüm dünyadan vazgeçtim. Ayrıca on altı yaşındaki bir kızla on dokuz yaşındaki bir erkek muhtemelen aynı olgunluk seviyesindedir. Dahası Oscar, *alınma ama* hiç olgun değilsin.”

Bunun üzerine güldü ve o ne olduğunun farkına varamadan Oscar’ı yere itip üzerine çıkarak kaçmasın diye kollarını başının altında tuttum.

“Jude.”

“Adımı biliyorsun,” dedim gülümseyerek.

“Jude en sevdiğim azizedir,” dedi. “Ümitsizlerin koruyucu azizesi. Tüm umudun tükendiğinde çağırdığın azize. Mucizelerden sorumlu olan.”

“Şaka yapıyorsun,” dedim ellerini bırakarak.

“Hayır, yapmıyorum.”

Hain Judas’dan çok daha iyiydi. “Öyleyse yeni rol modelim artık o.”

Bluzumu birazcık kaldırdı, evden gelen ışık melek dövmemi görmesi için yeterliydi. Parmaklarını üzerinde dolaştırdı. Bana baktı, dokunuşunun bana yaptıklarını, serbest düşüşümü izledi. Soluklarım hızlanıyordu ve gözleri arzuyla titreşti. “Dürtü kontrolü sorunlarının olduğunu sanıyordum,” diye fısıldadım.

“Şu an kesinlikle kontrollüyüm.”

“Öyle mi?” Ellerimi tişörtünün içine sokup dolaştırarak titremesini hissettim. Gözlerini kapadı.

“Ah, Tanrım, denedim.” Ellerini sırtıma götürdü ve tek bir hareketle üzerimdeydi. Beni öptü ve mutluluk, arzu, aşk hissettim.

“Senin için deli oluyorum,” dedi soluk soluğa. Suratındaki kargaşa zirve noktasına ulaşmıştı.

“Ben de senin için,” diye karşılık verdim.

“Ve çok uzun bir süre senin için deli olacağım.”

“Ben de.”

“Başka kimseye anlatmadığım şeyleri sana anlatacağım.”

“Ben de.”

Geri çekilip gülümseyerek burnuma dokundu. “Galiba Oscar tanıştığım en müthiş erkek, aşırı seksi ve hanımlar beyler, öyle bir yaslanıyor ki.”

“Bence de.”

“Ralph hangi cehennemde?” diye ciyakladı Elçi.

Tam burada.

Noah’yla birlikte Guillermo’nun stüdyosunun önünde idik. Benimle gelmeyi kendisi istemişti ama şimdi tereddüt ediyordu. “Babama ihanet ediyormuşuz gibi hissediyorum.”

“Babama sorduk ama.”

“Biliyorum. Yine de sanki babamın onuru için Garcia’yı düelloya davet etmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Komik olurdu.”

Noah sırtıarak omzuyla omzuma vurdu. “Evet.”

Onu da anlıyordum aslında. Guillermo’ya karşı hislerim değişkendi; bir an ailemizi yıktığı, babamın kalbini kırdığı için, asla gerçekleşmeyecek bir gelecek yüzünden –nasıl olurdu? Bizimle mi

yaşardı? Ben babamın yanına mı taşınırdım?— ondan nefret ederken daha sonra onu Sarhoş Igor halinde ilk gördüğüm ve bana iyi olmadığını söylediği andan beri hissettiğim gibi onu çok seviyordum. Annem yaşasaydı yine Guillermo ve Oscar’la tanışacak olmamın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüp duruyordum. Hepimiz her ne olursa olsun çarpışma rotasında birbirimize doğru ilerliyorduk. Belki de bazı insanların aynı hikâyenin içinde yer alması kaderlerinde vardı.

Guillermo kapıyı açmayınca Noah’yla içeri girip koridorda ilerledik. Bir farklılık olduğunu fark ettim ama posta odasına girene kadar ne olduğunu anlayamadım. Yerler silinmişti ve inanılmaz bir şekilde postalar ortadan kaldırılmıştı. Kasırganın vurduğu odanın kapısı açıktı ve içerisi yeniden ofis haline dönmüştü. Kapının önüne gittim. Odanın tam ortasında kırık melek, sırtında, kanatlarının altındaki çarpıcı zikzak çatlaklarla dik duruyordu. Guillermo’nun, çatlakların ve kırıkların çalışmalarımın en ilgi çekici ve iyi kısmı olduğunu söyleyişini hatırladım. Belki insanlar ve onların çatlakları ile kırıkları için de aynı şey geçerliydi.

Mektupsuz, tozsuz alana baktım ve Guillermo’nun stüdyoyu yine öğrencilere açıp açmadığını merak ettim. Noah öpücük tablosunun önünde duruyordu. “O gün onları orada gördüm,” dedi. Eli karanlık bir gölgeye dokundu. “Bu o Ahşap Kuş, görüyor musun? Belki de oraya çok sık gidiyorlardı.”

“Evet,” dedi Guillermo elinde süpürge ve faraşla aşağı inerken.

Noah ona, “Bu resmi annem yaptı,” dedi, sesinde herhangi bir soru ifadesi olmadan.

“Evet,” diye karşılık verdi Guillermo.

“İyiymiş,” dedi Noah resme bakmayı sürdürerek.

Guillermo süpürge ile faraşı bir kenara bıraktı. “Evet.”

“Ressam olmak mı istiyordu?”

“Evet. İçten içe bunu istediğini düşünüyorum.”

“Bize neden söylemedi?” Noah döndü. Gözlerinde yaşlar vardı. “Bize neden hiçbir şey göstermedi?”

“Gösterecekti,” dedi Guillermo. “Yaptığı hiçbir şeyden tam olarak memnun olmuyordu. Size belki de, bilmiyorum, mükemmel bir şey göstermek istiyordu.” Kollarını kavuşturup beni inceledi. “Belki de senin ona kumdan kadınlarını söylememenle aynı sebepten dolaydır.”

“Kumdan kadınlarımı mı?”

“Sana göstermek için evden getirdim.” Dizüstü bilgisayarın durduğu masaya yürüdü. Fareye dokundu ve ekranda fotoğraflar belirdi.

Bilgisayarın başına gittim. Oradaydılar. Uçan, kumdan kadınlarım, denizin dalgalarında kaybolmalarından yıllar sonra... Nasıl olabilirdi? Çok önemli bir şeyin farkına vararak Guillermo’ya döndüm. “Sendin. Fotoğrafları KSO’ya sen gönderdin.”

Başını onaylarcasına salladı. “Anonim olarak gönderdim. Annenin bunu yapmamı isteyeceğini hissettim. Başvurmayacaksın diye çok endişeliydi. Kendisinin göndereceğini söylemişti. Bu yüzden ben gönderdim.” Bilgisayarı işaret etti. “Onları o kadar beğeniyordu ki, kaygısız ve çılgın olmalarını... Ben de öyle.”

“Bu fotoğrafları o mu çekmişti?”

“Hayır, ben çektim,” dedi Noah. “Ben hepsini silmeden önce babamın makinesinde bulup bilgisayara yüklemiş olmalı.” Bana baktı. “Courtney’deki partinin olduğu gece.”

Tüm bunları sindirmeye çalıştım. Özellikle de annemin, içimde hiç bilmediğini sandığım bir yanıma biliyor olmasını. Kendimi yeniden boşlukta hissetmeme neden oldu. Aşağı baktım. Ayaklarım hâlâ

yere değiyordu. *İnsanlar ölür*, diye düşündüm, *ama onlarla ilişkileriniz ölmez. Devam eder ve daima değişir.*

Guillermo'nun konuştuğunu fark ettim. "Annen ikinizle de çok gurur duyuyordu. Bu kadar gururlu bir anne daha önce hiç görmemiştim."

Odaya göz gezdirirken annemin varlığını fazlasıyla hissettim, bunun tam da istediği şey olduğundan emindim. Hepimizin bu hikâyede paylaşması gereken bir şeyi olduğunu biliyordu. Heykelleri gördüğünü bilmemi istiyordu ve bunu ancak Guillermo bana söyleyebilirdi. Guillermo ile babamın Noah'dan gerçekleri duymasını istiyordu. Noah'ya KSO'dan bahsetmemi istiyordu ve Guillermo'ya hiç gelmeseydim, keskiyi ve çekici elime almasaydım belki bunu söyleme cesaretini asla bulamayacaktım. Bizim Guillermo'nun hayatında olmamızı istiyordu ve onun da bizim hayatımızda çünkü her birimiz bir diğërimize vermek üzere bir anahtar taşıyorduk. Aksi takdirde kapılar sonsuza dek kilitli kalırdı.

Beni en başında buraya getiren olayı düşündüm: Dümendeki annem bizi gökyüzünde yönlendiriyor, rotayı çiziyordu.

"Ne yani, ben adamdan sayılmıyor muyum?" Büyükanнемdi!

Geri geldiği ve yeniden normale döndüğüm için heyecanlanarak, "Hiç olur mu öyle şey," dedim dudaklarımı oynatmadan. "Sen en değerlimizsin."

"Kesinlikle. Ve *bu arada*, senin sürekli söylediğin gibi beni *sen* kafandan uydurmuyorsun, genç bayan. Bu nasıl küstahlık. Bu nankörlüğü kimden aldın böyle hiç bilmiyorum."

"Hiç bilmiyorum, büyükanne."

İlerleyen saatlerde Guillermo, Noah'ya tuval ve boyalar verdikten sonra –Guillermo teklif edince Noah dayanamamıştı– beni annemin heykeli için yapmaya başladığım kilden modelin başında avluda buldu.

“Daha önce hiç onun gibi resim yapan birini görmemiştim,” dedi. “Görkemli. İzlemesi inanılmaz. Picasso bir keresinde bir ayda kırk ayrı resim çizmiş. Sanırım Noah bunu bir günde yapabilir. Sanki çoktan bitmişler de Noah yalnızca onları ortaya çıkarıyormuş gibi.”

“Kardeşim heyecan verici bir dürtüye sahip,” dedim Oscar’ın makalesini hatırlayarak.

“Bana kalırsa kardeşin heyecan verici dürtünün ta kendisi.” Çalışma masasına yaslandı. “Sizin daha bu kadar küçükkenki birkaç fotoğrafınızı gördüm.” Elini yere alçalttı. “Dianna sürekli Jude’ dan ve saçlarından bahsederdi. Senin o olduğunu hiç tahmin etmezdim, asla...” Başını iki yana salladı. “Ama şimdi düşününce, tabii ki onun kızıydın. Noah annene o kadar benziyor ki ona bakmak içimi acıtıyor. Ama sen... Senin görünüşünün onunla alakası yok ama ona o kadar, o kadar benziyorsun ki... Herkes benden korkuyor. Ama annen değil. Sen değil. Siz ikiniz de hemen şuraya kondunuz.” Göğsüne dokundu. “Seni yangın merdiveninde yakaladığımı ve uçan tuğladan bahsettiğin o ilk andan beri kendimi daha iyi hissettiriyorsun.” Elini yüzüne götürdü ve kaldırdığında gözleri kızarmıştı. “Ama eğer...” Duraksadı, yüzü güçlü duygularla gölgelendi. “Benimle çalışmanı çok istiyorum Jude, ama istemezsen ya da baban gelmeni istemezse anlarım.”

“Neredeyse benim üvey babam olacaktın, Guillermo. Ve hayatını mah-ve-der-dim,” diye cevap verdim.

Başını arkaya atıp güldü. “Evet, tahmin edebiliyorum. Yaramaz çocuk olurdun.”

Gülümsedim. Aramızdaki bağ hâlâ o kadar doğaldı ki... Gerçi artık babam dolayısıyla birazcık suçluluk hissediyordum. Kilden modelime dönüp annemin omzunu ve üst kolunu sıvazlayarak şekillendirmeye koyuldum. “Sanki bir yanımda biliyordu,” dedim

annemin dirseğinin kıvrımı üzerinde çalışırken. “Ne bildiğimi bilmiyorum ama burada olmam gerektiğini biliyordum. Sen de benim daha iyi hissetmemi sağlıyorsun. Çok daha iyi. Kendimi o kadar kapamıştım ki.”

“Ben şöyle düşünüyorum,” dedi. “Bence Dianna bir taş oymacı bulman için kâselerini kırıyordu.”

Ona baktım. “Evet,” derken ensemde ürperti hissettim. “Bence de.”

Kim bilirdi ki? Kim bilebilirdi? İplerin kimin elinde olduğunu kim biliyordu? Ya da ne olduğunu, nasıl olduğunu? Kaderin yalnızca kendi kendinize hayatınızın hikâyesini anlatmanız olup olmadığını kim bilirdi? Başka bir çocuk olsa belki annesinin son sözlerini öngörü olarak değil de ilacın etkisiyle saçmalaması olarak düşünebilirdi ve kısa süre sonra unutabilirdi. Başka bir kız, kardeşinin yaptığı resimle ilgili kendine aşk hikâyesi anlatmayabilirdi. Büyükkannem baharın ilk nergislerinin uğur getirdiğine gerçekten inanıyor muydu yoksa sırf benimle ormanda yürüyüş yapmak için mi öyle söylüyordu, kim bilebilirdi? Hatta belki kendi kutsal kitabına bile inanmamış, yalnızca umudun ve yaratıcılığın, mantığa baskın çıktığı bir dünyayı tercih etmişti? Belki de hayalet diye bir şey yoktu (üzgünüm, büyükanne), sadece sevdiklerinizin canlı anıları dikkatinizi çekmeye çalışıyordu. Kim bilir Ralph hangi cehennemdeydi? (Üzgünüm, Oscar.) Kimse bilmiyordu.

Gizemlerle her birimiz kendi yöntemimizle baş ediyorduk.

Bazılarımızsa onun etrafında dolaşmak zorunda kalıyor ve ona ev diyordu. Sabah babamla *Gizem*’e bakmaya gittik ve babam sahibi Melanie’yle çok iyi anlaştı, *gerçekten* samimi oldu. Akşamüstü tek-nede bir şeyler içeceklerdi. Süper-çılgın adam sırtışını bastırmaya çalışarak satışı konuşmak için buluşacaklarını söylemişti.

Yakındaki bir havluya elimi silip çantamdan Guillermo'dan çaldığım, annemin Michelangelo'yla ilgili kitabını çıkardım.

“Bunu çalmıştım. Neden bilmiyorum. Özür dilerim.”

Kitabı benden alıp annemin fotoğrafına baktı. “O gün arabadan beni aradı. Sesi çok üzgün geliyordu, çok çok üzgün. Daha sonra benimle konuşmak için görüşmemiz gerektiğini söyledi. Bu yüzden Noah gelip bana söyleyince... Fikrini değiştirdiğini söyleyeceğinden emindim.”

Çıkarken meleğin yanına gidip son bir dilek diledim. Noah ve Brian için.

Tüm atlara oynamak en iyisi, canım.

İki hafta sonra perşembe günü babamla verandada dalgıç kıyafetlerimizi çıkarıyorduk. O yüzmüş, ben de sörf yapmıştım. Ya da daha doğrusu bitmek bilmeyen dalgalarda bez bebek gibi sürüklenmişim; mükemmeldi. Kurulanırken gözlerim de caddenin karşısındaki patikadaydı çünkü o yaz Noah ile Brian'ın sürekli vakit geçirdiği ormanda saat beş randevusunun gerçekleştiğinden emindim.

Noah bana internetten Brian'ın adresini bulduğunu ve *Görünmez Müze* ismini verdiği, gece gündüz manyak gibi yaptığı resimleri ona gönderdiğini söylemişti. Birkaç gün sonra LostConnections.com'daki notuna bir cevap geldi: *Orada olacağım.*

Noah çektiğim duvar resimleri sayesinde geçen hafta KSO'ya katılması için bir davet almıştı. Sandy'ye, gerekirse onun girmesi için kendi yerimi verebileceğimi söylemiştim ama gerek yoktu. Noah ne yapacağına henüz karar vermemişti.

Noah ile Brian ormandan el ele çıkarken günbatımı gökyüzünü renk cümbüşüne çevirmişti. Brian babamla beni fark edince elini çekti ama Noah hemen yeniden tuttu. Bunun üzerine Brian'ın gözleri

kısıldı, yüzünde kalpleri eriten bir gülümseme belirdi. Noah, Brian'ın yanındayken hep olduğu gibi mutluluktan uçuyordu.

"Ah," dedi babam. "Ah, anladım. Tamam. Fark etmemiştim. Ben Heather sanmıştım, bilirsin... Ama bu daha mantıklı."

"Evet," derken elime uğurböceği kondu.

Çabuk, bir dilek tut.

İkinci, üçüncü ya da dördüncü şansını dene.

Dünyayı baştan yarat.

TEŞEKKÜRLER

Bu romanı yazmak uzun zaman aldı, çoğunda da en çok sevdiğim insanlardan uzak kaldım. Onlara en içten teşekkürlerimi sunuyorum; geçen sefer herkesin ismini yazmıştım, yine aynı kişiler olduğu için sadece arkadaşlarım, ailem, sevgili kızım; hepinize teşekkür ederim. Günler, haftalar, yıllar boyunca mutluluğa koştuğunuz, fırtınalı zamanlarda benimle şemsiyenin altına sıkıştığınız, kendimi kapayıp yazarken anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Jude'un da dediği gibi, bazı insanların aynı hikâyenin içinde yer alması kaderlerinde vardır. Siz harika insanlarla aynı hikâyeyi paylaştığım için çok mutluyum.

Ben hâlâ VCFA'dayken ve bu hikâye henüz sadece birkaç sayfalık fikirden ibaretken ilk okumasını yapan harikulade rehberlerime teşekkür ederim: Julie Larios ve Tim Wynne Jones. VCFA'daki yüksek lisansımın son döneminde benimle ve bu çalışmayla ilgili tutkulu, içten ve büyüleyici konuşmaları için Louise Hawes'a kocaman bir teşekkür. İşkence gibi hissettirmiş olduğunu düşündüğüm ilk okumalar için Brent Hartinger, Margaret Bechard, Patricia Nelson, Emily Rubin, mükemmel annem Edie Block'a ve sonraki okumalar için de Larry Dwyer ile Marianna Baer'a teşekkürler. Acil durumlar ve eğlence yazılarıyla ilgili tüm telefon görüşmeleri ve e-postalar için teşekkürler Marianna. Bana taş oymayı öğreten müthiş heykeltıraş Barry Baldwin'e teşekkür ederim. Sörfle ilgili tüm yardımları için Melanie Sliwka'ya teşekkürler. Bilim sorularım için çılgın biliminsanı kardeşim Bruce'a teşekkürler. Paris için *merci beaucoup*, Monica. Bitmek

bilmeyen destekleri ve günlük kontrolleri için kardeşim Bobby'ye, an-neme, Annie'ye ve özellikle de sevgili Paul'e çok teşekkürler. Jude'un "kutsal kitap cümlelerinin" neredeyse hepsini uydurdum ama birkaçı *1903 Encyclopaedia of Superstitions, Folklore and the Occult Sciences of the World* kitabından esinlenilmiş olabilir.

Pippin Properties'den Holly McGhee editörüm olduğu için çok şanslıyım. Zekâsı, idrakı, mizah anlayışı, sanata ve yazmaya olan tutkulu bağlılığına, neşesine müteşekkirim. Bu hikâyeye için derinlikli, bilgili ve coşkulu yorumlar getirdi. Bir teşekkür de diğer Pippin'lere: Elena Giovinazzo (çok çok) ve Courtney Stevenson (taslakları okuyup harika yorumlar ve daha fazlasını yaptı). Bu hikâyeyeyle ilgili müthiş içgüdülere sahip olan ve mükemmel, paha biçilemez yorumlar yapan Dial'daki editörüm Jessica Garrison'a çok şey borçluyum. Ayrıca sabırlı, komik ve kibar; harika. Dial ve Penguin Young Readers Group'ta çalışan herkese çok teşekkürler: Lauri Hornik, Heather Alexander, redaktör Regina Castillo, tasarımcı Jenny Kelly ve bu bayıldığım kapağı tasarlayan Theresa Evangelista. Ayrıca Walker Books'taki editörüm Annalie Grainger'a Oscar'ın tam bir İngiliz gibi konuşmasını sağladığı için teşekkür ediyorum. İngiltere'deki Rights People'daki son olarak telif hakları temsilcilerim Alex Webb, Allison Hellegers, Alexandra Devlin, Harim Yim ve Rachel Richardson'a aynı zamanda da film temsilcim Monteiro Rose Dravis Ajansı'ndan Jason Dravis'e minnettarım. Adeta küçük ve olağanüstü bir kasaba kurduk!

Sevgili arkadaşım; hiddetli, zarif, acayip zeki ve yetenekli şair Stacy Doris ben bu kitabı yazarken hayatını kaybetti. Sanatsal tutku ve zevk, heyecan verici dürtü, birbirlerinden ayrılmış ruhlarla ilgili bu hikâyeyi ona atfediyorum.

